Serie de autor

MARGARET ATWOOD

ANUL POTOPULUI

EDITURA ART

EDITURA
ART

Margaret Atwood
ANUL POTOPULUI
Traducere din limba engleză şi note de Diana Marin-Caea
Ilustraţie copertă: Mircea Pop
DTP copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ATWOOD, MARGARET
Anul potopului / Margaret Atwood; trad. din lb. engleză şi note de Diana Marin-Caea.
— Bucureşti: Art, 2017
ISBN 978 – 606 – 710 – 508 – 7
821.111
Margaret Atwood
The Year of the Flood
Copyright © 2009 by O.W. Toad Ltd.
© Editura Arc, 2017, pentru prezenta ediţie
Pentru Graeme şi Jess

GRĂDINA

O, cea mai verde Grădină.
Cine o-ngrijeşte acum oare?
În lume nicio altă Grădină N-avu frumuseţe mai mare.

Iar ale Domnului iubite creaturi Zburdau prin iarba ei cerească.

Dar când veniră hoţi, avizi şi furi, Moartea începu să le pândească.

Şi toţi copacii aceia-nfloritori care ne dădeau roadă bogată.

Sunt înghiţiţi de valuri de nisip cu crengi, frunziş şi rădăcini deodată.

Şi toată apa ei preasclipitoare S-a preschimbat în mâzgă şi nămol

Iar păsările toate, cu aripi arzătoare, şi-au stins trilul sonor.

O, Grădina, o, Grădina mea.
Te voi jeli mereu
Pân’ se vor ridica iar Grădinarii
Să-ţi dea un suflu nou.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

ANUL POTOPULUI

1

TOBY

Anul Douăzeci şi cinci, Anul Potopului

Dis-de-dimineaţă, Toby se urcă pe acoperiş ca să privească răsăritul. Ca să-şi ţină echilibrul, foloseşte o coadă de mop: liftul nu mai merge de ceva vreme, iar scara de serviciu e alunecoasă din cauza umezelii, iar dacă alunecă şi cade, nu va avea cine s-o ridice.

De cum dă căldura, ceaţa se ridică dintre şirurile de copaci aflaţi între ea şi oraşul în ruine. În aer se simte un uşor miros de ars, un miros de caramel, gudron şi grătar rânced, dar şi mirosul ca de cenuşă, însă unsuros, al focului de la groapa de gunoi, după ploaie. Turnurile abandonate din depărtare sunt asemenea coralilor unui străvechi recif – albite, decolorate, lipsite de viaţă.

Însă mai există totuşi viaţă. Păsările ciripesc; vrăbii, asta trebuie să fie. Glăscioarele lor sunt limpezi şi ascuţite, ca unghiile zgâriind sticla: nu mai sunt zgomote de maşini care să le înăbuşe. Oare sunt conştiente de liniştea aceea, de absenţa motoarelor? Şi dacă-i aşa, le face asta mai fericite? Toby habar n-are. Spre deosebire de ceilalţi Grădinari – cei mai încrâncenaţi sau cei îndopaţi cu droguri –, ea nu şi-a făcut niciodată iluzii că ar putea sta de vorbă cu păsările.

Soarele străluceşte la răsărit, înroşind ceaţa albastru-cenuşie care anunţă oceanul îndepărtat. Vulturii cocoţaţi pe stâlpii de electricitate îşi vântură aripile ca să şi le usuce, deschizându-şi-le ca pe nişte umbrele negre.

Din când în când, câte unul îşi ia zborul, dus de curenţii de aer, spiralând pe deasupra. Dacă păsările se lansează brusc în picaj, înseamnă că au descoperit un cadavru.

„Vulturii sunt prietenii noştri”, obişnuiau să predice Grădinarii. „Ei curăţă pământul. Ei sunt trimişii Domnului – îngerii întunecaţi, dar necesari, ai săvârşirii trupului. Imaginaţi-vă ce groaznic ar fi dacă n-ar exista moartea!”

Oare eu mai cred treaba asta? se întreabă Toby.

Orice lucru e diferit dacă-l priveşti de aproape.

Pe acoperiş se află câteva ghivece în care cresc plante ornamentale sălbăticite; tot acolo mai sunt şi nişte bănci din imitaţie de lemn. Cândva exista un umbrar pentru orele după-amiezii, dar l-a luat vântul. Toby stă pe una dintre bănci şi cercetează zona. Îşi ridică binoclul, privind cu atenţie de la stânga la dreapta. Aleea pentru maşini e mărginită de lumintrandafiri; acum sunt la fel de încâlciţi ca periile uzate, iar strălucirea purpurie li se stinge în lumina tot mai puternică. Iată intrarea vestică, realizată în stilul construcţiilor de chirpici şi acoperită cu un strat de celule solare roz, cu încâlceala de maşini de dincolo de poartă.

Deasupra straturilor de flori, sufocate de susai şi scaieţi, plutesc enormii fluturi ai ierbii *kudzu*[1]. Fântânile, cu bazinele lor în forma unor cochilii de melc, pline de apă de ploaie stătută. Parcarea, cu o maşinuţă electrică roz şi alte două dubiţe AnooYoo în aceeaşi culoare, fiecare purtând logo-ul acela ca un ochi clipind conspirativ. Ceva mai încolo, pe alee, o a patra maşină s-a izbit de un copac: cândva, de pe fereastră ieşea un braţ, dar acum a dispărut.

Gazonul a crescut şi s-a umplut de buruieni înalte. Printre părăluţe, iarba fluturilor şi lobodă se văd mici dâmburi neregulate, cu câte o fâşie de cârpă sau o sclipire de os pe ici, pe colo. Acolo au căzut acei oameni care traversau în fugă pajiştea sau se învârteau haotic pe acolo.

---

1 Plantă dăunătoare, originară din Asia.

Toby îi privise de pe acoperiş, ghemuită în spatele unuia dintre ghivece, dar n-o făcuse pentru prea multă vreme. Unii dintre oamenii aceia strigaseră după ajutor, de parcă ar fi ştiut că ea era acolo. Dar cum ar fi putut să-i ajute?

Piscina e acoperită cu un strat pestriţ de alge. Deja au apărut nişte broaşte. Sunt pradă pentru bâtlanii, egretele şi pagretele[2] care le vânează stând la capătul mai puţin adânc. O vreme, Toby a încercat să adune din apă animalele mici care căzuseră din greşeală înăuntru şi se înecaseră. Iepurii de culoare verde fosforescent, şobolanii şi raconeşii, cu cozile lor dungate şi măştile banditeşti de raton. Dar acum le lăsa în plata Domnului. Poate că prezenţa lor va stimula, într-un fel sau altul, apariţia peştilor. Când piscina va ajunge să semene mai mult cu o mlaştină.

S-a gândit oare să mănânce aceşti ipotetici peşti care ar urma să apară? În mod sigur nu.

Se întoarce spre zidul întunecat de copaci, plante agăţătoare, ferigi şi tufişuri care se întinde de jur-împrejur, încercând să-l străbată cu privirea ajutată de binoclu. De-acolo pot veni tot felul de pericole. Dar ce pericole, mai precis? Nu-şi poate imagina.

Noaptea se aud zgomotele obişnuite: lătratul îndepărtat al câinilor, chiţăitul şoarecilor, un scârţâit ca al ţevilor de apă, făcut de greieri şi, din când în când, orăcăitul unei broaşte. Foşnetul sângelui năvălindu-i în urechi ca al unei mături grele, îndepărtând frunzele uscate: htq, htq, htq.

— Du-te să te culci, zice ea cu voce tare.

Dar nu poate dormi bine, n-a mai făcut-o de când a rămas singură în clădirea asta. Uneori aude voci – voci îndurerate, de oameni în suferinţă, care o cheamă. Sau vocile unor femei, ale femeilor care lucrau cândva aici, ale

---

2 În original, peagrets, combinație între peacock (păun) și egret (egretă).

femeilor chinuite de anxietate care veneau cândva să se odihnească şi să-şi recapete tinereţea. Zbenguieli în piscină, plimbări pe pajişte. Toate vocile acelea vesele, liniştite sau liniştitoare.

Sau vocile Grădinarilor, vorbind în şoaptă sau cântând, ori ale grupurilor de copii râzând, undeva mai sus, în Grădina Raiului. Adam Unu, şi Nuala, şi Burt. Bătrâna Pilar, înconjurată de albinele ei. Şi Zeb: dintr-o clipă într-alta îşi va face apariţia pe drum sau se va ivi dintre copaci.

Dar probabil că a murit deja. E mai bine să gândeşti aşa. Să nu-ţi iroseşti speranţele.

Trebuie să mai fi rămas cineva, totuşi: nu poate fi singura de pe planetă. Trebuie să mai fie şi alţii. Dar oare sunt prietenoşi, sau ostili? Dacă vede unul, cum şi-ar putea da seama?

E pregătită. Uşile sunt încuiate, ferestrele au obloane. Dar nici măcar asemenea piedici nu-ţi garantează nimic: orice spaţiu nelocuit atrage o invazie.

Chiar şi atunci când doarme stă cu urechile ciulite, cum fac animalele – să perceapă ceva ieşit din comun, un sunet necunoscut, o tăcere care se întinde ca o crăpătură în stâncă.

Când vieţuitoarele mici se opresc din cântat, explica Adam Unu, o fac pentru că le e teamă. Trebuie să le auzi teama.

2

REN

Anul Douăzeci şi cinci, Anul Potopului

„Ai grijă ce cuvinte foloseşti. Ai grijă ce scrii. Nu lăsa urme”.

Asta-i ceea ce ne-au învăţat Grădinarii, pe vremea când mi-am petrecut copilăria printre ei. Ne-au spus să ne bazăm pe memorie, pentru că nimic din ce e scris nu-i de încredere. Spiritul poate fi transmis din gură-n gură, nu de

la un lucru la altul: cărţile pot arde, hârtia se poate face fărâme, computerele pot fi distruse. Doar Spiritul e veşnic, iar Spiritul nu e un lucru.

Cât despre scris, era periculos, ne-au explicat Adamii şi Evele, pentru că duşmanii îţi puteau da de urmă în felul ăsta, te puteau încolţi şi se puteau folosi de cuvintele tale pentru a te condamna.

Dar acum, că a trecut peste noi Potopul Uscat, pot scrie orice aproape fără teamă, pentru că aceia care s-ar fi folosit de asta ca să mă înfunde sunt aproape sigur morţi. Aşa că pot scrie orice vreau.

Iar ceea ce scriu – pe zidul de lângă oglindă, folosindu-mă de-un creion pentru sprâncene – e numele meu, *Ren*. L-am scris de multe ori. „Renrenren” – ca un cântec. Poţi uita cine eşti dacă stai singură prea multă vreme. Asta mi-a spus-o Amanda.

Nu pot vedea nimic pe fereastră, e făcută din cărămizi de sticlă. Nu pot ieşi pe uşă, e încuiată pe dinafară. Însă mai am încă aer – şi apă –, atâta vreme cât panourile solare nu se strică. Şi încă mai am mâncare.

Sunt norocoasă. Chiar sunt foarte norocoasă. Zi mersi că ai noroc, îmi zicea Amanda. Şi chiar asta fac. În primul rând, am avut norocul să lucrez aici, la Solzi, atunci când a venit Potopul. În al doilea rând, am fost şi mai norocoasă că am rămas închisă în Zona Contaminată, pentru că aşa am scăpat teafără. Mănuşa Corporală din Biofilm mi se rupsese într-un loc – un client şi-a pierdut controlul şi m-a muşcat, drept prin paietele verzi –, şi aşteptam rezultatul analizelor. Nu era o ruptură umedă, cu secreţii şi membrane sfâşiate, ci una uscată, pe lângă cot, aşa că nu-mi făceam prea multe griji. Cu toate astea, aici, la Solzi, verificau absolut orice. Trebuiau să-şi păstreze reputaţia: în oraş eram cunoscute drept cele mai curate fete care se îndeletniceau cu treburi murdare.

La Solzi şi Cozi1 chiar aveau grijă de tine. Asta dacă

erai pricepută. Mâncare bună, un doctor când era nevoie, iar bacşişurile erau nemaipomenite, pentru că aici veneau bărbaţii din eşaloanele superioare ale Corporaţiilor. Localul era bine administrat, deşi se afla într-o zonă dubioasă – ultima parte era valabilă în cazul tuturor cluburilor. Era o chestiune de imagine, ar fi zis Mordis: o zonă dubioasă era prielnică pentru o astfel de afacere; dacă n-ar fi avut un iz de lucru pe muchie de cuţit – ceva dubios ori strident, cu o tentă de vulgaritate –, cum ar mai fi putut un tip să facă diferenţa între oferta noastră şi produsul de serie, cu lenjerie albă de bumbac şi faţa unsă cu cremă, pe care l-ar fi primit acasă?[3]

Lui Mordis îi plăcea să vorbească pe şleau. Lucra în branşă încă de când era un puşti, iar atunci când i-au scos în afara legii pe peşti şi au interzis practicarea meseriei pe stradă – spunând c-o fac pentru binele femeilor şi ca să protejeze sănătatea populaţiei –, au plasat toate afacerile sub umbrela Seks Mart-ului şi sub controlul Corpurilor de Securitate, iar Mordis a sărit pârleazul, pentru că avea experienţă în domeniu.

„Contează pe cine cunoşti”, zicea el. „Şi ce ştii despre oamenii ăia” Pe urmă rânjea şi te bătea pe fund – însă nu era decât un gest de prietenie, fiindcă n-avea pretenţia să primească ceva pe gratis de la noi. Omul avea principii.

Era un tip înalt şi subţire, cu un cap ras şi nişte ochi strălucitori şi ageri, ca nişte capete de furnică. N-aveai probleme cu el câtă vreme totul era în ordine, dar sărea în apărarea noastră dacă vreun client devenea violent. „Nu se ia nimeni de fetele mele”, avea obiceiul să zică. Pentru el, asta era o treabă de onoare.

Şi nici nu-i plăcea risipa: eram o marfă preţioasă, aşa zicea. Crema cremelor. După ce a intrat pe fir Seks Martul,

---

3 In original, Scales and Tails; în limba engleză, cuvintul tail înseamnă și „coadă", dar și „fund", „cârtiță".

toate cele rămase în afara sistemului nu numai că îşi practicau ilegal meseria, dar pe deasupra mai erau şi jalnice. Câteva femei bătrâne şi prăpădite, pline de boli, care îşi făceau veacul pe alei dosnice – practic cerşindu-şi banii. Niciun bărbat care mai avea un dram de minte nu s-ar fi apropiat de ele. „Deşeuri periculoase”, aşa le spuneam noi, fetele de la Solzi. N-ar fi trebuit să ne batem joc de ele în felul ăsta; ar fi trebuit să dăm dovadă de milă. Dar asta presupune un efort conştient, iar noi eram prea tinere pentru aşa ceva.

1 Cuvânt compus prin alăturarea *Seks* – pronunţat la fel ca *sex* – şi *Mart* – „piaţă”, „centru comercial”.

În noaptea aceea, când s-a pornit Potopul Uscat, eu îmi aşteptam rezultatele analizelor: te ţineau închisă în Zona Contaminată timp de mai multe săptămâni, în caz că ai fi avut ceva contagios. Îţi trimiteau mâncarea printr-un compartiment de siguranţă şi mai aveai pe post de supliment gustările din minibar, iar apa era filtrată, atât la intrare, cât şi la ieşire. Aveai tot ce-ţi trebuia, dar începeai să te plictiseşti. Puteai să faci exerciţii la aparate, iar eu am tăcut o mulţime, pentru că o dansatoare la trapez trebuie să se menţină în formă.

Puteai să te uiţi la la televizor sau la filme vechi, puteai să asculţi ce muzică îţi plăcea sau să vorbeşti la telefon. Sau puteai să vizitezi celelalte camere de la Solzi prin intermediul videofoanelor cu circuit închis. Uneori, când n-aveam altceva de tăcut decât să stăm la orizontală, gemând, tăceam cu ochiul la cameră pentru oricine s-ar fi aflat în momentul ăla în Zona Contaminată. Ştiam unde sunt ascunse camerele – în pielea de şarpe sau aranjamentul cu pene de pe tavan. La Solzi, eram cu toţii o mare familie, aşa că până şi în momentele când te aflai în Zona Contaminată, lui Mordis îi plăcea să laşi impresia că încă te mai implicai în tot ce se petrecea acolo.

Mordis îmi dădea un nemaipomenit sentiment de

siguranţă. Ştiam că dacă dau de necaz mă pot duce la el. Avusesem parte de puţini oameni de felul ăsta în viaţa mea. La Amanda puteam apela de cele mai multe ori. La Zeb, câteodată. Şi la Toby. Nu te-ai fi gândit că Toby putea fi aşa – era aspră şi dură –, dar când simţi că te duci la fund, n-ai cum să te ţii de ceva moale, care nu opune nicio rezistenţă. Ai nevoie de ceva mai solid.

ZIUA FACERII

ZIUA FACERII

ANUL CINCI

Despre Facere şi despre felul în care Animalele au primit nume. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Semeni din regnul Mamiferelor, dragi Creaturi înrudite.

În Ziua Facerii, petrecută acum cinci ani, această Grădină a Raiului de pe Acoperiş, care acum ne aparţine, era doar o groapă de gunoi viermuitoare, înconjurată de mahalale puturoase şi sălaşuri ale ticăloşiei; dar acum a înflorit asemenea unui trandafir.

Acoperind astfel de acoperişuri sterpe cu verdeaţă, contribuim după puterile noastre la mântuirea Creaţiei lui Dumnezeu de putreziciunea şi nerodnicia care ne înconjoară din toate părţile, primind în schimb hrană curată, nepoluată. Unii ar putea spune că eforturile noastre sunt ineficiente, dar dacă toată lumea ne-ar urma exemplul, ce influenţă covârşitoare ar avea asta asupra iubitei noastre planete! Încă mai avem mult de lucru, dar nu vă temeţi, prieteni: ne vom urma neabătut drumul.

Mă bucur că ne-am amintit cu toţii să ne luăm pălăriile de soare.

Şi-acum să ne întoarcem gândurile către Slăvirea Zilei Facerii, celebrată în fiecare an.

Cuvântul lui Dumnezeu către Om vorbeşte despre Facere în vorbe care puteau fi înţelese de oamenii de demult. Nu-s pomenite nici galaxiile, nici genetica, pentru

că astfel de termeni tare i-ar mai fi năucit! Dar oare să luăm drept adevăr ştiinţific povestea despre facerea lumii în şase zile şi toate observaţiile noastre să le numim nonsensuri? Nu-l poţi încadra pe Dumnezeu în tiparele înguste ale interpretărilor literale şi materialiste şi nici nu-l poţi măsura cu instrumente omeneşti, pentru că zilele Sale sunt eoni, şi o mie de ere omeneşti nu-s pentru El decât sfârşitul unei zile. Spre deosebire de alte religii, noi n-am simţit nevoia să-i minţim pe copii în privinţa geologiei în numele unui scop mai înalt.

Amintiţi-vă primele vorbe din Cuvântul lui Dumnezeu către Om: pământul era nedesluşit şi ne-mplinit; şi a zis Dumnezeu să fie lumină1. Acesta e momentul pe care Ştiinţa îl numeşte „Big Bang”, de parcă ar fi vorba despre o orgie sexuală. Însă ambele explicaţii coincid, în esenţă: Întuneric, urmat dintr-odată de Lină. Dar nu e oare Creaţia un lucru în plină desfăşurare, de vreme ce în fiecare clipă apar noi stele? Zilele Lui Dumnezeu nu sunt consecutive, prieteni, ci simultane: prima cu a treia, a patra cu a şasea. Căci ni s-a spus: „Iar dacă Duhul Tău îl vei trimite, ele se vor zidi şi faţa pământului o vei înnoi.”[45]

Ni se spune că în cea de-a cincea zi a Creaţiei Divine, din ape au puit fiinţele vii[6], iar în cea de-a şasea pe uscat au fost puse Animale, Plante şi Copaci; şi toate au fost binecuvântate şi li s-a spus să se înmulţească; şi în cele din urmă a fost creat Adam – adică Omenirea. Potrivit Ştiinţei, chiar în această ordine au apărut speciile pe Planetă, Omul fiind ultimul. În această ordine, mai mult sau mai puţin. Sau într-una foarte asemănătoare.

---

4 Citat incomplet din Biblie, Vechiul Testament, Facerea 1:1.

5 Vechiul Testament, Psalmii 103:30. Citam! tradus în limba română a fost reprodus din Biblia ortodoxă; în varianta protestantă a Bibliei, citatul face parte din Psalmul 104:30.

6 Vechiul Testament, Facerea 1:20 și 1:24.

1 Vechiul Testament, Facerea 2:19.

Ce se întâmplă după aceea? Dumnezeu aduce toate Animalele dinaintea Omului „ca să vadă cum le va numi” i. Dar cum de nu ştia Domnul dinainte ce nume avea să aleagă Adam? Răspunsul poate fi doar acela că Dumnezeu îi dăduse lui Adam liberul arbitru, şi de aceea Adam putea face lucruri pe care nici Dumnezeu însuşi nu le putea anticipa dinainte. Gândiţi-vă la asta cu următoarea ocazie când vă veţi simţi ispitiţi să mâncaţi carne sau vă veţi simţi atraşi de valori materiale! S-ar putea ca nici măcar Dumnezeu să nu ştie întotdeauna ce veţi face mai departe!

Dumnezeu trebuie să le fi făcut pe Animale să se adune laolaltă adresându-li-se direct, dar oare ce limbă să fi folosit? N-a fost ebraica, prieteni. N-au fost latina sau greaca, ori engleza, ori franceza, ori spaniola, ori arabă, ori chineza. Nu: El le-a chemat pe animale în chiar limbile acestora. Renilor le-a vorbit în limba renilor, Păianjenilor, în limba păianjenilor, Elefanţilor le-a vorbit în limba elefanţilor, Puricilor le-a vorbit în limba puricilor, Miriapodelor le-a vorbit în limba miriapodelor, iar Furnicilor, în limba furnicilor. Aşa trebuie să fi fost.

Iar pentru Adam însuşi, numele Animalelor trebuie să fi fost primele cuvinte pe care le-a rostit – începuturile limbajului omenesc. În clipa aceasta cosmică, Adam îşi revendică sufletul său Omenesc. A da nume înseamnă – sperăm noi – a întâmpina; a-l atrage pe altul către sine. Să ni-l imaginăm pe Adam numind Animalele cu dragoste şi bucurie, ca şi cum ar fi spus: „Iată-vă, dragile mele! Bine aţi venit!” Prin urmare, prima manifestare a lui Adam faţă de animale a fost un act de bunătate iubitoare şi apropiere, pentru că Omul, înainte de căderea sa, nu era încă un carnivor. Animalele ştiau acest lucru, aşa că nu au fugit. Aşa trebuie să fi fost în acea Zi unică – o adunare paşnică, la care fiecare vieţuitoare de pe Pământ a fost primită cu braţele deschise de Om.

Ce mult am pierdut, dragi Mamifere înrudite, dragi

Fraţi întru mortalitate! Ce multe am distrus cu bună ştiinţă! Ce multe trebuie să reconstruim în noi înşine!

Vremea Numirii Animalelor n-a trecut, prieteni. În ochii Lui, s-ar putea ca noi să trăim în continuare în cea de-a şasea zi. Ca exerciţiu de Meditaţie, imaginaţi-vă prinşi în mrejele acelei clipe ocrotite. Întindeţi-vă braţele către acei ochi blânzi care vă privesc cu atâta încredere – o încredere care n-a fost tulburată încă de vărsarea de sânge, de lăcomie, de mândrie şi dispreţ.

Rostiţi-le Numele.

Să cântăm!

ADAM PRINSE SUFLUL VIEŢII DE-NCEPUT

Adam prinse suflul vieţii de-nceput în acel loc de aur şi verdeaţă.

Ce-l împărţea cu păsări şi jivine.

Când îl vedea pe Domnul faţă-n faţă.

Iar spiritul uman prinse-atunci glas

Dând nume pentru orice vietate;

Domnul le-a chemat atunci la sine

Şi-ntru Frăţie au venit, neînfricate.

Zburdau în joc, cântau, zburau

Şi fiecare gest era mărire

A iscusinţei Domnului cel Bun

Ce umplea hăţişu-acelor zile.

Dar ce mărunt şi decăzut în vremea noastră Ajunse al Creaţiei pârâu Căci omul pângări sfânta Frăţie cu crime, lăcomie şi desfrâu!

O, sc-pe Creaturi ce suferiţi.

Cum să renaştem dragostea uitată?

În sufletele noastre vă dăm nume

Şi fi-vom iar prieteni încă o dată.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

3

TOBY. ZIUA PODOCARPULUI Anul Douăzeci şi cinci

Se crapă de ziuă. E momentul când ziua se crapă în două. Toby întoarce cuvântul pe toate feţele: a crăpat, crăpare, crăpat. Ce anume se crapă când se crapă de ziuă? Miezul nopţii? Soarele, pe care orizontul îl dă pe din două ca pe un ou, făcând să se împrăştie lumina?

Îşi ridică binoclul. Copacii par la fel de inofensivi ca întotdeauna; cu toate astea, are senzaţia că e urmărită de cineva – de parcă până şi cea mai inertă piatră ori cel mai neînsufleţit ciot de copac îi poate simţi prezenţa şi nu-i vrea binele.

Astfel de stări sunt efecte ale izolării. Ea s-a pregătit să le ţină piept în timpul orelor de Veghe şi Izolare de la Grădinarii Domnului. Triunghiul plutitor de culoare portocalie, greierii vorbitori, coloanele de vegetaţie care se răsucesc, ochii dintre frunze. Şi totuşi, cum poţi face diferenţa între astfel de năzăriri şi lucrurile adevărate?

Acum, soarele s-a înălţat de-a binelea pe cer – e mai mare şi mai fierbinte. Toby coboară de pe acoperiş, îşi pune salopeta roz care o acoperă din cap până-n picioare, îşi dă cu spray SuperD ca să se apere de insecte şi îşi potriveşte pălăria largă de soare de culoare roz. Apoi descuie uşa de la intrare şi se duce afară ca să se ocupe de grădină. Aici se cultivau salatele organice destinate doamnelor, cărora le erau servite la Cafeneaua Salonului de înfrumuseţare. Şi tot aici creşteau ierburile aromate, legumele-hibrid, plantele pentru ceaiuri. Deasupra se întinde o plasă care are rolul de a ţine păsările la distanţă şi un gard de sârmă împletită, care să ţină la distanţă iepurii verzi, răsucii şi raconeşii care ar putea veni dinspre Parc. Nu fuseseră numeroase înaintea Potopului, dare uimitor cât de repede se înmulţiseră.

Grădina asta e foarte importantă pentru ea: proviziile din cămară se împuţinează. De-a lungul anilor a pus deoparte atât cât a crezut că-i va fi de ajuns pentru situaţii de urgenţă ca asta, dar a subestimat cantităţile necesare,

iar acum cuburile de soia şi soldinele sunt pe terminate. Din fericire, toate plantele din grădină o duc bine: au început să crească păstăile puinăutului, fasolbananele au înflorit, iar tufişurile de zmeuroafinmur sunt pline de ciorchini micuţi şi maronii de diferite forme şi mărimi. Culege nişte spanac, scutură gândacii de un verde iridescent de pe el şi îi striveşte cu piciorul. Pe urmă, simţindu-se vinovată, îi îngroapă împingându-i cu degetele în pământ şi rosteşte cuvintele potrivite pentru eliberarea sufletului şi pentru iertare. Deşi n-o vede nimeni, îi e greu să se dezbare de aceste obiceiuri înrădăcinate.

Mută mai încolo câţiva melci – din cei obişnuiţi şi din cei tară cochilie – şi smulge nişte buruieni, lăsând în pace graşiţa: pe asta o poate găti mai târziu, fiartă la aburi. Pe frunzele delicate ale morcovilor descoperă două omizi de un albastru strălucitor, de la fluturii ierbii *kudzu*. Deşi iniţial fuseseră create pentru a ţine sub control răspândirea ierbii *kudzu*, păreau să prefere legumele de grădină. În glumă, aşa cum se obişnuia adesea în primii ani ai ingineriei genetice, cel care le crease le înzestrase la capătul din faţă cu un desen aducând a chip de bebeluş, cu ochi mari şi un zâmbet fericit, ceea ce le făcea foarte greu de omorât. Le smulge de pe morcovi mandibulele care rod lacom în spatele chipurilor drăgălaşe, ridică marginea plasei protectoare şi le aruncă dincolo de gard. În mod sigur au să se întoarcă.

Pe când se întoarce în clădire, descoperă lângă potecă o coadă de câine – pare să fie de la un setter irlandez – cu blană lungă şi încâlcită, în care s-au prins scaieţi şi crenguţe. Probabil că a scăpat-o aici un vultur: ei lasă să le cadă din gheare tot felul de lucruri. Încearcă să nu se gândească la lucrurile pe care le azvârleau în primii ani de după Potop. Cele mai îngrozitoare erau degetele.

Cât despre propriile mâini, acestea i s-au îngroşat – au devenit ţepene şi maronii, ca nişte rădăcini. A săpat

prea mult prin pământ.

4

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI BASHIR ALOUSE Anul Douăzeci şi cinci

Îşi face baie dimineaţa, înainte ca soarele să devină prea fierbinte. Pe acoperiş ţine mai multe găleţi şi castroane în care strânge apa de ploaie de la furtuna de după-amiază; Salonul de înfrumuseţare are propria sursă cu apă de izvor, dar sistemul cu celule solare e defect, aşa că pompele nu pot fi folosite. Tot pe acoperiş îşi spală şi rufele, apoi le întinde pe bănci ca să se usuce. Foloseşte apa murdară ca s-o toarne în vasul de toaletă.

Îşi dă cu săpun – încă mai este destul săpun, şi tot săpunul ăsta e roz –, apoi se freacă cu buretele. Mi se micşorează tot corpul, îşi zice ea. Mă umplu de încreţituri, mă fac din ce în ce mai mică. În curând n-o să mai rămână din mine decât pieliţa de la o unghie. E drept, ea a fost mereu slăbuţă: „O, Tobiatha…”, îi spuneau doamnele, „… ce mi-aş mai dori să am silueta ta!”

Se şterge şi se strecoară într-un halat roz. Pe-ăsta scrie „Melody”. Nu mai are niciun rost să poarte ecuson cu numele acum, când nu mai are cine să citească ce scrie pe ecusoane, aşa că a început să poarte halatele celorlalte: Anita, Quintana, Ren, Carmel, Symphony. Fetele astea au fost atât de vesele, atât de optimiste. Însă nu şi Ren: Ren fusese tristă. Însă Ren plecase mai devreme.

Pe urmă, când au apărut problemele, au plecat toate. S-au dus acasă, să stea cu familiile lor, crezând că dragostea le-ar putea salva.

— Duceţi-vă voi primele, eu rămân să încui uşile, le-a spus Toby.

Şi chiar le-a încuiat, dar pe dinăuntru.

Îşi freacă părul lung şi negru şi îl răsuceşte într-un coc ud. Ar trebui neapărat să şi-l taie. E prea des şi-i ţine prea cald. În plus, mai şi miroase a oaie.

În timp ce-şi usucă părul, aude un zgomot ciudat. Se apropie cu grijă de balustrada care mărgineşte acoperişul. Trei porci uriaşi dau târcoale piscinei – două scroafe şi un mascul. Lumina dimineţii străluceşte pe siluetele lor dolofane, roz-cenuşii; lucesc asemenea unor luptători în ring. Par prea mari şi prea umflaţi ca să fie nişte porci obişnuiţi. A mai văzut porci de felul ăsta şi înainte, pe pajişte, dar n-au mai ajuns niciodată atât de aproape. Trebuie să fi scăpat din vreo fermă experimentală.

S-au adunat la capătul mai puţin adânc al piscinei şi se uită la ea de parcă s-ar gândi la ceva, încreţindu-şi râturile. Poate că amuşină raconesul mort care pluteşte pe suprafaţa apei murdare. Oare au de gând să-l scoată din apă? Grohăie încet unul către altul, apoi se întorc: chestia aia trebuie să fie prea putredă chiar şi pentru ei. Se opresc pentru a mai adulmeca încă o dată, apoi dispar cu paşi grăbiţi după colţul clădirii.

Toby merge pe lângă balustradă, urmărindu-i. Au descoperit gardul grădinii şi privesc înăuntru. Apoi unul dintre ei începe să râme. Vor să treacă pe dedesubt.

— Plecaţi de-acolo! strigă Toby la ei.

Porcii îi aruncă o privire scrutătoare, apoi n-o mai bagă în seamă.

O ia la goană pe scări, coborându-le cât de repede poate fără să alunece. Ce idioată! Ar fi trebuit să aibă tot timpul puşca la ea. O ia de la capul patului şi se repede din nou pe acoperiş. Ţinteşte către unul dintre porci – e masculul, care poate fi nimerit mai uşor, pentru că stă de-a curmezişul –, însă după aceea are o ezitare. Sunt Vieţuitoarele Domnului. Să nu ucizi niciodată fără un motiv întemeiat, spunea Adam Unu.

— Băgaţi de seamă! strigă ea.

Uimitor, dar par să o înţeleagă. Trebuie să mai fi văzut arme până acum – un atomizor, un dispozitiv pentru administrarea electroşocurilor. Guiţă alarmaţi, apoi se

întorc şi o iau la fugă.

Au parcurs deja un sfert din pajişte când lui Toby îi trece prin minte că au să se întoarcă. Vor săpa pe dedesubt în timpul nopţii şi vor scormoni toată grădina cât ai bate din palme, iar asta ar însemna că s-a zis cu proviziile ei pe termen lung. Va trebui să-i împuşte, e vorba de autoapărare. Trage mai multe focuri, nu-i nimereşte, apoi mai încearcă o dată. Masculul cade la pământ. Cele două scroafe aleargă în continuare. Se întorc să se uite înapoi abia când au ajuns la marginea pădurii. Apoi se topesc în frunziş şi dispar.

Lui Toby îi tremură mâinile. Ai curmat o viaţă, îşi zice ea. Ai acţionat în grabă, la mânie. Ar trebui să te simţi vinovată. Cu toate astea, se gândeşte să se ducă afară cu un cuţit de bucătărie şi să taie o bucată de şuncă. A depus Jurămintele Vegetariene când li s-a alăturat Grădinarilor, dar perspectiva unui sandvici cu şuncă reprezintă o tentaţie enormă în momentul de faţă. Însă, rezistă; va folosi proteinele de origine animală doar dacă nu mai are altă soluţie.

Îngaimă cuvintele standard pe care le rostesc Grădinarii ca să-şi ceară scuze, deşi nu simte remuşcări. Sau nu simte îndeajuns de multe remuşcări.

Trebuie să mai exerseze trasul la ţintă. Să împuşte masculul, după ce mai întâi nu-l nimerise, şi să lase scroafele să-i scape – asta fusese o dovadă de stângăcie.

În ultimele săptămâni începuse să fie mai relaxată în privinţa puştii. Acum îşi jură s-o ia cu ea oriunde s-ar duce – chiar dacă merge pe acoperiş să facă o baie ori dacă se duce la toaletă. Ba chiar şi în grădină – mai ales în grădină. Porcii sunt inteligenţi, au s-o ţină minte, nu o vor ierta. Oare ar trebui să încuie uşa când iese din casă? Dar dacă trebuie să se întoarcă în grabă în clădirea Salonului? Iar dacă lasă uşa descuiată, s-ar putea ca, în timp ce ea lucrează în grădină, cineva sau ceva să se strecoare

înăuntru şi s-o aştepte acolo.

Va trebui să întoarcă problema pe toate feţele. „Dar fără zid, un Ararat nu e deloc un Ararat[7]”, psalmodiau copiii-Grădinari. „Un zid pe care nu-l poţi apăra se prăbuşeşte înainte de a-l ridica” Grădinarilor le plăceau versurile lor pline de învăţăminte.

1

Toby s-a dus să caute puşca la câteva zile după apariţia primelor focare de infecţie. Era în noaptea de după plecarea fetelor de la AnooYoo, atunci când îşi lăsaseră acolo halatele roz.

Nu era o pandemie obişnuită: nu avea să se stingă treptat după câteva sute de mii de morţi, pentru ca apoi să fie distrusă complet cu agenţi biologici şi dezinfectant. Acesta era Potopul Uscat despre care îi avertizaseră adesea Grădinarii. Se potrivea perfect descrierii: se răspândea prin aer de parcă ar fi avut aripi, ardea oraşele ca un foc, lăsând în urmă groază, măcel şi mulţimi infestate cu germeni. Luminile se stingeau pretutindeni, ştirile erau transmise sporadic: sistemele se prăbuşeau pentru că muriseră cei care ar fi trebuit să le gestioneze. Părea să fie un colaps total, iar ăsta era motivul pentru care avea nevoie de puşcă. Puştile erau ilegale, iar cu o săptămână în urmă ai fi păţit-o rău dacă erai prins cu una, dar ac asemenea legi nu mai contau.

Drumul avea să fie periculos. Până în cartierul din tărâmul plebeilor, locul din care se trăgea, trebuia să meargă pe jos – nu funcţiona niciun mijloc de transport – şi să găsească locuinţa pe două niveluri, mică şi lipsită de orice stil, care le aparţinuse pentru atât de puţină vreme părinţilor ei. Apoi trebuia să dezgroape puşca de pe unde o fi fost îngropată, trăgând speranţă că n-avea s-o vadă nimeni.

---

7 Locul în care se spune că s-ar fi oprit Arca lui Noe după Marele Potop (Facerea 8: 4).

Nu era o problemă să străbată pe jos atâta drum: se păstrase în formă. Pericolul îl reprezentau ceilalţi oameni. Dacă se lua după informaţiile sporadice de care mai reuşea să facă rost cu ajutorul telefonului, se porniseră revolte peste tot.

A părăsit Salonul la apus, încuind uşa în urma ei. A traversat pajiştile largi şi a luat-o spre intrarea nordică, folosind cărarea din pădure pe care clienţii obişnuiau să se plimbe la umbra copacilor: pe-aici era mai greu să fii văzut. Încă mai existau câteva luminiţe fosforescente care marcau cărarea. Nu s-a întâlnit cu nimeni, însă un iepure verde a sărit prin tufişuri şi un răsuc i-a tăiat calea, întorcându-se ca să se holbeze la ea cu ochii săi lucitori.

Poarta de la intrare era întredeschisă. S-a strecurat pe lângă ea cu grijă, pe jumătate convinsă că avea să întâmpine piedici. Apoi s-a îndreptat spre Parcul Tradiţiei[8]. Oamenii treceau în grabă pe-acolo, singuri sau în grupuri, încercând să iasă din oraş, în speranţa că vor putea traversa tărâmul plebeilor şi se vor putea refugia la ţară. Lumea tuşea, se auzea un plânset de copil. Fusese cât pe-aci să se împiedice de cineva întins la pământ.

În momentul când ieşea din parc, se făcuse întuneric beznă. A înaintat de la un copac la altul, pe la marginea drumului, rămânând în umbră. Bulevardul era blocat de maşini, camioane, motociclete cu baterie solară şi autobuze, ale căror şoferi claxonau şi strigau. O parte dintre vehicule fuseseră răsturnate şi ardeau. În magazine, jafurile erau în toi. Nu se vedea nici urmă de membru al Corpurilor de Securitate. Probabil că ei fuseseră primii care îşi părăsiseră posturile, îndreptându-se către fortăreaţa păzită a Corporaţiei ca să-şi salveze pielea şi fiind – era clar că asta spera Toby – purtătorii virusului letal.

De undeva s-au auzit focuri de armă. Deci lumea

8 În original, Heritage Park.

începuse deja să sape prin curţi, şi-a zis Toby: mai erau şi alte puşti în afară de-a ei.

Ceva mai încolo, strada era baricadată – mai multe maşini înghesuite una într-alta. Era apărată de un grup de oameni – oare cu ce să fi fost înarmaţi? Din câte putea vedea Toby, se foloseau de nişte ţevi metalice. Mulţimea striga înfuriată la ei, aruncând cu pietre şi cărămizi: inea voia să treacă mai departe, să părăsească oraşul. Ce-aveau de gând cei care ridicaseră baricada? Să jefuiască, fără îndoială. Să violeze şi să facă rost de bani, şi alte lucruri absolut inutile.

Când Apele Uscate se ridică, spunea Adam Unu, oamenii vor încerca să se salveze de la înec. Se vor agăţa de orice pai. Asiguraţi-vă că nu veţi fi acel pai, prieteni, pentru că dacă se vor agăţa de voi sau chiar şi numai de vă vor atinge, vă veţi îneca la rândul vostru.

Toby s-a întors cu spatele la baricadă – trebuia s-o ocolească. A stat la loc ferit, în beznă, ghemuindu-se printre frunze şi înaintând pe la marginea parcului. Şi-acum a ajuns în spaţiul deschis unde îşi organizau Grădinarii târgurile şi la casa de chirpici în care se jucau cândva copiii. S-a ascuns în spatele ei, aşteptând să se întâmple ceva care să le distragă atenţia celorlalţi. N-a trecut mult şi s-a petrecut un accident, urmat de o explozie; în timp ce toată lumea întorsese capul într-acolo, ea a traversat agale zona. E preferabil să nu fugi, o învăţase Zeb: dacă alergi, devii o pradă.

Pe străzile mai mici se scurgeau puhoaie de oameni; s-a dat la o parte ca să-i evite. Purta mănuşi chirurgicale, o vestă antiglonţ făcută din mătasea unei capre încrucişate cu un păianjen, pe care o furase în urmă cu un an din ghereta paznicului de la AnooYoo, şi un filtru de aer cu un con de culoare neagră. Din şopronul cu unelte de grădină luase o lopată şi o rangă – ambele puteau deveni letale dacă erau folosite fără şovăială. În buzunar avea o sticlă cu

Spray pentru Păr AnooYoo cu Strălucire Absolută, o armă eficientă dacă ţinteai ochii cuiva. Învăţase o grămadă de lucruri de la cursurile de Limitare a Masacrului Urban ţinute de Zeb: după părerea lui, trebuia limitat în primul rând riscul masacrării propriei persoane.

S-a îndreptat spre nord-est, prin Fernside[9], cartierul celor cu pretenţii, apoi prin Big Box[10], cu loturile sale de case înghesuite şi prost construite, strecurându-se de-a lungul celor mai înguste străzi, prost luminate şi pe care nu se înghesuia lumea. Au trecut pe lângă ea câţiva oameni, dar erau frământaţi de propriile probleme. Doi adolescenţi s-au oprit, de parcă ar fi avut de gând s-o jefuiască, dar ea a început să tuşească şi să strige răguşit: „Ajutaţi-mă!”, iar ei au luat-o la fugă.

Cam pe la miezul nopţii şi după ce o apucase de câteva ori pe un drum greşit – străzile din Big Box semănau atât de mult una cu alta – a ajuns la fosta locuinţă a părinţilor ei. Nu era aprinsă nicio lumină, uşa de la garaj era deschisă, iar fereastra din sticlă transparentă de pe faţada casei era spartă, aşa că nu s-a gândit că ar fi cineva înăuntru. Actualii locatari fie muriseră, fie erau plecaţi. La fel stăteau lucrurile şi cu locuinţa identică de alături, cea în curtea căreia era îngropată puşca.

A stat un minut ca să se liniştească, ascultând cum îi vâjâie sângele în cap: *huş*, *huş*, *huş*. Puşca putea fi acolo sau putea să fi dispărut. Dacă mai era acolo, urma să aibă o armă. Dacă dispăruse, nu. N-avea de ce să intre în panică.

A deschis pe furiş poarta de la grădinavecinilor, ca un hoţ. Întuneric, nicio mişcare. Mirosul florilor de noapte: crini, regina-nopţii. Amestecat cu parfumul lor, un iz de fum de la ceva care ardea, la câteva cvartale depărtare: vedea flăcările. În zbor, un fluture al ierbii *kudzu* i-a atins

9 Vezi nota 2 de la p. 98.

10 Cutia Mare.

faţa cu aripile.

A înfipt ranga sub o piatră din pavajul patioului, a ridicat-o, a apucat-o de un colţ şi a aruncat-o la o parte. Apoi a mai făcut asta cu încă o piatră, şi cu încă una. Trei pietre din pavaj. Apoi a săpat cu lopata.

O bătaie de inimă, apoi încă una.

Era acolo.

Nu plânge, şi-a zis. Taie pur şi simplu plasticul, ia puşca şi muniţia şi şterge-o de-aici.

I-a luat trei zile ca să se întoarcă la AnooYoo, ocolind locurile pe unde mulţimile răsculate se dezlănţuiau cu violenţă. Pe treptele de-afară erau urme de picioare pline de noroi, dar nu pătrunsese nimeni înăuntru.

Puşca e o armă primitivă – W1 Ruger 44/99 Deerfield. Fusese a tatălui ei. De la el învăţase cum să tragă cu arma, pe când avea doisprezece ani, în acele zile care acum par o vacanţă în Tehnicolor[11] pe care creierul şi-a luat-o cu ajutorul ciupercilor halucinogene. Ţinteşte spre centrul corpului, spunea el. Nu-ţi pierde vremea să ocheşti capul. Îi spusese că se referea doar la animale.

Trăiau într-o zonă aproape rurală, înainte ca suburbia să se întindă peste acea regiune. Casa lor albă cu structură de lemn era înconjurată de cincizeci de ari de teren pe care creşteau copaci; şi mai erau şi veveriţe, şi primii iepuri verzi. Nu şi raconeşi, aceştia nu fuseseră creaţi încă. Erau o mulţime de căprioare, care intrau în grădina de legume a mamei ei. Toby împuşcase două şi-i ajutase să le jupoaie şi să le tranşeze; încă îşi mai poate aminti mirosul şi felul în care alunecau măruntaiele lucioase. Mâncaseră tocană de căprioară, iar mama ei făcuse o supă din oase. Dar Toby şi tatăl ei trăgeau mai ales în cutii de conserve şi în şobolanii de la groapa de gunoi – încă mai exista o groapă de gunoi. Exersa mult, lucru care îi făcea plăcere tatălui ei. „Ai tras bine, dragă”, îi zicea el.

---

11 Procedeu de colorare aplicat filmelor încă din 1916.

Oare îşi dorise un fiu? Poate. De spus, spunea că toată lumea trebuie să ştie cum să tragă cu arma. Cei din generaţia lui credeau că dacă dădeai de necaz, tot ce aveai de făcut era să împuşti pe cineva, apoi lucrurile se rezolvau.

Apoi Corpurile de Securitate Corporatiste interziseseră armele de foc, în interesul siguranţei publice, păstrându-şi pentru ei nou-inventatele atomizoare, şi dintr-odată oamenii deveniseră în mod oficial neînarmaţi. Tatăl ei îşi îngropase puşca şi o provizie de muniţie sub o grămadă de ţăruşi dintr-un gărduţ de lemn nefolosit, care fusese aruncat, şi îi arătase lui Toby unde o pusese, în caz că ar fi avut nevoie de ea. Corpurile de Securitate ar fi putut s-o găsească folosindu-şi detectoarele de metale – se zvonea că fac razii –, dar nu puteau căuta peste tot, iar tatăl ei era inofensiv, din punctul lor de vedere. Vindea aparate de aer condiţionat. Era un om lipsit de importanţă.

Apoi un dezvoltator imobiliar vrusese să-i cumpere terenul. Îi oferise un preţ bun, dar tatăl lui Toby refuzase să vândă. Îi plăcea unde stătea, aşa spusese. La fel şi mama lui Toby, care administra o franciză specializată în vânzarea de suplimente Helth Wizer, situată într-o zonă comercială din apropiere. Au mai refuzat o nouă ofertă, apoi şi pe a treia.

„Vom construi în jurul dumneavoastră”, îi spusese dezvoltatorul imobiliar.

Tatăl lui Toby răspunsese că el n-avea nimic împotrivă: în momentul acela, problema devenise o chestiune de principiu.

Credea că lumea era la fel ca în urmă cu cincizeci de ani, se gândeşte Toby. N-ar fi trebuit să fie aşa de încăpăţânat. Pe vremea aceea, Corpurile de Securitate

Corporatiste îşi consolidau deja puterea. La început, fuseseră o companie de pază privată pentru Corporaţii, dar ulterior preluaseră conducerea când forţele poliţiei locale

se prăbuşiseră din lipsă de fonduri. La început, oamenilor le plăcuse, pentru că totul era plătit de Corporaţii, dar acum Corpurile de Securitate îşi întindeau tentaculele pretutindeni. Tatăl ei ar fi trebuit să cedeze.

Mai întâi îşi pierduse slujba de la compania care vindea aparate de aer condiţionat. Căpătase alta ca agent de vânzări pentru ferestre termoizolante, dar era mai prost plătit. Apoi mama lui Toby se pricopsise cu o boală ciudată. Nu înţelegea cum de fusese posibil, pentru că avusese întotdeauna grijă de sănătatea ei: făcea sport, mânca multe legume şi lua zilnic o doză de suplimente Helth Wizer Forţă Sporită Vitalvite. Administratorii de francize, aşa cum era ea, aveau oferte speciale pentru suplimente – un pachet personalizat, la fel ca în cazul şefilor de la Helth Wizer.

Cu toate că luase mai multe suplimente, era din ce în ce mai slăbită şi mai confuză şi slăbea rapid: era de parcă propriul trup s-ar fi răzvrătit împotriva ei. Niciun doctor nu-i putuse pune un diagnostic, deşi i se făcuseră multe analize în clinicile Corporaţiei Helth Wizer; erau interesaţi de cazul ei pentru că fusese o utilizatoare fidelă a produselor companiei. Făcuseră în aşa fel încât să primească îngrijiri speciale, acordate de doctorii lor. Însă le luau bani pentru asta, şi erau o grămadă, chiar şi cu reducerea pentru membrii Familiei Francizelor Heith Wyzer; iar pentru că boala ei nu avea un nume, firma la care era făcută modesta asigurare de sănătate a părinţilor ei refuzase să – acopere costurile. Nu puteai heneficia de serviciile publice de sănătate decât dacă erai sărac lipit.

Oricum nu ţi-ai fi dorit să te duci lajegurile alea de stat, şi-a zis Toby. Nu făceau decât să te pună să scoţi limba şi să-ţi dea nişte germeni şi virusuri pe care încă nu le aveai, pentru ca apoi să te trimită acasă.

Tatăl lui Toby făcuse o a doua ipotecă şi folosise banii pentru doctori, medicamente, asistente şi spitale. Dar

mama lui Toby era în continuare din ce în ce mai slăbită.

Şi-atunci tatăl lui Toby fusese nevoit să vândă casa lor albă cu structură de lemn, la un preţ mult mai mic decât cel care-i fusese oferit iniţial. La o zi după încheierea vânzării, buldozerele o făcuseră una cu pământul. Tatăl ei cumpărase o altă casă, o mică locuinţă pe două niveluri, într-o nouă subdiviziune – cea numită Big Box, pentru că era flancată de o întreagă flotilă de megamalluri. Îşi dezgropase puşca de sub grămada de ţăruşi pentru gard, o dusese pe furiş la noua locuinţă şi o îngropase din nou, de data asta sub pietrele care pavau patioul din mica şi stearpa curte din spatele casei.

Apoi îşi pierduse slujba de la firma de ferestre termoizolante din cauză că-şi luase atât de multe zile libere în perioada cât îi fusese bolnavă soţia. Fusese nevoit să-şi vândă maşina cu baterie solară. Apoi mobilele dispăruseră una câte una, deşi tatăl lui Toby nu reuşise să ia prea mulţi bani pe ele. Oamenii îţi miros disperarea, îi spusese el lui Toby. Profită de ea.

Conversaţia asta avusese loc la telefon, pentru că Toby reuşise să intre la facultate, în ciuda lipsei de bani a familiei. Căpătase o bursă prăpădită de la Academia Martha Graham, pe care o mai suplimenta făcând pe chelneriţa la cantina studenţească. Voia să vină acasă şi să ajute la îngrijirea mamei sale, care fusese externată din spital şi dormea pe canapeaua de la parter pentru că nu putea urca scările, dar tatăl ei îi spusese că nu era cazul, Toby trebuia să rămână la facultate, pentru că n-avea cum să-i fie de ajutor.

În cele din urmă fuseseră nevoiţi să vândă până şi casa urâtă din Big Box. Panou! care anunţa că e de vânzare era înfipt pe pajişte când Toby venise acasă ca să participe la înmormântarea mamei. La vremea aceea, tatăl ei ajunsese o epavă: umilinţa, durerea şi eşecul îl măcinaseră până când nu mai rămăsese aproape nimic din

el.

Înmormântarea mamei lui Toby fusese scurtă şi jalnică. După aceea, Toby stătuse împreună cu tatăl ei în bucătăria din care vânduseră totul. Băuseră împreună un bax cu şase cutii de bere – Toby două, tatăl ei patru. Pe urmă, după ce Toby se dusese la culcare, tatăl ei mersese în garajul gol, îşi băgase Rugerul în gură şi apăsase pe trăgaci.

Toby auzise împuşcătura. Îşi dăduse imediat seama despre ce era vorba. Văzuse puşca aşezată în spatele uşii de la bucătărie: ştia că o dezgropase cu un scop, dar nu-şi îngăduise să-şi închipuie care-ar fi putut fi acela.

Nu era în stare să se uite la ce era în garaj. Zăcuse în pat, făcând un salt în timp. Ce era de făcut? Dacă ar fi chemat autorităţile – chiar şi un doctor sau o ambulanţă –, s-ar fi descoperit rana de glonţ şi i s-ar fi cerut să predea puşca, iar Toby ar fi avut necazuri pentru că era fiica unui infractor dovedit – unul care deţinuse o armă interzisă. Asta în cel mai bun caz. Pentru că ar fi putut s-o acuze şi de crimă.

După o vreme – ei i s-a părut că trecuseră ore întregi –, şi-a impus să se mişte. Ajunsă în garaj, încercase să nu privească prea de aproape. A înfăşurat ceea ce mai rămăsese din tatăl ei într-o pătură, apoi în nişte saci de plastic groşi, pe care i-a lipit cu bandă adezivă, după care l-a îngropat sub pietrele care pavau patioul. S-a simţit groaznic făcând asta, dar el ar fi înţeles-o. Părea un om practic, dar în sinea lui era un sentimental – tot felul de scule electrice în magazie, trandafiri la aniversări. Dacă ar fi fost doar un om practic, s-ar fi dus întins la spital cu actele de divorţ, la fel cum făceau mulţi bărbaţi când soţiile lor ajungeau să aibă vreo boală prea costisitoare sau de pe urma căreia rămâneau cu vreo infirmitate. Ar fi lăsat-o pe mama ei să fie aruncată în stradă. Ar fi rămas în continuare solvabil. În loc să procedeze aşa, el cheltuise

toţi banii familiei.

Toby nu se prea dădea în vânt după religia standard: niciunul dintre membrii familiei sale n-o făcea. Se duceau la biserica din cartier pentru că asta făceau şi vecinii lor şi pentru că aşa dădea bine, dar îl auzise pe tatăl ei spunând – când nu mai erau persoane străine de faţă şi după ce băuse câteva pahare – că erau prea mulţi escroci în amvon şi prea mulţi neghiobi în strane. Cu toate astea, Toby rostise în şoaptă o scurtă rugăciune deasupra pietrelor care pavau patioul: „Din ţărână ne-am născut şi în ţărână ne vom întoarce „Apoi presărase nisip printre crăpături.

A învelit din nou puşca în plasticul ei şi a îngropat-o sub pietrele cu care era pavat patioul casei vecine, care părea să fie goală: ferestrele întunecate, nicio maşină la vedere. Poate că fuseseră evacuaţi. Îşi asumase riscul de a intra pe proprietatea vecinilor în cazul în care pământul s-ar fi tasat odată cu descompunerea trupului şi oamenii aceia ar fi săpat în curte; îngropând puşca alături, ei ar fi putut s-o găsească, iar Toby voia ca arma să rămână unde o pusese. „Nu se ştie când s-ar putea să ai nevoie de ea”, îi spunea tatăl ei; şi aşa era: chiar nu se ştia niciodată.

E posibil ca vreun vecin sau doi s-o fi văzut săpând pe-acolo pe întuneric, dar nu şi-a făcut probleme că ei ar spune cuiva. Oamenii ăia nu şi-ar fi dorit să atragă nici pe departe atenţia asupra propriilor curţi, care n-ar fi fost exclus să fie pline de arme îngropate.

Toby a spălat cu furtunul sângele de pe uşa garajului, apoi a făcut un duş. Pe urmă s-a dus la culcare. A stat întinsă pe întuneric, dorindu-şi să plângă, simţind însă doar că-i este frig. Dar nu era deloc frig.

N-ar fi putut vinde casa fără să dezvăluie că acum ea era proprietara, pentru că tatăl ei murise, ceea ce însemna să se bage într-un mare rahat. Unde era, spre exemplu, cadavru! şi cum de ajunsese să fie un cadavru? Aşa că dimineaţa, după ce a luat în grabă câteva îmbucături, a

pus vasele în chiuvetă şi a părăsit casa. Nu şi-a luat nici măcar o valiză. Ce ar fi putut pune în ea?

Corpurile de Securitate n-aveau, mai mult ca sigur, să-şi dea osteneala s-o găsească. Nu le ieşea nimic din treaba asta: oricum, una dintre băncile corporatiste avea să obţină casa. Dacă dispariţia ei ar fi interesat pe cineva, poate, de exemplu, pe cei de la colegiu – unde se afla, dacă era bolnavă, dacă avusese vreun accident –, Corpurile de Securitate ar fi împrăştiat zvonul că ultima oară fusese văzută cu un peşte care-şi căuta fete noi, lucru la care te-ai fi aşteptat în cazul unei tinere ca ea – o tânără într-o situaţie financiară disperată, fără niciun fel de relaţii, hani puşi deoparte, conturi de la părinţi sau vreun alt sprijin. Oamenii ar fi scuturat din cap, păcat, dar ce poţi face, hine măcar că avea ceva de vânzare – cu alte cuvinte, îşi putea pune ndul tânăr la bătaie –, aşa că n-avea să moară de foame şi nimeni n-avea să se simtă vinovat. Corpurile de Securitate foloseau întotdeauna zvonurile ca substitut pentru o implicare activă, dacă acea implicare activă i-ar fi costat ceva. Pentru ei, cel mai important era să-şi atingă scopul.

Cât despre tatăl ei, toată lumea ar fi presupus că şi-a schimbat numele şi a dispărut într-unul dintre cele mai prăpădite cartiere ale plebeilor, pentru a evita să plătească înmormântarea nevestei cu bani pe care de fapt nu-i avea. Astfel de lucruri se întâmplau mereu.

7

În perioada care a urmat, lui Toby i-a mers rău. Deşi ascunsese dovezile şi reuşise să se facă nevăzută, nu era complet exclus ca datoriile tatălui ei să-i pună pe urme Corpurile de Securitate. N-avea deloc bani pe care aceştia să-i confişte, dar se auzise despre femei cu datorii care fuseseră exploatate pentru sex. Dacă tot trebuia să-şi câştige traiul la orizontală, măcar să se aleagă ea cu banii.

Îşi arsese actele şi n-avea bani să-şi facă rost de o

nouă identitate – nici măcar de una ieftină, fără înserare de ADN şi fără schimbarea culorii pielii –, aşa că nu putea căpăta o slujbă în mod legal: acestea erau, în mare parte, sub controlul Corporaţiilor. Dar dacă te dădeai la fund – jos de tot, acolo unde numele dispăreau şi trecutul nu era niciodată cel real –, Corpurile de Securitate nu-şi mai băteau capul cu tine.

A închiriat o cămăruţă – îi mai rămăseseră destui bani puşi deoparte de pe vremea când era chelneriţă. O încăpere doar a ei, în care să nu se teamă că cele câteva bunuri pe care le avea i-ar fi putut fi furate de vreo colegă de cameră dubioasă. Era la ultimul etaj al unei clădiri comerciale, în care n-ai fi avut scăpare dacă izbucnea vreun incendiu, aflată într-unul dintre cele mai rele cartiere ale plebeilor – se numea Domeniul cu Sălcii, deşi localnicii îi spuneau Laguna cu Zoaie, pentru că acolo eşuau o grămadă de rahaturi.

Împărţea baia cu şase imigranţi ilegali din Thailanda, care erau foarte tăcuţi. Potrivit zvonurilor, Corpurile de Securitate ajunseseră la concluzia că expulzarea imigranţilor ilegali era prea costisitoare, aşa că recurgeau la metoda folosită de fermierii care descopereau o vacă bolnavă în turmă: o împuşcau, o îngropau şi nu scoteau o vorbă despre asta.

La etajul de dedesubt se afla Slink1, un atelier specializat în obiecte de lux fabricate din animale pe cale de dispariţie. Oficial, vindeau costume pentru Halloween, ca să-i ducă de nas pe militanţii extremişti pentru drepturile animalelor, dar în spate argăseau piei. Vaporii toxici urcau prin sistemul de ventilaţie; deşi Toby încercase să îndese perne în gura de aerisire, cămăruţa ei duhnea a substanţe chimice şi a grăsime râncedă. Uneori, pe lângă toate astea se auzeau răgete şi behăituri – ucideau animalele la faţa locului, pentru că niciun client nu-şi dorea să capete o piele de oaie pe post de antilopă oryx

sau blană de lup vopsită în loc de gluton.

Carcasele jupuite erau vândute unui lanţ de restaurante gourmet, denumit Rarity[12][13]. În sălile unde avea acces toată lumea se serveau fripturi din carne de vită, de miel, de vânat şi de bivol, care aveau certificat sanitar pentru a putea fi pregătite în sânge – şi chipurile la asta se referea numele „Rarity”. Dar în sălile private – cu iz de club select şi uşi păzite – puteai mânca specii pe cale de dispariţie. Profiturile erau imense; o sticlă de vin din os de tigru valora cât un întreg colier cu diamante.

Teoretic, comerţul cu specii pe cale de dispariţie era ilegal – se dădeau amenzi foarte mari pentru aşa ceva –, însă era foarte profitabil. Oamenii din cartier ştiau despre asta, dar aveau propriile probleme, şi-apoi cui i-ai fi putut spune, fără să te expui unui risc? Erau puşi la bătaie bani grei din mai multe surse, iar Corpurile de Securitate aveau mâinile vârâte până la cot în ei.

Toby a căpătat o slujbă ca mascotă blănoasă: lucra ziua, pe bani puţini, fără să fie nevoită să se legitimeze. Mascotele blănoase se îmbrăcau în costume de animale din blană artificială, îşi puneau capete din carton, îşi agăţau de gât pancarte cu reclame şi lucrau în mallurile şi în buticurile de lux de pe străzile comerciale. Dar înăuntrul mascotelor blănoase era cald şi umed, iar câmpul vizual îţi era limitat. În prima săptămână fusese atacată de trei ori de fetişişti care o trântiseră la pământ, îi răsuciseră capul uriaş ca să nu mai vadă nimic şi îşi frecaseră pelvisurile de blana ei, scoţând sunete ciudate, dintre care cele mai uşor de recunoscut erau mieunăturile. Nu era vorba de viol – nefiind atinsă nicio parte a corpului ei adevărat –, dar era o

12 În limba engleză, cuvântul are și sensul de a se fUrișa, de a face un lucru pe ascuns, dar și pe acela de avorton, de vițel născut prematur (posibilă aluzie la procedeul de a fabrica obiecte de lux din pielea vițeilor nenăscuți, considerată deosebit de fină).

13 Joc de cuvinte: rarity înseamnă „raritate", „lucru greu de găsit", dar desemnează și calitatea unei fripturi de a fi preparată în sânge.

chestie care-ţi dădea fiori. În plus, era dezgustător să se îmbrace în costume de urs, de tigru, de leu sau de alte animale din speciile pe cale de dispariţie care erau măcelărite cu un etaj mai jos de locuinţa ei. Aşa că a renunţat.

Apoi a făcut rost de o grămadă de bani într-un timp foarte scurt vânzându-şi părul. Piaţa părului nu fusese încă decimată de crescătorii de oi Mo'Hair[14] – asta avea să se întâmple peste câţiva ani –, aşa că mai existau încă indivizii aceia care te-ar fi jupuit de viu şi care ar fi cumpărat de la oricine, fără să pună întrebări. Pe-atunci avea părul lung şi, cu toate că părul ei era castaniu – nu chiar cea mai bună culoare, fiindcă era preferat blondul –, căpătase o sumă decentă de pe urma lui.

După ce se terminaseră banii din vânzarea părului, îşi vânduse ovulele pe piaţa neagră. Femeile tinere puteau face rost de sume frumoase dacă-şi donau ovulele unor cupluri care nu aveau destui bani ca să dea mită sau care nu se calificau deloc pentru procedura respectivă, aşa că oricum niciun funcţionar cu o calitate oficială nu le-ar fi vândut o autorizaţie pentru a deveni părinţi. Dar nu putuse face şmecheria cu ovulele decât de două ori, pentru că a doua oară acul cu care se realizase recoltarea fusese contaminat. Deşi pe vremea aceea traficanţii de ovule încă mai plăteau tratamentul în cazul în care ceva nu mergea cum trebuie, tot avusese nevoie de o lună ca să se facă bine. Când încercase s-o facă a treia oară, îi spuseseră că a avut complicaţii şi că nu va mai putea dona ovule sau – pentru că tot deschiseseră subiectul – că nu va mai putea vreodată să aibă copii.

Până atunci, Toby nu ştiuse că-şi dorea copii. Pe când era la Martha Graham avusese un iubit care vorbea despre căsătorie şi familie – îl chema Stan –, dar Toby îi spusese

14 Joc de cuvinte „Mo'Hair" poate fi tradus prin „mohair", dar hair înse^amnă și „păr".

că erau prea tineri şi prea săraci ca să se gândească la aşa ceva. Ea mergea la cursurile de vindecare holistică – cursurile de „loţiuni şi poţiuni”, cum le numeau studenţii, iar Stan era înscris la Problematică şi Planificare Creativă a Activelor prin înregistrare Cvadruplă, la care se descurca bine. Familia lui nu era bogată, altfel n-ar fi fost la o instituţie de mâna a treia ca Martha Graham, dar cert e că era ambiţios şi hotărât să prospere. În serile mai liniştite, Toby îi făcea masaj cu remediile ei florale şi cu extractele din plante făcute de ea, iar după aceea urma o partidă de sex energic, cu iz de preparat botanic cu proprietăţi curative, urmat de un duş şi de nişte pop-corn – fără sare sau grăsimi.

Dar din momentul în care familia ei a ajuns la fundul sacului, Toby nu şi l-a mai putut permite pe Stan. Şi a mai ştiut şi că zilele ei la colegiu sunt numărate. Aşa că a tăiat orice fel de comunicare cu el. N-a răspuns nici măcar la mesajele pline de reproşuri pe care i le-a trimis pe telefon, pentru că treaba asta nu mai avea niciun viitor: el îşi dorea o căsătorie între doi profesionişti, iar ea ieşise din cursă. Mai bine să plângă acum decât mai târziu, îşi spusese Toby.

Dar se pare că până la urmă îşi dorise copii, pentru că în clipa când i s-a spus că a fost sterilizată din greşeală, a simţit toată lumina scurgându-se din ea.

După ce a primit veştile astea, şi-a risipit toţi banii adunaţi din donaţia de ovule luându-şi o vacanţă de la viaţa reală, pe care şi-a alimentat-o din plin cu droguri. Dar în foarte scurtă vreme n-a mai simţit niciun fior când se trezea lângă bărbaţi pe care nu-i mai văzuse niciodată, mai ales după ce a băgat de seamă că aveau obiceiul să-i scotocească prin buzunare după mărunţiş. Făcând treaba asta de vreo patru-cinci ori, şi-a dat seama că trebuia să se hotărască: voia să trăiască sau voia să moară? Dacă voia *să moară*, existau căi mai rapide. Dacă voia *să trăiască*,

trebuia s-o facă altfel.

Prin intermediul unuia dintre aceşti bărbaţi de o noapte cu care avusese de-a face – echivalentul din Laguna cu Zoaie al unui om cu suflet bun – şi-a găsit de lucru la o firmă din tărâmul plebeilor, condusă de nişte mafioţi. Mafioţii respectivi n-au vrut să-i vadă actele şi nici n-au avut nevoie de referinţe: dacă îţi înmuiai degetele în oala cu smântână, pur şi simplu ţi le tăiau.

Noua slujbă a lui Toby era la un lanţ de restaurante denumit Burgerii Misterioşi. Misterul Burgerilor Misterioşi era acela că nimeni nu ştia ce fel de proteină animală se afla cu adevărat în ei: fetele de la tejghea purtau tricouri şi şepci cu sloganul „Burgerii Misterioşi! Pentru că toată lumea iubeşte misterele!” Se plătea salariul minim, dar primeai gratuit doi Burgeri Misterioşi pe zi. De îndată ce a intrat la Grădinari şi a depus Jurămintele Vegetariene, Toby şi-a reprimat amintirea legată de consumul acestor burgeri; dar aşa cum avea obiceiul să spună Adam Unu, foamea este un puternic factor de restructurare a conştiinţei. Maşinile de tocat carne nu erau sută la sută eficiente; era posibil să găseşti nişte blană de pisică în burgerul pe care-l mâncai sau o bucată din coada unui şoarece. Oare nu s-a găsit odată şi o unghie de om?

Tot ce se poate. Mafioţii din tărâmul plebeilor îi plăteau pe cei din Corpurile de Securitate ca să închidă ochii. În schimb, Corpurile de Securitate îi lăsau pe mafioţi să-şi vadă liniştiţi de răpirile şi asasinatele lor mărunte, de cultivarea ierbii, de laboratoarele lor de cocaină, de vânzarea drogurilor pe stradă şi de prăvăliile cu carne vie – genul lor de afaceri. Tot ei erau responsabili şi de dispariţia cadavrelor, de recoltarea organelor pentru transplant şi apoi de trecerea cadavrelor golite prin maşinile de tocat ale restaurantelor Burgerii Misterioşi. Astea erau zvonurile cele mai rele care circulau. În zilele de glorie ale Burgerilor Misterioşi, au fost descoperite

foarte puţine cadavre aruncate pe terenuri virane.

Dacă la televizor se difuza o aşa-numită dezvăluire de tip *reality – TV*, Corpurile de Securitate începeau o pretinsă investigaţie. Apoi clasau cazul ca nerezolvat şi scăpau de el. Trebuiau să-şi păstreze o anumită imagine printre acei cetăţeni care încă se mai prefăceau că aderă la vechile idealuri: aceea de susţinători ai păcii, de apărători ai siguranţei publice, al căror rol era de a menţine siguranţa pe străzi. Chiar şi pe-atunci asta era doar o glumă, dar, după părerea celor mai mulţi oameni, Corpurile de Securitate erau mai bune decât anarhia totală. Până şi Toby trăia cu impresia asta.

Cu un an înainte, Burgerii Misterioşi merseseră prea departe. Corpurile de Securitate închiseseră restaurantele după ce una dintre oficialităţile lor de prim rang mersese să-şi facă de cap în mahalalele din Laguna cu Zoaie, iar mai apoi îi descoperiseră pantofii în picioarele unui lucrător de la maşinile de tocat ale Burgerilor Misterioşi. Aşa că, pentru o vreme, viaţa de noapte a pisicilor vagabonde fusese ceva mai uşoară. Dar după câteva luni, grătarele atât de familiarelor prăvălii începuseră să sfârâie din nou – cine ar fi putut interzice o afacere pentru care costurile de aprovizionare erau atât de scăzute?

8

Toby a fost mulţumită să afle că primise slujba de la Burgerii Misterioşi: îşi putea plăti chiria, nu avea să moară de foame. Însă după aceea a descoperit care era clenciul.

Clenciul era managerul localului. Îl chema Blanco, deşi, când nu era de faţă, fetele de la Burgerii Misterioşi îl numeau Umflatul. Rebecca Eckler, fata care lucra în aceeaşi tură cu Toby, i-a povestit imediat despre el.

— Ai grijă să nu-i intri în colimator, i-a spus ea. Poate că o să scapi cu faţa curată – acum i-o trage fetei ăleia, Dora, şi în general se ocupă doar de câte una odată, iar tu eşti cam slăbănoagă, iar lui îi plac fundurile mai pline. Dar

dacă îţi spune să vii în birou, ai grijă. E gelos de-a binelea. Ar fi în stare să sfâşie o fată în bucăţi.

— Pe tine te-a chemat? a întrebat Toby. În birou, vreau să zic…

— Doamne apără şi păzeşte! a răspuns Rebecca. Eu sunt prea neagră şi prea urâtă pentru el, plus că lui îi plac pisoiaşii, nu mâţele bătrâne. Poate că ar trebui să te ridezi, scumpo. Să-ţi scoţi nişte dinţi.

— Nu eşti urâtă, a zis Toby.

De fapt, Rebecca era frumoasă într-un fel primordial, cu pielea ei cafenie, cu părul ei roşu şi nasul ei egiptean.

— Nu despre urâţenia asta vorbesc eu, a răspuns Rebecca. Iese urât dacă ai de-a face cu mine. Noi, ăştia din neamul Jelack, suntem nişte oameni cu care nu preavrei să te încurci. Ştie că aş pune pe urmele lui Peştii Roşii cu Solzi Negri *, iar ăştia sunt nişte tipi al naibii de răi. Poate şi pe Lupii lui Isaia. Prea multă bătaie de cap!

Toby n-avea un spate de felul ăsta. Aşa că stătea cu ochii în pământ atunci când Blanco era prin preajmă. Îi ştia povestea. După cum îi spusese Rebecca, omul fusese bodyguard la Solzi, cel mai elegant club din Lagună. Bodyguarzii se bucurau de un statut privilegiat; se învârteau peste tot îmbrăcaţi în costume negre şi cu ochelari de soare, având un aer agreabil, dar dur, iar femeile roiau în jurul lor. Însă Blanco o făcuse de oaie în stil mare, zicea Rebecca. Îi făcuse felul unei fete de la Solzi – nu unei imigrante ilegale angajate temporar, lor li se întâmpla asta tot timpul, ci uneia dintre talentele de mare clasă, o renumită dansatoare la bară. Nu puteai să păstrezi un tip de felul ăsta – unul care-ţi strică afacerea pentru că nu-şi poate păstra cumpătul –, aşa că l-au dat afară. Norocul lui a fost că avea prieteni în Corpurile de Securitate, altfel ar fi sfârşit – cu câteva organe lipsă – într-un container cu reziduuri carbonice. Dar aşa, l-au pus la treabă pe post de manager al unui *outlet* al

restaurantului Burgerii Misterioşi din Laguna cu Zoaie. Era o retrogradare serioasă, şi nu-i plăcea – de ce să sufere el din cauza unei curve? –, aşa că îşi ura slujba. Dar şi-a dat seama că fetele erau un fel de bonus care i se oferea. Avea doi prieteni, foşti bodyguarzi, la fel ca el, care îi serveau acum pe post

1 În original Blackened Refish, denumire dată unei reţete specifice etniei ca/ un pentru prepararea unui anumit tip de peşte; aici, denumirea pare să se refere chiar la membrii acelei etnii.

de gărzi de corp, iar ăştia se alegeau cu ceea ce mai rămânea în urma lui. Dacă mai rămânea ceva.

Blanco încă îşi mai păstra silueta de bodyguard – înalt şi musculos –, însă începuse să se îngraşe: prea multă bere, credea Rebecca. La ceafă, pe capul care începea să-i chelească, îşi păstrase coada de cal – semnul distinctiv al bodyguarzilor din localuri – şi expunea un set complet de tatuaje pe braţe: şerpi care-i înconjurau mâinile, brăţări din cranii în jurul încheieturilor, vene şi artere pe dosul palmelor, care păreau jupuite. În jurul gâtului avea tatuat un lanţ cu un lacăt în formă de inimă roşie, cuibărită în părul de pe piept, pe care-l etala în deschizătura în formă de „V” a cămăşii descheiate. Se zvonea că lanţul respectiv îi cobora de-a lungul spatelui, răsucindu-se în jurul unei femei goale, întoarse cu susul în jos şi al cărei cap îi intra lui Blanco drept în cur.

Toby n-o scăpa din ochi pe Dora, care fusese angajată pentru a lucra în locul ei la grătare când i se termina tura. La început, fata era rotofeie şi optimistă, dar pe măsură ce treceau săptămânile se subţia şi se ofilea, iar pe pielea albă a braţelor ei înfloreau şi dispăreau mereu vânătăile.

— Vrea să fugă, dar e speriată, şoptea Rebecca. Poate că ar trebui să pleci şi tu de-aici. Se uită după tine.

— Mă descurc eu, a răspuns Toby.

Nu avea impresia că se descurcă, ci era speriată. Dar

unde să se fi dus? îşi târa zilele de la un salariu la altul. Nu avea bani.

A doua zi de dimineaţă, Rebecca i-a făcut semn lui Toby să vină la ea.

— Dora a murit, i-a spus Rebecca. A încercat să fugă. Tocmai am aflat. Au găsit-o pe un teren viran, cu gâtul rupt, tăiată în bucăţi. Au zis c-a fost un nebun.

— Dar el a fost, nu? a zis Toby.

— Bineînţeles c-a fost el, a zis Rebecca pufnind. Se laudă cu treaba asta.

În după-amiaza aceleiaşi zile, Blanco a chemat-o pe Toby în biroul lui. Şi-a trimis cei doi tovarăşi ca să-i transmită fetei mesajul. Aceştia i s-au aşezat de-o parte şi de alta, pentru ca nu cumva să-i vină ideea s-o şteargă. Pe stradă, oamenii întorceau capul după ei. Toby avea impresia că se îndreaptă spre propria execuţie. De ce nu-şi dăduse demisia când avusese ocazia?

În birou se intra printr-o uşă murdară, înghesuită în spatele unui container cu reziduuri carbonice pentru petrocarbon. Era o încăpere mică, în care se aflau o masă de lucru, un dulap pentru dosare şi o canapea ponosită de piele. Blanco s-a ridicat rânjind de pe scaunul său rotativ.

— Căţea slăbănoagă, te promovez, i-a zis. Spune „mulţumesc”.

Toby abia dacă a putut să şoptească ceva: se simţea sugrumată.

— Vezi inima asta? a întrebat-o Blanco, arătând spre tatuajul lui. Înseamnă că te iubesc. Şi-acum mă iubeşti şi tu. Corect?

Toby a reuşit să dea din cap în semn că da.

— Deşteaptă fată! a zis Blanco. Ia vino încoace! Scoate-mi cămaşa.

Tatuajul de pe spatele lui era exact aşa cum îl descrisese Rebecca: o femeie goală, cu pântecul înlănţuit şi capul invizibil. Părul ei lung se unduia ca flăcările.

Blanco şi-a pus mâinile jupuite în jurul gâtului ei.

— Dacă-mi faci necazuri, te strivesc ca pe-un gândac, i-a zis.

9

De când familia îi pierise într-un fel atât de trist şi de când ea însăşi dispăruse din punct de vedere oficial, Toby încercase să nu se mai gândească la viaţa ei de dinainte. O acoperise cu gheaţă, o transformase într-un bloc congelat. Acum tânjea cu disperare să se întoarcă în trecut – chiar şi în perioadele negre, chiar şi în cele pline de jale – pentru că viaţa ei de acum era o tortură. Încercase să şi-i imagineze pe părinţii ei demult pierduţi, aflaţi la prea mare depărtare, veghind asupra ei ca nişte spirite protectoare, dar nu reuşea să vadă decât pâclă.

Fusese aleasa inimii lui Blanco doar pentru ceva mai puţin de două săptămâni, dar i se părea că au trecut ani întregi. După părerea lui, o femeie cu un fund aşa de slăbănog ca al lui Toby ar fi trebuit să se considere norocoasă dacă vreun bărbat şi-ar fi dorit să-şi înfigă ciocanul în ea. Şi avea să fie şi mai norocoasă dacă n-o vindea celor de la Solzi pe post de angajată temporară, ceea ce însemna că avea să rămână în viaţă doar temporar. Ar fi trebuit să-i mulţumească stelei ei norocoase. Sau şi mai bine ar fi fost să-i mulţumească lui: el îi cerea să-i mulţumească după fiecare act degradant. Însă nu-şi dorea ca ea să simtă vreo plăcere, ci doar să i se supună.

Şi nici n-o scutea de la îndatoririle pe care le avea ca angajată la Burgerii Misterioşi. Îi solicita serviciile în timpul pauzei de masă – pe tot parcursul acelei jumătăţi de oră – ceea ce însemna că n-apuca să mănânce.

Zi după zi, era tot mai înfometată şi mai epuizată. Acum avea şi ea vânătăi, ca sărmana Dora. O cuprinsese disperarea: îşi dădea seama încotro duceau toate astea şi locul acela părea să fie doar un tunel întunecat. N-avea s-o mai ducă mult.

Partea şi mai rea era că Rebecca plecase – nimeni nu ştia precis unde anume. Se alăturase unei grupări religioase, aşa se zvonea pe stradă. Lui Blanco nu-i păsa, pentru că Rebecca nu făcuse parte din haremul lui. A găsit destul de repede pe cineva care să-i ia locul la Burgerii Misterioşi.

Toby lucra în tura de dimineaţă când o procesiune ciudată, care se desfăşura pe stradă, a început să se apropie. După pancartele pe care le purtau şi după cântecele lor, a ghicit că era vorba despre o chestie cu iz religios, însă nu era una dintre sectele pe care le mai văzuse.

O mulţime de culte marginale acţionau în Laguna cu Zoaie, încercând să prindă în plasă suflete chinuite. Fructele Cunoaşterii, Petrobaptiştii şi celelalte religii ale oamenilor bogaţi se ţineau la distanţă, dar câteva vechi grupuri desprinse din Armata Salvării reuşiseră să-şi facă loc, abia trăgându-şi sufletul sub greutatea tobelor şi a tubelor pe care le purtau. Era posibil să se fi învârtit pe-acolo grupuri de purtători de turbane ale Fraţilor Sufişti cu Inima Curată, sau grupuri de membri ai sectei Celor Vechi de Zile[15], sau cete de adepţi Hare Krishna în robe de culoarea şofranului, scuturând din clopoţei şi psalmodiind, ceea ce le atrăgea batjocura spectatorilor şi o ploaie de zarzavaturi putrede. Leii lui Isaia şi Lupii lui Isaia predicau deopotrivă pe la colţurile străzilor, luându-se la bătaie când se întâlneau: nu căzeau de acord asupra animalului care va sta alături de miel odată cu sosirea Împărăţiei Paşnice a lui Dumnezeu – era oare leul sau lupul? Când se porneau încăierările, bandele de şmecheraşi din tărâmul plebeilor – negricioşii *, palizii Lintheads[16][17], gălbejiţii din

15 Cel Vechi de Zile, unul dintre numele biblice ale lui Dumnezeu, care apare în Cartea profitului Daniel.

16 Termen care desemnează de obicei texani de origine mexicană.

17 Termen peiorativ care desemnează persoanele de rasă albă din

Fuziunea Asiatică, Peştii Roşii cu Solzi Negri – se adunau roată în jurul celui căzut, scormonindu-i printre bulendre în căutarea unor lucruri de valoare sau măcar a ceva ce puteau lua cu ei.

Odată ce procesiunea s-a apropiat, Toby a reuşit să-i vadă mai bine. Cel care conducea procesiunea avea barbă şi purta un caftan care arăta de parcă ar fi fost cusut de elfi drogaţi. Era urmat de copii de toate felurile – de înălţimi diferite, de toate culorile, dar toţi în veşminte negre –, purtându-şi pancartele cu sloganuri tipărite: „Grădinarii Domnului pentru Grădina Domnului!”, „Nu mâncaţi moarte! Animalele sunt ca noi!” Arătau ca nişte îngeri jerpeliţi sau ca nişte vânzători ambulanţi pitici. Ei erau cei care cântaseră. Iar acum scandau: „Fără carne! Fără carne! Fără carne!” Auzise despre cultul ăsta: se spunea că aveau o grădină pe undeva, pe un acoperiş. O grămadă de noroi uscat, câteva gălbenele înnămolite, un strat prăpădit cu vrejuri jalnice de fasole, veştejindu-se sub fierbinţeala neîndurătoare a soarelui.

Procesiunea s-a oprit în faţa dughenei Burgerilor Misterioşi. Mulţimea începuse să se adune, pregătindu-se să-i ia peste picior.

— Prieteni, li s-a adresat liderul procesiunii tuturor celor adunaţi.

Predica lui nu avea să dureze prea mult, şi-a zis Toby, pentru că locuitorii Lagunei cu Zoaie n-ar fi înghiţit aşa ceva.

— Dragi prieteni, mă numesc Adam Unu. Cândva, am fost şi eu un carnivor materialist şi ateu. La fel ca voi, am crezut şi eu că omul este măsura tuturor lucrurilor!

— Taci dracu’ din gură, ecociudatule! a strigat careva.

Adam Unu l-a ignorat.

---

clasele inferioare (provenind în special din zona de sud a Statelor Unite).

— De fapt, dragi Prieteni, am crezut că măsurătorile sunt măsura tuturor lucrurilor. Da… am fost om de ştiinţă. M-am ocupat de studierea epidemiilor. Am numărat animalele bolnave sau pe moarte – şi am făcut la fel şi cu oamenii –, de parcă ar fi fost doar nişte pietricele. Am crezut că doar numerele pot descrie exact realitatea. Dar mai apoi…

— Lasă-ne în pace, prostovane!

— Dar mai apoi, într-o zi, pe când stăteam exact unde staţi voi, devorând – da! –, devorând un Burger Misterios şi savurând grăsimea din el, am văzut o Lumină măreaţă. Am auzit o Voce măreaţă. Iar vocea aceea a spus…

— A spus: „Valea!”

— Cruţă Creaturile asemenea ţie! Nu mânca niciun lucru care a avut o faţă! Nu-ţi ucide propriul Suflet! Şi-apoi…

Toby a simţit ce se întâmpla cu mulţimea, felul în care se pregătea să dea năvală. I-ar fi călcat în picioare pe bietul nebun şi pe copilaşii Grădinari care-l însoţeau.

— Plecaţi! a strigat ea, cât de tare a putut.

Adam Unu a făcut către ea o mică plecăciune plină de curtoazie şi i-a zâmbit blând.

— Copila mea, ai idee ce vinzi? a zis el. Sunt convins că nu ţi-ai dori să-ţi mănânci semenii.

— Ba da, a răspuns Toby. Depinde cât de foame mi-ar fi. Vă rog, plecaţi!

— Îmi dau seama că ai trecut prin clipe grele, copila mea, i-a spus Adam Unu. Te-ai acoperit cu o carapace aspră şi dură. Dar tu nu eşti cu adevărat acel înveliş dur. Sub acel înveliş ai o inimă caldă şi delicată şi un Suflet bun…

Era adevărat ce spunea despre carapace; ştia că devenise dură. Dar învelişul ei era o armură: fără el ar fi fost moale ca o cârpă.

— Tâmpitul ăsta îţi face necazuri? a întrebat Blanco.

Se învârtea prin spatele ei, aşa cum avea el obiceiul să facă”. A apucat-o cu mâna de talie, iar ea a putut s-o vadă chiar fără să se uite cu adevărat la ea: venele, arterele. Carne vie.

— Nu-i nimic, a răspuns Toby. E inofensiv.

Adam Unu n-a dat niciun semn că ar fi vrut să plece. A continuat ca şi cum nimeni altcineva n-ar mai fi vorbit.

— Tânjeşti să faci lucruri bune în lumea asta, copila mea…

— Nu sunt copila ta, a zis Toby.

Era perfect conştientă de faptul că nu era copila nimănui, că *nu mai era*.

— Suntem cu toţi copiii celorlalţi, a răspuns Adam Unu cu o privire tristă.

— Fă paşi! a zis Blanco. Până nu-ţi dau una!

— Te rog să pleci, altfel o să ţi se întâmple ceva rău, a spus Toby, încercând să adopte un ton cât mai imperios.

Omul ăsta nu se temea de nimic. Pe un ton mai scăzut, Toby a adăugat printre dinţi:

— Şterge-o! Acum!

— Tu vei fi cea căreia o să i se întâmple ceva rău, a zis Adam Unu. Cu fiecare zi în care stai aici şi vinzi carnea mutilată a iubitelor Creaturi ale Domnului, ţi se întâmplă ceva din ce în ce mai rău. Vino cu noi, draga mea… îţi suntem prieteni, avem un loc pentru tine.

— Ia-ţi labele nenorocite de pe angajata mea, pervers nenorocit! a strigat Blanco.

— Te deranjez, copila mea? a zis Adam Unu, ignorându-l. Sunt sigur că nu te-am atins…

Ieşind din spatele dughenei, Blanco s-a repezit la el, dar Adam Unu părea obişnuit cu asemenea atacuri: a făcut un pas într-o parte, iar Blanco a năvălit în grupul de copii care cântau, trântindu-i pe câţiva dintre ei la pământ, apoi prăbuşindu-se, la rândul lui. Un Linthead adolescent l-a lovit prompt în cap cu o sticlă goală – Blanco nu prea era

iubit în cartier –, iar el s-a prăbuşit, cu sângele curgându-i din rana de la cap.

Toby a dat fuga în faţa dughenei. Primul impuls fusese să-l ajute, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi avut mari necazuri după aceea. O bandă de şmecheraşi de-ai Peştilor Roşii îl altoia zdravăn, în timp ce unii din Fuziunea Asiatică se ocupau de pantofii lui. Mulţimea se învârtea în jurul lui, dar el se lupta acum să se ridice în picioare. Unde erau cele două gărzi de corp? Nu se vedea nici urmă de ei.

Toby s-a simţit cuprinsă de o exaltare stranie. Apoi i-a tras lui Blanco un şut în cap „făcut-o fără să se mai gândească. Şi a simţit cum pe chip i se aşterne un rânjet ca de câine, a simţit cum piciorul ei îi atinge craniul: era ca o piatră înfăşurată într-un prosop. Dar de îndată ce-a făcut-o, şi-a dat seama de greşeala comisă. Cum de fusese atât de proastă?

— Hai de-aici, draga mea, i-a spus Adam Unu, luând-o de cot. Aşa ar fi cel mai bine. Oricum, ţi-ai pierdut slujba.

Acum, cei doi amici bătăuşi ai lui Blanco se întorseseră şi-i băteau pe şmecheraşii plebei. Deşi era ameţit, avea ochii deschişi şi o privea fix pe Toby. Simţise lovitura la cap; ba mai rău, Toby îl umilise în public. Fusese înjosit. În orice clipă se putea ridica, făcând-o una cu pământul.

— Cătea! i-a zis cu glas răguşit. O să-ţi tai tâtele!

Apoi Toby a fost înconjurată de o mulţime de copii. Doi dintre ei au apucat-o de mâini, iar ceilalţi au alcătuit o gardă de onoare, aşezată în faţa şi în spatele ei.

— Grăbeşte-te, grăbeşte-te! spuneau ei, în timp ce o împingeau înainte pe stradă.

Din spate, se auzea un urlet:

— Întoarce-te aici, căţea!

— Repede, pe-aici, i-a zis băiatul cel mai înalt.

Au alergat pe străzile Lagunei cu Zoaie, în timp ce, din spate, Adam Unu le acoperea retragerea. Era ca la

paradă: lumea se holba la ei. Pe lângă panică, Toby era stăpânită de un sentiment de ireal şi se simţea puţin ameţită.

Acum lumea se mai împuţinase, iar mirosurile nu mai erau aşa de puternice. Erau tot mai puţine magazine cu vitrinele acoperite de scânduri.

— Mai repede, a zis Adam Unu.

Au alergat pe o alee şi au cotit de mai multe ori, într-o succesiune rapidă, iar strigătele au început să se stingă.

Au ajuns la o clădire de fabrică din cărămidă roşie, într-un stil modern timpuriu. Pe faţadă avea o firmă pe care scria PACHINKO[18], deasupra uneia mai mici, pe care se putea citi: „PRAF DE STELE MASAJ INTIM, SUNT TOLERATE TOATE PREFERINŢELE, PLUS SEX NAZAL”. Copiii au alergat spre o latură a clădirii şi au început să urce pe scara de incendiu, iar Toby i-a urmat. Ei i se tăiase răsuflarea, dar copiii se căţărau iute, ca maimuţele. Odată ajunşi pe acoperiş, fiecare dintre ei i-a zis: „Bine ai venit în Grădina noastră!”, apoi au îmbrăţişat-o, iar ea a fost învăluită în mirosul dulceag şi sărat de copii nespălaţi.

Toby nu-şi amintea să mai fi fost îmbrăţişată de vreun copil. Pentru ei trebuie să fi fost o formalitate, ca şi cum ai îmbrăţişa o mătuşă îndepărtată, dar pentru ea a fost ceva ce nu putea defini: pufos, de o moliciune intimă. Ca şi cum ar fi fost adulmecată de iepuri. Dar de nişte iepuri de pe Marte. Cu toate astea, găsea că e mişcător: fusese atinsă, într-un mod impersonal, darprietenos, care n-avea nimic sexual. Probabil că sentimentul acesta straniu venea în parte şi din cauza felului în care trăise în ultima vreme, când fusese atinsă doar de Blanco.

Erau şi adulţi, care-şi întindeau mâinile spre ea în semn de salut – femeile în rochii informe, închise la culoare, bărbaţii în salopete –, iar dintr-odată şi-a tăcut apariţia Rebecca.

---

18 Variantă japoneză a jocurilor mecanice de tip pinball.

— Ai reuşit, scumpo, a zis ea. Le-am zis eu! Ştiam că au să te scoată de-acolo!

Grădina nu era deloc aşa cum s-ar fi aşteptat Toby, din ceea ce auzise. Nu era o limbă de pământ noroios şi împuţit, presărat cu resturi vegetale în putrefacţie – ba dimpotrivă. A privit în jur, cuprinsă de uimire: era frumoasă, cu plante şi flori din soiuri cum nu mai văzuse niciodată. Erau acolo şi fluturi plini de viaţă; din apropiere se auzea zumzetul albinelor. Fiecare petală şi frunză era plină de viaţă, strălucind de parcă ar fi fost conştientă de prezenţa ei. Până şi aerul grădinii era diferit.

S-a pomenit că plânge de uşurare şi de recunoştinţă. Era de parcă o mână mare şi binevoitoare ar fi coborât spre ea şi ar fi ridicat-o, într-un gest protector. Mai târziu, l-a auzit adesea pe Adam Unu vorbind despre cum era „să fii inundat de Lumina Creaţiei lui Dumnezeu” şi, cu toate că încă n-o ştia, ăsta era sentimentul care o cuprinsese.

— Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât, draga mea, i-a zis Adam Unu.

Dar Toby nu credea că ea fusese cea care se hotărâse în vreun fel. Altceva o făcuse în locul ei. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat după aceea, acesta era un moment pe care nu avea să-l uite niciodată.

În acea primă seară a avut loc o modestă ceremonie în onoarea sosirii lui Toby. Deschiderea unui borcan în care erau conservate nişte bobiţe de culoare mov a stârnit o mare agitaţie – acestea erau primele fructe de soc pe care le gustase –, iar o ulcică de miere şi-a făcut apariţia de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Adam Unu a ţinut un mic discurs despre salvările providenţiale. A amintit tăciunele scos din foc1 şi oaia rătăcită – mai auzise despre lucrurile astea înainte, la biserică –, dar au fost folosite şi alte exemple de salvări care nu-i erau familiare: mdcul mutat în altă parte, para doborâtă de vânt. Apoi au mâncat un soi de clătite Eicute

din linte şi un fel de mâncare numit „Amestecul de ciuperci murate al lui Pilar”, urmate de felii de pâine din soia peste care au pus fructe de soc şi miere.

După exaltarea iniţială, Toby se simţea uimită şi stânjenită. Cum de ajunsese aici, sus, în locul acesta neverosimil şi oarecum tulburător? Ce făcea ea printre aceşti oameni prietenoşi, dar totuşi bizari, cu religia lor excentrică şi – în clipa de faţă – cu dinţii purpurii?

10

Primele săptămâni petrecute de Toby printre Grădinari n-avuseseră darul de a o linişti. Adam Unu nu-i dăduse niciun fel de îndrumări: o urmărea pur şi simplu cu privirea, lucru din care înţelegea că încă nu fusese acceptată definitiv. Încercase să se integreze, să dea o mână de ajutor atunci când era nevoie, dar nu se pricepea deloc la treburile de zi cu zi. Nu putea să facă nişte cusături mărunte, aşa cum Eva Nouă – Nuala – şi-ar fi dorit, iar după ce-i cursese sânge în câteva salate, Rebecca îi spusese să nu mai toace legume.

— Dacă vreau să arate ca şi cum ar avea sfeclă, adaug sfeclă, i-a zis ea.

Burt – Adam Treisprezece, cel care se ocupa de legumele din grădină – n-a încurajat-o deloc să mai participe la smulgerea buruienilor după ce, din greşeală, smulsese din rădăcini câteva fire de anghinare. Însă putea să cureţe bioletele[19] violete. Era o sarcină simplă, care nu necesita nicio pregătire specială. Aşa că asta era ceea ce făcea ea.

Adam Unu era conştient de strădaniile ei.

— Bioletele nu-s chiar aşa de rele, nu? îi spusese el într-o zi. Până la urmă, noi, cei de-aici, suntem strict vegetarieni.

Toby s-a întrebat ce vrusese să spună, iar după aceea

19 In original, biolet, combinație între bio („bio", „organic") și toilet („toaletă"), adică un fel de „toaletă bio".

şi-a dat seama: mai puţin mirositoare. Vacă mai degrabă decât câine.

I-aluat ceva vreme până să-şi dea seama care era ierarhia Grădinarilor. Adam Unu insista asupra faptului că toţi Grădinarii erau egali la nivel spiritual, dar nu era valabil acelaşi lucru şi la nivel material: Adamii şi Evele aveau un rang mai înalt, deşi numerele lor, în loc să indice o ordine a importanţei, se refereau mai degrabă la ce anume se pricepeau să facă. În multe privinţe era ca la mănăstire, se gândise ea. Călugării, apoi fraţii de mănăstire. Şi surorile, bineînţeles. Cu excepţia faptului că nu li se cerea să-şi păstreze castitatea.

De vreme ce acceptase ospitalitatea Grădinarilor, ba chiar tară a-şi dezvălui adevăratele motivaţii – nu se convertise cu adevărat –, simţea că e cazul să-i răsplătească muncind din greu. La sarcina de curăţare a bioletelor violete mai adăugase şi altele. Folosind scara de incendiu, căra pe acoperiş pământ proaspăt – Grădinarii aveau o rezervă adunată din clădiri părăsite şi de pe terenuri virane –, pentru a fi amestecat cu îngrăşământ şi cu produsele secundare provenite de la bioletele violete. Topea resturi de săpun şi le decanta, şi se mai ocupa şi cu etichetarea oţetului. Împacheta râme pentru Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieţii”, ştergea podelele din sala de sport Benzi Rulante – Aleargă ca să faci Lumină, dădea cu mătura prin separeurile din dormitorul comun aflat imediat sub acoperiş, unde dormeau în fiecare noapte membrii celibatari ai grupului, pe saltele umplute cu materiale vegetale uscate.

După câteva luni petrecute în felul acesta, Adam Unu i-a sugerat să-şi folosească şi celelalte talente.

— Care alte talente? întrebase Toby.

— N-ai studiat Vindecarea Holistică? i-a zis el. La Martha Graham.

— Ba da, a răspuns Toby.

N-avea rost să-l întrebe pe Adam Unu de de ştia lucrurile astea despre ea. El ştia pur şi simplu tot felul de lucruri.

Aşa că s-a pus pe treabă şi s-a apucat să prepare loţiuni şi creme din plante. N-avea prea multe lucruri de tocat şi avea putere să folosească mojarul şi pistilul. La scurtă vreme după asta, Adam Unu i-a cerut să le împărtăşească şi copiilor cunoştinţele ei, aşa că la sarcinile sale obişnuite s-au adăugat şi câteva cursuri zilnice.

La vremea aceea, începuse să se obişnuiască să vadă femeile purtând veşmintele acelea ca nişte saci.

— O să-ţi doreşti să-ţi laşi părul lung, i-a zis Nuală. Scapă de înfăţişarea asta de om scalpat. Noi, femeile Grădinari, avem cu toatele părul lung.

Când Toby întrebase care era motivul, i se dăduse de înţeles că aşa era pe placul Domnului. Acest fel de a zâmbi, această evlavie de faţadă avea, după părerea lui Toby, o cam prea largă răspândire, mai ales printre membrii de sex feminin ai sectei.

Din când în când îi trecea prin minte să fugă de-acolo. Unul dintre motive era acela că o apucau periodice, dar ruşinoase nostalgii după proteinele de origine animală.

— Ţi se face vreodată poftă să mănânci un Burger Misterios? o întrebase pe Rebecca.

Rebecca venea din fosta ei lume – puteai să discuţi cu ea asemenea lucruri.

— Trebuie să recunosc, răspunsese Rebecca, mi-au trecut prin minte asemenea lucim! Pun ceva în ei – precis asta fac. Ceva care dă dependenţă.

Mâncarea era destul de bună – Rebecca făcea tot ce-i stătea în puteri cu resursele limitate pe care le avea la îndemână –, dar felurile se tot repetau. În plus, rugăciunile erau plicticoase, iar teologia haotică – de ce să fii atât de atent la detaliile felului în care trăiai, de vreme ce credeai că toată lumea va fi ştearsă de pe faţa pământului?

Grădinarii erau convinşi de iminenţa dezastrului, deşi Toby nu observase să fi avut vreo dovadă palpabilă. Poate că citeau viitorul în măruntaiele păsărilor.

O masivă extincţie a speciei umane era iminentă, din cauza suprapopulării şi a răutăţii oamenilor, dar Grădinarii se considerau exceptaţi: aveau de gând să plutească deasupra Potopului Uscat, cu ajutorul hranei pe care o stocau în ascunzători secrete numite Arararturi[20]. Cât despre ambarcaţiunile folosite pentru a naviga în timpul acestui potop, ei înşişi aveau să fie propriile Arce, umplute cu animalele pe care le adunaseră ei înşişi, sau cel puţin cu numele acelor animale. Astfel aveau să supravieţuiască pentru a umple din nou pământul. Sau ceva pe-acolo.

Toby o întrebase pe Rebecca dacă ea credea cu adevărat ceea ce spuneau Grădinarii despre dezastrul acela absolut, dar Rebecca nu se lăsa atrasă în astfel de discuţii.

— Sunt oameni de treabă, era singurul răspuns pe care i-l dădea. Ce are să vină, are să vină, pur şi simplu, aşa că nu-ţi spun decât atât: „Nu-ţi face griji!”

Apoi îi oferea lui Toby o gogoaşă cu soia şi miere.

Că erau sau nu oameni de treabă, Toby nu se simţea în stare să reziste prea multă vreme printre aceşti oameni care fugeau de realitate. Dar nu putea să plece pur şi simplu. Ar fi dat dovadă de o ingratitudine prea ostentativă: la urma urmei, oamenii aceştia îi salvaseră pielea. Aşa că îşi imagina cum ar fi să coboare pe furiş scara de incendiu, să treacă de etajul cu dormitoarele, de localul unde se juca pachinko şi de salonul de masaj, aflate la etaj ele inferioare, pentru ca apoi să fugă la adăpostul întunericului, după care ar fi făcut autostopul şi ar fi fost luată de o maşină cu baterie solară până într-un alt oraş, aflat departe, în nord. Nici nu se punea problema avioanelor, pentru că ar fi costat mult prea mult şi erau

20 Nume derivat din cel al muntelui Ararat.

intens controlate de către Corpurile de Securitate. Şi nu putea lua nici trenul de mare viteză, chiar dacă ar fi avut banii necesari – acolo îţi verificau identitatea, iar ea nu avea aşa ceva.

În plus, Blanco probabil c-o mai căuta şi acum, pe străzile din tărâmul plebeilor – el şi cele două gărzi de corp ale lui. Se lăuda cu faptul că nicio femeie nu reuşise să scape de el. Mai devreme sau mai târziu avea s-o găsească şi s-o facă să plătească. Iar şutul pe care i-l dăduse ea avea s-o coste mult. Ar fi fost nevoie de-un viol în grup de care să afle toată lumea sau de capul ei înfipt într-un par ca să fie chit.

Era oare posibil ca el să nu fi ştiut unde se afla? Nu: bandele de şmecheraşi plebei trebuie să fi aflat treaba asta, aşa cum aflau orice zvon pe care i-l vindeau după aceea lui. Evitase să se mai arate pe străzi, dar ce l-ar fi împiedicat pe Blanco să vină după ea, urcând pe scara de incendiu, până la acoperiş? În cele din urmă i-a împărtăşit temerile ei lui Adam Unu. El îşi dădea seama cum era Blanco şi de ce anume ar fi fost în stare – îl văzuse în acţiune. „Nu vreau să-i pun în pericol pe Grădinari” – aşa îi prezentase Toby problema.

— Draga mea, îi zisese Adam Unu, cu noi eşti în siguranţă. Sau într-un loc destul de sigur.

Blanco era unul dintre mafioţii din Laguna cu Zoaie, iar Grădinarii se aflau în cartierul vecin, numit Haznaua, îi explicase el.

— Cartiere diferite, mafioţi diferiţi, adăugase Adam Unu.

— Nu trec graniţele unui cartier decât dacă e un război între bandele mafiote. În orice caz, Corpurile de Securitate dictează ce fac mafioţii, iar din câte ştim, au declarat că noi nu putem fi invadaţi.

— De ce s-ar deranja să facă una ca asta? întrebase Toby.

— Ar fi dăunător pentru imaginea lor să eviscereze ceva al cărui nume are în componenţa sa numele lui Dumnezeu, răspunsese Adam Unu. Corporaţiile n-ar aproba aşa ceva, având în vedere influenţa pe care o au Petrobaptiştii şi Fructele Cunoaşterii asupra membrilor acestora. Pretind că respectă Spiritul şi sunt în favoarea toleranţei religioase, atâta vreme cât religiile nu se apucă să arunce în aer tot felul de lucruri: au o mare aversiune faţă de distrugerea proprietăţii private.

— E imposibil să ne placă pe noi, a zis Toby.

— Sigur că nu ne plac, i-a răspuns Adam Unu. Ne consideră nişte fanatici scrântiţi care combină extremismul alimentar cu un prost gust vestimentar şi o atitudine puritană în privinţa shoppingului. Dar nu suntem în posesia niciunui lucru pe care şi l-ar dori ei, aşa că nu ne calificăm drept terorişti. Dormi liniştită, Toby. Eşti vegheată de îngeri.

Ciudaţi îngeri, se gândise Toby. Nu erau toţi nişte îngeri de lumină. Dar chiar dormise mai liniştită, pe salteaua ei umplută cu pleavă foşnitoare.

OSPĂŢUL LUI ADAM ŞI AL TUTUROR PRIMATELOR

OSPĂŢUL LUI ADAM ŞI AL TUTUROR PRIMATELOR

ANUL ZECE

Despre mitologia divină a Creării Omului. Expunere de Adam Unu

Dragi Confraţi Grădinari de pe Pământul care este Grădina Domnului.

Ce minunat să vă întâlnesc pe toţi adunaţi aici, în frumoasa noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiş. M-am bucurat la vederea admirabilului Arbore al Creaturilor, făcut de copiii noştri din obiecte de plastic colectate de ei – o atât de bună ilustrare a felului în care materialele necurate sunt puse în slujba unor scopuri bune! –, şi aştept cu nerăbdare viitoarea masă a Frăţiei, cu napii pe care i-am păstrat din recolta de anul trecut, în delicioasa plăcintă

cu napi a Rebeccăi, ca să nu mai pomenesc de amestecul de ciuperci murate, oferit prin bunăvoinţa lui Pilar, cea de-a Şasea Evă a noastră. De asemenea, sărbătorim promovarea lui Toby la statutul de profesoară permanentă. Prin munca ei asiduă şi prin dăruirea ei, Toby ne-a demonstrat că o persoană poate depăşi atât de multe experienţe dureroase şi piedici lăuntrice odată ce a văzut lumina Adevărului! Suntem foarte mândri de tine, Toby.

Prin intermediul Ospăţului lui Adam şi al Tuturor Primatelor ne susţinem descendenţa din Primate – o afirmaţie care a atras asupra noastră mânia celor care insistă cu aroganţă să nege evoluţionismul. Dar noi afirmăm, de asemenea, prezenţa unei intervenţii Divine care a dus la crearea noastră aşa cum suntem, iar asta i-a înfuriat pe acei nebuni obsedaţi de ştiinţă care în sinea lor îşi zic: „Nu există Dumnezeu”. Ei pretind că pot demonstra non-existenţa lui Dumnezeu prin faptul că nu-L pot pune într-o eprubetă, nu-L pot cântări şi nu-L pot măsura. Dar Dumnezeu e Spirit în formă pură; şi-atunci cum poate cineva să creadă că eşecul de a măsura Nemăsurabilul demonstrează inexistenţa sa? Dumnezeu este cu adevărat Ne-Obiectul, Impalpabilul, acela prin care şi de la care există toate corpurile materiale; pentru că dacă n-ar fi existat un astfel de Impalpabil, existenţa ar fi atât de plină de materialitate, încât niciun lucru nu ar putea fi distins de altul. Însăşi existenţa obiectelor materiale distincte este o dovadă a Impalpabilităţii lui Dumnezeu.

Unde erau acei nebuni adepţi ai ştiinţei când Dumnezeu a pus bazele creării Pământului prin interpunerea Propriului Spirit între o masă amorfă de materie şi alta, dând astfel naştere entităţilor distincte? Unde erau ei când „stelele se năşteau şi Îngerii Mei (da, toţi!) Mă preamăreau în cor?” Dar să-i iertăm în sinea noastră, căci astăzi n-avem menirea de a dojeni, ci de-a ne contempla cu toată umilinţa condiţia lumească.

Dumnezeu l-ar fi putut crea pe Om doar din Cuvânt, dar el n-a folosit această cale. Şi l-ar mai fi putut alcătui din ţărâna Pământului, ceea ce, într-un fel, a şi făcut, fiindcă ce altceva se poate înţelege prin „ţărână” decât atomi şi molecule, pietrele de temelie ale tuturor entităţilor materiale?

1 Vechiul Testament, *Iov* 38: 7.

În plus, El ne-a creat prin intermediul lungului şi complexului proces de Selecţie Naturală şi Sexuală, care nu este altceva decât mecanismul său ingenios de a-i inculca Omului umilinţa. Ne-a făcut „pentru o clipă mai prejos de îngeri” 1, dar în alte feluri suntem – iar Ştiinţa susţine asta – înrudiţi îndeaproape cu semenii noştri din neamul Primatelor, un fapt pe care trufaşii acestei lumi nu-l găsesc măgulitor pentru propria stimă de sine. Poftele, dorinţele şi emoţiile noastre cele mai incontrolabile ţin în totalitate de condiţia de Primate! Alungarea noastră din Grădina Originară a reprezentat desprinderea de întrebuinţarea unor astfel de modele de comportament şi impulsuri, ei înlocuindu-le cu o conştientizare lucidă şi pudică a lor. Aşadar de-acolo ne vin tristeţea, anxietatea, îndoiala şi mânia împotriva lui Dumnezeu.

E adevărat, noi – la fel ca alte Animale – am fost binecuvântaţi şi ni s-a cerut să creştem şi să ne înmulţim şi să umplem Pământul[2122]. Dar prin ce mijloace umilitoare, agresive şi dureroase are adesea loc această umplere! Nu e de mirare că ne-am născut cu simţul vinovăţiei şi al ruşinii! De ce nu ne-a făcut Spirit pur, ca pe El? De ce ne-a închis într-o materie pieritoare şi atât de asemănătoare cu a Maimuţelor? Asta este vechea noastră plângere.

Ce poruncă am nesocotit? Porunca de a trăi viaţa de Animal în toată simplitatea – fără haine, ca să zicem aşa.

---

21 Vechiul Testament, Psalmii 8:5 și Noul Testament, Epistola Sfântului Apostol Pavel către Evrei 2:7.

22 Vezi Vechiul Testament, Facerea 1:28.

Dar noi tânjeam după cunoaşterea binelui şi a răului, şi am căpătat acea cunoaştere, iar acum culegem furtună[23].

În străduinţele noastre de a ne ridica deasupra propriei condiţii căzut într-adevăr de sus – şi încă mai cădem; căci, asemenea Creaţiei, nici Căderea nu s-a încheiat. Căderea noastră e una întru lăcomie: de ce ne imaginăm că tot ceea ce există pe Pământ ne aparţine, când în realitate noi aparţinem întregului? Am trădat încrederea Animalelor şi am profanat sarcina noastră sacră de a le stăpâni şi păstori. Porunca lui Dumnezeu de a „umple Pământul" nu înseamnă că trebuie să-l umplem până la refuz cu propria seminţie, distrugând orice altceva. Câte alte Specii am anihilat deja? Făcându-i asta chiar şi celei mai neînsemnate dintre Creaturile Domnului, Îi faceţi rău Lui însuşi. Vă rog să vă gândiţi la asta, prieteni, cu următoarea ocazie când striviţi cu piciorul o râmă sau dispreţuiţi un gândăcel!

Ne rugăm să nu cădem în greşeala trufiei, considerându-ne mai presus de orice, singurii din întreaga Creaţie care au Suflete; şi în aceea de a ne imagina cu aroganţă că suntem mai presus de celelalte Vieţuitoare şi că putem distruge Viaţa pentru propria plăcere, fără a fi pedepsiţi.

Îţi mulţumim, o, Doamne, că ne-ai făcut astfel încât să ne aduci aminte, nu doar prin fiinţa noastră mai prejos ca îngerii, ci şi prin lanţurile noastre de ADN şi AM, ce ne leagă de numeroasele Creaturi care sunt semenii noştri.

Să cântăm.

O, DOAMNE.

PUNE-MI STAVILĂ TRUFIEI

O, Doamne, pune-mi stavilă trufiei şi nu-mi da voie să mă judec peste Alte Primate prin a căror gene Crescut-am în iubirea ta celestă.

O zi de-a ta e-un milion de zile şi-a tale căi ne ocolesc

23 Vechiul Testament, Osea 8:7.

privirea.

Prin îmbinarea ta de ADN ne vine Năzuinţa, ştiinţa şi gândirea.

N-am putut mereu să urmărim Drumu-ne prin păsări şi gorilă.

Şi totuşi toţi ne-adăpostim Sub mantia-ţi divină.

Iar când ne-mpăunăm făloşi.

Prea mândri, pierzând rostul Aminteşte-ţi de Australopitecul Animalul dinăuntrul nostru.

Fereşte-ne de însuşiri mai rele.

Mânie, lăcomia cea spurcată.

Să nu ne ocărâm naşterea joasă.

Sămânţa cea umilă de primată.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

11

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Când mă întorc cu gândul la noaptea aia – noaptea în care a început Potopul Uscat – nu-mi pot aminti nimic ieşit din comun. Pe la ora şapte mi s-a făcut foame, aşa că am scos un baton Joltbar din minibar şi am mâncat jumătate din el. Mănânc doar jumătate din orice, pentru că o fată cu un corp ca al meu nu-şi poate permite să se îngraşe. L-am întrebat odată pe Mordis dacă n-ar trebui să-mi fac mimplanturi[24], dar el mi-a răspuns că într-o lumină mai slabă pot trece drept minoră, şi era o mare cerere pentru şcolăriţe.

Am făcut nişte tracţiuni la bară şi mi-am făcut exerciţiile Kegel la sol, apoi Mordis m-a sunat pe videofon ca să vadă dacă mă simţeam bine: îmi ducea lipsa, pentru că nimeni nu se pricepea mai bine ca mine să incite publicul.

— Ren, îi faci să scoată mii de dolari pe fund, mi-a

24 în original, bimp/ants, de la breast implants - implanturi mamare.

zis, iar eu i-am trimis o bezea. Îţi păstrezi fundul în formă? a adăugat, aşa că am dus videofonul la spate.

— Nemaipomenit de apetisant, a zis el.

Chiar dacă ţi se părea că eşti urâtă, el te făcea să te simţi frumoasă.

După asta am început să mă uit la filmările din Groapa cu Şerpi, să văd ce se întâmpla şi să dansez şi eu pe muzică. Era ciudat să observ cum merge treaba fără mine, de parcă aş fi fost ştearsă de pe faţa pământului. Petală Purpurie dansa la bară. Savona îmi ţinea locul la trapez. Arăta bine – strălucitoare, verde şi sinuoasă – cu un nou Mo'Hair argintiu. Mă gândeam să-mi iau şi eu unul dintr-ăsta – erau mai bune decât perucile, nu se mai scoteau niciodată –, dar unele fete ziceau că miros a coclete de miel, mai ales pe ploaie.

Savona era un pic stângace. În mod normal, ea nu lucra la trapez, ci la bară, şi avea un bust disproporţionat de mare – se umflase ca o minge de plajă. Pune-o pe tocuri cui, suflă-i în ceafă, şi-o să se dezechilibreze şi-o să dea cu faţa de pământ.

— Dacă merge treaba, de ce nu? zicea ea. Iar asta, scumpo, face treaba să meargă.

Acum făcea sfoara cu capul în jos, cu o jumătate de răsucire într-o singură mână. Pe mine nu m-a convins, dar bărbaţii de jos nu erau niciodată prea interesaţi de partea artistică: după părerea lor, Savona era nemaipomenită atâta vreme cât nu râdea în loc să geamă sau nu cădea pur şi simplu de pe trapez.

Am părăsit Groapa cu Şerpi şi am trecut rapid prin celelalte camere, dar nu se întâmpla mare lucru. Nu era niciun fetişist, nimeni care să vrea să fie acoperit cu pene, sau să fie uns cu un strat gros de terci, ori să fie prins cu frânghii de catifea, sau să se zvârcolească la atingerea peştilor *guppy*-Doar rutina zilnică.

Apoi am sunat-o pe Amanda. Ne ţinem loc de familie

una alteia; cred că în copilărie am fost amândouă nişte căţei de pripas. Asta ne leagă una de alta.

Amanda era în deşertul Wisconsin, asamblând una dintre instalaţiile de Bioartă de care se ocupa acum, că începuseră să o preocupe ceea ce ea numea frivolităţi artistice. De data asta era vorba despre nişte oase de vacă. Deşertul Wisconsin e plin de oase de vacă, de la seceta aia mare de acum zece ani, când s-au gândit că e mai ieftin să taie vacile chiar acolo decât să le transporte în altă parte – era vorba despre cele care nu muriseră încă. Avea două buldozere cu pilă galvanică, angajase doi refugiaţi ilegali Tex-Mex şi trăgea oasele de vacă dintr-o parte într-alta, alcătuind un aranjament care nu putea fi văzut decât din aer: majuscule uriaşe, cu care era scris un cuvânt. După aceea le acoperea cu sirop de arţar şi aştepta până când se umpleau de insecte, apoi le Hlma de la înălţime, prezentându-le în galerii de artă. Îi plăcea să vadă cum lucrurile se mişcau şi creşteau, pentru ca apoi să dispară.

Amanda făcea întotdeauna rost de bani pentru frivolităţile ei artistice. Era destul de faimoasă în cercurile pasionate de cultură. Membrii acestor cercuri nu erau numeroşi, dar erau bogaţi. De data asta avea o şustă cu un tip sus-pus din Corpurile de Securitate – o urca în elicopter, ca să facă înregistrări video.

— Am făcut o afacere cu Babanu' ca să mă dau huţa în aer, a fost ce mi-a spus.

Nu pronunţam niciodată cuvintele „Corpurile de Securitate" sau „elicopter" la telefon, pentru că aveau roboţi puşi să asculte, în căutare de cuvinte speciale ca astea.

Chestia din Wisconsin făcea parte dintr-o serie numită Cuvântul Viu – spunea în glumă că a fost inspirat de Grădinari, pentru că ne reprimau atât de intens impulsul de a scrie. Începuse cu nişte cuvinte formate dintr-o singură literă – 1, şi A, şi o – apoi alcătuise cuvinte

de două litere, precum „Eu”, apoi de trei litere, de patru, de cinci. Acum ajunsese la şase. Erau scrise cu materiale complet diferite, inclusiv cu măruntaie de peşte, cu păsări ucise de revărsarea unor substanţe toxice şi cu vase de closet adunate de la demolări, umplute cu ulei alimentar folosit, căruia îi dădea foc.

Cel mai recent cuvânt al ei era *kaputt*. Ceva mai devreme, când îmi vorbise despre asta, îmi spusese că voia să trimită un mesaj.

— Cui? am întrebat-o. Celor care merg la galeriile de artă? Tuturor Babanilor şi Bogătanilor?

— Da, lor. Şi doamnelor Babane şibogătane.

— O să dai de belea, Amanda.

— Nu-i nicio problemă, a răspuns. N-o să înţeleagă.

Proiectul mergea bine, aşa mi-a zis: plouase, plantele din deşert înfloriseră, erau o mulţime de insecte, ceea ce era ideal pentru momentul când avea să toarne siropul. Deja făcuse litera K şi jumătate din A. Dar Tex-Mexicanii începuseră să se plictisească.

— Înseamnă că suntem doi cu aceeaşi problemă, i-am zis. De-abia aştept să scap de-aici.

— Trei, a zis Amanda. Ei sunt doi – doi Tex-Mexicani. Şi cu tine, trei.

— Aha. Bine. Arăţi nemaipomenit – ţinuta aia kaki ţi se potriveşte de minune.

Era înaltă şi avea aerul acela plin de vitalitate pe care-l emană femeile-explorator. Aerul unui purtător de caschetă colonială.

— Nici tu nu arăp prea rău, a zis Amanda. Ren, ai grijă.

— Şi tu să ai grijă. Ai grijă să nu sară pe tine Tex-Mexicanii.

— N-au s-o facă. Au impresia că sunt nebună. Femeile nebune îţi taie scula.

— Pe-asta n-o ştiam! am zis eu râzând.

Amandei îi plăcea să mă facă să râd.

— De ce ai fi ştiut-o? a zis Amanda. Tu nu eşti nebună, n-ai văzut niciodată una de-asta zvârcolindu-se pe podea. Vise plăcute.

— Vise plăcute, am spus, dar închisese deja.

Am pierdut socoteala Zilelor Sfinţilor – nu-mi mai aduc aminte care dintre ele e azi – dar pot socoti anii. Mi-am folosit creionul de sprâncene ca să scriu pe zid şi să calculez de când o ştiu pe Amanda. Am tăcut la fel ca prizonierii din caricaturile vechi – patru linii, apoi a cincea peste ele.

A trecut multă vreme – mai bine de cincisprezece ani – de când a venit ea la Grădinari. Pe foarte mulţi oameni din fosta mea viaţă îi ştiam de aici – Amanda, Bernice şi Zeb; şi Adam Unu, şi Shackie, şi Croze; şi bătrâna Pilar; şi Toby, desigur. Mă întreb ce cred despre mine – despre ceea ce am ajuns să fac ca să-mi câştig existenţa. O parte dintre ei ar putea fi dezamăgiţi – Adam Unu, de exemplu. Bernice ar spune că am căzut din nou în păcat şi că aşa îmi trebuie. Lucerne[25] ar zice că-s o curvă, iar eu i-aş răspunde că trebuie să fii o curvă ca să recunoşti una. Pilar m-ar privi cu un aer plin de înţelepciune. Shackie şi Croze ar râde. Toby ar fi furioasă pe cei de la Solzi. Dar Zeb? Cred că ar încerca să mă salveze, pentru că ar fi o provocare.

Amanda ştie deja. Nu mă judecă. Ea zice că dacă trebuie să vinzi ceva, o faci. Nu ai întotdeauna de ales.

12

Când Lucerne şi Zeb m-au luat pentru prima dată din Lumea Exfernală[26] şi m-au adus printre Grădinari, nu mi-a plăcut deloc. Zâmbeau mult, dar mi-era frică de ei: erau atât de preocupaţi de damnare, de duşmani şi de

25 Lucerna (engl.).

26 În original, Exfernal - combinație între External (Exterioară) și Infernal (Infernală).

Dumnezeu. Şi vorbeau atât de mult despre Moarte. Grădinarii erau foarte stricţi când venea vorba despre uciderea Vieţii, dar pe de altă parte spuneau că Moartea este un proces natural, ceea ce este cumva o contradicţie, acum, că mă gândesc la asta. Li se părea că e perfect acceptabil să fii transformat într-un îngrăşământ. Nu-s mulţi cei care să aştepte cu nerăbdare îngrozitoarea perspectivă ca trupul să le devină parte dintr-un vultur, dar Grădinarii o tăceau. Iar când începeau să vorbească despre Potopul Uscat care urma să-i ucidă pe toţi locuitorii Pământului, cu excepţia lor, poate – aveam coşmaruri.

Niciunul dintre aceste lucruri nu-i speria pe adevăraţii copii-Grădinari. Ei erau obişnuiţi. Ba chiar tăceau haz pe tema asta, sau cel puţin băieţii mai mari tăceau – Shackie, şi Croze, şi prietenii lor.

— O să muuuriiim cu toţii, ziceau, luându-şi o înfăţişare de morţi.

Hei, Ren, vrei să-ţi aduci contribuţia la Ciclul Vieţii? Întinde-te în tomberonul ăla şi poţi să fii îngrăşământul.

— Hei, Ren, vrei să fii un vierme? Linge-mi tăietura!

— Gura! le zicea Bernice. Dacă nu tăceţi, o să ajungeţi chiar voi în tomberonul ăla, pentru că o să vă vâr eu acolo!

Bernice era a naibii şi nu se lăsa intimidată, aşa că majoritatea copiilor dădeau înapoi. Până şi băieţii o făceau. Însă apoi îi eram datoare lui Bernice şi trebuia să fac ce zicea ea.

Dar Shackie şi Croze mă necăjeau când Bernice nu era de faţă ca să le ţină piept. Erau dintr-aceia care storceau melci şi mâncau gândăcei. Încercau să te scârbească. Erau o pacoste – aşa îi numea Toby. auzit-o zicându-i Rebeccăi: „Iar vin belelele”.

Shackie era cel mai mare; era înalt şi slăbănog şi avea pe partea interioară a braţului un tatuaj cu un păianjen, pe care şi-l făcuse singur cu un ac şi nişte

funingine de la candelă. Croze era ceva mai îndesat, cu un cap rotund şi un dinte lipsă într-o parte, pe care pretindea că şi-l pierduse într-o încăierare de stradă. Aveau un frate mai mic pe care-l chema Oates. Nu aveau părinţi; avuseseră cândva, dar tatăl lor plecase cu Zeb într-o călătorie adamică specială şi nu se mai întorsese, apoi mama lor plecase şi ea, spunându-i lui Adam Unu că va trimite după ei când se va pune pe picioare. Dar n-o mai făcuse niciodată.

Şcoala Grădinarilor se afla într-o altă clădire decât cea cu Acoperişul. Se numea Clinica de Odihnă şi Tratament, pentru că asta fusese înainte acolo. Încă mai rămăseseră câteva cutii cu bandaje din tifon, pe care Grădinarii le adunau ca să meşterească tot felul de lucruri din ele. Locul mirosea a oţet: pe partea cealaltă a holului, vizavi de sălile de clasă, se afla încăperea în care Grădinarii făceau oţet.

Băncile de la Clinică erau tari; stăteam aşezaţi în şiruri. Scriam pe tăbliţe de ardezie pe care trebuia să le ştergem la sfârşitul fiecărei zile, pentru că Grădinarii spuneau că nu poţi lăsa cuvinte la întâmplare, unde le puteau descoperi duşmanii. Oricum, folosirea hârtiei era considerată un păcat din cauză că era făcută din carnea copacilor.

Ne petreceam o grămadă de timp memorând diferite lucruri şi apoi recitându-le cu voce tare. Istoria Grădinarilor, de exemplu, suna aşa:

Anul Unu a-nceput şi Grădina s-a făcut; *veni şi Anul Doi – Grădina era încă nouă pentru noi*; *iar Anul Trei când* s-*a-mplinit*, *albinele lui Pilar au venit*; *când Anul Patru era-n toi*, *ajunse* în *sfârşit şi Burt la noi*; *în Anul Cinci Toby scăpă cu viaţă şi veni aici*; *iar pe Katuro ni-l aduse când Anul Şase abia începuse*; *şi paradisul nostru se-ntregi când Zeb în Anul Şapte apoi veni*.

Trebuia să fi spus că în Anul Şapte am venit şi eu, şi

mama mea, Lucerne, şi oricum n-a fost un paradis, dar Grădinarilor le plăcea ca incantaţiile lor să rimeze.

Anul Opt fu acela-n care Nuala îşi găsi chemarea; *în Anul Nouă*, *Philo sclipi ca nişte picături de rouă*.

Aş fi vrut ca în versurile pentru Anul Zece să apară Ren, dar nu credeam că avea să fie aşa.

Celelalte lucruri pe care trebuia să le memorăm erau mai grele. Lucrurile legate de matematică şi ştiinţe erau cele mai rele. Mai trebuia să ţinem minte şi ziua fiecărui sfânt, iar fiecare zi avea cel puţin un sfânt, ba uneori chiar mai mulţi, sau poate era chiar o sărbătoare, ceea ce însemna peste patru sute dintr-astea. Plus ceea ce făcuseră sfinţii pentru a ajunge sfinţi. În cazul unora dintre ei era uşor. Sfântul Yossi Leshem1 din Hambarul cu Bufniţe – ei bine, răspunsul era evident. Şi Sfânta Dian Fossef, pentru că povestea ei era atât de tristă, şi Sfântul Shackleton[2728], pentru că s-a comportat eroic. Dar în cazul unora dintre ei chiar era greu. Cine îşi putea aminti de Sfântul Bashir Alouse, de Sfântul Crick sau de Ziua Podocarpului? Mereu greşeam Ziua Podocarpului, pentru că ce anume era un Podocarp? Era un soi de copac din vechime, dar suna ca şi cum ar fi fost numele unui peşte.

Profesorii noştri erau Nuala – pentru copiii mici, pentru Corul Muguri şi Flori şi pentru orele de Reciclare a Ţesăturilor, Rebecca – pentru Artele Culinare, adică pentru gătit, Suraya pentru Cusături, Mugi pentru Aritmetică Mentală, Pilar pentru Apicultură şi Micologie, Toby pentru Vindecare Holistică şi Leacuri din Plante, Burt pentru Botanica Plantelor Sălbatice şi de Grădină, Philo pentru Meditaţie, iar Zeb pentru Relapile Prădător-Pradă şi

---

27 Cercetător, membru al Departamentului de Zoologie din cadrul Facultății de Științe Naturale a Universității din Tel Aviv.

28 Explorator care a participat la trei expediții în Antarctica și care, pentru meritele sale, a primit titlul de cavaler din partea regelui Eduard al VII-lea.

Camuflaj Animalier. Mai erau şi ale profesori – când am împlinit treisprezece ani, Katuro ne-a predat Urgenţele Medicale, iar Moaşa Marushka, Sistemul reproductiv Uman, având în vedere că până atunci avusesem doar ore despre Ovarele Broaştei –, dar aceştia erau cei mai importanţi.

Copiii-Grădinari aveau porecle pentru toţi profesorii. Pilar era Ciuperca, Zeb era Adam Nebunul, Stuart era Şurubul, pentru că el făcuse mobila. Lui Mugi i se spunea Muşchi, Marushka era Mucoasa, Rebecca era Sarea şi Pepplerul[29], lui Burt îi ziceau Gâlmă, pentru că era chel, Toby era Vrăjitoarea Uscată. Vrăjitoare, pentru că amesteca mereu tot felul de lucruri şi le turna în sticle, iar Uscată – pentru că era atât de slabă şi de dură, dar şi pentru a o deosebi de Nuala, care era Vrăjitoarea Umedă, din cauza gurii ei umede şi a fundului ei unduitor şi pentru că o puteai face să plângă atât de uşor.

Pe lângă incantaţiile învăţate la şcoală, copiii-Grădinari mai aveau şi unele obraznice, inventate de ei. Psalmodiau încet – începeau Shackleton, Crozier şi băieţii mai mari, dar după aceea ne alăturam cu toţii:

Vrăjitoarea Umedă, Vrăjitoarea Umedă.

Muierea grasă şi unsuroasă.

La măcelari arunc-o.

Fă-o cârnaţi şi mănânc-o!

Asta cu măcelarii şi cârnaţii era una dintre cele mai rele, pentru că, din punctul de vedere al Grădinarilor, carnea, de orice fel ar fi fost ea, reprezenta ceva obscen.

— Încetaţi! zicea Nuala, însă după aia începea să se smiorcăie, iar băieţii mai mari îşi făceau semne victorioase.

Niciodată nu puteam s-o facem. pe Toby Vrăjitoarea Uscată să plângă. Băieţii ziceau că e o muiere a naibii – ea şi Rebeca erau muierile ale naibii. Rebecca era veselă în

29 Peppler este numele unei firme producătoare de delicatese.

aparenţă, dar nu te jucai cu ea. Cât despre Toby, ea era bătucită şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Să nici nu-ţi treacă prin cap, Shackleton, zicea ea, deşi era întoarsă cu spatele.

Nuala era prea blândă cu noi, dar Toby ne cerea să dăm socoteală pentru ce tăceam, iar noi aveam mai multă încredere în Toby: ai mai multă încredere într-o piatră decât într-o prăjitură.

13

Am locuit cu Lucerne şi Zeb într-o clădire aflată la vreo cinci cvartale de Grădină. I se spunea Fabrica de Brânză, pentru că asta fusese acolo şi încă mai păstra un vag miros de brânză. După ce se terminase cu brânza, găzduise atelierele unor artişti, dar acum nu mai erau artişti şi nimeni nu ştia cine e proprietarul. Între timp, fusese preluată de Grădinari. Le plăcea să locuiască acolo unde nu erau nevoiţi să plătească o chirie.

Spaţiul care ne revenea nouă consta dintr-o cameră mare, cu nişte separeuri înconjurate de perdele – unul pentru mine, unul pentru Lucerne şi Zeb, unul pentru bioleta violetă şi unul pentru duş. Perdelele separeurilor erau împletite din pungi de plastic făcute fâşii şi din bandă izolatoare, şi în niciun caz nu izolau fonic. Iar asta nu era o chestie prea grozavă, mai ales în cazul bioletei violete. Grădinarii spuneau că digestia e sfântă şi că mirosurile sau zgomotele care ţineau de partea finală a procesului nutriţional n-aveau nimic îngrozitor sau caraghios, dar în cazul nostru aceste produse finale erau greu de ignorat.

Mâncam în încăperea principală, pe o masă făcută dintr-o uşă. Toate farfuriile noastre, cratiţele şi tigăile erau adunate de pe te miri unde, după ce fuseseră aruncate de alţii – colectate, cum spuneau Grădinarii –, în afară doar de farfuriile şi cănile mai grosolane. Acestea fuseseră confecţionate de Grădinari mai demult, pe când se aflau în perioada Ceramicii, înainte să ajungă la concluzia că

pentru cuptoarele de ardere se folosea prea multă energie.

Dormeam pe o saltea umplută cu pleavă şi paie. Aveam o pătură făcută din bucăţi de blugi şi covoraşe de baie vechi, şi în fiecare dimineaţă trebuia mai întâi să fac patul, pentru că Grădinarilor le plăceau paturile aranjate ordonat, deşi nu prea făceau mofturi în privinţa materialelor din care erau confecţionate. Pe urmă îmi luam hainele agăţate în cuiul de pe perete şi mă îmbrăcam. Primeam schimburi curate odată la şapte zile: Grădinarii nu erau adepţii spălatului prea des, din cauza risipei de apă şi săpun. Hainele mele erau mereu jilave şi reci, din cauza umidităţii şi a faptului că Grădinarii nu erau de acord cu folosirea uscătoarelor de rufe. „Nu degeaba a făcut Dumnezeu soarele”, avea Nuala obiceiul să spună şi, după părerea ei, motivul pentru care îl făcuse era uscarea hainelor.

Lucerne încă mai stătea în pat, pentru că ăsta era locul ei preferat. Pe când locuiam la HelthWyzer împreună cu tatăl meu adevărat, stătea foarte puţin pe-acasă, dar aici nu ieşea aproape niciodată, cu excepţia cazurilor când mergea pe Acoperiş sau la Clinică şi le ajuta pe celelalte femei-Grădinari să cureţe rădăcini de brusture, să coasă plăpumile acelea pline de cocoloaşe, să împletească perdelele din fâşii de pungi sau ceva asemănător.

Zeb era la duş. „Nu faceţi duş în fiecare zi” era una dintre multele reguli de-ale Grădinarilor pe care Zeb le ignora. Apa pe care o foloseam noi la duş venea pe un furtun de grădină, dintr-un butoi cu apă de ploaie, şi curgea cu ajutorul gravitaţiei, deci nu era folosit niciun fel de energie. Asta era motivul pentru care Zeb! acea o excepţie în privinţa propriei persoane şi cânta aşa:

Nimănui nu-i pasă.
Nimănui nu-i pasă.
Şi de-aia-i treaba groasă.
Pen’ că nimănui nu-i pasă!

Toate cântecele lui de la duş aveau un mesaj negativ, însă el le cânta cu veselie, cu vocea lui de ditamai ursul rusnac.

Aveam sentimente amestecate în privinţa lui Zeb. Putea să te bage în sperieţi, dar pe de altă parte era liniştitor să ştii că ai pe cineva atât de important în familie. Zeb era un Adam – un Adam dintre cei care ne conduceau. Îţi puteai da seama de asta după felul respectuos în care îl priveau oamenii. Era mare şi zdravăn, cu o barbă ca de motociclist şi păr lung – castaniu şi cu câteva fire cărunte –, cu o faţă tăbăcită şi nişte sprâncene ca un gard de sârmă ghimpată. Arăta de parcă ar fi trebuit să aibă un dinte metalic şi un tatuaj, dar n-avea. Era puternic ca un bodyguard şi avea aceeaşi expresie ameninţătoare, dar în acelaşi timp prietenoasă, ca şi cum ar fi fost în stare să-ţi rupă gâtul, dacă era necesar, dar n-ar fi făcut-o din plăcere.

Uneori juca domino cu mine. Grădinarii se cam zgârceau când venea vorba de jucării – „Natura e locul nostru de joacă” – şi singurele jucării pe care le aprobau erau cusute din petice sau împletite din resturi de sfoară, ori erau figurine de moşnegi ridaţi, cu nişte capete făcute din mere pădureţe uscate. Dar ne dădeau voie să jucăm domino, pentru că seturile de joc. fuseseră cioplite chiar de ei. Când câştigam, Zeb râdea şi zicea: „Bravo, fetiţo!”, şi după aia mă simţeam învăluită de un sentiment cald ca o floare de brâncuţă.

Lucerne îmi spunea mereu să mă port frumos cu el, pentru că, deşi nu era tatăl meu adevărat, era ca şi cum ar fi fost tatăl meu adevărat şi s-ar fi simţit jignit dacă mă purtam urât. Însă după aceea nici nu-i plăcea prea tare când Zeb era drăguţ cu mine. Aşa că era greu să-mi dau seama cum să mă port.

În vreme ce Zeb cânta la duş, îmi luam ceva de mâncare – cuburi de soia uscate sau poate o chiftea

vegetală rămasă de la masa de seară. Lucerne era o bucătăreasă teribil de nepricepută. Apoi plecam la şcoală. De obicei încă îmi mai era foame, dar mă puteam baza pe masa de prânz de la şcoală. Nu era grozavă, dar era ceva de mâncare. Sau, după cum spunea Adam Unu: „Foamea e cel mai bun bucătar”.

Nu-mi amintesc să-mi fost vreodată foame pe vremea când locuiam în complexul HelthWyzer. Îmi doream din tot sufletul să ne întoarcem acolo. Mi-l doream pe tatăl meu adevărat, care în mod sigur mă mai iubea: dacă ar fi ştiut unde eram, precis ar fi venit să mă ia înapoi. Îmi doream adevărata mea casă, cu propria mea cameră, şi patul cu baldachin roz, şi dulapul plin cu tot felul de haine. Dar cel mai mult îmi doream ca mama să fie ca înainte, când mă ducea la cumpărături, sau când se ducea la Club să joace golf, sau mergea la salonul de înfrumuseţare AnooYoo ca să se aranjeze, după care se întorcea mirosind frumos. Dar dacă aduceam vorba despre ceva din fosta noastră viaţă, îmi răspundea că toate astea erau de domeniul trecutului.

Avusese o grămadă de motive să fugă împreună cu Zeb şi să li se alăture Grădinarilor. Spunea că felul lor de viaţă era cel mai bun pentru specia umană, dar şi pentru toate celelalte fiinţe de pe pământ, de altfel, şi că o făcuse din dragoste, nu doar pentru Zeb, ci şi pentru mine, fiindcă voia ca lumea să se vindece şi viaţa să nu se stingă de tot – oare nu eram fericită ştiind asta?

Cât despre ea însăşi, nu părea chiar aşa fericită. Stătea la masă, periindu-şi părul, privindu-şi fix reflexia din oglinda noastră mică – singura pe care o aveam –, cu o expresie sumbră, sau poate critică, ori tragică. Avea păr lung, ca toate femeile-Grădinar, iar periatul, împletitul şi prinderea lui în agrafe era o treabă importantă. În zilele mai proaste, trebuia să ia toate astea de la capăt de patru sau cinci ori.

În zilele când Zeb era plecat, de-abia dacă îmi

vorbea. Sau se comporta de parcă eu l-aş fi ascuns. „Când l-ai văzut ultima oară?” mă întreba. „Erai la şcoală?” Ca şi cum ar fi vrut să-l spionez. Apoi îi părea rău şi zicea: „Cum te simţi?”, de parcă mi-ar fi făcut ceva rău.

Când îi răspundeam, nu mă asculta. În schimb, trăgea cu urechea să vadă dacă vine Zeb. Devenea din ce în ce mai neliniştită, ba chiar supărată; se învârtea prin cameră şi privea pe fereastră, vorbind de una singură despre cât de rău se purta cu ea; dar când Zeb îşi făcea în cele din urmă apariţia, era grămadă pe el. Apoi începea cicăleala – unde fusese, cu cine, de ce nu venise mai devreme? El nu făcea decât să ridice din umeri şi să-i spună: „Stai liniştită, iubito, acum sunt aici. Îţi faci prea multe griji”.

Apoi dispăreau amândoi în spatele perdelei lor din fâşii de plastic şi bandă izolatoare, iar mama scotea gemete şi sunete abjecte, care mi se păreau extrem de jenante. În momentele alea o uram, pentru că n-avea deloc mândrie şi nu se putea abţine niciun pic. Era ca şi cum ar fi alergat în pielea goală pe mijlocul unei străzi comerciale. Oare de ce îl diviniza atât de tare pe Zeb?

Acum îmi dau seama cum e posibil aşa ceva. Te poţi îndrăgosti de oricine – de un nebun, de un criminal, de un nimic. Nu există reguli bune de urmat.

Un alt lucru care-mi displăcea profund la Grădinari erau hainele. Grădinarii înşişi erau de toate culorile, dar hainele lor, nu. Dacă Natura era frumoasă, aşa cum pretindeau Adamii şi Evele – dacă modelele noastre erau crinii câmpurilor1 – de ce nu puteam semăna mai mult cu fluturii şi mai puţin cu nişte locuri de parcare? Eram atât de prozaici, de banali, de aseptici, de sumbri.

Puştanii de pe stradă – şmecheraşii plebei – nu erau nici pe departe bogaţi, dar erau sclipitori. Îi invidiam pentru lucrurile care-ţi luau ochii, pentru obiectele care străluceau, precum telefoanele cu cameră TV, roz, purpurii

şi argintii, care apăreau şi dispăreau în mâinile lor ca nişte cărţi mânuite de un magician, sau pentru căştile Sea/H/ Ear Candi pe care şi le îndesau în urechi ca să asculte muzică. Îmi doream şi eu nonşalanţa lor stridentă.[30]

Nouă ni se interzicea să ne împrietenim cu şmecheraşii plebei, iar ei ne tratau ca pe nişte paria, ţinându-se de nas când ne vedeau sau ţipând, ori aruncând cu tot felul de lucruri în noi. Adamii şi Evele spuneau că suntem persecutaţi pentru credinţa noastră, dar cred că era mai degrabă din cauza felului în care ne îmbrăcam: şmecheraşii plebei aveau un acut simţ al modei şi purtau cele mai bune haine de care puteau face rost sau pe care le puteau fura. Aşa că nu aveam cum să ne amestecăm cu ei, dar puteam să tragem cu urechea la ce spuneau. În felul ăsta aflam lucruri ştiute doar de ei – se prindeau de noi ca microbii. Ne uitam cu jind, ca printr-un gard de sârmă, la traiul lor profan.

Odată am găsit un telefon cu cameră de toată frumuseţea, aruncat pe trotuar. Era plin de noroi şi nu mai avea semnal, dar l-am luat acasă cu mine, iar Evele m-au prins cu el. „Nu ştii că trebuie să ai grijă?” mi-au zis ele. „Un astfel de lucru îţi poate face rău! Îţi poate prăji creierul! Nici măcar să nu te uiţi la el: dacă-l poţi vedea, şi el te poate vedea pe tine”.

14

Am întâlnit-o prima oară pe Amanda în Anul Zece, pe când aveam zece ani: am avut mereu o vârstă egală cu numărătoarea anilor, aşa că-i uşor să-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

Era Ziua Sfântului Farley al Lupilor – o zi în care Tinerii Bionierii plecau să adune resturi, zi în care trebuia să ne legăm acele oribile cravate verzi la gât şi să colectăm materiale reciclabile pentru obiectele confecţionate de

30 Denumire care pornește dela un joc de cuvinte hear - a auzi, ear candy - lucru plăcut de ascultat.

Grădinari. Uneori adunam resturi de săpun, purtând coşuri din răchită şi tăcând turul hotelurilor şi restaurantelor bune, pentru că acestea aruncau o grămadă de săpun. Cele mai bune hoteluri erau în cartierele bogate ale plebeilor – Fernside, Golfgreens şi, cel mai bogat dintre toate, SolarSpace[31] –, iar noi mergeam cu autostopul până acolo, deşi era interzis. Aşa erau Grădinarii: îţi spuneau să faci un lucru, apoi îţi interziceau să alegi calea cea mai simplă.

Săpunul cu miros de trandafiri era cel mai bun. Bernice şi cu mine luam acasă o parte din el, iar eu îl păstram pe al meu în faţa de pernă, ca să acopăr mirosul de mucegai al păturii mele umede. Restul li-l duceam Grădinarilor, ca să-l topească în cutiile negre ale maşinilor de gătit solare de pe Acoperiş, apoi să-l răcească şi să-l taie în bucăţi. Grădinarii foloseau o grămadă de săpun, pentru că-şi făceau o mulţime de griji în privinţa microbilor, dar o parte dintre calupurile de săpun erau puse deoparte. Erau înfăşurate în frunze şi erau legate de jur-împrejur cu sfori făcute din împletituri de iarbă, pentru a fi vândute turiştilor şi celor care veneau să caşte gura la Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieţii”, pe care-l organizau Grădinarii, laolaltă cu pungile cu râme şi napii, dovleceii şi celelalte legume organice pe care Grădinarii nu le consumaseră ei înşişi.

Ziua aceea nu era o zi a săpunului, ci o zi a oţetului. Mergeam la intrările din dos ale barurilor, cluburilor de noapte şi ale cluburilor de striptease şi scotoceam prin tomberoane după resturi de vin, turnându-l în găleţile emailate pe care le primeau Tinerii Bionieri. Apoi le târam după noi, îndreptându-ne spre clădirea Clinicii, unde aveau să fie turnate în butoaiele uriaşe din Camera pentru Oţet şi lăsate să fermenteze până se transformau în oţet, pe care Grădinarii îl foloseau ca să-şi cureţe casele. Ce mai

31 În original, Bioneer, combinație între prefixul bio și cuvântul pioneer („pionier").

rămânea era pus la decantat în sticlele mici pe care le adunam când plecam la colectat şi care aveau lipite pe ele etichetele Grădinarilor. Acestea erau mai apoi vândute la târgul Arborele Vieţii, odată cu săpunul.

Munca pe care o făceam ca Tineri Bionieri urma să ne ofere nişte valoroase lecţii de viaţă cum era, spre exemplu, aceea că nimic nu trebuia irosit aiurea, nici măcar vinul din locurile păcătoase. Nu existau gunoi, resturi sau mizerii, ci doar materiale cărora nu li se dăduse o întrebuinţare corectă. Şi, cel mai important, toată lumea, inclusiv copiii, trebuia să contribuie la viaţa comunităţii.

Uneori, Shackie, Croze şi băieţii mai mari beau vinul în loc să-l păstreze pentru reciclare. Dacă beau prea mult, cădeau pe jos, vomitau sau se luau la bătaie cu şmecheraşii plebei şi aruncau cu pietre în beţivi. Drept răzbunare, beţivii se pişau în sticlele goale de vin ca să vadă dacă ne puteau păcăli. Eu una n-am băut niciodată pişat: nu trebuia decât să miroşi gura sticlei. Dar o parte dintre copii nu prea mai simţeau mirosul din cauză că fumaseră chiştoace de ţigări sau de trabucuri, ba chiar şi iarbă, dacă putuseră face rost de ea, aşa că puneau sticla la gură, apoi scuipau şi înjurau. Dar nu-i exclus ca puştii ăia să fi băut anume din sticlele cu pişat, ca să aibă o scuză pentru că înjurau, acesta fiind unul dintre lucrurile interzise de Grădinari.

De îndată ce nu mai puteau fi văzuţi din Grădină, Shackie, Crozie şi băieţii îşi scoteau cravatele de Tineri Bionieri de la gât, legându-şi-le în jurul capului, ca membrii Fuziunii Asiatice. Voiau să facă şi ei parte dintr-o bandă de stradă – ba chiar aveau şi o parolă. Cineva zicea „Banda!”, iar cealaltă persoană trebuia să răspundă: „Verde”, adică ceva care te ducea cu gândul la cangrenă- Partea cu banda era pentru că se considerau a fi o bandă, iar verdele era cel de la cravatele purtate în jurul capului. Chipurile era vorba despre un lucru cunoscut doar de

membrii bandei, dar noi ştiam cu toţii, oricum. Bernice spunea că era o parolă foarte potrivită pentru ei, deoarece

1 în limba engleză, prin alăturarea cuvintelorgang („bandă”) şi grene (pronunţat asemănător cu green – „verde”) se obţine cuvântul gangrene („cangrenă”).

a avea cangrenă însemna să-ţi putrezească carnea, iar ei erau putrezi până în măduva oaselor.

— Ce mai glumă, Bernice! zicea Crozier. P.S.: eşti urâtă.

Când mergeam să colectăm lucruri trebuia s-o facem în grupuri mari, ca să ne putem apăra de bandele de stradă ale şmecheraşilor plebei, de beţivii care ar fi putut să ne ia găleţile ca să bea vinul sau de cei care răpeau copii ca să-i vândă pe piaţa de carne vie, pentru sex. Dar în loc să facem asta, noi ne despărţeam în grupuri de câte doi sau trei, ca să putem acoperi mai repede teritoriul.

În ziua aceea începusem treaba cu Bernice, însă pe urmă ne-am certat. Ne luam mereu la harţă, lucru pe care eu îl luam drept un semn de prietenie, pentru că, indiferent cât de tare ne-am fi certat, întotdeauna ne împăcam până la urmă. O legătură ne ţinea împreună: nu era ceva dur ca osul, ci alunecos ca un cartilaj. Probabil că asta venea din faptul că amândouă ne simţeam nesigure în relaţia cu alţi copii-Grădinari; fiecăreia îi era teamă că va rămâne fără un aliat.

De data asta ne luaserăm la ceartă din cauza unui portofel pentru mărunţiş brodat cu mărgele şi cu o stea de mare pe el, pe care l-am cules dintr-o grămadă de gunoi. Ne doream mult să găsim lucruri din astea şi le căutam mereu. Cei din cartierele plebeilor aruncau o mulţime de lucruri pentru că – după cum spuneau Adamii şi Evele – nu se puteau concentra pe termen lung şi nu aveau deloc etică.

— Eu l-am văzut prima, i-am zis.

— Tu ai fost prima data trecută, a răspuns Bernice.

— Şi ce? Tot prima l-am văzut şi acum!

— Maică-ta e o târâtură, mi-a spus Bernice.

Mi s-a părut nedrept, pentru că eu însămi credeam asta, iar Bernice o ştia.

— A ta-i o legumă! am zis eu.

Cuvântul „legumă” n-ar fi trebuit să reprezinte o insultă printre Grădinari, dar era.

— Veena Leguma! am adăugat.

— Îţi pute gura a carne! a replicat Bernice.

Pusese mâna pe portofel şi avea să-l păstreze.

— Bine! am zis.

M-am întors cu spatele şi am plecat. Mergeam agale, dar nu mă uitam împrejur, iar Bernice nu s-a grăbit să mă urmeze.

Treaba asta se întâmplase pe o stradă comercială numită Ungherele Mărului. Ăsta era numele oficial al cartierului nostru plebeu, deşi toată lumea îi spunea Haznaua, pentru că oamenii ajunşi în locul ăsta dispăreau fără urmă. Noi, copiii-Grădinari, ne fâţâiam pe-acolo de câte ori aveam ocazia, căscând pur şi simplu gura.

Ca toate celelalte lucruri din cartierul nostru plebeu, şi această stradă fusese cândva una elegantă. Acum avea o fântână plină de cutii goale de bere, nişte jardiniere încastrate cu o grămadă de cutii de Zizzy Frootsi, mucuri de ţigară şi prezervative folosite, pline (după cum spunea Nuala) de germenii putreziciunii. Mai era şi o cabină cu un caleidoscop holografic în care probabil că odinioară, dacă băgai monezi înăuntru, începeau să se învârtă aştri

1 Joc de cuvinte; *Zizzy Froots* se pronunţă asemănător cufizzy. *fruits* (băurură carbogazoasă cu suc de fructe), <dar zizz înse-amnă „pui de somn”.

precum soarele şi luna, şi animale rare, şi propria-ţi imagine, dar fusese vandalizată cu multă vreme în urmă, iar acum avea doar o pereche de ochi orbi. Uneori intram înăuntrul cabinei şi trăgeam perdelele ponosite, dintr-un

material presărat cu steluţe, şi citeam mesajele lăsate înăuntru de şmecheraşii plebei: „Monika o suge”, „Şi Darf, dar mai bine”, „Care-i tariful?”, „Pentru tine gratis”, „Brad eşti mrt”. Şmecheraşii ăştiaplebei aveau atâta tupeu, încât ar fi scris orice, oriunde. Nu le păsa cine-ar mai fi văzut.

Şmecheraşii plebei din Hazna intrau în cabina caleidoscopului ca să fumeze câte un cui – cabina duhnea a iarbă – şi tot aici făceau şi sex: ne puteam da seama după prezervativele şi uneori după chiloţii de damă pe care-i lăsau acolo. Copiii-Grădinari n-ar fi trebuit să facă niciunul dintre lucrurile astea – substanţele halucinogene erau folosite în scopuri religioase, iar sexul era pentru cei care făcuseră schimb de frunze verzi şi săriseră peste focul de tabără –, dar puştii mai mari spuneau că le făcuseră oricum.

Dacă magazinele n-aveau vitrinele acoperite de scânduri, atunci erau unele în care niciun produs nu depăşea douăzeci de dolari, purtând nume precum Magazinul cu Sclipici, Trăieşte Periculos, Bongul – sau chestii asemănătoare. Acolo se vindeau pălării cu pene, dermatografe pentru desene pe piele şi tricouri cu dragoni, cranii şi sloganuri supărate. Tot acolo găseai şi batoane energizante Joltbar, şi gumă de mestecat care-ţi făcea limba să strălucească pe întuneric, şi scrumiere în formă de buze roşii, pe care scria: „Sug din ea până iese fum”, şi Stickere pentru Tatuaje Autotransferabile, despre care Evele spuneau că-ţi

1 Pipă pentru afumat droguri.

ard pielea până la vene. Şi mai puteai găsi chestii scumpe la preţuri de chilipir despre care Shackie spunea că erau furate din buticurile Solar Space.

Numai gunoaie care să-ţi ia ochii, ar fi spus Evele. Dacă tot aveai de gând să-ţi vinzi sufletul, cel puţin să fi cerut un preţ mai mare! Eu şi Bernice nu dădeam nici măcar o ceapă degerată pe chestiile de genul ăsta. Nu ne

păsa de sufletele noastre. Ne holbam la vitrine şi ne curgeau balele. „Ce ţi-ai lua?” ne întrebam. „Bagheta care luminează cu leduri?” „Asta-i mişto!” „Videoclipul *Sânge şi trandafirii*” „E greţos, ăsta-i pentru băieţi!” „Mimplanturile autoadezive absolut realiste, cu sfârcuri sensibile?” „Ren, eşti scârboasă!”

În ziua aceea, după plecarea lui Bernice, nu prea ştiusem ce să fac. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să mă întorc pur şi simplu, pentru că nu prea mă simţeam în siguranţă de una singură. Apoi am văzut-o pe Amanda, stând de cealaltă parte a străzii cu un grup de fete plebee Tex-Mex. Cunoşteam din vedere grupul ăla, iar Amanda nu mai fusese niciodată cu ei.

Fetele alea purtau genul de haine cu care s-ar fi îmbrăcat ele de obicei: fuste mini şi topuri cu paiete, la gât eşarfe făcute dintr-un material ca vata de zahăr, mănuşi argintii, fluturi plastifiaţi în păr. Aveau la ele căştile Sea/H/Ear Candy, telefoanele lor în culori strident de strălucitoare şi brăţările lor cu meduze şi-şi dădeau aere. Îşi puseseră toate aceeaşi muzică la căştile Sea/H/Ear şi dansau pe ea, răsucindu-şi fundurile şi scoţându-şi pieptul în faţă. Arătau de parcă ar fi avut absolut orice ce se găsea prin magazine şi se plictisiseră de toate. Le invidiam atât de mult pentru atitudinea aia! Stăteam acolo pur şi simplu, invidiindu-le.

Amanda dansa şi ea, numai că era mai bună. După o vreme s-a oprit şi s-a dus mai încolo ca să trimită un mesaj de pe telefonul ei purpuriu. Apoi s-a uitat drept spre mine, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna ei argintie. Asta însemna „Vino încoace!”

M-am uitat să văd dacă nu mă vede cineva. Apoi am trecut strada.

15

— Vrei să-mi vezi brăţara cu meduze? mi-a zis Amanda când am ajuns acolo.

Probabil că în ochii ei aveam un aer jalnic, cu hainele mele de copil orfan şi degetele albicioase. Şi-a ridicat încheietura: acolo avea micuţele meduze care se închideau şi se deschideau ca nişte flori acvatice. Păreau întruchiparea perfecţiunii.

— De unde ai luat-o? am întrebat.

Nu prea ştiam ce să spun.

— Am furat-o, a răspuns Amanda.

Aşa îşi făceau fetele plebee rost de majoritatea lucrurilor.

— Cum de rămân vii acolo, înăuntru?

Amanda a arătat spre bumbul argintiu cu care se închidea brăţara.

— Asta-i o valvă de aerisire, mi-a răspuns ea. Bagă înăuntru oxigen. Şi mai adaugi hrană de două ori pe săptămână.

— Ce se întâmplă dacă uiţi?

— Se mănâncă una pe alta, a zis Amanda, cu o umbră de zâmbet. Unii copii fac intenţionat treaba asta, adică nu le dau de mâncare. Pe urmă ai impresia că înăuntru e un mini-război, iar după o vreme mai rămâne o singură meduză, şi la sfârşit moare.

— Asta-i oribil, am zis eu.

Amanda a zâmbit în acelaşi fel.

— Mda, de-aia o şi fac.

— Chiar sunt drăguţe, am spus eu pe un ton neutru, pentru că voiam să-i cânt în strună şi nu-mi dădeam seama dacă pentru ea „oribil” era de bine sau de rău.

— Ia-o! mi-a zis Amanda, ridicându-şi încheietura. Eu pot să mai fur una.

Îmi doream atât de tare brăţara aia, dar nu ştiam de unde să cumpăr hrană pentru meduze, aşa că aveau să moară. O altă posibilitate era ca brăţara să fie descoperită, indiferent cât de bine aş fi ascuns-o, şi-atunci aş fi dat de belea.

— Nu pot, am răspuns şi am făcut un pas înapoi.

— Eşti una dintre *ei*, nu-i aşa? a întrebat Amanda.

Nu voia să mă zgândăre, părea doar curioasă.

— Bisericoşii. Trepăduşii lui Dumnezeu. Se zice că-s unii de-ăştia pe-aici.

— Nu, am zis. Nu sunt.

Probabil că minciuna era evidentă dacă te uitai la mine. Erau o grămadă de oameni jerpeliţi printre plebeii din Hazna, dar nu erau jerpeliţi dinadins, ca Grădinarii.

Amanda şi-a înclinat puţin capul într-o parte.

— Ciudat, a zis ea. Arăţi ca ei.

— Doar trăiesc printre ei, am răspuns. Sunt, un fel de musafir, cumva. În realitate, n-am absolut nimic în comun cu ei.

— Bineînţeles că nu ai, a zis Amanda, zâmbind.

M-a bătut uşor pe braţ.

— Ia vino încoace! Vreau să-ţi arăt ceva.

Locul în care m-a dus era gangul pe care ajungeai la intrarea din spate de la Solzi şi Cozi. Noi, copiii-Grădinari, n-ar fi trebuit să mergem acolo, însă cu toate astea ne duceam, pentru că dacă mergeam să colectăm lucruri, puteam să facem rost de o grămadă de vin în cazul în care ajungeam devreme, suficient cât să le-o luăm înainte beţivilor.

Gangul era periculos. Solzi şi Cozi era o văgăună mizerabilă, spuneau Evele. Nu trebuia să mergem absolut niciodată acolo, mai ales fetele. O inscripţie cu litere luminoase de neon – DIVERTISMENT PENTRU ADULŢI – era aşezată deasupra uşii păzite pe timp de noapte de doi bărbaţi enormi, îmbrăcaţi în negru, care purtau ochelari de soare deşi era întuneric. Una dintre fetele-Grădinari pretindea că bărbaţii aceştia i-ar fi spus: „Vino peste un an şi adu cu tine şi funduleţul ăla simpatic”. Dar Bernice spunea că fata aia doar se lăudase.

Intrarea de la Solzi era încadrată de nişte imagini –

holografii luminoase. Erau pozele unor fete frumoase, acoperite peste tot, în afară de păr, cu nişte solzi lucioşi şi verzi, ca de şopârle. Una dintre ele stătea într-un picior, avându-l pe celălalt răsucit în jurul gâtului. Îmi ziceam că trebuie să fi fost dureros să stai aşa, dar fata din poză zâmbea.

Oare solzii aceia crescuseră pe ele, sau erau lipiţi? Bernice şi cu mine ne contraziceam în privinţa asta. Eu ziceam că sunt lipiţi, iar Bernice spunea că le crescuseră, pentru că fetele fuseseră operate, la fel ca în cazul mimplanturilor. I-am zis lui Bernice că asta era o nebunie, pentru că nimeni nu şi-ar fi putut face o asemenea operaţie. Dar în secret o cam credeam.

Într-o zi am văzut o fată cu solzi alergând pe stradă în timpul zilei, cu un bărbat în costum negru pe urmele ei. Strălucea puternic din cauza solzilor sclipitori; îşi aruncase pantofii cu tocuri şi alerga în picioarele goale, strecurându-se printre oameni, însă la un moment dat a nimerit într-un ciob de sticlă şi a căzut. Bărbatul a ajuns-o din urmă, a ridicat-o şi a cărat-o înapoi la Solzi, în timp ce braţele acoperite cu piele de şarpe îi atârnau, bălăngănindu-se. Din tălpi îi curgea sânge. De câte ori mă gândeam la asta, mă trecea un fior rece, ca şi când aş fi văzut pe cineva cum se taie la deget.

În partea din spate a gangului de lângă Solzi era o curte mică şi pătrată în care se ţineau lăzile de gunoi – reziduurile carbonice şi celălalt tip de gunoi. Şi mai era şi un gard de scânduri, iar dincolo de el se afla un teren viran cu o clădire care arsese din temelii. Acum nu mai erau acolo decât pământ bătătorit, cu bucăţi de ciment, lemn carbonizat, sticlă spartă şi bălării care creşteau deasupra.

Uneori îşi făceau veacul pe-aici şmecheraşii plebei, care se luau de noi când goleam sticlele de vin. Strigau: „Bisericoşii, jegoşii!”, ne smulgeau găleţile şi fugeau cu ele sau le vărsau pe noi. Aşa i s-a întâmplat o dată lui Bernice,

şi a duhnit a vin zile în şir.

Uneori mergeam pe terenul ăla viran cu Zeb, pentru orele de studiu în natură: el zicea că e lucrul cel mai apropiat de o pajişte pe care-l vom găsi vreodată în cartierul nostru plebeu. Când eram cu el, puştanii plebei nu se luau de noi. Cu Zeb era ca şi când ai fi avut un tigru: blând cu tine, sălbatic cu oricine altcineva.

O dată am găsit acolo o fată moartă. N-avea nici păr, nici haine: mai avea doar câţiva solzi verzi agăţaţi de ea. „Sunt lipiţi”, m-am gândit. „Sau ceva de felul ăsta. Oricum, n-au crescut pe ea. Deci am avut dreptate”.

„Poate că face plajă”, a zis unul dintre băieţii mai mari, iar restul au râs pe înfundate.

— N-o atingeţi, a spus Zeb. Daţi dovadă de respect! Astăzi o să ne ţinem lecţia în Grădina de pe Acoperiş.

Data viitoare când venit să facem acolo ora de studiu în natură, fata dispăruse.

— Pun pariu că a ajuns petrocarbon, mi-a şoptit Bernice.

Petrocarbonul era făcut din orice tip de reziduuri carbonice – resturi de la abatoare, legume stricate, ceea ce aruncau restaurantele, ba chiar şi din sticle de plastic. Reziduurile carbonice intrau într-un cazan din care ieşeau petrol şi apă, plus ceva metal. Oficial, nu puteai folosi cadavre umane, dar puştimea făcea glume pe tema asta. Petrol, apă şi nasturi de cămaşă. Petrol, apă şi peniţe de aur.

— Petrol, apă şi solzi verzi, i-am şoptit lui Bernice.

La prima vedere, terenul viran era gol. Fără beţivi, fără şmecheraşi plebei şi fără cadavre de femei goale. Amanda m-a condus până în colţul cel mai dosnic, unde era o placă netedă de beton. De asta era proptită o sticlă de sirop, dintr-alea pe care trebuie să le storci.

— Uită-te la asta, mi-a zis.

Îşi scrisese numele cu sirop pe placa de beton, iar un

şir de furnici se hrănea cu acele litere, aşa că fiecare dintre ele avea un contur din furnici. Aşa am aflat numele Amandei – l-am văzut scris cu furnici: Amanda Payne.

— Grozav, nu? mi-a zis. Vrei să scriem şi numele tău?

— De ce faci asta? zis eu.

— E ca lumea, a răspuns Amanda. Tu scrii lucruri, apoi ele îţi mănâncă scrisul. Aşa că mai întâi apari, apoi dispari. În felul ăsta, nimeni nu te poate găsi.

Oare de ce mi se păruse atunci că asta avea o logică? Nu ştiu, dar aşa a fost.

— Unde stai? am întrebat-o.

— A, pe-aici… mi-a zis nepăsătoare Amanda.

Asta însemna că de fapt nu locuieşte nicăieri: stătea ilegal în vreo casă nelocuită – sau şi mai rău.

— Mai demult stăteam în Texas, a adăugat.

Deci era unul dintre refugiaţi. După uraganele urmate de secetă, îşi făcuseră apariţia o mulţime de refugiaţi din Texas. Majoritatea nu aveau forme legale. Acum îmi dădeam seama de ce era Amanda atât de interesată de cum poţi dispărea.

— Poţi să vii să stai cu mine, am zis.

Nu mă gândisem la asta, mi-a ieşit pur şi simplu pe gură.

În clipa aia, Bernice s-a strecurat prin deschizătura din gard. Se mai înmuiase, venise să mă ia, numai că acum n-o mai voiam eu.

— Ren! *Ce* faci? a strigat ea.

Traversa cu paşi apăsaţi terenul viran, în felul acela al ei plin de hotărâre. M-am trezit spunându-mi că avea picioare mari, că era prea solidă şi avea nasul prea mic, în timp ce gâtul ar fi trebuit să-i fie mai lung şi mai subţire. Mai asemănător cu al Amandei.

— Uite, cred că vine o prietenă de-a noastră, a zis Amanda, zâmbind.

Îmi venea să-i zic: „Nu-i prietenă cu mine”, dar nu

aveam destul curaj ca să fiu atât de lipsită de loialitate.

Bernice a venit la noi, roşie la faţă. Mereu se înroşea când era furioasă.

— Hai, Ren, mi-a zis. N-ar trebui să vorbeşti cu ea.

Văzuse brăţara cu meduze a Amandei şi îmi dădeam seama că şi-o dorea la fel de mult ca mine.

— Eşti rea, i-a zis Amandei. Şmecheraşi plebei! a mai adăugat ea, vârându-şi braţul pe sub al meu.

— Ea e Amanda, am zis. Vine să stea cu mine.

Am crezut că Bernice o să izbucnească într-unul din accesele ei de furie. Dar am fixat-o cu privirea mea împietrită, cea care lăsa să se înţeleagă că n-am de gând să mă dau bătută. Risca să piardă teren în faţa unei necunoscute dacă insista prea mult, aşa că în loc de asta mi-a aruncat o privire tăcută, calculată.

— Bine, atunci, a zis. Ne poate ajuta să cărăm vinul pentru oţet.

— Amanda se pricepe să fure lucruri, i-am spus lui Bernice în timp ce ne îndreptam cu paşi apăsaţi spre Clinică.

Îi spusesem asta în semn de pace, dar Bernice a scos doar un mârâit.

16

Ştiam că în realitate nu o puteam lua pe Amanda cu mine ca pe un pisoi de pripas: Lucerne mi-ar fi spus s-o duc înapoi unde-o găsisem, pentru că Amanda era una de-a Şmecheraşilor plebei, iar Lucerne îi ura pe şmecheraşii plebei. După părerea ei, erau copii stricaţi, pentru care nu mai exista nicio speranţă, hoţi şi mincinoşi, şi odată ce ajungea un stricat, copilul era ca un câine sălbatic, nu-l mai puteai dresa şi nu mai puteai avea încredere în el. Ea se temea să meargă pe stradă de la o clădire a Grădinarilor la alta din cauza bandelor de şmecheraşi plebei care te înconjurau şi-apoi fugeau cu toate lucrurile pe care reuşiseră să ţi le smulgă. Nu se învăţase să ia

pietre de pe jos, să lovească la rândul ei, şi să ţipe. Era din cauza felului în care trăise înainte. O floare de seră: aşa îi spunea Zeb. După părerea mea, ăsta era un compliment, din cauza cuvântului „floare”.

Deci Amandei i s-ar fi dat papucii dacă n-ar fi fost de acord în primul rând Adam Unu. Lui îi făcea plăcere ca alţi oameni să li se alăture Grădinarilor, mai ales dacă era vorba despre copii – vorbea mereau despre misiunea Grădinarilor de a şlefui minţile tinere. Dacă el zicea că Amanda ar trebui să locuiască la noi, Lucerne n-ar fi fost în stare să se împotrivească.

Ne-am dus toate trei la Clinică, unde l-am găsit pe Adam Unu, care dădea o mână de ajutor la îmbutelierea oţetului. I-am explicat că am luat-o pe Amanda – „am colectat-o”, aşa m-am exprimat – şi că ea dorea să ni se alăture, pentru că văzuse lumina, apoi l-am întrebat dacă ar putea locui la mine acasă.

— E adevărat, copila mea? a întrebat-o Adam Unu pe Amanda.

Ceilalţi Grădinari se opriseră din lucru şi se uitau la fusta ei mini şi la degetele argintii.

— Da, domnule, a spus Amanda pe un ton respectuos.

— O să fie un exemplu prost pentru Ren, a spus Nuala, care se apropiase. Ren se lasă influenţată prea uşor. Ar trebui s-o plasăm la Bernice.

Bernice mi-a aruncat o privire triumfătoare – care voia să spună: „Uite ce-ai făcut!” –, dar a adăugat pe un ton neutru:

— N-ar fi nicio problemă.

— Nu! am zis. Eu am găsit-o!

Bernice s-a uitat urât la mine. Amanda n-a zis nimic.

Adam Unu ne-a cântărit pe toate trei din priviri. Ştia o grămadă de lucruri.

— Poate că Amanda ar trebui să fie cea care hotărăşte, a zis. Ar trebui să cunoască familiile respective.

Aşa s-ar putea rezolva problema. Ar fi cel mai corect, nu?

— Mergem mai întâi la mine, a zis Bernice.

Bernice locuia în ansamblul de locuinţe Buenavista. Grădinarii nu erau propriu-zis proprietarii clădirii, pentru că a fi proprietar era greşit, dar aveau, într-un fel, control asupra ei. Pe clădire scria cu litere aurii, care începuseră să se şteargă: „Apartamente de lux pentru burlacii din zilele noastre”, dar ştiam că nu e vorba despre niciun lux: duşul din apartamentul lui Bernice era înfundat, gresia din bucătărie era crăpată şi cu plăci lipsă, ploua prin tavan, iar baia era lipicioasă de la atâta mucegai.

Am intrat toate trei în holul clădirii, trecând pe lângă femeia-Grădinar de vârstă mijlocie care făcea de pază – lucra la un macrameu complicat şi abia dacă ne-a observat. A trebuit să urcăm şase etaje ca să ajungem la palierul lui Bernice, pentru. că Grădinarilor nu le plăceau lifturile, cu excepţia cazurilor când erau folosite de bătrâni şi de paralitici. În casa scării se găseau tot felul de obiecte interzise: ace, prezervative folosite, linguri, mucuri de lumânare. Grădinarii ziceau că escrocii, golanii şi peştii plebei intrau noaptea acolo şi foloseau casa scării pentru petreceri obscene; noi n-am văzut niciodată astfel de petreceri, însă i-am surprins odată acolo pe Shackie, pe Croze şi pe amicii lor, bând resturi de vin.

Bernice avea propriul card de acces; a descuiat uşa şi ne-a lăsat să intrăm. Apartamentul mirosea a haine nespălate lăsate sub o chiuvetă care picură, sau ca sinusurile înfundate ale altor copii, sau a scutece. Însă aceste mirosuri aduceau cu ele încă unul – o aromă puternică, fertilă, înţepător-aromată, de pământ. Poate că fusese adusă prin gurile de ventilaţie ale instalaţiei de încălzire dinspre plantaţiile de ciuperci pe care le aveau Grădinarii în subsol.

Dar mirosul acesta – toate mirosurile acestea păreau să vină dinspre mama lui Bernice, Veena, care stătea pe

canapeaua jerpelită, cu tapiţerie de pluş, de parcă ar fi prins rădăcini acolo, holbându-se la perete. Purta obişnuita ei rochie informă; genunchii îi erau acoperiţi cu o păturică veche de bebeluş, de culoare galbenă; părul spălăcit îi atârna fleşcăit de-o parte şi de alta a feţei rotunde, moi şi albicioase; mâinile îi zăceau fărăvlagă, uşor îndoite, de parcă ar fi avut degetele rupte. În faţa ei, pe podea, erau împrăştiate nişte farfurii murdare. Veena nu gătea: mânca ce-i dădea tatăl lui Bernice; sau nu mânca. Dar nu făcea niciodată curat. Abia dacă vorbea, iar acum nu spunea nimic. A clipit când am trecut pe lângă ea, aşa că e posibil să ne fi văzut.

— Ce-a păţit? m-a întrebat în şoaptă Amanda.

— Vegetează, i-am răspuns, tot în şoaptă.

— A, da? a şoptit Amanda. Pare doar foarte drogată. Mama mea zicea că mama lui Bernice e „deprimată”.

Dar mama mea nu era o adevărată femeie-Grădinar, după cum îmi spunea mereu Bernice, pentru că un Grădinar adevărat n-ar fi spus niciodată „deprimat”. Grădinarii credeau că oamenii care se purtau ca Veena erau într-o stare Vegetativă – se odihneau, se retrăgeau în ei înşişi ca să obţină o mai profundă înţelegere spirituală, acumulând energie pentru momentul când aveau să se deschidă în forţă, ca nişte muguri plesnind la venirea primăverii. Numai în aparenţă nu făceau nimic. Unii Grădinari puteau rămâne într-o stare Vegetativă pentru foarte multă vreme.

— Asta-i casa mea, a zis Bernice.

— Şi eu unde aş dormi? a întrebat Amanda.

Tocmai ne uitam la camera lui Bernice când a intrat Burt Gâlmă.

— Unde-i fetiţa mea? a strigat el.

— Nu răspunde, a zis Bernice. Închide uşa!

Îi auzeam paşii prin camera de zi; apoi a venit în camera lui Bernice şi a înşfăcat-o. Stătea acolo, ţinând-o

atârnată de subsuori.

— Unde-i fetiţa mea? a zis el din nou, ceea ce m-a făcut să mă dau înapoi.

Îl mai văzusem tăcând treaba asta, nu numai cu Bernice. Pur şi simplu avea o slăbiciune pentru subsuorile fetelor. Te prindea la înghesuială printre straturile de fasole, când te ocupai de relocarea melcilor, pretinzând că te ajută. Şi-atunci începea şi treaba cu mâinile. Era o gâlmă aşa scârboasă!

Bernice se strâmba şi se zbătea.

— Nu-s fetiţa ta, zicea ea, ceea ce ar fi putut însemna: „Nu sunt mică”, sau „Nu sunt a ta”, sau chiar „Nu sunt fată”.

Burt lua treaba asta ca pe o glumă.

— Şi-atunci unde s-a dus fetiţa mea? repeta el pe un ton întristat.

— Lasă-mă jos! ţipa Bernice.

Îmi părea rău pentru ea şi în acelaşi timp mă simţeam norocoasă – pentru că, indiferent care ar fi fost sentimentele mele faţă de Zeb, nu era vorba despre ceva jenant.

— Acum aş vrea să văd unde stai tu, a zis Amanda.

Aşa că am coborât amândouă scările, lăsând-o pe Bernice în urmă, mai roşie şi mai furioasă ca niciodată. Îmi părea rău, dar nu atât de rău încât să renunţ la Amanda.

Lucerne n-a fost bucuroasă să afle că Amanda se alăturase familiei noastre, dar i-am spus că aşa ne ceruse Adam Unu; prin urmare, ce mai putea să facă?

— Va trebui să doarmă în camera ta, a zis ea îmbufnată.

— Nu se supără, am răspuns. Te deranjează, Amanda?

— Chiar deloc, a zis Amanda.

Avea un fel foarte politicos de a accepta ceva, de parcă îţi tăcea o favoare. Asta o enerva pe Lucerne.

— Şi va trebui să renunţe la hainele astea ţipătoare, a zis Lucerne.

— Dar încă nu s-au rupt, am spus eu cu inocenţă. Nu putem să le aruncăm, pur şi simplu! Ar fi o risipă!

— O să le vindem, a răspuns Lucerne neînduplecată. Sigur nu ne-ar prinde rău banii ăia.

— Banii ar trebui să-i iaAmanda, am zis eu. Sunt hainele ei.

— Nu e nicio problemă, a zis Amanda încet, dar cu un aer de nobilă mărinimie. Nu am dat niciun ban pe ele.

Pe urmă am mers în separeul meu şi am stat pe pat, râzând pe înfundate, cu mâinile la gură.

În seara aceea, când s-a întors acasă, Zeb n-a făcut niciun comentariu la început. Am stat cu toţii la masă, iar Zeb şi-a mestecat mâncarea de fasole verde şi cuburi de soia şi a privit-o pe Amanda, cu gâtul ei graţios şi degetele argintii, culegând cu eleganţă mâncarea din farfurie. Încă nu-şi scosese mănuşile.

— Tare şmecheră mai eşti, mititico, nu-i aşa? i-a zis el în cele din urmă.

Îşi folosise tonul acela prietenos, cel cu care zicea „Bravo, fetiţo!”, când jucam domino.

Lucerne, care tocmai îi punea în farfurie o a doua porţie, a rămas cu mâna înţepenită şi cu polonicul în aer, de parcă ar fi fost un detector de metale sau ceva pe-acolo. Amanda l-a privit drept în faţă, cu ochii larg deschişi.

— Mă scuzaţi, domnule…?

Zeb a râs.

— Eşti tare pricepută, a zis el.

17

De când stăteam cu-mandamă simţeam ca şi cum aş fi avut o soră, doar că era mai plăcut. Acum purta haine de-ale Grădinarilor, aşa că arăta ca toţi ceilalţi; iar în curând a şi început să miroasă ca toţi ceilalţi.

În prima săptămână i-am făcut turul. Am dus-o la

Camera pentru Oţet, la Camera de Croitorie şi am urcat la sala de sport cu benzi rulante „Aleargă ca să faci Lumină”. De asta se ocupa Mugi; îi ziceam Mugi Muşchi pentru că nu mai avea decât un muşchi. Însă Amanda s-a împrietenit cu el. Se împrietenea cu toţi, întrebându-i cum e mai bine să facă anumite lucruri.

Burt Gâlmă i-a explicat cum să mute melcii din Grădină, aruncându-i peste gard, în stradă, unde ar fi trebuit să se târască până îşi găseau un alt loc, deşi eu ştiam că de fapt erau striviţi de maşini. Katuro Patentul, care repara ţevile sparte şi se ocupa de instalaţii, i-a arătat cum merg acestea.

Philo Ceaţă nu-i zicea mare lucru, ci doar îi zâmbea tot timpul. Grădinarii mai bătrâni spuneau că se ridicase dincolo de limbaj şi călătorea cu Spiritul, însă Amanda zicea că e doar drogat. Lui Stuart Şurubul, care ne făcea mobilă din tot felul de troace reciclate, nu prea îi plăceau oamenii, în general, dar pe Amanda o plăcea. „Fata asta se pricepe la lemn”, zicea el.

Amandei nu-i plăcea să coasă, dar se prefăcea, aşa că Surya o lăuda. Rebecca îi zicea „scumpo” şi-i spunea că ştie să recunoască o mâncare bună, iar Nuala o lăuda de zor pentru felul cum cânta în Corul Muguri şi Flori. Până şi Toby, Vrăjitoarea Uscată, se însenina când vedea că vine Amanda. Ea era cel mai greu de mulţumit, dar Amanda începuse să fie brusc interesată de ciuperci şi o ajuta pe bătrâna Pilar să ştanţeze imaginea unor albine pe etichetele de la miere, iar asta îi făcea plăcere lui Toby, deşi încerca să n-o arate.

— De ce îi linguşeşti atâta? am întrebat-o pe Amanda.

— Aşa afli tot felul de lucruri, a zis ea.

Ne spuneam multe lucruri una alteia. I-am povestit despre tata şi despre casa mea din Complexul HelthWyzer, şi despre cum fugise mama cu Zeb.

— Fac pariu că i s-au aprins călcâiele după el, a zis

Amanda.

Şuşoteam despre lucrurile astea noaptea, în separeul nostru, cu Zeb şi Lucerne la doi paşi de noi, aşa că era greu să nu auzi zgomotele pe care le scoteau când făceau sex. Înainte de venirea Amandei, toate astea mi se păreau jenante, dar acum le găseam amuzante, pentru că aşa i se păreau ei.

Amanda mi-a povestit despre seceta din Texas – despre cum îşi pierduseră părinţii ei franciza de cafea Happicupa şi nu-şi mai putuseră vinde casa pentru că n-ar fi cumpărat-o nimeni, şi despre cum nu şi-au mai găsit de lucru şi au ajuns într-o tabără de refugiaţi, cu rulote vechi şi o grămadă de Tex-Mexicani. Apoi rulota a fost distrusă în timpul unui uragan, iar tatăl ei a fost ucis de o bucată de metal dusă de vânt. Mulţi oameni s-au înecat, dar ea şi mama eis-au agăţat de un copac şi-au fost salvate de nişte oameni într-o barcă cu vâsle. Erau hoţi plecaţi să caute ceva de furat, povestea Amanda, dar le-au zis că le duc pe Amanda şi pe mama ei pe mal, la un adăpost, dacă le dădeau ceva la schimb.

— Ce voiau în schimb? am întrebat eu.

— Voiau doar să le dăm ceva, a zis Amanda.

Adăpostul era un stadion de fotbal pe care fuseseră montate corturi. Toată lumea avea ceva de dat la schimb: oamenii ar fi făcut orice pentru douăzeci de dolari, povestea Amanda. Pe urmă mama ei s-a îmbolnăvit de la apa pe care-o băuse, însă Amanda, nu, pentru că ea făcea schimbul doar pe sucuri. Şi fiindcă nu se găseau medicamente, mama ei murise.

— O grămadă de oameni s-au căcat pân-au murit, mi-a zis Amanda. Dac-ai şti cum mirosea acolo…!

Pe urmă Amanda o tăiase de-acolo, fiindcă se îmbolnăveau din ce în ce mai mulţi oameni şi nu mai lua nimeni rahatul sau gunoiul şi nici nu se mai aducea mâncare. Şi-a schimbat numele, pentru că nu mai voia să

fie dusă înapoi pe stadionul de fotbal: refugiaţii ar fi trebuit să accepte să fie trimişi la muncă, indiferent ce aveau de făcut. „Mâncarea nu e pe degeaba”, spuneau oamenii: într-un fel sau altul, trebuia să plăteşti pentru orice.

— Care era înainte să ţi-l schimbi…? Numele tău…? am întrebat-o.

— Era un nume de coate-goale dintr-o familie de albi. Barb Jones, a răspuns Amanda. Aşa scria în actele de identitate. Dar acum nu mai am identitate. Aşa că sunt invizibilă.

Asta era încă un lucru pe care-l puteam admira la ea – faptul că era invizibilă.

Amanda a luat-o spre nord, împreună cu mii de alţi oameni.

— Am încercat să fac autostopul, dar m-a luat o singură maşină, condusă de un tip care zicea că are o fermă de pui, a continuat ea. Mi-a băgat mâna între picioare. Îţi dai seama că asta o să urmeze după ce încep să respire ciudat. I-am băgat degetele în ochi şi m-am cărat de-acolo cât de repede am putut.

Aşa cum povestea ea, băgatul degetelor în ochi părea ceva normal în Lumea Externală. Voiam să învăţ cum se face, dar nu credeam că am destul curaj pentru aşa ceva.

— Pe urmă a trebuit să trec de Zid, mi-a mai zis.

— Ce zid?

— Tu nu te uiţi la ştiri? Zidul pe care l-au construit ca să-i ţină pe refugiaţii texani la distanţă, pentru că gardul nu mai era suficient. Acolo erau bărbaţi cu atomizoare – e un zid al celor din Corpurile de Securitate. Dar nu pot păzi fiecare centimetru – puştanii Tex-Mex cunosc toate tunelurile şi m-au ajutat să trec dincolo.

— Te-ar fi putut împuşca, i-am zis. Şi pe urmă ce-ai mai tăcut?

— Pe urmă am mers până aici. Ca să fac rost de

mâncare şi de alte chestii. Mi-a luat ceva timp.

Să fi fost în locul ei, aş fi zăcut într-un şanţ şi-aş fi plâns până aş fi murit. Dar Amanda zice că dacă vrei cu adevărat ceva, găseşti până la urmă o cale să-ţi atingi scopul. Ea zice că disperarea e o pierdere de timp.

Îmi tăceam griji că aveau să apară probleme cu restul copiilor: la urma urmei, Amanda era dintre şmecheraşii plebei – duşmanii noştri. Bernice o ura, desigur, dar nu îndrăznea s-o spună, pentru că, la fel ca toată lumea, era topită după ea. În primul rând, niciunul dintre copiii-Grădinari nu putea să danseze, în timp ce Amanda avea nişte mişcări nemaipomenite – arăta de parcă i se dislocau şoldurile. Mă învăţa şi pe mine când Lucerne şi Zeb nu erau de faţă. Puneam muzică de pe telefonul ei purpuriu, pe care îl ţinea ascuns în salteaua noastră, iar când i se termina cartela, fura alta. Mai ţinea ascunse şi nişte haine strălucitoare de plebeu, aşa că dacă voia să fure ceva, se îmbrăca în astea şi se ducea pe strada comercială a Haznalei.

Îmi dădeam seama că Shackleton, Crozier şi băieţii mai mari erau îndrăgostiţi de ea. Era foarte drăguţă, cu pielea ei bronzată, gâtul lung şi ochii mari, dar puteai să fii drăguţă şi băieţii ăia tot ţi-ar fi zis sugătoare de morcovi sau găoază cu picioare; aveau mai multe nume scârboase pentru fete.

Însă nu şi pentru Amanda: ea le câştigase respectul. Avea un ciob de sticlă cu bandă adezivă de-a lungul unei muchii, ca să-l poţi ţine în mână, şi zicea că ciobul ăla îi salvase viaţa de mai multe ori. Ne-a arătat cum să pocneşti un tip între picioare ori să-i pui piedică şi după aia să-l loveşti sub bărbie şi să-i rupi gâtul. Erau o grămadă de şmecherii din astea, zicea ea – pe care le puteai folosi la nevoie.

Dar când era vorba de Sărbători sau de cântatul în corul Muguri şi Flori, n-o întrecea nimeni în pioşenie. Ai fi

zis că fusese îmbăiată în lapte.

SĂRBĂTOAREA ARCELOR

SĂRBĂTOAREA ARCELOR[32]

ANUL ZECE

DESPRE CELE DOUĂ POTOPURI ŞI CELE DOUĂ Legăminte. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni şi Semeni Muritori.

Astăzi Copiii şi-au construit micile lor Arce şi le-au lansat pe Pârâul Parcului Dendrologic ca să poarte mesajele lor de preţuire pentru Creaturile Domnului către ceilalţi copii care le-ar putea găsi pe malul mării. Într-o lume din ce în ce mai ameninţată de tot felul de pericole, ce faptă plină de iubire este aceasta! Să nu uităm: e mai bine să nădăjduim decât să jelim!

În această seară ne vom bucura împreună de o masă specială de Sărbătoare – delicioasa supă de linte a Rebeccăi, reprezentând Primul Potop, cu găluşte Arca lui Noe umplute cu legume în formă de Animale. Una dintre aceste găluşte conţine un nap Noe, şi cel care îl va găsi va primi un premiu special – iar asta ne învaţă să nu ne repezim să înfulecăm fără nicio socoteală.

Premiul este un tablou pictat de Nuala, talentata noastră Eva Nouă: Sfântul Brendan Călătorul, înfăţişat cu elementele esenţiale pe care trebuie să le includem în depozitele noastre Ararat pentru Potopul Uscat. În această operă de artă, Nuala le-a conferit soldinelor şi cuburilor de soia importanţa cuvenită. Dar nu trebuie să uităm să ne reînnoim regulat proviziile pentru Ararat. Nu v-aţi dori să deschideţi acea cutie de soldine într-o zi de restrişte şi să descoperiţi că s-a stricat.

Vajnica soţie a lui Burt, Veena, e într-o stare

32 în original, The Festivals of Arks. în terminologia biblică, în limba română există două traduceri pentru cuvântul ark-, „arcă" (precum cea a lui Noe - Noah's Ark) și „chivot" (ca în sintagma Ark of the Covenant - „Chivotul Legământului"). În textul de față, cuvântul ark este folosit cu primul înțeles.

Vegetativă şi nu ni se poate alătura la această Sărbătoare, dar aşteptăm cu nerăbdare s-o primim în curând printre noi cu braţele deschise.

Şi acum să ne întoarcem la Devoţiunea pentru Sărbătoarea Arcelor.

Această zi e una de jale, dar şi de bucurie. Jelim moartea tuturor acelor Creaturi ale pământului care au dispărut în urma Primului Potop al morţii – indiferent când s-a întâmplat asta –, dar ne bucurăm că Peştii şi Balenele, şi Coralii, şi Broaştele Ţestoase de Mare şi Delfinii, şi Aricii de Mare – şi, da, Rechinii, deopotrivă –, ne bucurăm aşadar că au fost cruţaţi, dacă nu cumva o schimbare a temperaturii şi salinităţii oceanului, cauzată de afluxul imens de apă dulce, nu a afectat annite Specii necunoscute nouă.

Jelim măcelul care a avut loc printre Animale. E dar că Dumnezeu a dorit să distrugă numeroase Specii, aşa după cum ne-o atestă fosilele păstrate, dar multe s-au conservat până în zilele noastre, iar acestea sunt cele pe care El ni le-a încredinţat spre îngrijire pentru a doua oară. Dacă aţi fi compus o simfonie splendidă, aţi vrea să fie dată uitării? Pământul şi muzica de aici, Universul şi armonia de-acolo – acestea sunt lucrările Creaţiei Divine, faţă de care creativitatea Omului nu-i decât o palidă umbră.

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu către Om, sarcina de a salva Speciile alese i-a fost dată lui Noe, simbolizându-i pe acei Oameni conştienţi şi responsabili. Numai el a fost avertizat; el singur a luat asupra lui sarcina iniţială de păstor şi stăpân a lui Adam, având grijă de Speciile dragi Domnului până când apele Potopului s-au retras, iar Arca a ajuns la mal, pe Ararat. Apoi Creaturile salvate au fost eliberate pe Pământ, ca şi cum ar fi avut loc o a doua Facere.

La prima Facere totul era bucurie, dar al doilea

eveniment a fost mai potolit: Dumnezeu nu mai era la fel de mulţumit. Ştia că ultima sa încercare, al cărei rezultat era Omul, se sfârşise dezastruos, dar acum era prea târziu ca să mai remedieze ceva. „De-acum nu voi mai blestema pământul din pricina faptelor omului, căci închipuirea inimii omului se pleacă spre rău încă din tinereţea lui; şi nici nu voi mai pierde toate făpturile vii aşa cum am făcut” – astfel sună Cuvântul lui Dumnezeu către Om, în Facerea 8: 21.

Da, Prieteni – când pământul va mai fi damnat, asta nu va veni de la Dumnezeu, ci de la Omul însuşi. Gândiţi-vă la ţărmurile sudice ale Mediteranei – cândva teren fertil, acum un deşert. Gândiţi-vă la distrugerile produse în bazinul Amazonului; gândiţi-vă la întregul masacru al ecosistemelor, fiecare dintre ele fiind o reflectare a infinitei atenţii a lui Dumnezeu pentru detalii… dar astea sunt subiecte de abordat într-o altă zi.

Apoi Dumnezeu spune un lucru remarcabil. Zice aşa: „Groaza şi frica de voi…” – adică de Om – „… fie peste toate fiarele pământului, peste toate păsările cerului, peste tot ce se mişcă pe pământ şi peste toţi peştii mării; pe mâna voastră le-am dat/ Facerea 9: 2. Asta nu înseamnă că Dumnezeu îi spune Omului că are dreptul să distrugă toate Animalele, aşa cum pretind unii. Ci este un avertisment pentru iubitele Creaturi ale Domnului: „Temeţi-vă de Om şi de sufletul său hain/

Apoi Dumnezeu face un Legământ cu Noe, cu fiii acestuia „şi cu toate fiinţele vii” 1. Mulţi îşi amintesc de Legământul lui Noe, dar uită de Legământul cu toate celelalte Fiinţe vii. Însă Dumnezeu nu uită. El repetă expresiile „niciun trup” şi „toate fiinţele vii” de mai multe ori, pentru a fi sigur că am înţeles.

Nimeni nu poate face un Legământ cu o piatră: pentru ca un legământ să existe, el trebuie făcut între cel puţin două părţi vii şi responsabile. Aşa se face că

Animalele nu sunt materie neînsufleţită, simple bucăţi de carne. Nu, ele au Suflete vii, căci altfel Dumnezeu n-ar fi putut face un Legământ cu ele. În Cuvântul lui Dumnezeu către Om se spune aşa: „Întreabă dobitoacele…” – se zice în Cartea lui Iov – „… şi te vor învăţa, păsările cerului, şi îţi vor spune; vorbeşte pământului, şi te va învăţa; şi peştii mării îţi vor povesti/[3334]

Să ne amintim astăzi de Noe, cel ales să se îngrijească de Specii. Noi, Grădinarii Domnului, suntem un Noe format din mai mulţi oameni: şi noi am fost chemaţi, şi noi am fost avertizaţi. Putem presimţi simptomele viitorului dezastru aşa cum un doctor simte pulsul unui bolnav. Trebuie să fim pregătiţi pentru clipa în care cei care au trădat încrederea Animalelor – da, le-au şters de pe faţa Pământului, acolo unde le aşezase Dumnezeu – vor fi măturaţi de Potopul Uscat, purtat pe aripile îngerilor întunecaţi ai Domnului, care zboară noaptea, şi va fi adus de avioane, şi de elicoptere, şi de trenurile de mare viteză, şi de camioane, şi de alte mijloace de transport asemănătoare.

Dar noi, Grădinarii, vom păstra cu grijă în sufletele noastre cunoştinţele despre Specii şi despre cât sunt ele de preţioase în ochii lui Dumnezeu. Noi trebuie să ferim din calea Apelor Uscate aceste preţioase învăţături, ca şi cum le-am duce într-o arcă.

Să ne clădim cu grijă Araraturile, Prieteni. Prevăzători, să le alimentăm cu alimente conservate şi uscate. Să le ascundem bine.

Să ne ferească Dumnezeu de laţul vânătorului şi să ne acopere cu penele Lui, ca să ne ascundem sub aripile lui, aşa cum spune Psalmul 911 şi să nu vă temeţi nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie

---

33 Vechiul Testament, Facerea 9:10.

34 Citatul ca atare apare doar în Biblia protestantă, Iov 12:7-8.

ziua-n amiaza mare[3536].

Daţi-mi voie să vă reamintesc importanţa spălatului pe mâini, de cel puţin şapte ori pe zi şi după fiecare întâlnire cu un străin. Nu-i niciodată prea devreme să exersăm această precauţie esenţială.

Feriţi-vă de oricine strănută.

Să cântăm.

TRUPUL MI-E ARCĂ PE PĂMÂNT

Trupul mi-e Arcă pe Pământ.

Stând Pavăză-n Potopul care vine, şi-n Suflet toate Creaturile strângând cu gând că toate-s bune.

Solid clădit din gene şi celule.

Şi neuroni – în număr infinit;

Arca mea cuprinde milioanele De ani în care Adam a dormit.

Iar când Distrugerea ne dă târcoale, Spre Ararat m-oi duce lunecând; Arca mea găsi-va ţărmul păcii Drept călăuză Duhul tău luând.

Cu toate Creaturile în pace îmi voi petrece viaţa muritoare şi fiecare dintre ele, -n felul ei, Aduce slavă Creatorului cel mare.

Din *Culegerea* de *Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

18

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI CRICK Anul Douăzeci şi cinci

Pe pajiştea din nord încă mai zace porcul mort. Vulturii s-au repezit la el, dar nu au putut trece de pielea groasă: s-au limitat la ochi şi la limbă. Vor trebui să aştepte până când o să putrezească şi-o să plesnească înainte să-şi

---

35 Citatul apare doar în Biblia protestantă, Vechiul Testament, Psalmii, Psalmul 91, 3-4: - „Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei./ El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde supt aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui!"

36 Biblia protestantă, Vechiul Testament, Psalmul 91:6.

poată înfige cu adevărat ghearele în el.

Toby îşi întoarce binoclul către cerul pe care se învârt ciorile zgomotoase. Când îşi coboară privirea la pământ, doi leomiei[37] traversează pajiştea. Un mascul, o femelă, plimbându-se de parcă toată lumea ar 6. a lor. Se opresc la porc şi ad-ulrnecă scurt. Apoi îşi continuă plimbarea.

Toby se holbează la ei, fascinată: n-a mai văzut un leomiel în carne şi oase, doar în poze. Oare toate astea sunt rodul imaginaţiei mele? se întreabă. Nu, leomieii chiar există. Trebuie să fie animale de la vreo grădină zoologică pe care le-au eliberat membrii uneia dintre sectele mai fanatice în acele ultime zile disperate.

Nu par periculoşi, dar sunt. Combinaţia de leu şi oaie a fost realizată la cererea Leilor lui Isaia, pentru a forţa venirea Lnpărăţiei Paşnice. S-au gândit că singura cale de a împlini profeţia prieteniei dintre lei şi miei fără ca primii să-i mănânce pe ceilalţi ar fi să-i combine pe amândoi. Dar rezultatul n-a fost exclusiv erbivor.

Cu toate astea, leomieii au un aer destul de blând, cu blana lor buclată şi aurie şi cozile cârlionţate. Mănâncă inflorescenţele plantelor şi nu se uită în sus; cu toate astea, are senzaţia că sunt perfect conştienţi de prezenţa ei. Apoi masculul îşi deschide gura, dezvelindu-şi caninii lungi şi ascuţiţi şi scoate un strigăt. E o combinaţie ciudată de behăit şi răget: un beget, se gândeşte Toby.

Simte furnicături pe piele. Nu e prea plăcut gândul că una dintre aceste creaturi ar putea sări la ea din spatele unui tufiş. Dacă îi e scris să fie sfâşiată şi devorată, ar prefera un animal de pradă mai puţin ieşit din comun. Cu toate astea, sunt uluitori. Îi priveşte în timp ce se zbenguie împreună, apoi adulmecă aerul şi se îndepărtează fără grabă, îndreptându-se către liziera pădurii şi dispărând în

37 ln original, liobam{s) - „leomiei"/ „leomiei" -, combinație între lion (leu) și Iamb (miel).

umbra străpunsă de raze de lumină.

Ce i-ar mai fi plăcut lui Pilar să-i vadă, se gândeşte ea. Lui Pilar, şi Rebeccăi, şi micii Ren. Şi lui Adam Unu. Şi lui Zeb. Sunt cu toţii morţi acum.

Încetează, îşi spune. Încetează imediat cu asta.

Călcând de-a latul treptelor, coboară cu grijă scările, folosind coada mopului ca să-şi ţină echilibrul. Se aşteaptă mereu – încă o mai face – ca uşile liftului să se deschidă, luminile să clipească şi să se simtă adierea aerului condiţionat, iar cineva – cine? – să iasă de-acolo.

O ia de-a lungul holului lung, păşind încet pe mocheta din ce în ce mai tocită, trecând pe lângă şirul de oglinzi. Salonul de înfrumuseţare nu duce lipsă de oglinzi: doamnelor trebuia să li se aducă aminte, într-o lumină dură, cât de rău arătau, apoi, într-una blândă, cât de bine ar putea arăta, totuşi, cu puţin ajutor, la un preţ piperat. Dar după primele săptămâni pe care le petrecuse de una singură acolo, acoperise oglinzile cu prosoape roz, ca să evite să se mai înfioare la vederea propriei siluete trecând în grabă dintr-o ramă într-alta.

— Cine trăieşte aici? zice cu glas tare.

Eu nu, răspunde în gând. Ceea ce fac nu prea se poate numi trai. Mai degrabă sunt într-o stare latentă, ca o bacterie într-un gheţar. Aştept să treacă timpul. Atât.

Îşi petrece restul dimineţii într-o amorţeală plăcută. Cândva, asta s-ar fi numit meditaţie, dar acum cu greu ar mai putea s-o numească astfel. Se pare că încă mai poate fi cuprinsă de-o furie paralizantă: e imposibil de ştiut când s-ar putea declanşa. Începe cu refuzul de a accepta realitatea şi sfârşeşte cu regrete, dar între aceste două faze trupul îi tremură de furie. Furie pe cine, pe ce? De ce i-a fost cruţată tocmai ei viaţa? Dintre atâtea milioane. De ce n-a fost cineva mai tânăr, cineva cu mai mult optimism şi cu celule mai puţin îmbătrânite? Trebuie să-şi păstreze credinţa că e aici cu un scop – să fie martoră la ceva, să

transmită un mesaj, să salveze măcar un singur lucru de la distrugerea absolută. Trebuie să-şi păstreze credinţa, dar nu poate.

E greşit să-şi petreacă atâta timp jelind, îşi spune. Jelind şi clocind gânduri negre. Nu rezolvă nimic.

Ziua, cât e arşiţă, trage un pui de somn. Şi-ar consuma inutil energia dacă ar încerca să rămână trează în timpul căldurii înăbuşitoare, de saună, de la amiază.

Doarme pe o masă de masaj, într-unul dintre separeurile în care clientele Salonului îşi făceau tratamentele organic-botanice. Acolo sunt cearşafuri roz şi perne roz, şi pături roz, de asemenea – culori blânde, care să te răsfeţe, culori de bebeluşi alintaţi – cu toate că ea nu are nevoie de pături, nu pe vremea asta.

A început să-i vină cam greu să se trezească. Trebuie să se lupte cu letargia. E o dorinţă căreia i te opui cu greu – aceea de a dormi. De a dormi iar şi iar. De a rămâne adormită pentru totdeauna. Nu poate trăi doar în prezent, ca o plantă. Dar trecutul e o uşă închisă şi nu poate întrevedea deloc viitorul. Poate că va trece de la o zi la alta, de la un an la altul, până când se va ofili pur şi simplu, se va strânge în sine, uscându-se ca un păianjen bătrân.

Sau ar putea s-o apuce pe o scurtătură. Va avea mereu la îndemână Opiul în sticla lui roşie, vor fi mereu acolo ciupercile numite muscariţe, micii îngeri ai Morţii. Cât are să mai treacă până când le va da drumul înăuntrul ei, ca s-o ducă în zbor pe aripile lor albe, albe…?

Ca să se înveselească, îşi deschide borcanul cu miere. E ultimul rămas din mierea pe care a adunat-o cu atâta vreme în urmă – împreună cu Pilar – acolo, sus, pe Acoperişul Grădinii Raiului. A păstrat-o în toţi aceşti ani, de parcă ar fi un talisman protector. Mierea nu se strică, zicea Pilar, atâta vreme cât ai grijă să nu intre apă la ea: de aceea anticii o numeau hrana nemuririi.

Înghite o lingură parfumată, apoi încă una. A muncit din greu ca să adune mierea aceea: a afumat stupii, s-a chinuit să scoată fagurii, să-i stoarcă. Era nevoie de tact şi delicateţe. Albinelor trebuia să le vorbeşti şi să le convingi, ca să nu mai vorbim că trebuiau afumate temporar.

1 În original, *Poppy*, cuvânt folosit în limba engleză pentru a desemna atât macul, cât şi un produs obţinut prin prelucrarea capsulelor acestei plante – opiul.

şi uneori te înţeapă, dar, aşa cum şi-o aduce ea aminte, întreaga experienţă o umplea de o fericire deplină. Ştie că se amăgeşte în privinţa asta, dar preferă să se amăgească. Are o nevoie disperată să creadă că o fericire atât de pură încă mai e posibilă.

19

Treptat, Toby începuse să nu se mai gândească la faptul că ar trebui să plece de la Grădinari. Nu le împărtăşea cu adevărat credinţa, dar nici nu mai era necredincioasă. Un anotimp s-a amestecat cu următorul – ploios, furtunos, fierbinte şi secetos, răcoros şi secetos, ploios şi cald –, apoi un an cu altul. Nu era cu adevărat o femeie-Grădinar, dar nici nu mai era o plebee. Nu era niciuna, nici alta.

Acum se aventura pe stradă, cu toate că nu se îndepărta prea mult de Grădină şi se înfăşura bine în haine, purtând şi un con pentru filtrarea aerului la nas şi o pălărie de soare cu boruri largi. Încă mai avea coşmaruri cu Blanco – şerpii de pe braţele lui, femeile fără cap prinse în lanţuri pe spinarea lui, mâinile lui cu vene albastre, care păreau jupuite, întinzându-se s-o apuce de gât. „Spune că mă iubeşti! Spune, căţea!” În clipele cele mai grele petrecute alături de el, când era stăpânită de cea mai mare groază, de durerea cea mai mare, îşi concentra toate gândurile asupra imaginii acelor mâini ieşind din încheieturi. Mâinile, părţi distincte din el. Sângele cenuşiu ţâşnind. Şi-l imagina înghesuit de viu într-un cazan pentru

petrocarbon. Acestea erau gânduri pline de mânie, iar de când li se alăturase Grădinarilor încerca sincer să şi le şteargă din minte. Dar ele reveneau. Cei care dormeau în separeurile de lângă ea îi spuseseră că uneori emitea nişte „semnale de nefericire” în somn.

Adam Unu ştia de aceste semnale. În timp, Toby ajunsese la concluzia că era o greşeală să-l subestimeze. Deşi barba lui devenise acum de un alb inocent ca un fulg, iar ochii lui albaştri erau rotunzi şi sinceri ca ai unui bebeluş, şi cu toate că părea atât de credul şi vulnerabil, lui Toby i se părea că n-are să întâlnească niciodată pe cineva atât de hotărât să-şi atingă ţelurile. Nu se folosea de aceste ţeluri ca de o armă, ci pur şi simplu se lăsa condus de ele şi le permitea să-l poarte încotro doreau. Cu asta era greu să te lupţi. Era ca şi cum te-ai fi luptat cu o maree.

— Acum e la PainbalP, draga mea, îi spusese el într-o bună zi, de sărbătoarea Sfântului Mandel. S-ar putea să nici nu-i mai dea drumul vreodată. Probabil că tot acolo o să se afle şi când se va descompune în starea elementară.

Lui Toby îi sărise inima din piept.

— Ce-a tăcut?

— A ucis o femeie, a răspuns Adam Unu. Una de care n-ar fi trebuit să se atingă. O femeie din Corpurile de Securitate care căuta distracţie în ţinutul plebeilor. Bine-ar fi să nu mai facă aşa ceva! De data asta, Corpurile de Securitate au fost nevoite să ia măsuri.

Toby auzise de Painball. Era un loc unde ajungeau cei care fuseseră condamnaţi, fie pe motive politice, fie din alte cauze: puteau alege să fie împuşcaţi mortal cu

1 Joc de cuvinte care pleacă de la *paintball*, numele cunoscutului joc în care două echipe rivale se împuşcă folosind arme cu bile pline de vopsea; prin eliminarea unei ultimei litere, *paint* („vopsea”) devine *pain* („durere”).

atomizorul sau să intre în Arena de Painball, care nu

era deloc o arenă, ci mai degrabă o pădure îngrădită. Primeai hrană care să-ţi ajungă două săptămâni şi o armă Painball – trăgea cu vopsea, ca o armă obişnuită pentru paintball, dar dacă te nimerea în ochi te putea orbi, iar dacă îţi ajungea pe piele, vopseaua aceea ţi-o ardea ca acidul şi deveneai o ţintă uşoară pentru tăietorii de beregate din cealaltă echipă. Orice participant era repartizat la una dintre cele două echipe: Echipa Roşie sau Echipa Aurie.

Femeile condamnate nu prea alegeau Painballul, preferau atomizoarele. Tot aşa era şi cu majoritatea deţinuţilor politici. Ştiau că n-au nicio şansă acolo, preferau să se termine totul mai repede. Pentru Toby, era de înţeles.

Multă vreme păstraseră secretul în legătură cu Arena de Painball, la fel ca în cazul luptelor de cocoşi şi al Extrădărilor Interne, dar mergea vorba că acum oricine avea acces la astfel de imagini. În pădurea Painball existau camere ascunse în copaci sau băgate în pietre, dar de cele mai multe ori nu prea aveai ce vedea, poate doar câte un picior, un braţ sau o umbră înceţoşată, pentru că, lucru de înţeles, jucătorii de Painball se ascundeau extrem de bine. Dar uneori cineva era omorât în faţa camerelor. Dacă supravieţuiai o lună, erai bun; mai mult de-atât, erai foarte bun. Unii deveneau dependenţi de adrenalină şi nu mai voiau să iasă când li se termina pedeapsa. Până şi profesioniştii din Corpurile de Securitate se temeau de jucătorii care rezistau multă vreme.

Unele echipe îşi agăţau prada în copaci, altele mutilau corpul celui ucis. Îi tăiau capul, îi smulgeau inima şi rinichii. Făceau asta ca să intimideze cealaltă echipă. Puteai mânca o parte din cadavru, dacă începeau să ţi se termine proviziile sau ca să-ţi demonstrezi ferocitatea. După o vreme, se gândea Toby, nu doar că depăşeai anumite limite, ci uitai că existaseră vreodată nişte limite.

Erai în stare de orice.

Avusese o scurtă viziune cu Blanco decapitat, atârnând cu picioarele în sus. Ce simţise? îi & cuse plăcere? îi fusese milă de el? Nu-şi putea da seama.

Ceruse să facă de Veghe, şi-şi petrecuse toată noaptea în genunchi, încercând să-şi unească gândurile cu ale unei întregi tufe de mazăre: cu tulpinile, florile, frunzele şi păstăile ei. Atât de verde şi de liniştitoare. Aproape că reuşise.

Într-o zi, bătrâna Pilar, cea cu faţa de castană – Eva Şase – o întrebase pe Toby dacă vrea să înveţe despre albine. Albinele şi ciupercile – astea erau specializările lui Pilar. Toby o plăcea pe Pilar, care părea bună şi avea o seninătate pe care Toby i-o invidia; aşa că a spus da.

— Bine, a răspuns Pilar. Întotdeauna le poţi spune albinelor ce necazuri ai.

Deci Adam Unu nu fusese singurul care băgase de seamă că Toby era îngrijorată.

Pilar o dusese să vadă stupii şi le făcuse albinelor cunoştinţă cu ea, spunându-le cum o cheamă.

— Trebuie să ştie că eşti o prietenă, zisese Pilar. Ele te pot mirosi. Pur şi simplu trebuie să te mişti încet, o prevenise apoi, căci albinele se aşezaseră pe Toby, acoperindu-i braţul gol, ca o blană aurie. Data viitoare vor şti cine eşti. A... şi dacă totuşi te înţeapă, nu le strivi cu palma. Îndepărtează pur şi simplu acul. Dar n-au să te înţepe decât dacă sunt speriate, pentru că atunci când te înţeapă, mor.

Pilar era o sursă bogată de poveşti despre albine. O albină în casă înseamnă că vei primi o vizită de la un străin, iar dacă ucizi albina, vizita nu va fi una de bun augur. Dacă apicultorul moare, trebuie să li se spună albinelor, pentru că altfel roiesc şi zboară în altă parte. Mierea ajută la rănile deschise. De vezi un roi în luna mai, de o zi rece parte o să ai. De vezi un roi în cireşar, e ca o

lună nouă iar. De vezi un roi în luna lui cuptor, nu e nimic folositor. Toate albinele dintr-un stup sunt o singură albină: ăsta e motivul pentru care sunt gata să moară pentru stupul lor.

— La fel ca Grădinarii, spusese Pilar.

Toby nu-şi dădea seama dacă Pilar glumea sau nu.

La început, albinele fuseseră agitate din cauza prezenţei lui Toby, dar în cele din urmă o acceptaseră. O lăsaseră să adune ea însăşi mierea şi nu se alesese decât cu două înţepături.

— Albinele au greşit, îi spusese Pilar. Trebuie să ceri permisiunea Reginei lor şi să le explici că nu le vrei răul.

Îi zisese că trebuia să le vorbească, pentru că albinele nu-ţi puteau citi cu precizie gândurile. Nu mai mult decât ar fi făcut-o un om. Aşa că Toby le-a vorbit, deşi se simţea ridicol. Ce-ar fi crezut oamenii de jos, care treceau pe trotuar, dacă ar fi văzut-o că vorbeşte cu un roi de albine?

Pilar îi explicase că albinele din întreaga lume erau în pericol de mai multe zeci de ani. Din cauza pesticidelor, a climei, a unei boli sau poate toate lucrurile astea – nimeni nu ştia precis. Dar albinele din Grădina de pe Acoperiş n-aveau probleme. Ba chiar o duceau extrem de bine.

— Ştiu că sunt iubite, zisese Pilar.

Toby se îndoia de treaba asta. Se îndoia de o mulţime de lucruri. Dar îşi păstra îndoielile doar pentru ea, pentru că „îndoială” nu era un cuvânt folosit prea des de Grădinari.

La ceva timp după aceea, Pilar o dusese pe Toby în pivniţa umedă a ansamblului de locuinţe Buenavista şi-i arătase unde erau cultivate ciupercile. Albinele şi ciupercile au multe în comun, zisese Pilar: albinele se împăcau bine cu tărâmul nevăzut, fiind mesagerii celor morţi. Îi trântise această ciudăţenie ca pe ceva cunoscut de toată lumea, iar Toby se prefăcuse c-o ignoră.

Ciupercile erau trandafirii din grădina tărâmului nevăzut, pentru că partea reprezentativă a plantei se afla sub pământ. Partea pe care o poţi vedea – ceea ce majoritatea oamenilor numesc „ciupercă” – era doar o apariţie efemeră. O floare-nor.

Existau ciuperci comestibile, ciuperci utilizate în scopuri medicinale şi ciuperci care îţi dădeau viziuni. Acestea din urmă erau folosite doar în săptămânile de Veghe şi Izolare, deşi erau bune şi pentru anumite probleme de sănătate, iar uneori îi ajutau pe oameni să treacă prin stările Vegetative, când îşi refăceau sursele de hrană spirituală. Pilar zicea că oricine a trecut la un moment dat printr-o stare Vegetativă. Dar era periculos să rămâi prea multă vreme aşa.

— E ca şi cum ai coborî o scară – zisese ea – şi n-ai mai urca niciodată înapoi. Însă ciupercile te pot ajuta în privinţa asta.

Erau trei categorii de ciuperci, îi explicase Pilar – Absolut Inofensive, Ciuperci de Folosit cu Grijă şi sub îndrumare şi categoria Fereşte-te de Ele. Trebuia să le ţii minte pe toate. Ciupercile de bălegar, orice specie: Absolut Inofensive. Psilocibele: de Folosit cu Grijă şi sub îndrumare. Toate amanitele, şi în special *Amanitaphalloides*, buretele viperei! Fereşte-te de ele.

1 În limba engleză, această ciupercă se numeşte *death angel* („îngerul morţii”).

— Nu c-nva astea sunt foarte periculoase? a întrebat Toby.

Pilar a dat din cap în semn că da:

— O, da. Foarte periculoase.

— Şi-atunci de ce le cultivi?

— Dumnezeu n-ar fi făcut ciupercile otrăvitoare dacă nu şi-ar fi dorit să le folosim uneori, a răspuns Pilar.

Pilar era atât de calmă şi de blândă, încât lui Toby nu-i venea să creadă că tocmai auzise aşa ceva.

— N-ai fi în stare să otrăveşti pe cineva! îi spusese.

Pilar o privise drept în faţă.

— Nu se ştie, draga mea – îi zisese Pilar –, când vei fi nevoită s-o faci.

Acum Toby îşi petrecea toate orele libere cu Pilar – ocupându-se de stupii din Grădina Colţ de Rai, de recoltele de hrişcă şi lavandă cultivate special pentru albine pe acoperişurile vecine şi de extragerea mierii şi stocarea ei în borcane. Aplicau pe etichete mica ştampilă cu o albină pe care Pilar o folosea în locul indicaţiilor scrise şi puneau deoparte câteva borcane, care să se adauge conservelor din Araratul făcut de Pilar în spatele unei cărămizi mobile din pivniţa blocului Buenavista. Sau aveau grijă de plantele pentru Opiu şi adunau sucul gros din capsulele acestora, ori îşi făceau de lucru printre straturile de ciuperci din pivniţă, sau fierbeau elixire, leacuri şi emulsia lichidă cu miere şi trandafiri pe care o vindeau la Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieţii”.

Şi aşa a trecut timpul. Toby nu-i mai ţinea socoteala. Oricum, timpul nu-i un lucru care trece, zicea Pilar: e o mare pe care pluteşti.

Noaptea, Toby îşi adulmeca mirosul. Noua ei fiinţă. Pielea îi mirosea a miere şi a sare. Şi a pământ.

20

Grădinarilor li se alăturau mereu noi membri. Unii se converteau cu adevărat, dar alţii nu rămâneau prea multă vreme. Stăteau un timp, purtând aceleaşi haine lălâi care ascundeau trupul, la fel ca toată lumea, îndeplinind cele mai umile sarcini şi, dacă erau femei, plângând din când în când. Apoi dispăreau. Erau oameni-umbră, iar Adam Unu îi călăuzea printre umbre. Aşa cum făcea şi cu Toby însăşi.

Era ca şi cum ai înainta pe pipăite: lui Toby nu-i luase mult ca să-şi dea seama că Grădinarii nu agreau întrebările personale. De unde veneai şi ce făcusei înainte – toate astea erau irelevante, se subînţelegea din felul în

care trăiau. Conta doar Prezentul. Nu spune despre alţii ceea ce n-ai vrea ca ei să spună despre tine. Cu alte cuvinte, nimic.

Erau o grămadă de lucruri care o nedumereau în continuare pe Toby. De exemplu, făcuse Nuala vreodată sex, şi dacă nu, oare ăsta era motivul pentru care flirta atât de mult? De unde învăţase Moaşa Marushka ceea ce ştia să facă? Ce anume făcuse, mai exact, Adam Unu înainte de Grădinari? Existase vreodată o Eva Unu, sau cel puţin o doamnă Adam Unu, sau vreun copil Adam Unu? Dacă se apropia prea mult de zonele astea, Toby se alegea cu un zâmbet şi cu schimbarea subiectului şi i se sugera că ar trebui să încerce să evite păcatul originar de a-şi dori să ştie prea multe lucruri sau să aibă prea multă putere. Pentru că aceste lucruri erau legate unul de altul – nu-i aşa, Toby?

Şi mai era şi Zeb. Adam Şapte. Toby nu credea că Zeb era un adevărat Grădinar, nu mai mult decât era ea însăşi. Cât fusese la Burgerii Misterioşi, văzuse o grămadă de bărbaţi al căror trup era clădit la fel şi cu aceeaşi înfăţişare temerară şi era aproape sigură că punea el ceva la cale; avea o energie care trăda asta. Dar ce căuta un om de felul ăsta pe Acoperişul Grădinii Raiului?

Zeb venea şi pleca; uneori dispărea zile întregi, iar când îşi făcea din nou apariţia, uneori purta haine de plebeu: echipament de împiele! aşa cum aveau cei care pilotau motociclete solare, salopetă ca a celor care se ocupau de mentenanţa terenurilor de sport, costum negru de bodyguard. La început îşi făcuse griji, gândindu-se că era unul dintre acoliţii lui Blanco, venit ca să o spioneze, dar nu, nu era vorba despre asta. Adam cel Nebun[3839], aşa îl porecliseră copiii, însă părea destul de întreg la minte. Un pic prea întreg ca să-şi piardă vremea cu adunătura

38 În originalfleather, de la joke leather - imitație de piele.

39 În original, Mad Adam.

asta de excentrici simpatici, dar ţăcăniţi. Şi ce anume îl lega de Lucerne? Pe Lucerne scria de la o poştă „nevastă răsfăţată din Complex”: făcea bot de fiecare dată când îşi rupea o unghie. Nu prea părea o parteneră pe care s-o aleagă un bărbat ca Zeb – unul care scuipa gloanţe, cum i s-ar fi zis pe vremea când Toby era mică, atunci când se găseau gloanţe pe toate drumurile.

Poate că totuşi era vorba despre sex, se gândea Toby. Un miraj al cărnii, o obsesie alimentată de hormoni. Li se întâmpla multor oameni. Încă îşi mai amintea că fusese o vreme când ea însăşi s-ar fi putut implica într-o poveste de genul ăsta, dar cu cât stătea mai mult printre Grădinari, cu atât mai mult se desprindea de acel trecut.

Nu mai făcuse sex în ultima vreme şi nici nu-i ducea lipsa: în timpul scufundării în Hazna, avusese parte de prea mult sex, deşi nu neapărat de genul pe care l-ar vrea cineva. Faptul că scăpase de Blanco merita o grămadă de sacrificii: era norocoasă că nu ajunsese să i-o tragă careva până o făcea terci şi s-o bată măr, pentru ca apoi să sfârşească sub formă de reziduuri aruncate pe un teren viran.

Totuşi avusese loc un incident de natură sexuală de când se afla la Grădinari: bătrânul Mugi Muşchi sărise pe ea pe când avea de gând să lucreze timp de o oră pe banda rulantă de la sala de sport Aleargă ca să faci Lumină, din fosta încăpere pentru recepţii aflată la ultimul etaj al ansamblului de locuinţe Boulevard Condus. O trăsese de pe banda rulantă şi o tăvălise pe jos, apoi se lăsase cu toată greutatea deasupra ei şi o pipăise pe sub fusta de doc, suflând ca o pompă stricată. Dar ea prinsese forţă de la atâta cărat de pământ şi urcat de scări, iar Mugi nu prea mai era în formă, cum trebuie să fi fost cândva, aşa că şi-a proptit umărul în el şi l-a dat la o parte, lăsându-l lat pe podea, în timp ce abia îşi mai trăgea răsuflarea.

I-a spus lui Pilar despre asta, aşa cum îi spunea acum

tot ce o frământa.

— Ce-ar trebui să fac? a întrebat.

— Noi nu prea facem mare tevatură când vine vorba despre lucruri de-astea, a răspuns Pilar. De fapt, Mungi nu vrea să facă rău. A încercat treaba asta cu mai multe dintre noi – chiar şi cu mine, cu mai mulţi ani în urmă, a zis ea, chicotind sec. Strămoşul Australopitec poate ieşi la iveală în oricare dintre noi. Trebuie să-l ierţi în sinea ta. N-o s-o mai facă a doua oară, ai să vezi.

Şi cam la asta s-au limitat experienţele sexuale. Poate că e ceva temporar, s-a gândit Toby. Poate că e ca atunci când îţi amorţeşte braţul. Conexiunile mele neurale rezervate sexului sunt blocate. Dar de ce nu-mi pasă?

Era în după-amiaza zilei Sfintei Maria Merian[40] a Metamorfozei Insectelor, despre care se zicea c-ar fi o zi propice pentru apicultură. Toby şi Pilar adunau mierea. Purtau pălăriile lor cu voaluri uriaşe de plasă; pentru fum foloseau nişte foale şi o bucăţică aprinsă de lemn putred.

— Părinţii tăi… mai trăiesc? a zis Pilar, din spatele vălului alb.

Toby a fost surprinsă de o asemenea întrebare, neobişnuit de directă pentru un Grădinar. Dar Pilar n-ar fi pus o asemenea întrebare dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat. Toby nu se simţea în stare să vorbească despre tatăl ei, aşa că i-a povestit în schimb lui Pilar despre misterioasa boală a mamei ei. Ceea ce era extrem de ciudat, a adăugat, era că mama ei avusese întotdeauna mare grijă de sănătate: dacă ai fi cântărit-o, jumătate din greutatea ei trebuie să fi fost suplimentele cu vitamine.

— Ia zi-mi, ce suplimente lua? a întrebat-o Pilar.

— Conducea o franciză HelthWyzer, aşa că lua dintr-acelea.

---

40 Naturalistă și ilustratoare de tratate științifice (1647-1717) născută în Germania, membră a familiei elvețiene care a fondat cea mai mare editură europeană din secolul al ^^VII-lea.

— HelthWyzer, a zis Pilar. Da. Am mai auzit de aşa ceva.

— De ce anume ai mai auzit? a zis Toby.

— De genul ăsta de boală, asociat cu suplimentele respective. Nu-i de mirare că cei de la HelthWyzer au vrut s-o trateze chiar ei pe mama ta.

— Ce vrei să spui? a întrebat Toby, simţind că o ia cu frig, deşi soarele de dimineaţă ardea cu putere.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, draga mea – i-a zis Pilar – că mama ta a fost un cobai?

Lui Toby nu-i trecuse prin minte aşa ceva până atunci, dar îi trecea acum.

— Mi-am cam pus întrebări… a început ea. Nu în legătură cu pastilele, dar… m-am gândit că a fost mâna antreprenorului care voia să pună mâna pe terenul lui tata. M-am gândit că era posibil să fi pus ceva în apa din puţ.

— În cazul ăsta, v-aţi fi îmbolnăvit cu toţii, a răspuns Pilar. Promite-mi că n-o să iei niciodată pastile fabricate de vreo Corporaţie. Să nu cumperi niciodată pastile dintr-astea şi nici să nu accepţi vreodată astfel de pastile dacă-ţi sunt oferite, indiferent ce ţi s-ar spune. Vor prezenta date ştiinţifice şi mărturii ale cercetătorilor; vor găsi doctori – n-au nicio valoare, au fost cumpăraţi cu toţii.

— Dar nu-i pot cumpăra pe toţi! a zis Toby, şocată de vehemenţa lui Pilar, care era de obicei atât de calmă.

— Nu, a răspuns Pilar. Absolut. Dar îi pot cumpăra pe toţi cei care încă mai colaborează cu vreuna dintre Corporaţii. Ceilalţi – unii au murit pe neaşteptate. Dar cei care încă mai sunt în viaţă, cei care mai au în ei măcar o fărâmă din vechea etică medicală… a zis ea, făcând o pauză. Mai există încă doctori de felul ăsta. Dar nu în cadrul Corporaţiilor.

— Şi unde sunt? a întrebat Toby.

— Unii dintre ei sunt aici, cu noi, a spus Pilar, zâmbind. Katuro Patentul a fost internist. Acum e

instalatorul nostru. Surya a fost chirurg oftalmolog. Stuart a fost oncolog. Marushka a fost ginecolog.

— Şi ceilalţi doctori? Dacă nu se află aici…?

— Să zicem că sunt în siguranţă, în altă parte, a zis Pilar. Pentru moment. Dar acum trebuie să-mi faci o promisiune: acele pastile ale Corporaţiilor sunt hrană pentru morţi, draga mea. Nu-i vorba despre moartea de care vorbim noi, ci de una mai rea. E vorba de morţii vii. Trebuie să-i învăţăm pe copii să se ferească de pastilele astea – sunt malefice. Nu e doar una dintre măsurile credinţei noastrei, e ceva sigur.

— Dar cum poţi fi atât de sigură? a întrebat Toby. Corporaţiile… nimeni nu ştie ce fac. Sunt izolate în Complexele lor, nimic nu ajunge în exterior…

— Ai fi surprinsă dacă ai afla… a zis Pilar. Niciodată n-a fost construită o barcă în care să nu apară până la urmă vreo crăpătură. Ei, şi-acum promite-mi.

Toby i-a promis.

— Cândva, când o să fii o Evă, o să înţelegi mai multe, a zis Pilar.

— A, nu cred că o să fiu vreodată o Evă, a zis Toby cu seninătate.

Pilar a zâmbit.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, când Pilar şi Toby terminaseră de adunat mierea, iar Pilar îi mulţumea stupului şi reginei pentru ajutor, Zeb şi-a făcut apariţiai în original: *rule of faith*. Expresia apare în Noul Testament, *Epistola către Romani* 12: 16.

urcând pe scara de incendiu. Purta o geacă neagră din împiele, dintr-acelea preferate de piloţii motocicletelor solare. Aveau obiceiul să şi le cresteze ca să lase aerul fierbinte să circule în timp ce mergeau cu motocicletele, dar a lui avea nişte crestături în plus.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Toby. Cu ce pot să te ajut?

Zeb se ţinea de burtă cu mâinile lui ca nişte butuci; printre degete îi ieşea sânge. Toby s-a simţit un pic îngreţoşată. Dar în acelaşi timp a simţit că trebuie neapărat să-i spună: „Ai grijă să nu sângerezi peste albine”.

— Am căzut şi m-am tăiat, a zis Zeb. Într-o sticlă spartă.

Respira cu greutate.

— Nu cred, a spus Toby.

— Nici nu m-am gândit c-ai să crezi, a zis Zeb, rânjind spre ea. Uite, i-a spus lui Pilar. Ţi-am adus un cadou. O specialitate de la Burgerii Misterioşi.

A băgat o mână în buzunarul gecii de împiele şi a scos de-acolo un pumn de carne tocată. Preţ de-o clipă, Toby a avut oribila impresie că era o bucată din Zeb însuşi, dar Pilar a zâmbit.

— Mulţumesc, dragă Zeb, a zis ea. Mereu mă pot baza pe tine! Acuma hai cu mine, o să te reparăm noi! Toby, poţi s-o găseşti pe Rebecca şi să-i spui să aducă nişte prosoape curate? Şi pe Katuro. Adu-l şi pe el.

Nu părea deloc tulburată la vederea sângelui.

Cât de bătrână o să fiu când o să ajung şi eu la fel de calmă? s-a întrebat Toby. Se simţea sfâşiată.

21

Pilar şi Toby l-au cărat pe Zeb în Coliba Recuperării Vegetative, aflată în colţul nord-vestic al Acoperişului, care era folosit de Grădinari pentru Veghe sau de către cei care ieşeau din starea Vegetativă, ori de către cei care nu aveau boli prea grave. În timp ce-l ajutau să se aşeze, Rebecca a ieşit din şopronul împrejmuit aflat în partea din spate a Acoperişului, cărând o stivă de prosoape de bucătărie.

— Cine ţi-a făcut aşa ceva? a zis ea. Asta e făcută cu o sticlă! V-aţi bătut cu sticlele?

Katuro a venit, a dezlipit geaca de pe burta lui Zeb şi i-a aruncat o privire de profesionist.

— S-a oprit la coaste, a zis el. Ţi-a sfâşiat carnea, nu te-a înjunghiat. Nu-s răni adânci – ai avut noroc.

Pilar i-a dat carnea tocată lui Toby.

— E pentru viermi, i-a zis. Ai putea să te ocupi tu de ea de data asta?

După miros, carnea începuse deja să se strice.

Toby a înfăşurat-o în tifon de la Clinică, aşa cum o văzuse pe Pilar făcând, şi a coborât bocceaua aceea peste marginea acoperişului cu ajutorul unei aril. Peste câteva zile, după ce muştele aveau să-şi depună ouăle, iar din acestea aveau să iasă viermi, le trăgeau înapoi şi recoltau viermii, pentru că acolo unde exista carne în putrefacţie, apăreau cu siguranţă şi viermii. Pilar avea mereu la îndemână o rezervă de viermi pentru scopuri terapeutice, în caz de nevoie, dar Toby nu-i văzuse niciodată în acţiune.

După spusele lui Pilar, terapia cu viermi data din vremuri străvechi. Apoi se renunţase la ea, ca şi la lipitori şi la luarea de sânge, fiind considerate nişte practici depăşite. Însă în cel de-al Doilea Război Mondial doctorii observaseră că rănile soldaţilor se vindecau mai repede în prezenţa viermilor. Acele creaturi utile nu doar că mâncau ţesutul infectat, dar ucideau şi bacteriile necrotice, aşa că erau de mare ajutor în prevenirea cangrenei.

Viermii îţi dădeau o senzaţie plăcută, zicea Pilar – te ciupeau încetişor, ca plevuşca –, dar trebuia să ai mare grijă, pentru că dacă nu mai aveau carne infectată şi începeau să invadeze ţesutul viu, pacientul începea să sângereze şi avea dureri. Altfel, rana avea să se vindece curat.

Pilar şi Katuro i-au spălat tăieturile lui Zeb cu oţet, apoi i le-au uns cu miere. Zeb nu mai sângera, însă era palid. Toby i-a dat să bea Sumac[41].

---

41 Plantă mai cunoscută la noi sub denumirea de „oțetar" și care are proprietăți medicinale.

1 Personajul se referă la ceaiul din coajă de salcie, care conține o

Katuro a zis că sticlele folosite în încăierările de stradă din tărâmul plebeilor erau o bine-cunoscută sursă de infecţii, aşa că ar fi trebuit să folosească viermii imediat, ca să nu se ajungă la septicemie. Pilar a folosit o pensetă ca să pună viermii pe care-i păstrase într-un tifon îndoit, apoi a lipit tifonul de Zeb cu leucoplast. Când viermii aveau să roadă tifonul ca să iasă din el, rana lui Zeb urma să fie suficient de infectată să-i atragă.

— Cineva trebuie să supravegheze viermii, a zis Pilar. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În caz că viermii ar începe să-l mănânce pe dragul nostru de Zeb.

— Sau în cazul în care aş începe eu să-i mănânc, a zis Zeb. Creveţi de pământ. Aceeaşi structură a corpului. Sunt foarte buni dacă-i prăjeşti. O nemaipomenită sursă de lipide.

Voia să arate că n-are nimic, dar abia mai vorbea.

Toby l-a vegheat în primele cinci ore. Auzind de accidentul lui Zeb, Adam Unu a venit să-l vadă.

— Discreţia e cea mai bună dovadă de curaj, a spus el pe un ton blând.

— Mda, păi erau prea mulţi, a zis Zeb. Oricum, i-am băgat pe trei dintre ei în spital.

— Nu-i ceva cu care să te mândreşti, a zis Adam Unu.

Zeb s-a încruntat.

— Infanteriştii îşi folosesc picioarele, a răspuns el. De-aia port eu bocanci.

— O să vorbim despre asta mai târziu, când o să te simţi mai bine, a zis Adam Unu.

— Mă simt bine, a mormăit Zeb.

Atunci a dat buzna Nuala, ca să-i ia locul lui Toby.

— I-ai făcut nişte Salciei? a întrebat ea. O, Doamne, urăsc viermii ăştia! Hai, lasă-mă să te sprijin! Nu putem să ridicăm jaluzelele? Avem nevoie de aer! Zeb, asta înţelegi tu prin Limitarea Masacrului Urban? Nu eşti cuminte

---

substanță similară aspirinei.

deloc!

Trăncănea întruna, iar lui Toby îi venea să-i tragă un şut.

După aceea a venit Lucerne, toată numai lacrimi.

— E îngrozitor! Ce s-a întâmplat, cine…

— Of, n-a fost cuminte deloc! a zis Nuala pe un ton conspirativ. Nu-i aşa, Zeb? Să te baţi cu plebeii, a şoptit ea încântată.

— Toby – i s-a adresat Lucerne, ignorând-o pe Nuala –, cât de grav este? O să… o să…

Părea o actriţă de televiziune de pe vremuri, jucând scena de la căpătâiul muribundului.

— Sunt bine, a zis Zeb. Şi-acu' ştergeţi-o şi lăsaţi-mă singur!

Nu voia să se ocupe nimeni de el, le-a zis. Cu excepţia lui Pilar. Şi-a lui Katuro, dacă era absolut necesar. Şi-a lui Toby, pentru că ea cel puţin tăcea din gură. Lucerne a plecat, plângând de furie, dar Toby nu putea face nimic în privinţa asta.

Zvonurile ţineau loc de ştiri printre Grădinari. Băieţii mai mari au aflat rapid despre lupta la care participase Zeb – acum devenise o luptă –, iar în după-amiaza următoare au venit să-l vadă Shackleton şi Crozier. El dormea – Toby îi pusese nişte Opiu în ceaiul de Salcie –, aşa că s-au învârtit pe lângă el în vârful picioarelor, vorbind în şoaptă şi încercând să tragă cu ochiul la rana lui.

— Odată, a mâncat un urs, a zis Shackleton. Când zbura pentru Salvaurs, atunci când încercau să salveze urşii polari. Avionul i s-a prăbuşit şi el a mers pe jos – a durat luni întregi!

Băieţii mai mari aveau multe astfel de poveşti eroice despre Zeb.

— A zis că urşii arată exact ca omul atunci când sunt jupuiţi.

— L-a mâncat pe copilot. Însă abia după ce murise, a zis Crozier.

— Putem să vedem viermii?

— Are cangrenă?

— Cangrenă! Banda! Verde! a strigat micul Oates, care se luase după fraţii lui.

— Gura, Oatie!

— Ei, na! Îţi pute gura, mâncător de carne!

— Hai, gata, acum plecaţi, le-a zis Toby. Zeb… Adam Şapte are nevoie de odihnă.

Adam Unu persista în convingerea că Shackleton.

Crozier şi micuţul Oates aveau să ajungă nişte oameni cumsecade, dar Toby avea îndoielile ei. Philo Ceaţă ar fi trebuit să le ţină loc de tată, însă el era uneori cu mintea la cu totul alte lucruri.

Pilar îl veghea în timpul nopţii: oricum ea nu prea dormea noaptea, aşa zisese. Nuala se oferise pentru dimineaţă. Lui Toby îi venea rândul după-amiaza. Ea verifica viermii din oră în oră. Zeb n-avea febră şi nu-i curgea sânge proaspăt.

Începând să se vindece, nu mai avea stare, aşa că Toby juca domino cu el, apoi cărţi şi în cele din urmă şah. Setul de şah era al lui Pilar: piesele negre erau nişte furnici, iar cele albe, albine; le sculptase chiar ea.

— Înainte se credea că regina albinelor e un rege, zicea Pilar. Pentru că dacă omori albina aia, restul sunt complet dezorientate. Iată motivul pentru care regele de la şah nu se mişcă prea mult pe tablă – pentru că regina albinelor rămâne întotdeauna înăuntrul stupului.

1 Vezi nota 1 de la p. 100.

Toby nu era sigură că toate astea sunt adevărate: regina albinelor chiar rămânea mereu înăuntrul stupului? Cu excepţia momentelor când ieşea cu roiul, bineînţeles, şi a zborurilor nupţiale… Fixa tabla de joc cu privirea, încercând să descopere un model repetitiv. Din exteriorul

Colibei se auzea vocea Nualei, amestecată cu ciripitul copiilor mai mici.

— Cele cinci simţuri, prin care lumea ajunge la noi… văzul, auzul, pipăitul, mirosul, gustul… ce folosim pentru a simţi gustul? Aşa e… Oates, nu e cazul s-o lingi pe Melissa. Şi-acum băgaţi la loc limbile în cutiuţele lor şi închideţi capacele.

Lui Toby i-a venit o imagine – nu, a simţit un gust. A simţit gustul pielii de pe braţul lui Zeb, sarea de pe ea…

— Şah mat! a zis Zeb. Furnicile câştigă din nou.

Zeb juca întotdeauna cu furnicile, ca să-i dea lui Toby un avantaj la deschidere.

— A, n-am văzut-o pe asta, a zis Toby.

Acum se întreba – ce gând nedemn – dacă era ceva între Nuala şi Zeb. Deşi nu era în floarea vârstei, Nuala avea un aer excitant şi ciudat de copilăros. Lucrurile astea erau atrăgătoare pentru unii bărbaţi.

Zeb dăduse la o parte piesele de tablă şi acum începea să le aşeze din nou.

— Îmi faci o favoare? a întrebat.

N-a aşteptat să-i răspundă „da”.

Lucerne avea mereu dureri de cap, i-a zis el. Vorbea pe un ton fără inflexiuni, dar vocea lui avea ceva tăios, din care Toby a înţeles că durerile acelea de cap puteau să nu fie reale; sau că erau destul de reale, însă pe Zeb tot îl plictiseau.

AI fi putut Toby să treacă pe la ea cu următoarea ocazie când Lucerne mai avea o migrenă – i-a zis el – ca să vadă dacă poate face ceva? Pentru că el sigur nu putea face nimic în privinţa hormonilor lui Lucerne, dacă de-acolo i se trăgea.

— Mi se plânge mereu, a continuat el. Pentru că sunt prea multă vreme plecat. E geloasă din cauza asta, a adăugat, rânjind ca un rechin. Poate că îi vine mintea la cap dacă vorbeşti tu cu ea.

Aşa deci. S-au cam scuturat trandafirii, se gândise Toby. Şi chestia asta nu prea îi convine.

22

Ziua Sfântului Allan Sparrow[42] al Aerului Curat nu se ridicase până acum la înălţimea numelui său. Toby înaintase cu grijă pe străzile aglomerate din ţinutul plebeilor, ascunzându-şi săculeţul cu ierburi uscate şi leacurile din sticluţe sub salopeta ei lălâie. Furtuna de după-amiază curăţase oarecum aerul de vaporii şi particulele toxice, dar purta oricum la nas un con negru pentru filtrarea aerului, în onoarea Sfântului Sparrow. Aşa cum era obiceiul.

Se simţea mai în siguranţă pe stradă de când Blanco era la Painball; cu toate astea, nu se plimba fără rost şi nu hoinărea aiurea, dar – amintindu-şi ce-o sfătuise Zeb – nici nu alerga. Cel mai bine era să pară că avea o ţintă bine stabilită, ca şi cum ar fi avut de rezolvat o treabă. Îi ignora pe cei care se holbau la ea, ignora insultele celor care nu-i plăceau pe Grădinari, dar era atentă la orice mişcare bruscă şi la oricine s-ar fi apropiat prea mult. Odată, o bandă de şmecheraşi plebei îi luase ciupercile; din fericire pentru ei, în momentul ăla nu avea la ea nicio varietate letală.

Se îndrepta spre clădirea Fabricii de Brânză ca să facă ceea ce-i ceruse Zeb. Era pentru a treia oară când mergea acolo. Dacă durerile de cap ale lui Lucerne erau reale şi nu doar încercări de a atrage atenţia, un analgezic/soporific de la HelthWyzer care se vindea fără reţetă ar fi putut rezolva problema, fie vindecând-o, fie omorând-o. Dar pastilele Corporaţiilor erau tabu printre Grădinari, aşa că folosea extract de Salcie, urmat de Valeriană, amestecate cu nişte Opiu; însă nu prea mult Opiu, pentru că putea da dependenţă.

---

42 Activist politic de origine canadiană; în limba română, sparrow se traduce prin „vrabie".

— Ce-i asta? întreba Lucerne de fiecare dată când era tratată de Toby. Are gust mai bun când e făcută de Pilar.

Toby se abţinea să-i spună că, de fapt, era făcută de Pilar, şi o îndemna pe Lucerne să înghită mai repede doza. Apoi îi punea o compresă rece pe frunte şi stătea lângă patul ei, încercând să-i ignore smiorcăiala.

Ca Grădinar, era de dorit să nu vorbeşti despre problemele tale în public: a arunca în cârca altora deşeurile tale mentale nu era privit cu ochi buni. Viaţa îţi oferă două alternative dacă vrei să bei din cupa ei, îi învăţa Nuala pe copiii mai mici. Conţinutul poate părea acelaşi, dar, o, Doamne, cât de mult diferă gustul!

Cupa cu Un e amară, cupa cu Da e gustoasă – Deci pe care o vei lua cu tine acasă?

Aceasta era una dintre convingerile fundamentale ale Grădinarilor. Însă cu toate că Lucerne putea să enunţe sloganurile, ea nu asimilase învăţăturile: Toby putea să-şi dea seama când cineva se preface, pentru că ea însăşi se prefăcea. De îndată ce Toby îşi intra în rolul de soră de caritate, toată putreziciunea care zăcea în Lucerne dădea năvală la suprafaţă. Toby aproba în tăcere, sperând să lase impresia că o compătimeşte, deşi în realitate calcula câte picături de Opiu ar fi necesare ca s-o adoarmă complet pe

Lucerne înainte ca ea, Toby, săselase pradă celor mai rele impulsuri şi s-o strângă de gât.

În vreme ce străbătea cu paşi repezi străzile, Toby anticipa nemulţumirile lui Lucerne. Dacă nu se dezminţea cumva de atitudinea ei obişnuită, acestea aveau să fie legate de Zeb: de ce nu era niciodată acolo când Lucerne avea nevoie de el? Cum de ajunsese în haznaua asta infectă cu adunătura asta de visători – „Nu mă refer la tine, Toby, tu eşti mai cu picioarele pe pământ” – care nu înţelegeau lucruri esenţiale despre mersul lumii? Era îngropată de vie aici, cu un monstru de egoism, cu un

bărbat căruia nu-i păsa decât de propriile nevoi. Să vorbeşti cu el era ca şi cum ai fi vorbit cu un cartof – nu, cu o piatră. Nu te auzea, nu-ţi spunea niciodată ce părere are, era dur precum cremenea.

Nu că Lucerne nu s-ar fi străduit. Voia să fie o persoană responsabilă, credea cu adevărat că Adam Unu avea dreptate în multe privinţe şi nimeni nu iubea animalele mai mult ca ea, dar chiar exista o limită, aşa că nici vorbă să creadă că melcii f: ură cochilie aveau un sistem nervos central, iar a spune că aveau suflete însemna să iei în râs însuşi conceptul de suflet, şi ea nu era deloc de acord cu asta, pentru că nimeni nu avea mai mult respect pentru suflet decât ea, fusese întotdeauna o persoană foarte spirituală. Cât despre salvarea lumii, nimeni nu şi-o dorea mai mult ca ea, dar indiferent cât de multe privaţiuni îşi impuneau Grădinarii, lipsindu-se de hrană şi haine normale, ba chiar şi de duşurile obişnuite – o, Doamne! –, şi indiferent cât de cuprinşi erau de o mai mare exaltare şi cât se simţeau mai puternici şi mai virtuoşi decât restul lumii, asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nu erau cu nimic mai presus de acei oameni care se biciuiau – acei flagranţi.

„Flagelanţi”, îi zisese Toby, prima oară când venise vorba despre asta.

Apoi Lucerne spusese că nu credea cu adevărat lucrurile astea despre Grădinari, totul se datora doar proastei dispoziţii cauzate de durerile de cap. Şi faptului că o priveau de sus din cauză că venea dintr-o Corporaţie şi că-şi părăsise soţul şi fugise cu Zeb. Nu aveau încredere în ea. Credeau că e o târfă. Făceau glume vulgare despre ea când nu era de faţă. Sau copiii le făceau – nu-i aşa?

— Copiii fac glume vulgare despre oricine, îi spusese Toby. Inclusiv despre mine.

— Despre tine? zisese Lucerne, deschizându-şi larg ochii mari, cu gene negre. De ce ar face glume vulgare

despre tine?

Tu nu ai niciun fel de sex-appeal, asta era ceea ce vrusese să spună. Dreaptă ca o scândură, şi de la spate, şi din faţă. Albină lucrătoare.

Treaba asta avea un avantaj: Lucerne nu era geloasă pe ea. În privinţa asta, Toby era un unicat printre femeile-Grădinari.

— Nu te privesc de sus, îi spusese Toby. Nu au impresia că eşti o târfă. Iar acum relaxează-te pur şi simplu şi închide ochii; imaginează-ţi că Salcia se mişcă prin trupul tău, urcând spre cap, unde se află durerea.

Era adevărat că Grădinarii n-o priveau condescendent pe Lucerne, sau nu din motivele pentru care credea ea. Era posibil să nu le fi convenit că era delăsătoare când venea vorba să-şi îndeplinească îndatoririle şi nu reuşea să înveţe cum se taie un morcov, să fi dispreţuit murdăria din locuinţa ei şi patetica ei încercare de a cultiva roşii pe pervazul ferestrei, precum şi faptul că-şi petrecea atâta vreme în pat, dar nu le păsa deloc de infidelitatea ei, sau de adulterul ei, sau oricum or fi fost numite cândva lucrurile astea.

Şi asta din cauză că Grădinarii nu-şi mai băteau capul cu certificatele de căsătorie. Erau de acord că trebuie păstrată fidelitatea atâta vreme cât erai într-un cuplu, dar nu se vorbea nicăieri despre vreo nuntă între primul Adam şi prima Evă, aşa că, în ochii lor, nici clericii altor religii, nici vreun funcţionar laic nu aveau puterea de a-i căsători pe oameni. Cât despre Corpurile de Securitate, acestea erau în favoarea căsătoriilor oficiale doar pentru a putea să intre în posesia unei fotografii a irisului tău, a amprentelor tale scanate şi a ADN-ului tău, ca să-ţi poată da de urmă cât mai uşor. Sau aşa pretindeau Grădinarii, iar asta era una dintre afirmaţiile lor pe care Toby o putea accepta fără rezerve.

Printre Grădinari, nunţile erau ceva simplu. Cele

două părţi trebuiau să declare în faţa unui martor că se iubeau. Făceau schimb de frunze verzi, simbolizând creşterea şi fertilitatea, şi săreau peste un foc de tabără, simbolizând energia universului, apoi se declarau căsătoriţi şi se băgau în pat. Pentru divorţ, făceau aceleaşi lucruri, doar că pe dos: declarau în public că nu se iubesc şi că se vor despărţi, făceau schimb de crenguţe uscate şi săreau repede peste o grămadă de cenuşă rece.

Una dintre nemulţumirile obişnuite ale lui Lucerne – care cu siguranţă îşi făcea apariţia dacă Toby nu era suficient de promptă cu administrarea Opiului – era că Zeb nu-i ceruse să participe împreună cu el la o ceremonie cu frunze verzi şi sărituri peste foc.

— Nu pentru că aş crede că asta înseamnă ceva, zicea ea. Dar el ar trebui să creadă, pentru că e unul dintre ei, nu? Aşa că, dacă n-o face, înseamnă că refuză să-şi ia un angajament faţă de mine. Nu eşti de acord?

— Nu ştiu niciodată ce-i în capul celorlalţi, răspundea Toby.

— Dar dacă ar fi vorba despre tine, nu ai avea impresia că încearcă să scape de responsabilitate?

— De ce nu-l întrebi? zicea Toby. Întreabă-l de ce nu te-a…

Oare „cerut” era cuvântul potrivit?

— N-ar face decât să se înfurie, răspundea Lucerne cu un oftat. Era atât de diferit atunci când l-am cunoscut! apoi lui Toby îi era servită povestea lui Lucerne şi a lui Zeb – o poveste pe care Lucerne nu se sătura niciodată s-o spună.

23

Povestea era următoarea. Lucerne îl întâlnise pe Zeb la Salonul AnooYoo din Parc – ştia Toby despre AnooYoo? A… Ei bine, era un loc fantastic dacă voiai să te relaxezi şi să reîntinereşti. Era chiar imediat după ce fusese construit şi încă se mai ocupau de amenajările exterioare. Fântânile,

pajiştile, grădinile, tufişurile. Lumintrandafirii. Oare Toby nu găsea că lumintrandafirii erau nemaipomeniţi? Nu văzuse niciodată unii? A… Păi, cine ştie, poate cândva…

Lui Lucerne îi plăcea să se scoale în zori, se trezea devreme pe-atunci, adora să privească răsăritul; asta din cauză că întotdeauna fusese sensibilă la lumină şi culori, dădea atât de multă atenţie valorii estetice a locuinţelelor ei – locuinţele pe care le decorase. Îi plăcea la nebunie să includă cel puţin o încăpere în culorile răsăritului – camera răsăritului, aşa o numea în sinea ei.

În plus, pe vremea aceea nu-şi găsea liniştea. Chiar nu-şi găsea deloc liniştea, din cauză că soţul ei era rece ca o criptă şi nu mai făceau deloc dragoste pentru că era prea preocupat de carieră. Şi ea era o persoană senzuală, întotdeauna fusese aşa, iar naturii ei senzuale îi era refuzată hrana elementară. Ceea ce e dăunător pentru sănătate, în special pentru sistemul imunitar. Citise nişte studii despre asta!

Aşa că asta era situaţia când se învârtea pe-acolo în zori, în kimonoul ei roz, plângând un pic şi contemplând ideea divorţului de un soţ angajat la HelthWyzer, sau cel puţin pe aceea a unei despărţiri, deşi îşi dădea seama că n-ar fi fost cel mai bun lucru pentru Ren, pe-atunci atât de mică şi de ataşată de tatăl ei – nu că el i-ar fi dat mai multă atenţie lui Ren. Şi deodată iată-l pe Zeb, în lumina răsăritului, ca o – ei bine, ca o viziune, singur-singurel, plantând o tufă de lumintrandafiri. Unul dintre acei trandafiri fosforescenţi, cu un miros absolut divin – îi mirosise Toby vreodată? –, bănuia că nu, pentru că Grădinarii urau de moarte chestiile noi, dar trandafirii aceia chiar erau drăguţi.

Deci iată un bărbat, la răsărit, stând în genunchi şi arătând de parcă ar fi ţinut în mână un buchet de tăciuni aprinşi.

Ce femeie care nu-şi poate găsi liniştea i-ar rezista

unui bărbat cu o lopată într-o mână şi o tufă de trandafiri strălucitori în cealaltă, şi cu o uşoară sclipire sălbatică în ochi, pe care o puteai lua drept dragoste? şi-a zis Toby. În ceea ce-l privea pe Zeb, se găseau destule arg-nente în favoarea unei femei atrăgătoare în kimono roz – un kimono nu prea bine încheiat –, pe o pajişte, în timpul unui răsărit de soare sidefat, mai ales că femeia cu pricina era înlăcrimată. Pentru că Lucerne era atrăgătoare. Din punct de vedere strict vizual, era foarte atrăgătoare. Chiar şi atunci când se smiorcăia, aşa cum o vedea Toby mai mereu.

Lucerne străbătuse cu paşi unduitori pajiştea, simţindu-şi picioarele goale prin iarba umedă şi răcoroasă, simţind cum ţesătura i se freca de coapse, simţind încordarea care-i strângea talia şi slăbiciunea care-o învăluia mai jos de osul claviculei. Crescând în ea, ca valurile. S-a oprit în faţa lui Zeb, care o privise venind spre el ca un marinar care a căzut din greşeală în ocean, iar ea ar fi fost fie o sirenă, fie un rechin. (Imaginile acestea îi aparţineau lui Toby: Lucerne vorbise despre „Destin”.) Simţeau amândoi totul atât de *acut*, îi spusese ea lui Toby; ea fusese întotdeauna conştientă de încordarea emoţională a altor oameni, era ca o pisică sau, sau… avea talentul acela, sau poate era un blestem… îşi dăduse seama de asta. Aşa că putea simţi din interior senzaţiile pe care i le provoca lui Zeb vederea ei. Asta era copleşitor!

Astfel de lucruri erau imposibil de explicat în cuvinte, zisese, de parcă lui Toby n-ar fi avut cum să i se întâmple vreodată ceva asemănător.

În fine, stăteau amândoi acolo, deşi îşi dăduseră deja seama ce avea să se întâmple – ceea ce era inevitabil să se întâmple. Teama şi dorinţa îi apropiau şi îi ţineau la distanţă deopotrivă.

Lucerne nu pomenise despre dorinţă. Ea îi spunea „dor”.

În acest punct al relatării, Toby avea viziunea setului pentru sare şi piper care stăteau cândva, demult, pe masa de bucătărie a casei în care îşi petrecuse copilăria: o găinuşă de porţelan şi un cocoşel de porţelan. Găina era sarea, cocoşul era piperul. Lucerne cea sărată stătea în faţa piperatului Zeb, zâmbind şi privind în sus, punându-i o întrebare simplă – cât de multe tufe de trandafiri aveau să fie, sau ceva de genul ăsta, nu-şi mai amintea –, atât de fascinată de ceea ce Zeb… (De-aici încolo Toby n-o mai asculta, pentru că nu voia să audă despre bicepşii, tricepşii şi alte atracţii musculare ale lui Zeb. Era oare ea însăşi imună la ele? Nu. Era prin urmare cuprinsă de gelozie când povestea ajungea în punctul ăsta? Da. Trebuie să fim mereu vigilenp în privinţa năzuinţelor şi înclinaţiilor pe care ni le dictează natura noastră animală, spunea Adam Unu.)

Şi-atunci – continua Lucerne, atrăgând-o din nou pe Toby în povestea ei –, şi-atunci s-a întâmplat ceva ciudat: l-a recunoscut pe Zeb.

— Te-am mai văzut, îi zisese. Nu ai fost cumva la HelthWyzer? Numai că pe-atunci nu lucrai în grădină! Erai…

— Măconfunzi, a răspuns Zeb.

Apoi a sărutat-o. Sărutul ăla a străpuns-o ca un cuţit, şi i-a căzut în braţe ca… ca un peşte mort… nu… ca un jupon cu dantele… nu, ca un şerveţel umed! Şi-atunci el a luat-o în braţe şi a întins-o pe iarbă, în văzul lumii, ceea ce era incredibil de excitant, apoi i-a desfăcut kimonoul şi a smuls petalele trandafirilor pe care îi ţinea în mână şi i le-a împrăştiat pe tot corpul, apoi ei doi au… A fost ca o lovitură fulgerătoare, spunea Lucerne, şi se gândise: un aş putea să mai trăiesc după asta, am să mor chiar aici, în locul ăsta! Şi-şi putea da seama că şi el simţea aceleaşi lucruri.

Mai târziu – peste destul de multă vreme, după ce

începuseră să trăiască împreună –, el i-a spus că avusese dreptate. Da, locuise în Complexul HelthWyzer, dar, din motive despre care nu voia să vorbească, fusese nevoit să plece în grabă de-acolo, şi se baza pe ea să nu pomenească nimănui despre perioada aceea îndepărtată şi despre locul acela în care stătuse. Lucru pe care ea nu l-a făcut. Sau nu l-a prea făcut. Cu excepţia cazului de faţă, când i-a spus lui Toby.

Însă pe-atunci, pe vremea şederii ei la Salon – slavă Domnului că nu avusese parte de vreo procedură care să-i facă pielea să se cojească şi că venise acolo doar ca să se pună puţin la punct! –, mai avuseseră parte de câte o mică escapadă, încuiaţi într-una dintre cabinele de duş din vestiarul de la piscina Salonului, după care se lipise de Zeb ca o frunză umedă. La fel făcuse şi el, a adăugat ea. Nu se mai săturau unul de altul.

Pe urmă, după ce i se terminaseră şedinţele de la Salon şi ea se întorsese la aşa-zisul ei cămin, se strecura afară din Complex sub un pretext sau altul – în general spunea că merge la cumpărături, fiindcă lucrurile pe care le puteai cumpăra din Complex erau atât de banale – şi se întâlneau pe ascuns în cartierele plebeilor, ceea ce era atât de excitant la început! Ce locuri ciudate, hoteluri de doi bani în care lumea se ducea să facă sex şi camere de închiriat cu ora, atât de diferite de atmosfera rigidă din Complexul HelthWyzer; iar după aceea, când el fusese nevoit să plece în grabă… avusese nişte necazuri, ea nu înţelesese niciodată din ce cauză, doar că trebuise să plece foarte repede… ea, ei bine, nu putuse suporta să fie departe de el.

Aşa că îşi părăsise a-zisul soţ, nu că n-ar fi meritat-o, după cât de indiferent se arătase. Şi se mutaseră dintr-un oraş într-altul, dintr-o parcare de rulote într-alta, iar Zeb plătise pentru nişte tratamente la negru – amprente „ADN şi aşa mai departe; iar după aceea, când nu mai era niciun

pericol, se întorseseră – chiar aici, la Grădinari. Pentru că Zeb i-a mărturisit că fusese Grădinar de la bun început. Sau cel puţin aşa susţinea. Oricum, părea să-l cunoască destul de bine pe Adam Unu. Fuseseră colegi de şcoală. Sau ceva de genul ăsta.

Deci Zeb n-avusese încotro, s-a gândit Toby. Fugise dintr-o Corporaţie; poate că tranzacţiona pe piaţa neagră cine ştie ce lucruri de valoare – nanotehnologie sau tehnici de realizare a unor mutaţii genetice. Ceea ce i-ar fi fost fatal dacă era prins. Iar Lucerne i-ar fi asociat chipul cu fostul lui nume, aşa că el a trebuit să-i distragă atenţia folosindu-se de sex, apoi să o ia cu el ca să se asigure că-i e loială. Avea de ales între asta şi a o ucide. Nu putea pleca fără ea: s-ar fi simţit jignită şi ar fi pus copoii Corpurilor de Securitate pe urmele lui. Şi totuşi, ce risc îşi asumase! Femeia asta era ca o maşină capcană făcută de amatori: nu puteai să ştii niciodată când avea să explodeze sau pe cine avea să omoare. Toby se întreba dacă Zeb se gândise vreodată să-i îndese ceva pe gât şi s-o arunce într-un container pentru reziduuri carbonice.

Dar poate că o iubea. În felul lui. Chiar dacă lui Toby îi era greu să-şi imagineze aşa ceva. Însă probabil că dragostea i se stinsese, pentru că în momentul de faţă nu prea se mai ocupa de ea.

— Şi soţul tău nu te-a căutat? a întrebat Toby când auzise pentru prima oară povestea. Soţul tău, de la HelthWyzer?

— Nu-l mai consider pe omul ăla soţul meu, răspunsese Lucerne pe un ton ofensat.

— Scuză-mă. Fostul soţ. Corpurile de Securitate nu au… I-ai lăsat un mesaj?

Dacă era urmărită, Lucerne i-ar fi condus direct la Grădinari – nu numai la Zeb, ci la Toby însăşi, şi la fosta ei identitate. Ceea ce nu i-ar fi căzut deloc bine: Corpurile de Securitate nu uitau niciodată de datoriile neplătite, şi dacă

se întâmplase să-l fi dezgropat cineva pe tatăl ei?

— De ce să-şi fi irosit banii pe mine? a zis Lucerne. Nu sunt importantă pentru ei. Cât despre fostul meu soţ… – adăugase ea, făcând o mică grimasă – … ar fi trebuit să se însoare cu o ecuaţie. Poate că nici n-a băgat de seamă că am plecat.

— Dar Ren? a întrebat Toby. E o fetiţă adorabilă. Sunt convinsă că-i duce dorul.

— A, da, a răspuns Lucerne. Probabil că asta a băgat de seamă.

Toby ar fi vrut s-o întrebe pe Lucerne de ce n-o lăsase pur şi simplu pe Ren cu tatăl ei. Plecând pe furiş cu ea, fără a lăsa niciun indiciu, părea un act meschin de răzbunare. Dar o asemenea întrebare ar fi înfuriat-o pur şi simplu pe Lucerne – ar fi sunat prea mult a critică.

La două cvartale de Fabrica de Brânză, Toby dăduse peste o încăierare de stradă a şmecheraşilor plebei – Fuziunea Asiatică împotriva Peştilor Roşii cu Solzi Negri, în timp ce de pe margini vociferau câţiva Linthead. Puştii ăştia n-aveau mai mult de şapte-opt ani, dar erau mulţi, iar când o văzuseră, se opriseră din urlat unul la altul şi începuseră să strige după ea: „Uite bisericoasa, bisericoasa, căţeaua albă! Hai să-i luăm pantofii!”

Se răsucise cu spatele la un perete, pregătită să le ţină piept. Ip venea greu să-i pocneşti ca lumea când erau atât de mici – fiindcă, aşa cum spusese Zeb la cursurile de Limitare a Masacrului Urban, tendinţa de a evita să faci rău copiilor mici e o caracteristică a speciei noastre –, dar ştia că trebuie s-o facă, pentru că ar fi putut s-o ucidă. Urmăreau s-o lovească în burtă, repezindu-se la ea cu capetele lor mici şi tari, în încercarea de a o pune la pământ. Cei mai mărunţi aveau nesuferitul obicei de a le ridica femeilor Grădinari fustele lălâi şi de a se băga dedesubt, muşcându-le de orice ar fi găsit acolo. Dar ea era pregătită să-i întâmpine: când se apropiau îndeajuns

de mult, îi trăgea de urechi sau îi pocnea în gât cu muchia palmei, ori îi izbea pe câte doi dintre ei cap în cap.

Însă brusc se îndepărtaseră ca un banc de peşti, trecând în goană pe lângă ea şi dispărând într-un gang.

Întorsese capul şi văzuse de ce. Era Blanco. Nici vorbă să fi fost la Painball. Probabil că-i dăduseră drumul. Sau reuşise cumva să scape.

I se strânsese inima de groază. Văzuse mâinile acelea jupuite, cu roşu şi albastru, şi simţise că i se sfărâmă oasele. Era lucrul de care se temea cel mai tare.

„Adună-te”, îşi zisese. El era pe partea cealaltă a străzii, iar ea era băgată în salopeta ei lălâie şi avea conul pentru filtrarea aerului pe nas, aşa că era posibil să n-o poată recunoaşte. Şi încă nu dăduse niciun semn că ar fi observat-o. Dar era singură, iar el nu era omul care să se dea în lăde la o treabă de genul „pune-o la pământ şi violeaz-o”.

Ar fi târât-o chiar în gangul în care dispăruseră şmecheraşii. Apoi i-ar fi smuls conul şi ar fi văzut cine este. Iar ăsta ar fi fost sfârşitul, însă n-ar fi fost unul rapid. Blanco i-ar fi prelungit agonia oricât de mult i-ar fi stat în puteri. Ar fi transformat-o într-un avertisment în carne şi oase – o demonstraţie nu tocmai vie a rafinamentului său absolut.

Se întorsese rapid şi se îndepărtase cât de repede putea, înainte ca el să aibă ocazia să-şi îndrepte răutatea asupra ei. Cu răsuflarea tăiată, dăduse colţul, mersese jumătate de cvartal, apoi aruncase o privire în urmă. Nu era acolo.

De data asta, se bucurase din toată inima când ajunsese la uşa apartamentului lui Lucerne. Îşi ridicase conul de la nas, îşi încordase muşchiul surâsului ei profesionist şi bătuse la uşă.

— Zeb, tu eşti? întrebase Lucerne.

SFÂNTUL EUELL AL HRANEI DIN FLORA

SPONTANĂ

SFÂNTUL EUELL AL HRANEI DIN FLORA SPONTANĂ ANUL DOISPREZECE Despre darurile Sfântului Euell. Expunere de Adam Unu

Prieteni, Creaturi înrudite, dragii mei Copii.

Această zi marchează începutul săptămânii Sfântului EueU[43], în timpul căreia vom aduna darurile din Flora Spontană pe care Dumnezeu, prin intermediul Naturii, ni le-a pus la dispoziţie. Pilar, Eva noastră cu numărul Şase, ne va conduce într-o excursie prin Parcul Tradiţiei, în căutare de Ciuperci, iar Burt, Adam Treisprezece, cum îl numim noi, ne va ajuta cu Buruienile Comestibile. Nu uitaţi: dacă ai vreo îndoială, scuip-o afară! Dar dacă a mâncat un şoarece din ea, probabil că o veţi putea mânca şi voi. Deşi asta nu e valabil întotdeauna.

Copiii mai mari vor avea parte de o demonstraţie din partea lui Zeb, respectatul nostru Adam Şapte, privind prinderea Animalelor mici pentru a le transforma în hrană la vreme de mare cumpănă. Nu uitaţi că pentru noi nu există lucru lipsit de curăţenie, atâta timp cât simţim recunoştinţă şi ne cerem iertare, şi cât noi înşine la rândul nostru suntem gata să ne oferim ca hrană în marele lanţ trofic. Altfel care ar mai fi sensul profund al sacrificiului?

Mult-stimata soţie a lui Burt, Veena, se află încă în starea Vegetativă, dar sperăm că o vom avea foarte curând printre noi. Să ne rugăm să fie învăluită de Lumină.

Astăzi ne îndreptăm gândurile spre Sfântul Euell Gibbons, care a trăit pe acest pământ între 1911 şi 1975, cu foarte multă vreme în urmă, dar fiind atât de aproape de inimile noastre. Pe când era copil şi tatăl său plecase de-acasă în căutare de lucru, Sfântul Euell îşi hrănea familia cu ajutorul cunoştinţelor sale despre Natură. N-a tăcut şcoli înalte, ci doar şcoala Ta, o, Doamne

43 EueU Gibbons, militant pentru adoptarea unei diete cât mai naturale în anii ’60 ai secolului trecut.

Dumnezeule. Printre speciile Tale şi-a găsit şi învăţători, adesea aspri, dar întotdeauna de nădejde. Şi-apoi ne-a împărtăşit şi nouă ceea ce învăţase.

Ne-a învăţat despre numeroasele întrebuinţări ale Ciupercilor de Bălegar şi ale altor Ciuperci nemaipomenite; ne-a învăţat despre pericolele speciilor otrăvitoare, care pot avea totuşi, la rândul lor, valoare Spirituală, dacă sunt folosite în mod chibzuit.

El a elogiat calităţile Cepei sălbatice, ale Sparanghelului sălbatic, ale Usturoiului sălbatic, care nici nu cer multă muncă, nici nu sunt înşelătoare, şi nici nu sunt stropite cu pesticide, dacă se bucură de norocul de-a creşte suficient de departe de culturile companiilor agricole. El cunoştea leacurile care pot fi culese de la marginea drumurilor: coaja Sălciilor, pentru dureri şi febră, rădăcina de Păpădie, ca diuretic pentru eliminarea lichidelor în exces. Ne-a învăţat să nu facem risipă, căci până şi umila Urzică, adesea smulsă şi aruncată, este sursa multor vitamine. Ne-a învăţat să improvizăm, pentru că în lipsa

Măcrişului, putem găsi Papură; iar dacă nu sunt Afine, ar putea fi destule Merişoare Sălbatice.

Sfinte Euell, fă-ne să stăm alături de tine întru Spirit la masa ta, o umilă foaie de cort întinsă direct pe pământ, şi să mâncăm cu tine Fragi, şi lăstari tineri de Ferigă, şi păstăi tinere de Floarea Fluturilor, puţin înăbuşite, cu un pic de margarină, dacă putem găsi aşa ceva.

Iar în vremuri de mare restrişte, ajută-ne să acceptăm orice ne va aduce Soarta; şi murmură la urechea Sufletului nostru numele Plantelor, şi anotimpurile, şi locurile în care le putem găsi.

Căci vine Potopul Uscat, în timpul căruia nu se va mai putea cumpăra sau vinde nimic, iar noi vom fi nevoiţi să apelăm din nou doar la propriile resurse, în mijlocul îmbelşugatei Grădini a Domnului. Care a fost şi Grădina ta.

Să cântăm.

SĂ CÂNTĂM ACUM SFINTELE IERBURI

Să cântăm acum Sfintele Ierburi Care-nfloresc în şanţ.

Căci ele pentru cei umili sunt.

Iar nu pentru bogaţi.

N-ai cum să le găseşti la mall.

Şi nu le iei pe bani

Căci ele n-au vreun preţ şi cresc

Gratis pentru sărmani.

Ai Păpădiei muguri – primăvara ’Nainte să dea-n floare:

Iar iunie e luna pentru brusturi şi seva lor îmbietoare.

Când vine toamna s-a copt Ghinda, Porumbu-i copt pe drugi.

Păstăia de susai e dulce fiartă şi mugurii susaiului sunt dulci.

Sub coaja de Molid şi de Mesteacăn E vitamina C pentru tot omul.

Nu-i jupui de toată scoarţa însă.

Sau vei ucide pomul.

Talpa gâştei, graşiţa, măcrişul, şi-urzicile sunt bune;

Iar păducelul, socul, roza şi sumacul Rodesc bobiţe bune.

Sunt Sfinte Ierburi din belşug.

Frumoase a lor poame.

E clar că Domnul le-a lăsat

Să nu murim de foame.

Din *Culegerea delmnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

24

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Îmi amintesc ce-am primit la cină în seara aia, pe

când eram în Zona Contaminată: Tărtăcuţe. De când cu Grădinarii, nu prea mă mai împăcam cu cnea, dar Mordis mi-a zis că Tărtăcuţele erau de fapt legume, pentru că erau crescute pe nişte lujeri şi nu aveau feţe. Aşa că am mâncat jumătate din ele.

Apoi am dansat puţin, ca să nu-mi ies din mână. Aveam căştile mele Sea/H/Ear Candy şi cântam şi eu odată cu muzica pe care-o auzeam. Adam Unu zicea că muzica a fost pusă înăuntrul nostru de Dumnezeu: puteam cânta ca păsările, dar şi ca îngerii, pentru că a cânta era o formă de rugăciune cu izvoare mai profunde decât vorbirea, iar Dumnezeu ne putea auzi mai bine atunci când cântam. Încerc să nu uit treaba asta.

Pe urmă m-am mai uitat o dată în Groapa cu Şerpi. Înăuntru erau trei tipi veniţi de la Painball – unii care de-abia ieşiseră de-acolo. Puteai întotdeauna să-ţi dai seama de asta pentru că erau proaspăt bărbieriţi şi tunşi, cu haine noi, şi păreau ameţiţi, de parcă ar fi fost ţinuţi multă vreme într-o debara întunecoasă. Şi mai aveau şi un mic tatuaj la baza degetului mare de la mâna stângă – un cerc ce mergea de jur-împrejurul degetului, de culoare roşie sau galben-intens, în funcţie de echipa din care făcuseră parte: Echipa Roşie sau Echipa Aurie. Ceilalţi clienţi se cam dădeau înapoi din calea lor, însă cu respect – de parcă ar fi fost web-staruri sau eroi din lumea sportului, nu criminali de la Painball. Tipilor bogaţi le plăcea să-şi închipuie că sunt şi ei jucători de Painball. Pariau şi ei pe echipele respective: Roşul împotriva Auriului. Jocul de Painball făcea ca o grămadă de bani să circule prin diferite mâini.

Mai erau şi trei tipi din Corpurile de Securitate, care-i urmăreau pe veteranii de la Painball – ar fi putut s-o ia razna şi să producă multe pagube. Nouă, fetelor de la Solzi, nu ni se dădea niciodată voie să rămânem singure cu ei: nu înţelegeau ce înseamnă să joci un rol, nu ştiau

niciodată când ar trebui să se oprească şi puteau distruge mai mult decât nişte simple piese de mobilier. Cel mai bine era să ajungă să se facă pulbere, dar asta trebuia să se întâmple rapid, pentru că altfel i-ar fi apucat o furie turbată.

— I-aş ciomăgi pe jegoşii ăia cu mâna mea, a zis Mordis. N-a prea mai rămas nimic omenesc în carcasele alea bătucite ale lor. Dar Seks Mart ne plăteşte un ditamai bonusul pentru ei.

Îi înfundam cu băutură şi pastile – cu lopata, dacă s-ar fi putut. Era o chestie nouă pe care începuseră s-o folosească imediat după ce am intrat eu în Zona Contaminată – Blyss Pluss, aşa îi zicea. Sex fără bătăi de cap, satisfacţie totală, te tăcea să explodezi de plăcere, plus că oferea protecţie sută la sută – aşa se zicea. Fetelor de la Solzi nu li se dădea voie să ia droguri când lucrau – nu suntem plătiţi să ne distrăm, zicea Mordis –, dar în cazul ăsta era diferit, pentru că dacă luai aşa ceva, nu aveai nevoie de o Mănuşă Corporală din Biofilm, aşa că o mulţime de clienţi plăteau în plus pentru asta. Ceide la Solzi testau Blyss Pluss pentru Corporaţia Reloov, aşa că nu-l dădeau în stânga şi-n dreapta ca pe bomboane – era mai ales pentru clienţii de top –, dar abia aşteptam să-l încerc.

Întotdeauna primeam bacşişuri uriaşe în nopţile de Painball, deşi niciuna dintre noi, fetele obişnuite de la Solzi, nu trebuia să ne-o tragem cu cei proaspăt eliberaţi, pentru că noi aveam nişte talente artistice aparte, iar dacă am fi păţit ceva, ar fi fost o mare pagubă. Pentru munca de jos erau aduse angajatele temporare – imigrante ilegale Eurotrash! ori Tex-Mexicane, ori din Fuziunea Asiatică, dar şi fete de la Peştii Roşii culese de pe stradă, pentru că tipii de la Painball preferau membrana, şi după ce terminau se considera că eşti contaminată până la proba contrarie, iar cei de la Solzi nu voiau să cheltuie din banii pentru Zona

Contaminată nici pentru a le face analize fetelor, nici pentru a le vindeca. N-am văzut-o pe niciuna a doua oară. Intrau pe uşă, dar nu cred că mai ieşeau vreodată. Într-un club mai ieftin ar fi fost folosite pentru tipii care voiau să-şi pună în practică fanteziile de vampiri, dar asta ar fi însemnat contactul gurii cu sângele şi, după cum am spus, lui Mordis îi plăcea ca lucrurile să rămână curate.

În seara aia, unul dintre tipii de la Painball o ţinea pe Starlite în poală, în timp ce ea îşi tăcea numărul cu răsucirea. Purta costumul din pene de pagretă, acela cu parură, şi poate că arăta nemaipomenit din faţă, dar de-acolo de unde o vedeam eu, pe tip părea că-l lucrează un pămătuf de pralde parcă ar fi fost la o spălătorie de maşini fără apă.

Al doilea tip se uita la Savona, cu gura căscată şi capul dat atât de tare pe spate încât aproape că îi stătea în unghi

1 Termen peiorativ pentru o persoană originară din Europa.

drept faţă de coloană. Dacă ei îi alunecau mâinile, i-ar fi rupt individului gâtul. În caz că se întâmplă aşa ceva, mi-am zis, n-ar fi primul tip decartat pe uşa din spate de la Solzi şi aruncat pe un teren viran, în pielea goală. Era un individ mai în vârstă, cu o chelie în vârful capului, cu o coadă de cal la ceafa şi cu o grămadă de tatuaje pe braţe. Avea ceva familiar – poate că mai venise pe-acolo –, dar n-am apucat să-l văd foarte bine.

Al treilea se făcea pulbere. Poate că încerca să uite ce făcuse în Arena de Painball. Eu nu m-am uitat niciodată pe site-ul Painball Arena. Era prea greţos. Ştiam despre el doar pentru că bărbaţii vorbeau despre asta. E uimitor ce-ţi spun, mai ales dacă eşti acoperită cu solzi verzi şi lucioşi şi nu-ţi pot vedea adevărata faţă. Trebuie să fie ca şi cum ai vorbi cu un peşte.

Nu se mai întâmpla nimic altceva, aşa că am sunat-o

pe Amanda pe mobil. Dar n-a răspuns. Poate că dormea, înfăşurată în sacul ei de dormit, acolo, în Wisconsin. Poate că stătea la un foc de tabără, iar cei doi Tex-Mex cântau la chitară şi din gură, iar Amanda cânta şi ea, pentru că ştia limba Tex-Mexicanilor. Poate că luna era sus, pe cer, iar nişte coioţi urlau undeva, departe, exact ca într-un film vechi. Aşa speram.

25

Mai multe lucruri s-au schimbat în viaţa mea de când Amanda s-a mutat la mine, apoi s-au schimbat iarăşi în săptămâna Sfântului Euell, când aveam aproape treisprezece ani. Amanda era mai mare: ei îi crescuseră deja sâni adevăraţi. E ciudat cum de poţi măsura trecerea timpului în felul ăsta.

În anul ăla, Amanda şi cu mine, dar şi Bernice, urma să participăm, alături de copiii mai mari, la demonstraţia lui Zeb despre Relaţia Prădător-Pradă, când chiar trebuia să ne mâncăm prada. Aveam amintiri vagi despre cum era să mănânci carne, de pe vremea când stăteam în Complexul HelthWyzer. Dar Grădinarii se opuneau vehement acestei practici, cu excepţia momentelor de criză, aşa că ideea de a-mi băga în gură o bucată însângerată de muşchi şi zgârciuri şi de a o îndesa în jos pe gât îmi făcea greaţă. Dar mi-am jurat să nu vomit, totuşi, pentru că m-aş fi făcut de tot râsul, şi l-aş fi pus într-o lumină proastă pe Zeb.

Nu-mi făceam griji pentru Amanda. Ea era învăţată să mănânce carne, o mai făcuse de o grămadă de ori înainte. Avea obiceiul să fure Burgeri Misterioşi ori de câte ori avea ocazia. Aşa că ar fi putut s-o mestece şi s-o înghită ca şi cum nici n-ar fi fost mare lucru.

În lunea săptămânii Sfântului Euell, ne-am îmbrăcat hainele curate – spălate cu o zi în urmă –, iar eu i-am împletit părul Amandei, după care ea mi l-a împletit pe-al meu.

— La fel cum se purică primatele, zicea Zeb.

Îl auzeam pe Zeb cântând la duş:

Pe toţi ne doare-n cot.

Pe toţi ne doare-n cot.

Şi de-aia ne ducem în bot.

Pen’ că pe toţi ne doare în cot!

Cântecelele astea ajunseseră să mi se pară sunete liniştitoare. Însemnau că nu era nimic ieşit din comun, cel puţin în ziua respectivă.

De obicei, Lucerne stătea în pat până când plecam, unul dintre motive fiind acela că voia s-o evite pe Amanda, dar în ziua aia era pe la bucătărie, îmbrăcată în rochia ei închisă la culoare de femeie-Grădinar, şi chiar gătea. În ultima vreme, îşi dădea mai des osteneala s-o facă. Ba chiar avea grijă să păstreze mai multă ordine în partea unde se presupunea că era camera de zi. Ba chiar creştea o tufă prăpădită de roşii, într-un ghiveci pus pe pervaz. Cred că încerca să facă totul mai plăcut pentru Zeb, deşi se certau mai mult ca înainte. Ne puneau să ne ducem afară când se certau, dar asta nu însemna că nu puteam trage cu urechea.

Motivul ce-rturilor era legat de locurile în care se ducea Zeb când nu era cu Lucerne.

— Am de lucru, era tot ce spunea el.

Sau:

— Nu forţa nota, iubito.

Ori:

— Nu-i nevoie să ştii. E mai bine pentru tine.

— Ai pe altcineva! zicea Lucerne. Simt mirosul de căţea pe tine!

— Uau, şoptea Amanda. Ce gură face maică-ta!

Iar eu nu ştiam dacă să fiu mândră sau să mă simt jenată.

— Ba nu, nu, zicea Zeb cu o voce obosită. De ce mi-aş dori pe altcineva în afară de tine, iubito?

— Minţi!

— Of, Doamne Dumnezeule mare! Da’ mai slăbeşte-mă!

Zeb a ieşit din separeu! pentru duş, lăsând dâre de apă pe podea. văzut cicatricea din locul unde fusese înjunghiat mai demult, când aveam zece ani: vederea ei îmi dădea fiori.

— Ei, ce mai fac azi şmecheraşele mele mici? a zis el, rânjind ca un căpcăun.

— Şmecheraşe mari, a zis Amanda cu un zâmbet dulce.

Pentru masa de dimineaţă aveam piure de fasole neagră prăjită şi ouă de porumbel fierte moi.

— Bună mâncare, iubito, i-a zis Zeb lui Lucerne.

Trebuie să recunosc, chiar era destul de bună, cu toate că era gătită de Lucerne.

Lucerne i-a oferit zâmbetul ei siropos.

— Voiam să fiu sigură că aveţi parte de mâncare bună, a zis ea. Având în vedere ce-o să mâncaţi tot restul săptămânii. Rădăcini aţoase şi şoareci, bănuiesc.

— Iepure la grătar, a răspuns Zeb. Aş fi în stare să mănânc zece din ăştia, cu garnitură de şoareci şi nişte melci prăjiţi la desert.

Ne-a aruncat o privire răutăcioasă mie şi Amandei: încerca să ne îngreţoşeze.

— Chiar pare bun, a spus Amanda.

— Ce monstru eşti, a zis Lucerne, făcându-i lui Zeb ochi dulci.

— Păcat că nu pot bea şi-o bere, a adăugat Zeb. Hai cu noi, iubito, trebuie să îmbunătăţim cumva decorul.

— A, cred că de data asta o să zic pas, a răspuns Lucerne.

— Nu vii cu noi? am întrebat eu.

De obicei, în timpul săptămânii Sfântului Euell, Lucerne îşi târâia picioarele pe cărările din pădure,

adunând buruienile ciudate şi plângându-se că-s prea multe insecte, fără a-l scăpa din ochi pe Zeb. Nu prea îmi doream să vină şi de data asta, dar, pe de altă parte, voiam ca lucrurile să nu iasă din făgaşul normal, pentru că aveam senzaţia că în seara aia urma să mi se schimbe din nou destinul, la fel ca atunci când am fost scoasă cu forţa din Complexul HelthWyzer. Era doar o presimţire, dar nu-mi plăcea. Mă obişnuisem la Grădinari, aici era locul meu acum.

— Nu cred că pot, a zis ea. Mă doare capul de la migrenă.

Şi cu o zi înainte „o duruse capul de la migrenă”.

— O să mă bag la loc în pat, a adăugat.

— O s-o rog pe Toby să treacă pe-aici, a zis Zeb. Sau pe Pilar. Ca să-ţi alunge nesuferita aia de durere.

— Dacă ai vrea… a spus ea cu un zâmbet suferind.

— Nicio problemă, a răspuns Zeb.

Lucerne nu-şi mâncase oul de porumbel, aşa că l-a mâncat Zeb în locul ei. Oricum nu era mai mare ca o prună.

Fasolea era din Grădină, dar ouăle de porumbel proveneau chiar de pe acoperişul nostru. Nu aveam deloc plante acolo, pentru că Adam Unu zisese că nu era un loc potrivit pentru aşa ceva, dar ţineam porumbei. Zeb îi ademenea cu firimituri, mişcându-se cu grijă ca să nu-i sperie. După aceea, păsările depuneau ouă, iar el le fura din cuiburi. Porumbeii nu erau o specie pe cale de dispariţie, explica el, aşa că era în regulă.

Adam Unu spunea că ouăle sunt potenţiale Creaturi, dar încă nu deveniseră unele: o nucă nu era un Copac. Aveau ouăle suflete? Nu, dar aveau suflete potenţiale. Aşa că nu erau prea mulţi Grădinari care să mănânce ouă, dar nici nu-i cond-arnau pe cei care o făceau. Nu trebuia să-ţi ceri iertare de la un ou înainte de a-ţi uni proteinele cu ale lui, însă trebuia să-ţi ceri iertare de la mama porumbiţă şi

să-i mulţumeşti pentru darul ei. Mă îndoiesc că Zeb şi-a bătut vreodată capul cu scuzele. Ba era foarte probabil să fi mâncat pe furiş şi câteva mame porumbiţe.

Amanda a mâncat un ou de porumbel. Eu la fel. Zeb a mâncat trei, plus pe cel al lui Lucerne. Avea nevoie de mai multă mâncare ca noi, pentru că era mai solid, aşa zicea Lucerne: dacă am fi mâncat ca el, ne-am fi îngrăşat prea tare.

— Pe curând, fecioare războinice! Aveţi grijă să nu ucideţi pe nimeni! a zis Zeb în timp ce ieşea pe uşă.

Auzise despre cum ştia Amanda să dea cu genunchii între picioare şi să bage degetele în ochi, şi despre ciobul ei de sticlă cu bandă adezivă; aşa că făcea glume pe tema asta.

26

Trebuia s-o luăm pe Bernice de la Buenavista înainte să mergem la şcoală. Amanda şi cu mine n-am fi vrut, dar ştiam că am fi avut necazuri cu Adam Unu dacă n-o făceam, pentru că nu ne-am fi comportat ca nişte adevăraţi Grădinari. Bernice tot n-o plăcea pe Amanda, dar nici nu se putea spune c-o ura. Era precaută în preajma ei, aşa cum eşti cu unele animale, ca de exemplu cu o pasăre al cărei cioc e foarte ascuţit. Bernice era rea, dar Amanda era dură, ceea ce e cu totul altceva.

Nimic nu mai putea schimba ce se întâmplase, adică faptul că Bernice şi cu mine fuseserăm cândva cele mai bune prietene, dar că acum nu mai eram. Asta mă făcea să mă simt stânjenită în preajma ei: mă simţeam vinovată, într-un fel.

Bernice era conştientă de treaba asta, şi căuta să întoarcă sentimentul meu de vinovăţie împotriva Amandei.

Cu toate astea, în aparenţă păream prietene. Ne duceam şi ne întorceam împreună de la şcoală sau participam la activităţile de colectare ale Tinerilor Bionieri. Lucruri de genul ăsta. Însă Bernice nu venea niciodată la

Fabrica de Brânză, iar noi nu stăteam cu ea după şcoală.

În dimineaţa aceea, pe când mergeam spre Bernice, Amanda mi-a zis:

— Am aflat ceva.

— Ce? am întrebat eu.

— Ştiu unde se duce Burt între cinci şi şase, două nopţi pe săptămână.

— Burt Gâlmă? Cui îi pasă! am zis eu.

Amândouă îl dispreţuiam pentru că era un tip jalnic, căruia îi plăcea să te pipăie la subsuori.

— Nu, stai să vezi. Merge în acelaşi loc în care se duce şi Nuala, a spus Amanda.

— Glumeşti! Unde?

Nuala flirta, dar o făcea cu toţi bărbaţii. La ea era ceva obişnuit, aşa cum era căutătura îngheţată a lui Toby.

— Se duc în Camera pentru Oţet când n-ar trebui să fie nimeni acolo.

— Ei, nu! am zis. Pe bune?

Ştiam că asta avea legătură cu sexul – când glumeam, de obicei ăsta era subiectul preferat. Grădinarii numeau sexul „actul generativ" şi spuneau că nu e un subiect de râs, dar Amanda tot îl lua în râs. Puteai să rânjeşti când era vorba de el sau puteai să-l vinzi, dar nu era un lucru faţă de care să arăţi respect.

— Nu-i de mirare că-şi leagănă fundul în halul ăla! a zis Amanda. I s-a tocit. E ca sofaua veche a Veenei – s-a fleşcăit de tot.

— Nu te cred! i-am zis. Nu se poate să facă aşa ceva! Nu cu Burt!

— Mă jur cu mâna pe inimă, a spus Amanda şi a scuipat, ca să-şi întărească spusele – se pricepea să scuipe. Altfel de ce s-ar duce acolo cu el?

Noi, copiii-Grădinari, inventam adesea poveşti ireverenţioase despre vieţile sexuale ale Adamilor şi Evelor. Le mai scădea din prestanţă dacă ţi-i imaginai în

pielea goală, combinaţi unii cu alţii sau cu nişte câini vagabonzi, sau chiar cu fetele cu pielea verde de la intrarea în Solzi şi Cozi. Chiar şi aşa, era greu să ţi-o imaginezi pe Nuala gemând şi trăgându-şi-o cu Burt Gâlmă.

— Ei, oricum, am zis eu, nu putem să-i spunem lui Bernice.

Pe urmă am râs iar.

Odată ajunse la Buenavista, am dat din cap în semn de salut către femeia-Grădinar şleampătă care stătea în spatele tejghelei din hol, împletind ceva, şi care nu şi-a ridicat privirea. Apoi am urcat scările, ferindu-ne de acele şi prezervativele folosite. „Prezervativele Buenavista”, aşa îi zicea Amanda clădirii, aşa că acum îi ziceam şi eu la fel. Mirosul înţepător de ciuperci de la Buenavista era mai puternic astăzi.

— Cineva s-a apucat să cultive chestii, a zis Amanda. Duhneşte a iarbă.

Era o autoritate în materie: trăise acolo, în lumea Externală, ba chiar luase şi nişte droguri. Nu prea multe, totuşi, zicea ea, pentru că poţi ajunge o legumă dacă iei droguri, şi trebuie să le cumperi numai de la oameni de încredere, pentru că se poate pune orice în ele, iar ea nu prea avea încredere în nimeni. O tot băteam la cap să mă lase să încerc şi eu puţin, dar nu voia. „Tu eşti un copil”, zicea ea. Sau îmi răspundea că îşi pierduse contactele de când era la Grădinari.

— N-are cum să cultive cineva marijuana aici, am zis eu. Clădirea e a Grădinarilor. Doar mafioţii plebei cultivă marijuana. Se simte doar pentru că puştii o fumează aici noaptea. Puştii plebei.

— Mda, ştiu, a răspuns Amanda. Dar nu-i miros de fum. Mai degrabă de culturi.

Când am ajuns la etajul al patrulea, am auzit nişte voci – vocile a doi bărbaţi, de cealaltă parte a uşii de pe

palier. Nu sunau prea prietenos.

— Numai atâta am, zicea o voce. Mâine o să am şi restul.

— Cretinule! spunea celălalt. Crezi că mă prosteşti?!

S-a auzit o bufnitură, de parcă ceva s-ar fi izbit de perete; apoi a mai urmat o bufnitură şi un strigăt fără cuvinte, de durere sau de furie.

Amanda mi-a dat un ghiont.

— Urcă, mi-a zis. Repede!

Am urcat în fugă restul scărilor, încercând să facem cât mai puţin zgomot.

— Asta n-a fost de glumă, a spus Amanda când ajuns la etajul şase.

— Cum adică?

— …O tranzacţie care n-a mers cum trebuie, a răspuns Amanda. Noi n-am auzit nimic. Acuma poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Părea speriată, ceea ce m-a băgat şi pe mine în sperieţi, pentru că Amanda nu se speria prea uşor.

Am bătut la uşa lui Bernice.

— Cioc, cioc, a zis Amanda.

— Cine e? s-a auzit vocea lui Bernice.

Probabil că ne aşteptase chiar lângă uşă, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea să nu mai venim. Chestia asta mi se păreajalnică.

— Banda, a zis Amanda.

— Care bandă?

— Banda Verde, a răspuns Amanda.

Adoptase parola lui Shackie, iar acum o foloseam toate trei.

Când Bernice a deschis uşa, am văzut-o în treacăt pe Veena Leguma. Stătea pe canapeaua ei de pluş maro, ca de obicei, dar ne privea de parcă ne-ar fi observat cu adevărat.

— Să nu întârzii, i-a spus lui Bernice.

— A vorbit! i-am spus lui Bernice de îndată ce a ieşit pe hol, închizând uşa în urma ei.

Încercam să fiu prietenoasă, dar Bernice mi-a retezat-o:

— Mda, şi? Nu e tâmpită.

— N-am zis c-ar fi, am răspuns cu răceală.

Bernice s-a uitat urât la mine. Nici să se uite urât nu-i mai ieşea ca pe vremuri de când venise Amanda.

27

Când am ajuns la terenul viran din spate de la Solzi, pentru demonstraţia Prădător-Pradă de la Cursul în Aer Liber, Zeb stătea pe un scaun pliant de pânză, dintr-acelea folosite în excursii. La picioare avea un sac de cârpă în care ţinea ceva. Am încercat să nu mă uit la sac.

— Suntem cu toţii aici? Bun, a zis Zeb. Aşa. Relaţiile Prădător-Pradă. Vânătoarea şi pânda. Care sunt regulile?

— Să vezi fără să fii văzut, am spus noi în cor. Să auzi fără să fii auzit. Să miroşi fără să fii mirosit. Să mănânci fără să fii mâncat!

— Aţi uitat una, a zis Zeb.

— Să răneşti fără să fii rănit, a spus unul dintre băieţii mai mari.

— Corect! Un prădător nu-şi poate permite să fie rănit grav. Dacă nu poate vâna, va muri de foame. Trebuie să atace pe neaşteptate şi să ucidă rapid. Trebuie să aleagă o pradă dezavantajată – prea tânără, prea bătrână, prea rănită ca să poată fugi sau ca să riposteze. Cum evităm să devenim o pradă?

— Evitând să arătăm ca o pradă, am scandat noi în cor.

— Evitând să arătăm ca o pradă *a acelui prădător*, a zis Zeb. Văzut de dedesubt, un surfer arată ca o focă pentru un rechin. Încercaţi să vă imaginaţi cum aţi arăta din punctul de vedere al prădătorului.

— Nu-ţi arăta teama, a spus Amanda.

— Corect. Nu-ţi arăta teama. Evită să ai un aer bolnăvicios. Încearcă să pari cât mai mare. Asta va descuraja animalele de pradă mai mari. Dar noi înşine ne numărăm printre animalele de pradă mari, nu-i aşa? Noi de ce vânăm? a întrebat Zeb.

— Ca să mâncăm, a zis Amanda. Alt motiv serios nu mai avem.

Zeb i-a zâmbit cu toţi dinţii, de parcă ăsta era un secret pe care doar ei doi îl cunoşteau.

— Exact, a zis el.

Zeb a ridicat sacul, l-a dezlegat la gură şi a băgat mâna înăuntru. A rămas cu ea aşa un răstimp care a părut extrem de lung. Apoi a scos un iepure verde mort.

— Îl am din Parcul Tradiţiei. Capcană de iepuri, a zis el. Un laţ. Îl poţi folosi şi pentru raconeşi. Iar acum o să jupuim prada şi o să-i scoatem măruntaiele.

Încă mi se mai face greaţă când mă gândesc la partea aia. Băieţii mai mari l-au ajutat – nici n-au clipit, deşi până şi Shackie şi Croze păreau un pic încordaţi. Ei făceau întotdeauna ce le spunea Zeb. Îl priveau cu admiraţie. Nu era numai din cauza staturii lui. Ci şi pentru că ştia o grămadă de lucruri despre viaţă, iar ei asta respectau.

— Dar dacă iepurele nu e… să zicem… mort? a întrebat Croze. Când e în capcană.

— Atunci îl ucizi, a răspuns Zeb. Îl pocneşti în cap cu o piatră. Sau îl apuci de picioarele din spate şi îl izbeşti de pământ.

Nu puteai omorî o oaie în felul ăsta, a adăugat el, pentru că oile au oasele capului tari: trebuie să-i tai gâtul. Pentru fiecare animal există o metodă specifică prin care să-l ucizi cât mai eficient.

Zeb a continuat să jupoaie animalul. Amanda l-a ajutat când au ajuns la partea în care pielea cu blană verde a fost întoarsă pe dos ca o mănuşă. Am încercat să nu mă

uit la vene. Erau prea albastre. Şi nici la tendoanele lucioase.

Zeb a tăiat bucăţi foarte mici de carne, pentru ca toată lumea să poată gusta, dar şi pentru că nu voia să întindă prea tare coarda punându-ne să mâncăm bucăţi mari. Apoi am fript bucăţile de carne la un foc făcut cu nişte scânduri vechi.

— Asta aveţi de făcut dacă se ajunge la ce e mai rău, a zis Zeb.

Mi-a întins o bucată de carne. Am băgat-o în gură. Mi-am dat seama că o pot mesteca şi o pot înghiţi dacă îmi repet mereu în gând: „De fapt e piure de fasole, de fapt e piure de fasole… / Am numărat până la o sută, apoi a ajuns în stomac.

Dar aveam gustul de iepure în gură. Parcă mâncasem sânge scurs din nas.

În după-amiaza aceea s-a ţinut Târgul de Mărfuri Naturale „Arborele Vieţii”, într-un părculeţ din extremitatea nordică a Parcului Tradiţiei, vizavi de buticurile Solar-Space. Acolo erau o groapă cu nisip şi nişte leagăne şi tobogane pentru copii mici. Mai era şi o colibă, făcută din lut, nisip şi paie. Avea şase încăperi, cadre curbate la uşi şi ferestre, dar nu existau uşi propriu-zise şi nici geamuri. Adam Unu spunea că fusese construită de ecologiştii de demult, cu cel puţin treizeci de ani în urmă. Şmecheraşii plebei îşi puseseră semnăturile şi îşi lăsaseră mesajele pe toţi pereţii: „Îmi plac păsăricile (fripte)”, „Sugemi pl. e organică!”, „V-aţi fript, ecologişti de kkt!”

„Arborele Vieţii” nu era doar pentru Grădinari. Toţi cei din Reţeaua Natmart îşi vindeau produsele aici – Cooperativa Fernside, Produse din Grădina Big Box, Verdeţuri Golfgreens. Noi îi dispreţuiam pe ceilalţi, pentru că hainele lor erau mai arătoase ca ale noastre. Adam Unu spunea că produsele pe care le vindeau ei erau

contaminate din punct de vedere moral, deşi nu emanau acel aer malefic de artificialitate şi muncă de sclavi al produselor care-ţi luau ochii pe străzile comerciale. Cei din Fernside îşi vindeau vasele lor din ceramică smălţuită, plus nişte bijuterii pe care le făceau din agrafe pentru hârtie; cei din Big Box aveau animale împletite din lână; iar cei din Golfgreens făceau genţi din hârtie provenită de la reviste vechi şi cultivau varză pe marginea terenului lor de golf. Mare lucru, zicea Bernice, tot folosesc aspersoare pentru iarba de acolo, aşa că n-o să-şi mântuiască sufletele cu câteva verze. Bernice devenea din ce în ce mai pioasă. Poate că asta era calea pe care-o găsise ca să substituie lipsa totală a unor adevăraţi prieteni.

La „Arborele Vieţii" îşi făcuseră apariţia o mulţime de fiţoşi cu bani. Bogătani din cartierele îngrădite SolarSpace, indivizi plini de aere din Fernside, chiar şi oameni din Complexe, dornici de o aventură fără riscuri în ţinutul plebeilor. Pretindeau că le plac mai mult legumele noastre, ale Grădinarilor, decât cele de la *supermarkets*, chiar mai mult decât cele de la aşa-numitele „pieţe de producători", unde, zicea Amanda, indivizi îmbrăcaţi ca nişte fermieri cumpărau chestii de la depozite şi le îndesau în coşuri cu aer rustic, punându-le preţuri piperate.

1 Cuvânt compus din „Nat" – prescurtare de la *natural* („natural", „naturist") – şi *mart* („piaţă", „centru comercial").

aşa că, deşi pe ele scria că sunt Organice, nu puteai avea încredere că aşa era. Dar produsele Grădinarilor erau autentice. Duhneau a autenticitate: poate că Grădinarii erau ei fanatici şi amuzant de bizari, dar cel puţin aveau etică. Asta spuneau în timp ce eu le ambalam cumpărăturile în plastic reciclat.

Când dădeam o mână de ajutor la „Arborele Vieţii", cel mai rău era că trebuia să purtăm cravatele de Tineri Bionieri. Asta era umilitor, pentru că fiţoşii îşi aduceau

adesea copiii cu ei. Copiii ăştia purtau şepci de baseball cu inscripţii pe ele şi se holbau la noi, la cravatele noastre şi la hainele noastre ponosite de parcă am fi fost nişte arătări, şuşotind între ei şi râzând. Eu încercam să-i ignor. Bernice venea cu paşi apăsaţi spre ei şi-i întreba: „La ce vă holbaţi?” Amanda era mai subtilă. Le zâmbea, apoi scotea ciobul de sticlă cu bandă adezivă, îşi făcea o tăietură subţire pe braţ şi lingea sângele. Apoi îşi plimba limba plină de sânge împrejurul buzelor şi îşi ridica braţul însângerat spre ei, iar aceştia se dădeau imediat înapoi. Amanda zicea că dacă vrei să faci oamenii să te lase în pace, trebuie să te porţi ca un nebun.

Noi trei am fost trimise la standul cu ciuperci. De obicei acolo stăteau Pilar şi Toby, dar Pilar nu se simţea bine, aşa că era doar Toby. Ea era foarte severă: trebuia să-ţi ţii spatele drept şi să fii extrem de politicos.

Îi priveam cu atenţie pe bogătani când treceau pe lângă noi. Unii aveau blugi şi sandale în culori pastelate, dar alţii erau încărcaţi de piei scumpe – pantofi decupaţi la călcâi, din piele de aligator, fuste mini din blană de leopard, genţi din piele de oryx. Şi îţi aruncau priviri defensive: „Nu l-am ucis eu, de ce să se irosească?” Mă întreb am cum o fi să porţi lucrurile alea – cum o fi să simţi pielea altei creaturi lipită de a ta.

Unii dintre ei purtau noul Mo’Hair – argintiu, roz, albastru. Amanda zicea că în Laguna cu Zoaie erau magazine Mo’Hair care le ademeneau înăuntru pe fete şi, odată ce ajungeai în camera pentru transplant de scalp, îţi pierdeai cunoştinţa, iar când te trezeai, nu numai că aveai alt păr, dar şi amprente diferite, apoi erai închisă într-o casă a membranelor şi forţată să te prostituezi, şi chiar dacă scăpai, tot nu puteai să demonstrezi cine eşti, pentru că-ţi luaseră actele. Asta suna prea din cale-afară. Iar Amanda avea obiceiul să spună minciuni. Dar făcusem un pact să nu ne minţim între noi. Aşa că m-am gândit că s-ar

putea să fie adevărat.

După ce ne-am petrecut o oră vânzând ciuperci împreună cu Toby, ni s-a spus să mergem la standul Nualei şi s-o ajutăm cu oţetul. La momentul ăsta eram deja plictisite şi zăpăcite, şi de fiecare dată când Nuala se apleca să mai ia oţet din cutia de sub tejghea, eu şi cu Amanda începeam să ne legănăm fundurile şi să râdem pe înfundate. Bernice se făcea din ce în ce mai roşie la faţă pentru că n-o băgam şi pe ea în seamă. Eram conştientă de răutatea mea, dar, nu ştiu de ce, nu mă puteam opri.

Apoi Amanda a trebuit să meargă la bioleta mobilă, iar Nuala a zis că are ceva de vorbit cu Burt, care vindea săpun învelit în frunze la standul alăturat. Imediat cum s-a întors Nuala cu spatele, Bernice m-a apucat de braţ şi mi l-a răsucit de două ori dintr-o mişcare.

— Spune-mi! a şuierat ea.

— Lasă-mă! i-am zis. Ce să-ţi spun?

— Ştii tu ce! Ce vă amuză aşa tare pe tine şi pe Amanda?

— Nimic! am răspuns eu.

Mi-a răsucit şi mai tare braţul.

— Bine, i-am răspuns, dar n-o să-ţi convină.

Pe urmă i-am povestit despre Nuala şi Burt şi despre ce făceau în Camera pentru Oţet. Probabil că de-abia aşteptam să-i spun, pentru că i-am dat drumul dintr-o suflare.

— Asta-i o minciună împuţită! a zis ea.

— Ce-i o minciună împuţită? a întrebat Amanda, care se întorsese de la bioleta mobilă.

— Tata nu i-o trage Vrăjitoarei Umede! a şuierat Ber nice.

— N-am avutâncotro, zam spus eu. Mi-a răsucit braţul. Bernice avea ochii roşii şi umezi, şi dacă Amanda n-ar fi fost acolo, m-ar fi pocnit.

— Ren exagerează, a zis Amanda. De fapt, nu ştim şi-

Doar bănuim că taică-tu i-o trage Vrăjitoarei Umede.

Poate că nu-i aşa. Dar ar fi de înţeles, cu maică-ta de-atâta vreme în starea Vegetativă. Probabil că e foarte excitat – de-aia le pipăie pe fetiţe la subsuori.

A spus toate astea pe un ton virtuos, de Evă. Era o cruzime.

— Ba nu-i aşa, a zis Bernice. Nu face aşa ceva!

Mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi.

— Dacă-i aşa, a zis Amanda cu vocea ei calmă, e un lucru pe care trebuie să-l ştii. Vreau să zic, dacă eu aş fi avut un tată, nu mi-aş fi dorit să i-o tragă organului generativ al altcuiva în afară de-al maică-mii. E un obicei murdar – foarte neigienic. Ar trebui să te îngrijoreze faptul că te atinge cu mâinile alea pline de microbi. Deşi sunt convinsă că nu…

— Te urăsc, te urăsc din toată inima! a zis Bernice. Sper să iei foc şi să mori!

— Asta nu-i o atitudine prea *iertătoare*, Bernice, a zis Amanda pe un ton de reproş.

— Aşa, fetelor, a zis Nuala venind grăbită spre noi. Am avut clienţi? Bernice, de ce ai ochii atât de roşii?

— Sunt alergică la ceva, a răspuns Bemice.

— Da, aşa e, a spus Amanda pe un ton foarte serios. Nu se simte bine. Poate că ar trebui să se ducă acasă. Sau poate că e din cauza aerului poluat. Poate că ar trebui să poarte un con pentru nas. Ce părere ai, Bernice?

— Ce drăguţ din partea ta, Amanda! a zis Nuală. Da, Bernice, scumpo, cred că ar trebui să pleci imediat. Iar mâine o să-ţi căutăm un con pentru nas, împotriva alergiilor. Te conduc eu o parte din drum, scumpo.

Apoi a luat-o pe Bernice pe după umeri şi a dus-o de-acolo.

Nu-mi venea să cred de ce fuseserăm în stare. Aveam senzaţia aia de leşin în stomac, exact ca atunci când scapi ceva greu şi ştii că o să-ţi cadă pe picior. Merseserăm prea

departe, dar nu ştiam cum să i-o spun Amandei fără să aibă impresia că-i făceam morală. Oricum nu mai aveam cum să reparăm lucrurile.

28

Tocmai atunci, la standul nostru a venit un băiat pe care nu-l mai văzusem până atunci – era un băiat mai mare ca noi, un adolescent. Era slab, înalt şi cu părul negru şi nu purta genul de haine pe care le aveau cei bogaţi. Doar negru şi-atât.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, domnule? a întrebat Amanda.

Uneori, când lucram la standuri, îi imitam pe angajaţii cu salarii de mizerie de la Burgerii Misterioşi.

— Trebuie să discut cu Pilar, a zis el.

Niciun zâmbet, nimic.

— E o problemă cu ăsta, a adăugat, scoţând din rucsac un borcan cu miere produsă de Grădinari.

Era ciudat – ce problemă putea fi cu mierea? Pilar spusese că nu se strică niciodată dacă nu intră apă în ea.

— Pilar nu se simte bine, am zis eu. Ar trebui să vorbeşti cu Toby despre problema asta – e chiar acolo, la ciuperci.

S-a uitat de jur-împrejur, de parcă ar fi fost neliniştit. Nu părea să mai fie însoţit de nimeni – nici de prieteni, nici de părinţi.

— Nu, a zis el. Doar cu Pilar.

Zeb a ieşit din spatele standului cu legume, unde vindea rădăcini de brusture şi lobodă sălbatică.

— E vreo problemă? a zis el.

— Are treabă cu Pilar, a răspuns Amanda. Ceva cu nişte miere.

Zeb şi băiatul s-au privit unul pe altul, iar mie mi s-a părut că băiatul a scuturat puţin din cap.

— Nu poţi rezolva problema cu mine? l-a întrebat Zeb.

— Cred c-ar trebui să fie chiar ea, a spus băiatul.

— O să te conducă Amanda şi Ren, i-a zis Zeb.

— Şi cu vânzarea oţetului cum rămâne? am întrebat eu. Nuala a trebuit să plece.

— O să mai arunc eu o privire, a zis Zeb. El e Glenn.

Aveţi grijă de el. Nu le lăsa să te mănânce de viu, a adăugat către Glenn.

Am mers pe străzile din cartierul plebeilor, către Grădina Raiului de pe Acoperiş.

— Cum de-l ştii pe Zeb? a zis Amanda.

— A, îl ştiu mai de mult, a răspuns băiatul.

Nu era prea vorbăreţ. Nici măcar nu voia să meargă în rând cu noi: după un cvartal, a rămas puţin mai în urmă.

Am ajuns la clădirea Grădinarilor şi am urcat pe scara de incendiu. Philo Ceaţă şi Katuro Patentul erau acolo – noi nu lăsăm niciodată un loc complet pustiu, în cazul în care şmecheraşii plebei încercau să se strecoare înăuntru.

Katuro repara unul dintre furtunurile pentru irigaţii; Philo zâmbea, pur şi simplu.

— Cine-i ăsta? a întrebat Katuro când l-a văzut pe băiat.

— Zeb ne-a zis să-l aducem aici, a răspuns Amanda. O caută pe Pilar.

Katuro a întors privirea într-o parte şi a făcut semn cu capul:

— Coliba Recuperării Vegetative.

Pilar zăcea pe un şezlong. Jocul de şahera aşezat lângă ea, cu toate piesele la locul lor: nu juca. Nu arăta deloc bine – părea cam ruptă de realitate. Avea ochii închişi, dar i-a deschis când ne-a auzit venind.

— Bine ai venit, dragă Glenn, a zis ea, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Sper că n-ai avut niciun fel de probleme.

— N-am avut, a zis băiatul, apoi a scos borcanul. Nu e bună, a adăugat el.

— Totul e bun, a zis Pilar. Per ansamblu. Amanda, Ren, vreţi să-mi aduceţi un pahar cu apă?

— Mă duc eu, am zis.

— Duceţi-vă amândouă, a spus Pilar. Vă rog.

Voia să plecăm de-acolo. Am părăsit Coliba cât mai încet cu putinţă. Aş fi vrut să aud ce-şi spuneau – n-avea cum să fie vorba despre miere. Mă înspăimânta felul în care arăta Pilar.

— Nu-i plebeu. E din Complexe.

Aşa mă gândeam şi eu, dar am întrebat-o:

— După ce ţi-ai dat seama?

Complexele erau locurile în care locuiau cei din Corporaţii – toţi acei oameni de ştiinţă şi de afaceri despre care Adam Unu spunea că nimicesc vechile Specii şi fac altele noi, distrugând lumea, deşi mie nu-mi prea venea să cred că tatăl meu adevărat, de la HelthWyzer, făcea aşa ceva; dar, oricum, de ce ar fi vrut Pilar să-i spună ceva, oricât de banal, unuia de acolo?

— Pur şi simplu aşa mi s-a părut, a răspuns Amanda.

Când ne-am întors cu paharul de apă, Pilar era din nou cu ochii închişi. Băiatul stătea lângă ea; mutase câteva piese de pe tabla ei de şah. Regina albă era înconjurată: încă o mutare şi se termina cu ea.

— Mulţumesc, a zis Pilar, luând paharul cu apă de la Amanda. Şi-ţi mulţumesc că ai venit, dragă Glenn, i-a spus ea băiatului.

El s-a ridicat.

— Păi atunci… la revedere, a zis Glenn stânjenit.

Pilar i-a zâmbit. Era un zâmbet luminos, dar slab. Îmi venea s-o strâng în braţe, părea atât de împuţinată şi de fragilă.

Pe drumul de întoarcere spre „Arborele Vieţii”, Glenn a mers alături de noi.

— Se întâmplă ceva foarte grav cu ea, a zis Amanda. Nu-i aşa?

— Boala e un defect de construcţie, a răspuns băiatul. Ceva ce-ar putea fi remediat.

Da, precis era dintr-un Complex. Numai indivizii obsedaţi de ştiinţă de-acolo vorbeau aşa: nu-ţi răspundeau direct la întrebare, apoi făceau o afirmaţie generală, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles. Oare aşa vorbea şi tatăl meu? Poate.

— Deci, dacă ar fi să faci tu lumea, ai face-o mai bună? zis eu.

Mai bună decât a făcut-o Dumnezeu, asta voiam să spun. Brusc, mă simţeam cuprinsă de pioşenie, la fel ca Bernice. Ca un Grădinar.

— Da, a răspuns el. De fapt, chiar aş face-o.

29

A doua zi am mers s-o luăm pe Bernice de la Buenavista, ca de obicei. Cred că ne simţeam amândouă ruşinate din cauza a ceea ce făcusem cu o zi înainte – cel puţin eu aşa mă simţeam. Dar când am bătut la uşă şi-am zis: „Cioc, cioc”, Bernice n-a spus: „Cine-i acolo?” N-a spus nimic.

— E Banda, a strigat Amanda. Banda Verde!

Niciun răspuns. Tăcerea ei mi se părea aproape palpabilă.

— Har, Bernice, am spus eu. Deschide a. Noi suntem.

Uşa s-a deschis, dar nu era Bernice. Era Veena. Privea drept spre noi, fără să pară deloc Vegetativă.

— Plecaţi, ne-a zis, apoi a închis uşa.

Ne-am uitat una la alta. Eu aveam o presimţire urâtă. Dacă o rănisem iremediabil pe Bernice cu povestea noastră despre Burt şi Nuala? Şi dacă nici măcar nu era adevărat? Fusese doar o glumă, la început. Dar acum nu mai părea o glumă.

De fiecare dată când era săptămâna Sfântului Euell, ne duceam după ciuperci cu Pilar şi Toby. Era palpitant să mergi acolo, pentru că nu ştiai niciodată peste ce poţi să

dai. Puteau fi familii din tărâmul plebeilor, gătind în aer liber şi certându-se, şi-atunci noi ne ţineam de nas ca să nu simţim duhoarea de carne friptă; puteau fi perechi tăvălindu-se prin tufişuri, sau vagabonzi bând direct din sticle sau sforăind sub copaci, sau nebuni cu părul încâlcit vorbind singuri ori ţipând, sau drogaţi care se injectau. Dacă era să coborâm până la plajă, am fi putut da peste fete care stăteau la soare în bikini, iar Shackie şi Croze le-ar fi spus: „Cancer de piele” – ca să le atragă atenţia.

Sau puteau fi tipi din Corpurile de Securitate care-şi îndeplineau îndatoririle de gardieni publici, spunându-le oamenilor să-şi pună gunoiul în containerele special amenajate, deşi în realitate – zicea Amanda – căutau dealeri mărunţi care făceau afaceri fără să le dea partea cuvenită amicilor lor mafioţi. Atunci era posibil să auzi un zgomot intens – *zipzipzip* –, produs de un atomizor, şi nişte ţipete. Comportament violent, le spuneau ei celor de faţă, în timp ce-l târau pe individ de-acolo.

Dar în ziua aia, excursia noastră în Parcul Tradiţiei fusese anulată din cauza bolii lui Pilar. Aşa că am avut în schimb un curs de Botanica Plantelor Sălbatice cu Burt Gâlmă, pe terenul viran din spatele localului Solzi şi Cozi.

Aveam la noi tăbliţele şi creta, pentru că întotdeauna desenam plantele sălbatice, ca să le ţinem mai bine minte. Apoi ştergeam desenele, iar planta ne rămânea întipărită în memorie. Nimic nu te ajută să vezi cu adevărat un lucru mai bine ca desenul, zicea Burt.

Burt s-a învârtit împrejurul terenului viran în căutarea unei plante, a cules una şi a ridicat-o ca s-o vedem şi noi.

— *Portulaca oleracea*, a zis el. Nume comun – graşiţă. Se cultivă, dar se găseşte şi în stare sălbatică. Preferă terenurile afânate. Observaţi tulpina roşie şi frunzele dispuse de-o parte şi de alta. E o bună sursă de Omega 3.

A făcut o pauză şi s-a încruntat la noi.

— Jumătate dintre voi nu se uită la ea, iar cealaltă jumătate nu desenează nimic, a continuat el. Planta asta vă poate salva viaţa! vorbim aici despre subzistenţă. *Subzistenţă*. Ce este subzistenţa?

Priviri în gol, tăcere.

— Subzistenţa, a zis Gâlmă, e ceea ce susţine organismul unei persoane. E vorba de hrană. Hrană! De unde vine hrana? Hai, toată lumea…

— Toată hrana vine de pe Pământ, am recitat noi în cor.

— Exact! a spus Burt. De pe Pământ! Şi-apoi majoritatea oamenilor o cumpără delasupermarkette. Ce s-ar întâmpla dacă dintr-odată n-ar mai existasupermarkettei Shackleton?

— Am cultiva-o pe acoperiş, a răspuns Shackie.

— Să presupunem că nu mai sunt acoperişuri, a zis Gâlmă, a cărui faţă începuse să capete o nuanţă rozalie. De unde am lua-o, atunci?

Din nou priviri goale.

— *Am culege-o din natură*, a zis Gâlmă. Crozier, ce înţelegem prin „a culege din natură”?

— Că găsim tot felul de chestii, a spus Croze. Chestii pentru care nu dăm bani. Cum ar fi când furăm.

Am râs cu toţii.

Gâlmă nu ne-a dat atenţie.

— Şi unde aţi căuta după *chestiile* astea? Quill?

— Pe strada comercială? a zis Quill. Adică, gen, mai prin spate. Unde aruncă ei chestiile, gen, sticle vechi şi…

Quill era cam prostănac, dar mai şi făcea pe prostul. Băieţii procedau aşa ca să-l facă pe Gâlmă să-şi piardă cumpătul.

— Nu, nu! a ţipat Gâlmă. N-o să mai aibă cine să arunce lucruri! N-aţi ieşit niciodată din cartierul ăsta, nu? N-aţi văzut niciodată un *deşert*, n-aţi văzut niciodată *foametea*! Când ne va lovi Potopul Uscat, chiar dacă voi, în

mod particular, aţi supravieţui, veţi muri de foame. De ce? Pentru că n-aţi fost deloc atenţi! De ce-mi mai pierd vremea cu voi!

De fiecare dată când Gâlmă ţinea o oră de curs, părea să se poticnească într-un prag invizibil şi începea să ţipe.

— Aşa deci, a continuat el, calmându-se. Ce plantă este aceasta? Graşiţă. Ce puteţi face cu ea? O puteţi mânca. Ei, şi-acum continuaţi-vă desenele. Graşiţă! Remarcaţi forma ovală a acestor frunze! Observaţi ce lucioase sunt! Priviţi tulpina! Ţineţi-o minte!

Nu poate fi adevărat, mă gândeam eu. Nu eram în stare să-mi imaginez cum cineva – chiar şi Vrăjitoarea Umedă Nuala – ar fi putut face sex cu Burt Gâlmă. Era aşa de chel şi de transpirat!

— Cretini… mormăia el doar pentru sine. De ce-mi mai dau osteneala?

Apoi a înţepenit. Se uita la ceva din spatele nostru. Ne-am întors: Veena stătea acolo, lângă spărtura din gard. Probabil că se strecurase prin ea. Era încălţată tot în papuci de casă; îşi înfăşurase păturica galbenă de bebeluş în jurul capului, ca pe un şal. Lângă ea era Bernice.

Stăteau pur şi simplu acolo. Fără să facă vreo mişcare. Apoi prin gard au mai intrat şi doi membri ai Corpurilor de Securitate. Erau Combatanţi, îmbrăcaţi în costumele lor gri şi lucioase, care-i făceau să arate ca nişte năluci.

Stăteau cu atomizoarele pregătite. Am simţit cum mi se scurge tot sângele din obraji; credeam c-o să vomit.

— Care-i problema? a strigat Burt.

— Nu mişca! i-a zis unul dintre membrii Corpurilor de Securitate, a cărui voce era foarte puternică, din cauza microfonului pe care-l avea la cască.

Membrii Corpurilor de Securitate au înaintat.

— Rămâneţi pe loc, ne-a zis Burt, arătând de parcă ar

fi fost electrocutat.

— Veniţi cu noi, domnule, a zis primul individ când a ajuns în dreptul nostru.

— Ce? a spus Burt. N-am făcut nimic!

— Culturi ilegale de marijuana, pentru profituri pe piaţa neagră, domnule, i-a răspuns cel de-al doilea. Ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă nu v-aţi opune arestări.

L-au condus pe Burt spre spărtura din gard. Noi ne-am târât tăcuţi în urma lui – nu înţelegeam ce se întâmpla.

Când au ajuns în dreptul Veenei şi-al lui Bernice, Burt a întins mâinile spre ele:

— Veena? Cum de s-a ajuns la asta?

— Degenerat împuţit! i-a zis ea. Ipocritule! Curvarule! Cât de proastă mă crezi?

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Burt pe un ton rugător.

— Presupun c-ai crezut că sunt atât de drogată cu iarba aia otrăvită a ta că nu mai pot să pricep nimic, a răspuns Veena. Dar am aflat. Am aflat ce faci cu vaca aia de Nuala! Nu că ea ar fi răul cel mai rău! Pervers nenorocit!

— Nu, a spus Burt. Jur! Niciodată n-am… Doar am…

Mă uitam la Bernice: nu-mi puteam da seama cesimte. Nici măcar nu se înroşise la faţă. Era albă ca o bucată de cretă. Albă ca varul.

Adam Unu a intrat prin deschizătura din gard. Părea să fie întotdeauna la curent cu orice lucru neobişnuit care se petrecea. Amanda zicea că era ca şi cum ar fi avut un telefon. A atins uşor cu mâna păturica galbenă a Veenei.

— Veena, scumpa mea, ai ieşit din starea Vegetativă, i-a zis el. Nemaipomenit! Ne-am rugat pentru asta. Ei, acum care ar fi problema?

— Vă rog să vă daţi la o parte, domnule, a zis primul membru al Corpurilor de Securitate.

— De ce mi-ai făcut aşa ceva? urla Burt la Veena, în timp ce-l împingeau înainte.

Adam Unu a inspirat adânc.

— E un fapt regretabil, a spus el. Poate c-ar fi mai înţelept să reflectăm la slăbiciunile omeneşti pe care le avem cu toţii…

— Eşti un idiot, i-a zis Veena. Burt cultiva iarbă la greu în Buenavista, fix sub nasurile voastre sacre de Grădinari. Şi făcea trafic tot sub nasul vostru, la tâmpenia aia de târg. Săpunurile alea drăguţe înfăşurate în frunze – nu erau toate săpunuri! S-a umplut de bani!

Adam Unu avea un aer trist.

— Banii sunt o ispită îngrozitoare, a zis el. Sunt o boală.

— Prostule! i-a zis Veena. Plante organice, ce mai glumă!

— Ţi-am zis eu că e cineva care cultivă iarbă la Buenavista, mi-a şoptit Amanda. Gâlmă a intrat în rahat până la gât.

Adam Unu ne-a zis că ar trebui să ne ducem cu toţii acasă, şi aşa am făcut. Mi-a părut foarte rău de Burt. Nu mă puteam gândi decât la cum se întorsese acasă Bernice în ziua aia, după ce fuseserăm atât de rele cu ea la „Arborele Vieţii”, şi-i spusese Veenei că Burt şi Nuala făceau sex, şi despre pipăitul subsuorilor, iar asta o făcuse pe Veena atât de geloasă şi o înfuriase atât de tare, încât îi contactase pe cei de la Corpurile de Securitate şi făcuse o plângere. Corpurile de Securitate te încurajau să faci lucruri de genul ăsta – să-ţi torni vecinii şi rudele. Puteai chiar să primeşti bani pentru aşa ceva, a zis Amanda.

Nu vrusesem să-i fac rău, sau în orice caz nu genul ăsta de rău.

Şi uite ce se întâmplase.

M-am gândit că ar trebui să mergem la Adam Unu şi să-i spunem ce făcuserăm, dar Amanda mi-a zis că la ce-ar

folosi, n-ar ajuta pe nimeni, doar ne-ar înfunda pe noi şi mai tare. Avea dreptate. Dar asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

— Nu mai fi supărată! mi-a zis Amanda. O să fur ceva pentru tine. Ce ţi-ai dori?

— Un telefon, am răspuns. Purpuriu. Ca al tău.

— Bine, a răspuns Amanda. Se rezolvă.

— E drăguţ din partea ta, am zis.

Am încercat să folosesc un ton cât mai vioi, ca să-şi dea seama că îi eram recunoscătoare, dar îşi dădea seama că mă prefac.

30

A doua zi, Amanda mi-a zis că are o surpriză care precis o să mă facă să-mi treacă supărarea. Era pe strada comercială din Hazna, a mai spus. Şi chiar a fost o surpriză, fiindcă atunci când am ajuns acolo, Shackie şi Croze se învârteau pe lângă cabina dărăpănată a caleidoscopului holografic. Ştiam că amândoi sunt îndrăgostiţi de Amanda – toţi băieţii erau –, însă ea nu avea de-a face cu ei decât într-un grup mai mare.

— Aţi făcut rost? i-a întrebat.

Băieţii s-au hlizit la ea, intimidaţi. Shackie crescuse mult în ultima vreme: era înalt şi zvelt, cu sprâncene negre. Şi Croze crescuse, dar nu doar în înălţime, ci şi pe lăţime, şi îi apăruseră nişte tuleie de barbă de culoarea paielor. Înainte, nu prea mă gândisem la felul cum arătau – sau cel puţin nu dădusem atenţie detaliilor –, dar acum m-am pomenit privindu-i altfel.

— Aici, au zis ei.

Nu păreau tocmai speriaţi, ci mai degrabă prevăzători. Au verificat dacă nu se uită nimeni la noi, apoi ne-am înghesuit cu toţii în cabina unde oamenii intrau ca să-şi proiecteze imaginea pe strada comercială. Era făcută doar pentru două persoane, aşa că trebuia să stăm foarte aproape unii de alţii.

Înăuntru era foarte cald. Simţeam căldura răspândită de corpurile noastre – de parcă am fi avut o infecţie şi ardeam din cauza febrei – şi mirosul de transpiraţie uscată, bumbac vechi, mizerie şi păr unsuros care venea dinspre Shackie şi Croze – miros pe care-l aveam cu toţii –, amestecat cu mirosul lor de băieţi mai mari, un amestec ca de ciuperci şi drojdie de vin; şi mai simţeam şi mirosul de flori al Amandei, cu un iz de mosc şi ceva care aducea a sânge.

Nu-mi dau seama cum le miroseam eu lor. Se zice că nu-ţi poţi simţi niciodată propriul miros, din cauză că eşti prea obişnuit cu el. Mi-aş fi dorit să ştiu mai din timp despre surpriza asta, pentru că mi-aş fi folosit unul dintre resturile mele de săpun cu aromă de trandafiri. Speram să nu miros a lenjerie murdară sau a picioare împuţite.

De ce ne dorim să ne placă alţi oameni, chiar dacă nu prea ne pasă de ei? Nu ştiu de ce, dar aşa este. M-am trezit că stăteam acolo şi simţeam toate mirosurile alea, sperând din toată inima că Shackie şi Croze mă găseau drăguţă.

— Uite-o, a zis Shackie şi a scos o cârpă în care înfăşurase ceva.

— Ce e? am întrebat eu cu o voce piţigăiată de fetiţă.

— Surpriza, a zis Amanda. Ne-au adus nişte super-iarbă de-aia. Din aia de care cultiva Burt Gâlmă.

— Nu se poate! am zis eu. Aţi cumpărat-o voi? De la Corpurile de Securitate?

— Am furat-o, a zis Shackie. Ne-am strecurat prin spate pe la Buenavista – am mai făcut-o de multe ori. Tipii din Corpurile de Securitate intrau şi ieşeau pe uşa din faţă, nu ne-au băgat în seamă.

— Unul dintre grilajele geamurilor de la subsol e slăbit – de obicei intrăm pe acolo şi tragem câte un chefpe palier, a zis Croze.

— Au pus-o în pivniţă, în saci, a zis Shackie. Trebuie

să fi cules iarba din toate camerele. Puteai să te faci praf numai de la miros.

— Ia să văd, a spus Amanda.

Shackie a desfăcut cârpa: erau frunze uscate şi mărunţite.

Ştiu ce părere avea Amanda despre droguri: îţi pierdeai controlul asupra propriei minţi, iar asta era riscant, pentru că le dădea altora un avantaj asupra ta. Plus că se mai putea să iei prea multe, ca Philo Ceaţă, şi să fii dus cu totul, fără să mai fi în stare să spui ce-i cu tine, aşa că nimănui nu-i mai păsa dacă îţi pierdusei sau nu controlul. Trebuia să le fumezi doar cu oameni de încredere. Avea ea oare încredere în Shackie şi în Croze?

— Tu ai încercat-o pe asta? i-am şoptit Amandei.

— Nu încă, mi-a răspuns ea, tot în şoaptă.

De ce vorbeam în şoaptă? Eram atât de aproape unii de alţii, încât Shackie şi Croze puteau să audă totul.

— Atunci n-o vreau nici eu, am zis.

— Dar a trebuit să dau ceva la schimb! a spus Amanda pe un ton feroce. Am dat o grămadă la schimb!

— Am încercat eu marfa asta, a zis Shackie, făcându-şi vocea să sune cât mai dur când a pronunţat cuvântul „marfă”. E tare de tot!

— Şi eu, zici căpluteşti, a adăugat Croze. Sădea dracii, exact ca o pasăre!

Shackie deja răsucise o ţigară cu frunzele mărunţite, o aprindea şi trăgea din ea.

Pe fund aveam mâna cuiva, nu ştiu a cui. Se târa în sus, încercând să-mi intre pe sub rochia de la Grădinari, făcută dintr-o bucată. Voiam să spun: „Opreşte-te”, dar n-am făcut-o.

— Măcar încearcă, a zis Shackie.

M-a apucat de bărbie şi şi-a băgat buzele la mine în gură, apoi a suflat şi m-a umplut de fum. Am tuşit, iar el a făcut-o din nou şi eu m-am simpt ameptă. Apoi am văzut o

imagine clară, de-o strălucire orbitoare, fosforescentă, a iepurelui pe care-l mâncasem săptămâna aceea. Se holba urât la mine cu ochii lui morţi, numai că ochii aceştia erau portocalii.

— A fost prea mult, a zis Amanda. Nu e obişnuită!

Apoi mi s-a făcut rău de la stomac şi am vomitat. Cred că i-am stropit pe toţi. O, nu, mi-am zis, ce idioată. Nu ştiu cât de mult au durat toate astea, pentru că timpul era ca un cauciuc, se întindea ca o funie elastică – lungă, lungă – sau ca o bucată de gumă. Apoi s-a retras brusc într-o minusculă gaură neagră, iar eu am leşinat.

Când m-am trezit, stăteam rezemată de fântâna stricată de pe strada comercială. Încă mai eram ameţită, însă nu-mi mai era aşa de rău: mai degrabă parcă fi plutit. Totul părea îndepărtat şi translucid. Poate că aş putea să-mi trec mâna prin ciment, mi-am zis. Poate că toate lucrurile sunt înlănţuite… sunt făcute din particule, cu Dumnezeu între ele, exact aşa cum spune Adam Unu. Poate că eu sunt fum.

Vitrina magazinului din faţa noastră era ca o cutie plină de licurici, ca nişte paiete vii. Înăuntru era o petrecere, auzeam muzica. Un sunet metalic, ciudat. O petrecere de fluturi: probabil că dansează pe picioarele lor lungi şi subţiri de fluturi. Dacă aş fi fost în stare să mă ridic, probabil că aş fi putut dansa şi eu.

Amanda mă cuprinsese cu un braţ.

— Nu-i nimic, a zis. Eşti bine.

Shackie şi Croze încă mai erau acolo şipăreau enervap. Sau cel puţin Croze era, mai mult decât Shackie, pentru că Shackie era aproape la fel de dus ca mine.

— Aşa… deci când ai de gând să plăteşti? a întrebat Croze.

— N-a mers, a răspuns Amanda. Deci niciodată.

— Nu aşa ne-am înţeles, a zis Croze. A fost vorba să aducem marfa. Am adus-o. Deci ne eşti datoare.

— A fost vorba ca Ren să fie fericită, a spus Amanda. Dar n-a fost. Punct.

— Nici vorbă, a zis Croze. Eşti datoare. Plăteşte.

— Obligă-mă! i-a răspuns Amanda pe un ton periculos de provocator, pe care-l folosea atunci când şmecheraşii plebei se apropiau prea tare.

— În fine, a zis Shackie. Oricând.

Nu părea să-l deranjeze prea tare.

— Ne eşti datoare cu două futaiuri, a zis Croze. Unu' de fiecare. Ne-am băgat în mare belea, puteau să ne omoare!

— N-o mai bate la cap, i-a zis Shackie. Nu vreau decât să-ţi ating părul, a adăugat el către Amanda. Miroşi ca o caramea.

Shackie încă mai plutea.

— Căraţi-vă! le-a zis Amanda.

Şi cred că aşa au făcut, pentru că pe urmă, când m-am uitat după ei, nu mai erau acolo.

Deja mă simţeam ceva mai normal.

— Amanda, i-am zis. Nu pot să cred că aveai de gând să le dai lor ceva la schimb.

Voiam să adaug „pentru mine", dar mi-era frică să nu izbucnesc în plâns.

— Îmi pare rău că n-a mers, mi-a spus ea. Voiam doar să te simţi mai bine.

— Păi chiar mă simt mai bine, am răspuns. Mai uşoară.

Aşa şi era: în parte pentru căvomitasem o grămadă de apă, dar şi datorită Amandei. Ştiam că făcuse genul ăla de schimb pentru mâncare, pe vremea când era înfometată, după uraganul din Texas, dar îmi spusese că nu i-a plăcut niciodată şi că era doar din obligaţie, aşa că acum n-o mai făcea, pentru că nu mai era nevoită s-o facă. Şi nici de data asta nu fusese nevoită s-o facă, dar o făcuse. Nu ştiam că mă plăcea atât de mult.

— Acum sunt furioşi pe tine, i-am zis. O să se răzbune.

Însă nu mi se părea ceva important, pentru că încă mai eram ameţită ca o albină.

— Nu-mi fac griji, a zis Amanda. Mă ocup eu de ei.

ZIUA CÂRTIŢEI

ZIUA CÂRTIŢEI ANUL DOISPREZECE Despre viaţa subpământeană. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Semeni din regnul Mamiferelor, dragi Creaturi înrudite.

Nu arăt pe nimeni cu degetul, pentru că nu ştiu încotro să arăt; dar, după cum tocmai am văzut, zvonurile răutăcioase pot genera confuzie. O remarcă făcută la întâmplare poate fi ca un muc de ţigară – aruncat neglijent în coşul de gunoi, fumegând până când izbucnesc flăcările şi înghit tot cartierul. Pe viitor, aveţi grijă ce spuneţi.

E inevitabil ca anumite relaţii de prietenie să işte comentarii nepotrivite. Dar noi nu suntem Cimpanzei: femelele noastre nu muşcă femelele rivale, masculii noştri nu sar pe femelele noastre şi nu le lovesc cu crengi. Sau de regulă nu fac asta. Toate relaţiile de cuplu presupun încordare şi ispite – dar nu trebuie să accentuăm acea încordare şi să înţelegem greşit acele ispite.

Ne lipsesc fostul nostru Adam Treisprezece, Burt, şi soţia lui, Veena, şi micuţa Bernice. Să iertăm ceea ce trebuie iertat, şi să-i înconjurăm cu lumină în inimile noastre.

Să trecem la subiectul următor: am descoperit un atelier auto abandonat care poate fi transformat în locuinţe confortabile, odată ce relocarea Şobolanilor, pe care o avem în plan, va fi dusă la bun sfârşit. Sunt convins că Şobolanii de la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri”[44] vor fi foarte fericiţi la Buenavista, odată ce

44 În original, Fender-Bender – accident auto fără prea mari pagube; tamponare uşoară.

vor înţelege ce oportunităţi de hrană are de oferit.

Veţi fi bucuroşi să aflaţi că deşi am pierdut culturile de ciuperci, Pilar a păstrat câteva micelii de la fiecare dintre preţioasele noastre specii, aşa că putem începe să le cultivăm din nou în pivniţa Clinicii, până când vom găsi o locaţie cu mai multă umezeală.

Astăzi sărbătorim Ziua Cârtiţei, Sărbătoarea noastră dedicată Vieţii Subpământene. Ziua Cârtiţei este o sărbătoare a Copiilor, iar copiii noştri s-au pus pe treabă şi au împodobit Grădina Raiului de pe Acoperiş. Cârtiţe, cu ghearele lor mici făcute din piepteni, Nematode făcute din pungi transparente de plastic, Râme din ciorapi de damă umpluţi cu cârpe şi legaţi cu sfoară, Gândaci de Bălegar – ce dovadă a puterii creatoare pe care ne-a dat-o Dumnezeu, prin care şi ceea ce e nefolositor şi a fost aruncat îşi poate recăpăta utilitatea.

Suntem înclinaţi să-i ignorăm pe semenii noştri neînsemnaţi; însă fără ei, nici noi înşine n-am putea exista; căci fiecare dintre noi este o Grădină a formelor de viaţă invizibile cu ochiul liber. Unde am fi fără Flora care ne populează intestinele, sau fără Bacteriile care ne apără împotriva invadatorilor ostili? Purtăm cu noi o întreagă lume, Prieteni – cu nenumăratele forme de viaţă care se învârt pe sub tălpile noastre şi-aş adăuga – sub unghiile noastre de la picioare.

E adevărat, uneori suntem infestaţi cu nanobioforme pe care nu ni le dorim, precum Acarienii Sprâncenelor, Paraziţii Intestinali Ancylostoma, Păduchii Laţi, Oxiurii şi Căpuşele, ca să nu mai pomenesc de bacteriile şi viruşii ostili. Dar gândiţi-vă la ei ca la cei mai mărunţi îngeri ai Domnului, care, în felul lor, contribuie la Lucrarea Sa de Nepătruns, pentru că şi aceste Creaturi îşi au locul lor în Mintea Eternă şi strălucesc şi ele în Lumina Eternă, şi alcătuiesc o parte a simfoniei polifonice a Creaţiei.

Gândiţi-vă, de asemenea, şi la cei care-i fac lucrarea

sub Pământ! Fără Râme, Nematode şi Furnici şi fără ca ele să scurme neîncetat solul, acesta ar deveni o masă tare precum cimentul, şi astfel ar dispărea Viaţa. Gândiţi-vă la virtuţile antibiotice ale Viermilor şi ale diferitelor Mucegaiuri, şi la mierea pe care o produc Albinele noastre, şi, de asemenea, la pânzele păianjenilor, atât de folositoare pentru oprirea sângerării. Pentru orice boală, Dumnezeu a oferit un remediu în Marele Său Dulap cu Medicamente al Naturii!

Prin activitatea Gândacilor Silfide[45] şi a Bacteriilor de putrefacţie, învelişurile noastre de carne se descompun în elementele componente, pentru a alimenta viaţa altor Creaturi. Cât de nechibzuiţi au fost strămoşii noştri în dorinţa lor de a păstra corpurile – îmbălsămându-le, împodobindu-le, închizându-le în mausolee. Ce oroare – să transformi învelişul nefolositor al trupului într-un obiect de adoraţie care nu are nimic sfânt! Şi, până la urmă, cât de egoist! Să nu răsplătim darul Vieţii dăruindu-ne din nou Vieţii când ne soseşte ceasul?

Data viitoare când veţi ţine în mână un pumn de compost umed, înălţaţi o rugăciune tăcută de mulţumire către toate celelalte foste Creaturi ale Pământului. Imaginaţi-vă că degetele voastre îi oferă fiecăreia dintre ele o îmbrăţişare plină de dragoste. Pentru că în mod sigur ele sunt printre noi, mereu prezente în acea matrice care ne hrăneşte.

Şi-acum să ne alăturăm Corului Muguri şi Flori şi să cântăm tradiţionalul Imn al Copiilor pentru Ziua Cârtiţei.

SLĂVIM DESĂVÂRŞITA CÂRTIŢĂ ŞI MICĂ

Slăvim desăvârşita cârtiţă şi mică Ce sub pământ de zor grădinăreşte, Râma, viermele şi harnica furnică Oriunde se găseşte.

Nevăzute stau de ochi Umani Sub cerul plin de stele.

Şi-n loc de aer au pământ.

---

45 C oleoptere ale căror larve se hrănesc cu cadavre.

Iar noaptea-i zi la ele.
Săpând şi afânând prin glod.
Dau viaţă plantelor;
Întreg pământu-ar fi deşert în lipsa lor.
Iar micii gândăcei-gropar.
Ce-n locuri stranii blă.
Ne schimbă corpul muritor în ţarină şi humă.
Pentru a Lui mărunte creaturi
Ce în pământ şi-n lemn îşi au sălaş să-i mulţumim cu bucurie acum.
Căci mult îi fură dragi.
Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

31

TOBY. ZIUA CÂRTIŢEI Anul Douăzeci şi cinci

Când Potopul se dezlănţuie, trebuie să numeri zilele, zicea Adam Unu. Trebuie să observi răsăriturile de Soare şi fazele Lunii, fiindcă pentru orice există un moment prielnic. Când meditǎm, să nu ne adâncim atât de mult în noi înşine, încât să ajungem în Veşnicie înainte de vreme. În stările Vegetative, nu coborâţi până la un nivel care e prea adânc pentru a vă mai permite ridicarea la suprafaţă, căci altfel se va lăsa Noaptea, ale cărei ceasuri sunt toate la fel pentru voi, şi nu va mai exista niciun fel de Speranţă.

Toby ţine socoteala zilelor într-un vechi carneţel de la Salonul de înfrumuseţare AnooYoo din Parc. În capul fiecărei pagini de culoare roz sunt doi ochi cu gene lungi – dintre care unul clipeşte conspirativ – şi o pereche de buze rujate. Ei îi plac ochii ăştia şi gurile zâmbitoare: într-un fel, îi ţin companie. În partea de sus a fiecărei pagini, ea scrie Sărbătoarea Grădinarilor sau numele Sfântului din data respectivă. Încă mai e în stare să recite pe de rost toată

lista: Sfântul E.F. Schumacher1, Sfânta Jane Jacobs[4647].

Sfânta Sigrithur1 din Gullfoss[4849], Sfântul Wayne Grady[50] al Vulturilor, Sfântul James Lovelock[51], Preafericitul Gautama Buddha, Sfânta Bridget Stutchbury[52] a Cafelei Ecologice[53], Sfântul Linnaeus[54] al Nomenclatorului Botanic, *Ospăţul Crocodililor*, Sfântul Stephenlay Gould[55] al Şisturilor Jurasice, Sfântul Gilberto Silva[56] al Liliecilor. Şi ceilalţi.

Sub numele fiecărei zile de sfânt, Toby îşi notează lucruri legate de grădinărit: ce a plantat, ce a recoltat, în ce fază era Luna la momentul respectiv, ce insecte şi-au făcut apariţia.

„Ziua Cârtiţei", scrie ea acum. „Anul Douăzeci şi cinci. Spală rufele. Lună în creştere" Ziua Cârtiţei a făcut parte din săptămâna Sfântului Euell. N-a fost o sărbătoare foarte reuşită.

Partea bună e că trebuie să fi apărut nişte

---

46 Economist și statistician britanic (1911-1977), cunoscut în special pentru criticile aduse modelelor economice occidentale.

47 Jurnalistă canadiano-americană.

48 Anna Sigrithur, bucătar-șef, adeptă a mișcării New Danish Cuisine (Noua Bucătărie Daneză), care susține folosirea produselor naturale, a surselor locale de hrană și a celor din flora spontană, atât pentru hrana preparată acasă, cât și pentru cea din restaurante.

49 Numele unei cascade din Irlanda.

50 Scriitor, traducător și redactor de carte din Canada, autor al unui studiu despre vulturi.

51 Om de știință, specialist în ecologie.

52 Profesoară de biologie la Universitatea York, membră a mai multor zeci de organizații care militează pentru păstrarea habitatelor păsărilor.

53 în original, shade-grown coffee, cafea obținută din plante crescute la umbra altor copaci, după principii ecologice.

54 Botanist suedez care a trăit în secolul al ^VIII-lea.

55 Paleontolog american.

561 ° Naturalist cubanez.

zmeuroafinmure, unele coapte. Avantajul dat de mutaţiile genetice e că planta produce fructe în toate anotimpurile. Poate că mai spre sfârşitul după-amiezii va coborî în grădină să le culeagă.

Cu două zile în urmă – de Sfântul Orlando Garrido[57] al Şopârlelor – a scris ceva care n-avea legătură cu grădinăritul. „Halucinaţie?” – asta scrisese. Acum se gândeşte la însemnarea asta. La momentul respectiv, păruse o halucinaţie.

Se întâmplase după furtuna obişnuită care avea loc în fiecare zi. Era sus, pe acoperiş, verificând conexiunile dintre butoaiele cu apă de ploaie: nu mai curgea apă de la singurul robinet pe care-l mai ţinea deschis la parter. Descoperise care era problema – ţeava de alimentare era blocată de un şoarece care se înecase acolo – şi tocmai voia să coboare înapoi pe scări, când auzise un sunet ciudat. Era ca un fel de cântec, dar nu semăna cu niciun cântec auzit de ea până atunci.

S-a uitat cu binoclul. La început n-a văzut nimic, apoi a apărut o procesiune ciudată, tocmai la capătul celălalt al câmpului. Părea să fie alcătuită doar din oameni dezbrăcaţi, deşi bărbatul care mergea în fruntea lor purta haine, un soi de pălărie roşie şi – era oare posibil? – ochelari de soare. Era urmat de bărbaţi, femei şi copii, cu pielea în toate culorile posibile; reglând binoclul pentru focalizare, observase că o parte dintre oamenii aceia goi aveau abdomene de culoare albastră.

Asta era motivul pentru care se hotărâse că era vorba despre o halucinape: culoareaalbastră. Şi cântecul cristalin, venit parcă din altă lume. Văzuse siluetele acelea doar pentru o clipă. Erau acolo, apoi dispăruseră ca un Probabil că intraseră printre copaci, urmând cărarea de-acolo.

Inima îi tresăltase de bucurie – nu se putuse abţine. Îi

57 Naturalist cubanez.

venea s-o ia la goană pe scări, să dea buzna afară, să alerge după ei. Dar era o speranţă mult prea exagerată, aceea că mai existau alţi oameni – atât de mulţi alţi oameni. Alţi oameni care păreau atât de sănătoşi. Era imposibil să fi fost reali. Dacă se lăsa ademenită afară de un asemenea miraj – ademenită în pădurea în care porcii făceau legea –, n-ar fi fost prima persoană din istorie distrusă de nălucirile exagerat de optimiste ale propriei minţi.

Dacă are de-a face cu un gol prea mare, zicea Adam Unu, creierul începe să inventeze lucruri. Singurătatea îşi inventează tovarăşi, aşa cum setea te face să vezi apă. Câţi marinari n-au eşuat căutând insule care erau doar o sclipire îndepărtată?

Îşi scoate creionul şi şterge semnul de întrebare. „Halucinaţie”, aşa scrie acum. Clar. Simplu. Fără nicio îndoială.

Pune jos creionul, îşi ia coada de mop, binoclu! şi puşca de unde le-a lăsat şi începe să urce greoi scările către acoperiş, pentru a-şi cerceta domeniul. În dimineaţa asta totul e încremenit. Nu se mişcă nimic afară, pe câmp – nu sunt animale mari, nici oameni goi cu pete albastre, care să cânte.

32

Cu câtă vreme în urmă să fi fost acea Zi a Cârtiţei în care Pilar încă mai era în viaţă? Probabil că în Anul Doisprezece.

Chiar înaintea dezastrului provocat de arestarea lui Burt. După ce fusese luat de cei din Corpurile de Securitate, iar Veena şi Bernice părăsiseră terenul viran, Adam Unu îi convocase pe toţi Grădinarii pe Acoperişul Grădinii Raiului pentru o adunare de urgenţă. Le dăduse veştile, iar când se lămuriseră despre ce era vorba, Grădinarii intraseră în stare de şoc. Revelaţia era atât de dureroasă şi îi făcea să se simtă atât de ruşinaţi! Cum de

reuşise Burt să cultive marijuana la Buenavista fără să bănuiască nimeni?

Din cauză că aveau încredere, bineînţeles, se gândise Toby. Grădinarii îi suspectau pe toţi cei din Lumea Externală, dar aveau încredere într-ai lor. Iar acum se numărau şi ei printre nenumăraţii credincioşi care se treziseră într-o bună zi că vicarul fugise cu banii pentru construirea bisericii, lăsând în urmă un lung şir de băieţi de altar molestaţi. Măcar Burt nu molestase niciun băiat de altar, cel puţin din câte se ştia până acum. Printre copii circulau tot felul de bârfe – genul de remarci pline de cruzime făcute de copii –, dar nu erau despre băieţi. Doar despre fete, şi era vorba doar de pipăit.

Singurul Grădinar care nu fusese surprins şi îngrozit de culturile de marijuana era Philo Ceaţă, dar pe el nu-l surprindea şi nu-l îngrozea niciodată nimic. El zisese doar atât: „Mi-ar plăcea să încerc marfa aia, să văd dacă e bună de ceva”.

Adam Unu întrebase dacă erau voluntari care să primească familiile nevoite să-şi părăsească brusc locuinţele – nu se puteau întoarce la Buenavista, zisese el, pentru că locul avea să fie năpădit de cei din Corpurile de Securitate, aşa că era cazul să renunţe la gândul de a-şi recupera bunurile.

— Dacă ar fi luat foc blocul, nu v-aţi şi întors înăuntru cu sufletul la gură ca să salvaţi nişte mărunţişuri şi nişte nimicuri fără valoare, a zis el. În felul acesta, Dumnezeu vă pune la încercare ca să vadă cât de mult sunteţi legaţi de tărâmul iluziilor zadarnice.

Situaţia n-ar fi trebuit să-i deranjeze pe Grădinari: ei îşi adunau bunurile materiale de prin locurile unde lăsa lumea obiectele nefolositoare şi de prin tomberoane, aşa că ar fi putut oricând să adune altele, cel puţin în teorie. Cu toate astea, cineva deplânsese pierderea unui pahar de cristal, iar altcineva făcuse tevatură din cauza unui aparat

de făcut vafe, care avea valoare sentimentală.

Apoi Adam Unu le ceruse tuturor celor prezenţi să nu vorbească despre Burt şi Buenavista, şi mai ales despre Corpurile de Securitate.

— E posibil să ne audă duşmanii noştri, a zis el.

Spunea din ce în ce mai des lucrurile astea: Toby se întreba uneori dacă nu era paranoic.

— Nuala, Toby, li se adresase el pe când ceilalţi plecau. Un moment. Poţi merge acolo să verifici? l-a întrebat pe Zeb. Deşi presupun că nu se mai poate face nimic.

— Nţţ, a răspuns vesel Zeb. Nici pomeneală. Dar o să arunc o privire.

— Îmbracă-te în hainele de plebeu, a adăugat Adam Unu.

Zeb dăduse aprobator din cap.

— Hainele de motociclist solar, a spus el, îndreptându-se apoi agale spre scara de incendiu.

— Nuala, draga mea, i s-a adresat Adam Unu. Poţi să ne lămureşti cât de cât? În legătură cu ceea ce a spus Veena despre tine şi Burt…

Nuala a început să se smiorcăie.

— Habar n-am, a răspuns ea. E o minciună gogonată! Ce lipsă de respect! Mă simt atât de jignită! Cum de şi-a putut închipui aşa ceva despre mine şi… Adam Treisprezece?

N-a fost prea greu – se gândise Toby – având în vedere <m te freci de toţi purtători de nădragi. Nuala flirta cu orice fiinţă de sex masculin. Dar Veena fusese în stare Vegetativă cât flirta ea – şi-atunci ce anume îi iscase bănuielile?

— Niciunul dintre noi nu crede aşa ceva, draga mea, i-a zis Adam Unu. Veena trebuie să fi plecat urechea la cine ştie ce bârfitor – poate un *agentorovocateur* t-mis de duşmanii noştri ca să ne dezbine. O să-i întreb pe portarii

de la Buenavista dacă Veena a avut vizitatori neobişnuiţi în ultima vreme. Şi-acum, dragă Nuala, ar trebui să-ţi ştergi lacrimile şi să te duci în Camera de Croitorie. Membrii congregaţiei noastre care au fost nevoiţi să-şi părăsească locuinţele vor avea nevoie de multe obiecte de îmbrăcăminte – tunici, de pildă –, şi ştiu că te-ai bucura să te faci utilă.

— Mulţumesc, a spus Nuala, recunoscătoare.

I-a aruncat lui Adam Unu privirea aia care spunea „tu eşti singurul care mă înţelege" şi a pornit grăbită spre scara de incendiu.

— Toby, draga mea, te îndeamnă inima să preiei îndatoririle lui Burt? a întrebat-o Adam Unu, imediat după plecarea Nualei. Botanica Plantelor de Grădină, Buruienile Comestibile… Te vom face Evă, bineînţeles. Intenţionam asta de mai multă vreme, dar Pilar era atât de mulţumită de ajutorul pe care i-l ofereai ca asistentă şi m-am gândit că te simţi bine în acel rol. N-am vrut să te iau de lângă ea.

Toby a căzut pe gânduri.

— Aş fi onorată s-o fac, a răspuns ea în cele din urmă. Dar nu pot accepta. Să fiu o Evă cu drepturi depline… ar fi o ipocrizie.

Nu reuşise să mai ajungă la momentul de iluminare resimţit în prima zi de după venirea la Grădinari, deşi încercase de mai multe ori să ajungă în acea stare. Încercase cu Retragerea, trecuse printr-o săptămână de Izolare, făcuse de Veghe, luase ciupercile şi elixirurile potrivite, dar n-avusese nicio revelaţie specială. Viziuni, da, dar niciuna care să aibă vreun înţeles. Sau niciuna cu vreun înţeles pe care să-l poată descifra.

— Ipocrizie? a zis Adam Unu, încreţindu-şi fruntea. În ce fel?

Toby şi-a ales cuvintele cu grijă: nu voia să-i rănească sentimentele.

— Nu sunt sigură că eu cred în toate astea.

Ceea ce spunea era doar în parte adevărat: nu credea decât în foarte puţine lucruri.

— În anumite religii, credinţa precede acţiunea, a zis Adam Unu. Într-a noastră, acţiunea precede credinţa.

Te-ai purtat ca şi cum ai fi crezut, dragă Toby. *Ca şi cum* – cuvintele acestea sunt foarte importante pentru noi. Continuă să trăieşti respectând acest principiu, iar credinţa va veni şi ea, după o vreme.

— Nu-i o bază prea solidă, a răspuns Toby. Desigur, o Evă ar trebui să fie…

Ad-unu a oftat.

— N-ar trebui să ne aşteptăm la prea multe când vine vorba de credinţă, a spus el. Cunoaşterea omenească e supusă greşelii, iar noi vedem ca printr-o sticlă întunecată. Orice religie este o umbră a lui Dumnezeu. Dar umbrele lui Dumnezeu nu sunt Dumnezeu.

— N-aş vrea să dau un exemplu prost, a zis Toby. Copiii îşi pot da seama dacă te prefaci – vor vedea că o fac doar de formă. Asta ar putea să dăuneze ţelurilor noastre.

— Îndoielile tale mă fac să fiu şi mai convins, a răspuns Adam Unu. Îmi arată că eşti demnă de încredere. Pentru orice „Nu” există şi un „Da”! Ai vrea să-mi faci un hatâr?

— Ce hatâr? a întrebat Toby cu prudenţă.

Nu voia să aibă responsabilităţile unei Eve – nu voia să-şi limiteze opţiunile. Voia să aibă libertatea de a renunţa, dacă simţea nevoia s-o facă. Am fost doar o oportunistă, se gândise. Am profitat de bunătatea lor. Ce prefăcută!

— Roagă-te să primeşti îndrumare. Stai o noapte de Veghe. Roagă-te să capeţi puterea de a-ţi înfrunta îndoielile şi temerile. Cred cu tărie că vei primi un răspuns pozitiv. Ai daruri care n-ar trebui irosite. Şi te asigur că vom fi cu toţii bucuroşi să te avem ca Evă printre noi.

— Bine, a spus Toby. Asta pot să fac.

Pentru orice, Da”, şi-a zis ea, există şi un, Nu”.

Pilar era cea care avea în pază materialele necesare pentru Veghe şi celelalte substanţe folosite de Grădinari pentru călătoriile în afara trupului. Toby nu mai vorbise cu ea de câteva zile, din cauza bolii de care suferea – un enterovirus, aşa umbla vorba. Dar în discuţia pe care o avuseseră, Adam Unu nu pomenise nimic despre boală, aşa că era posibil ca Pilar să se fi făcut bine. Virusurile astea nu rezistau mai mult de-o săptămână.

Toby a căutat separeul minuscul ocupat de Pilar în partea din spate a clădirii. Pilar stătea pe jumătate întinsă pe saltea; o lumânare din ceară de albine pâlpâia într-o cutie de conserve aşezată alături, pe podea. Aerul era stătut şi mirosea a vomă. Dar ligheanul de lângă Pilar era gol şi curat.

— Dragă Toby, a zis Pilar. Vino şi aşază-te lângă mine.

Chipul ei mic semăna mai mult ca niciodată cu o castană, deşi pielea îi era palidă – pe cât de palidă poate fi pielea maronie. Era cenuşie. Înceţoşată.

— Te simţi mai bine? a întrebat-o Toby, cuprinzând cu amândouă mâinile gheara numai piele şi os a lui Pilar.

— A, da, mult mai bine, răspunsese Pilar, cu un zâmbet blând.

Vocea îi era slabă.

— Ce-ai păţit?

— Am mâncat ceva ce nu mi-a priit, a zis Pilar. Aşa deci, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Voiam să mă asigur că eşti bine, răspunsese Toby, dându-şi seama chiar în acel moment că era adevărat ceea ce spunea.

Pilar părea atât de palidă, de împuţinată. Şi-a dat seama că se temea: dacă Pilar… – care părea eternă, care cu siguranţă fusese dintotdeauna acolo, sau dacă nu dintotdeauna, cel puţin de foarte multă vreme, ca un l Iovan sau ca un ciot din timpuri imemoriale – … ce s-a

întâmplat dacă ea ar fi dispărut dintr-odată?

— Ce drăguţ din partea ta, a zis Pilar, strângând-o Toby de mână.

— Adam Unu mi-a cerut să devin o Evă.

— Şi presupun că ai refuzat? a zis Pilar, zâmbind.

— Aşa e, a răspuns Toby.

De obicei, Pilar îi putea ghici gândurile.

— …Dar vrea să stau de Veghe peste noapte. Ca să i rog pentru îndrumare.

— Aşa ar fi cel mai bine, a zis Pilar. Ştii unde ţin e necesare pentru Veghe. În sticla maro, a adăugat ea, timp ce Toby ridica perdeaua din fâşii de cauciuc şi sfo: din faţa rafturilor pe care erau păstrate diverse lucri. Doar cinci picături, şi încă două din cea purpurie.

— Am mai încercat vreodată amestecul ăsta? în base Toby.

— Exact pe ăsta, nu. Vei primi un răspuns cu el, în ferent care-ar fi. Nu dă greş niciodată. Natura nu ne tdează niciodată. Ştii asta, nu?

Despre asta, Toby nu ştia nimic. A numărat picătw într-una din ceştile de ceai ciobite ale lui Pilar, apoi a sticlele la loc.

— Eşti sigură că te simţi mai bine? a întrebat-o.

— În clipa asta, mă simt bine, a răspuns Pilar. Ne tem simţi bine doar în prezent. Ei, şi-acum du-te, To dragă, şi să ai parte de-o Veghe plăcută. La noapte, lu’ va fi în creştere. Bucură-te de ea!

Uneori, când te trimitea într-una dintre călătoriile: fletului, Pilar vorbea de parcă ar fi fost paznicul căluşei. de la bâlci.

Ca loc pentru Veghea ei, Toby îşi alesese straturile cu roşii din Grădina Raiului de pe Acoperiş. Trecuse locul pe tăbliţa pe care te înscriai pentru Veghe, aşa cum se cerea: cei care făceau de Veghe se rătăceau uneori şi ca să le dai de urmă era util să ştii unde anume fuseseră.

Recent, Adam Unu se apucase să pună oameni de pază la fiecare etaj, chiar lângă palier. Aşa că nu pot să cobor scările Grădinii fără să fiu văzută de cineva, s-a gândit Toby. Cu excepţia cazului în care cad de pe acoperiş.

A aşteptat până la apus, apoi a luat picăturile cu un amestec de Soc şi Zmeură, ca să nu le simtă gustul: poţiunile pentru Veghe ale lui Pilar aveau întotdeauna un gust de resturi vegetale împuţite. Pe urmă s-a aşezat în poziţia pentru meditaţie, lângă o tufă mare de roşii, care în lumina lunii arăta ca un dansator contorsionat şi plin de frunze sau ca o insectă grotescă.

N-a trecut mult până când planta a început să strălucească şi să-şi răsucească lujerii, iar fructele ei au pornit să bată ca nişte inimi. Lângă ea erau greieri care vorbeau în limbi1: crit crit, ricric, pric pric…

Gimnastică neuronală, s-a gândit Toby, închizând ochii.

Oare de ce nu pot crede? a întrebat ea întunericul.

În spatele pleoapelor închise avăzut un animal. Avea o culoare aurie, cu ochi verzi şi blânzi, canini şi o lână creaţă în loc de blană. A deschis botul, dar n-a vorbit, ci a căscat.

A privit-o. Toby l-a privit, la rândul ei.

— Eşti rezultatul unui amestec bine dozat de toxine vegetale, i-a zis ea.

Pe urmă a adormit.

1 Sintagmă care în limbajul ecleziastic desemnează starea asemănătoare unei transe în care intră o persoană, începând să vorbească într-o limbă pe care n-o cunoştea până atunci.

33

A doua zi de dimineaţă, Adam Unu a venit să vadă cum a mers Veghea lui Toby.

— Ai primit un răspuns? a întrebat-o.

— Am văzut un animal, a zis Toby.

Adam Unu era încântat.

— Ce deznodământ fericit! Ce animal? Ce ţi-a spus?

Dar înainte ca Toby să poată răspunde, a întors capul, privind peste umăr:

— Avem un mesager, a zis el.

În năuceala de după Veghe, Toby a crezut că se referă la vreun înger al ciupercilor sau vreun spirit al plantelor, dar era doar Zeb, respirând greoi după ce urcase scara de incendiu. Încă mai purta hainele de plebeu în care se deghizase: o vestă din împiele, blugi soioşi şi bocanci ponosiţi de motociclist solar. Părea mahmur.

— Ai stat treaz toată noaptea? l-a întrebat Toby.

— Şi tu, după cum se vede, a răspuns Zeb. O să-mi facă capul calendar când mă întorc la cuib – lui Lucerne nu-i place deloc să am de lucru noaptea.

Nu părea să-şi facă prea multe probleme din cauza asta.

— Vrei să convoci adunarea generală, sau vrei să auzi tu primul veştile proaste? l-a întrebat pe Adam Unu.

— Să aud primul veştile proaste, a zis Adam Unu. S-ar putea să fie necesar să le cosmetizăm înainte de a le oferi publicului larg.

A făcut un semn din cap spre Toby:

— Ea nu se sperie.

— Aşa e, a zis Zeb. Uite cum stă treaba.

Sursele lui de informare nu erau oficiale – ne-a spus: pentru a afla adevărul, fusese nevoit să se sacrifice şi să-şi petreacă o seară întreagă la Solzi şi Cozi, privind cum se răsucesc fetele, în timp ce se învârteau pe-acolo angajaţii Corpurilor de Securitate aflaţi în orele din afara programului. Nu-i plăcea să se apropie prea mult de oamenii ăştia, a zis el – i se întâmplase o chestie şi putea fi recunoscut, în ciuda schimbărilor pe care şi le făcuse. Dar cunoştea câteva fete, aşa că s-a folosit de ele ca să afle

zvonurile.

— Le-ai plătit? a întrebat Adam Unu.

— Nimic nu e pe gratis, a răspuns Zeb. Dar n-am plătit prea mult.

Burt chiar cultivase marijuana la Buenavista, a zis el. Folosise metoda obişnuită – apartamente goale, ferestre astupate, curent electric furat. Lămpi pentru cultură cu spectru complet, sisteme de irigare automate, totul de cea mai bună calitate. Dar nu fusese vorba doar despre iarbă obişnuită, nici măcar despre super-iarba de pe Coasta de Vest: era o variantă stratosferică, un hibrid cu gene de *peyote* şi ciuperci *psilocybt*? –, ba chiar şi cu un pic de *ayahuasca1* – folosiseră partea aia bună, deşi nu eliminaseră complet partea care te făcea să-ţi vomiţi şi sufletul. O mulţime de indivizi care încercaseră chestia asta ar fi făcut moarte de om ca s-o mai ia şi-a doua oară, dar cum nu se produsese încă foarte multă, se vindea la un preţ foarte mare.

Era o operaţiune a Corpurilor de Securitate, fireşte. Laboratoarele HelthWyzer realizaseră mutaţiile genetice, iar cei din Corpurile de Securitate o vindeau angro. Desfăşurau operaţiunea asta la fel ca orice altă operaţiune ilegală, prin intermediul mafioţilor plebei. Li se păruse o glumă bună să pună un Adam pe post de faţadă şi să planteze culturile într-o clădire controlată de Grădinari. Îl plăteau pe Burt destul de bine, însă el încercase să-i tragă pe sfoară, vânzând doar pentru propriul profit. Şi nici nu-l prinseseră, a explicat Zeb, decât după ce Corpurile de Securitate au primit o informaţie anonimă. Au stabilit că fusese folosit un telefon mobil aruncat într-un tomberon de gunoi. Nu s-a găsit ADN pe el. Însă era o voce de femeie. O femeie foarte supărată.

Trebuie să fi fost Veena, şi-a zis Toby. Oare de unde o fi făcut rost de telefon? Se zvonea că o dusese pe Bernice pe Coasta de Vest cu banii primiţi de la Corpurile de

Securitate.

— Şi-acum unde e? a întrebat Adam Unu. Vreau să zic, Adam Treisprezece… Adică fostul Adam Treisprezece. Mai e în viaţă?

— N-aş putea să-ţi spun, a răspuns Zeb. Despre asta nu s-a auzit nimic.

— Să ne rugăm, a spus Adam Unu. O să vorbească despre noi.

— Dacă a avut relaţii atât de serioase cu ei, a făcut-o deja, a zis Zeb.

— Ştia despre mostrele de ţesut ale lui Pilar? a întrebat Adam Unu. Şi despre omul nostru de legătură de la HelthWyzer? Despre dineul nostru curier cu borcanul de miere?

— Nu, a spus Zeb. Doar tu, cu mine şi cu Pilar. N-am discutat niciodată treaba asta în Consiliu.

— Din fericire, a zis Adam Unu.

— Să sperăm că va avea un accident cu un cuţit de vânătoare, a zis Zeb. N-ai auzit nimic din toate astea, a adăugat apoi către Toby.

— Nu-ţi face griji! a zis Adam Unu. Acum, Toby e cu adevărat una de-a noastră. Va deveni Evă.

— Dar n-am primit un răspuns! a protestat Toby.

Căscatul unui animal nu era o viziune foarte hotărâtoare.

Adam Unu a zâmbit blajin.

— Vei lua decizia corectă, a zis el.

Toby şi-a petrecut restul după-amiezii preparând un amestec irezistibil pentru şobolani, cu care să lase o dâră de la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri” până la Buenavista. Scopul era să-i scoată pe şobolani din prima locaţie şi să-i ducă în cealaltă, fără pierderi de vieţi: Grădinarii nu voiau să strămute o Specie înrudită fără să-i ofere un adăpost la fel de bun.

Folosise bucăţele de carne din rezerva pe care Pilar o

păstra pentru viermi, nişte miere şi nişte unt de arahide – o trimisese pe Amanda *lasup-markette* să cumpere untul. Plus nişte brânză râncedă; iar pentru partea lichidă, nişte drojdii de bere. Când a fost gata, a trimis după Shackleton şi Crozier şi le-a spus ce să facă.

— Chestia asta chiar că-i împuţită, a zis Shackleton, adulmecând-o cu admiraţie.

— Ce ziceţi, văputeţi descurca? a zis Toby. Pentru că dacă nu puteţi…

— Se rezolvă, a zis Crozier, îndreptându-şi umerii.

— Pot să vin şi eu? a întrebat micul Oates, care venea după ei.

— Nu luăm sugaci, a răspuns Crozier.

— Aveţi grijă, a zis Toby. N-am vrea să vă găsim împuşcaţi pe vreun teren viran. Şi fără rinichi.

— Ştiu ce am de făcut, a răspuns Shackleton cu mândrie. Zeb o să ne ajute. Suntem îmbrăcaţi cu haine de-ale plebeilor – vezi?

Şi-a desfăcut cămaşa de Grădinar: pe dedesubt avea un tricou negru pe care scria: „MOARTEA: O SOLUŢIE PERFECTĂ PENTRU SCĂDEREA ÎN GREUTATE!” Sub slogan erau un craniu şi două oase încrucişate, de culoare argintie.

— Tipii ăia din Corpurile de Securitate sunt atât de proşti! a zis Crozier, rânjind.

Avea şi el un tricou: „Dansatoarelor la bară le place maciuca mea”.

— O să trecem chiar pe sub nasul lor, a adăugat el.

— Nu-s sugaci, a zis Oates, apoi i-a tras lui Crozier un şut în fluierul piciorului.

Crozier l-a pocnit peste cap.

— Pe noi nu ne bagă în seamă, a zis Shackleton. Nici măcar n-o să ne vadă.

— Mâncător de porci! a exclamat Oates.

— Gata, Oates, ai spus destule prostii, i-a zis Toby.

Poţi să vii cu mine ca să mă ajuţi să hrănesc viermii. Duceţi-vă, le-am ai spus ea celorlalţi doi. Uite sticla. N-o vărsaţi înăuntrul Magazinului de Cosmetice, şi mai ales nu pe lemn, pentru că altfel nişte nefericiţi vor avea de furcă multă vreme cu ea. Ne bazăm pe tine, a adăugat către Shackleton.

Era bine să le laşi unor băieţi de vârsta aia impresia că fac treaba unor bărbaţi, atâta vreme cât nu se lăsau duşi de val.

— Ciao, pişăciosule, a zis Crozier.

— Eşti un împuţit, i-a răspuns Oates.

34

În dimineaţa zilei următoare, Toby ţinea un curs la Clinică – Plantele de Suflet, pentru cei cu vârste între doisprezece şi cincisprezece ani. Botanică Maniacă, aşa îi ziceau puştii, ceea ce era oricum mai bine decât numele pe care le găseau pentru alte cursuri: Căcare-Defecare – pentru instructajul privitor la bioletele violete –, Mâzgă şi Gunoi – pentru Realizarea Grămezilor de Compost.

— Salcie, a zis ea. Analgezic. Scrieţi pe tăbliţe: A-N-A-L-G-E-Z-I-C.

A urmat un scârţâit de cretă – prea de tot.

— Nu mai face aşa, Crozier, a zis Toby fără să se uite.

Crozier era un scârţâitor cronic. Auzise oare o şoaptă despre „Vrăjitoarea Uscată”?

— Auzit, Shackleton, a zis ea.

Elevii erau mai agitaţi ca de obicei: unda de şoc de după scandalul pe care-l făcuse Veena.

— Analgezic – ce înţelegem prin asta?

— Care opreşte durerea, a răspuns Amanda.

— Corect, Amanda, i-a spus Toby.

Amanda, întotdeauna suspect de cuminte în clasă, era acum şi mai şi. Era şmecheră, Amanda. Prea versată în tertipurile Lumii Externale. Dar Adam Unu credea că venirea la Grădinari fusese benefică pentru ea, şi cine ar fi

putut să nege că viaţa Amandei nu se schimbase?

Dar era păcat că Ren fusese atrasă pe orbita mult prea ispititoare a Amandei. Ren era prea maleabilă – risca să fie mereu sub influenţa altcuiva.

— Ce parte a Salciei folosim pentru a face analgezicul? a continuat ea.

— Frunzele? a zis Ren.

Prea dornică să fie pe plac, dând oricum răspunsul greşit, şi, în plus, mai încordată ca de obicei. Probabil că Ren era marcată de pierderea lui Bernice – sau poate se simţea vinovată: cu câtă brutalitate fusese dată la o parte Bernice odată cu intrarea Amandei în scenă! îşi imaginează că noi nu-i vedem, şi-a zis Toby. Îşi închipuie că nu ştim ce pun la cale. Snobismele, actele de cruzime, schemele lor.

Atunci şi-a băgat Nuala capul pe uşă.

— Toby a zis ea, putea să vorbesc ceva cu tine?

Tonul ei era lugubru. Toby a ieşit pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Trebuie să te duci s-o vezi pe Pilar, a răspuns Nuală. Chiar acum. Şi-a ales clipa.

Toby a simţit cum i se strânge inima. Deci Pilar o minţise. Nu, n-o minţise; doar că nu-i spusese tot adevărul. I se trăgea de la ceva ce mâncase, dar nu fusese o întâmplare. Nuala a strâns-o pe Toby de braţ ca să arate cât de mult o compătimeşte. Ia-ţi palmele umede de pe mine – a zis în gând Toby –, eu nu sunt un bărbat.

— Poţi să te ocupi tu de clasa mea? a întrebat-o. Îi învăţ despre Salcie.

— Bineînţeles, Toby dragă, a răspuns Nuală. O să cânt cu ei *Salcia Plângătoare*.

Cântecul ăsta siropos era preferatul Nualei; îl compusese ea însăşi pentru copiii mai mici. Toby îi şi vedea pe puştii ăştia mai mari dându-şi ochii peste cap. Dar cum Nuala nu ştia de fapt mare lucru despre plante, faptul că-i

punea să cânte cel puţin umplea timpul cu ceva.

Toby s-a îndepărtat în grabă, cu vocea Nualei în fardai:

— Toby a fost solicitată pentru o misiune caritabilă, aşa că hai s-o ajutăm cântând melodia Salciei Plângătoare.

Vocea ei puternică de contralto, cam lipsită de modulaţii, s-a ridicat deasupra glasurilor lipsite de vlagă ale copiilor:

Salcie Plângătoare, Salcie Plângătoare.

Arbore cu ramuri unduitoare.

Vino ca să-mi iei durerea când pe pat m-oi odihni.

Iadul ar putea fi versuri de-ale Nualei recitate la nesfârşit, şi-a zis Toby. Şi, oricum, nu era vorba despre Salcia Plângătoare, ci despre Salcia Albă, *salix alba*, care conţinea acid salicilic. Asta făcea durerea să dispară.

Pilar zăcea în separeu! ei, întinsă pe pat, cu lumânarea din ceară de albine încă arzând în cutia ei de tablă. Şi-a întins degetele ei subţiri şi maronii.

— Scumpă Toby, a zis ea. Îţi mulţumesc că ai venit. Voiam să te văd.

— Ai făcut-o chiar tu! i-a zis Toby. Nu mi-ai spus!

Era atât de tristă, încât era furioasă.

— N-am vrut să-ţi iroseşti vremea făcându-ţi griji, a răspuns Pilar, a cărei voce scăzuse până la şoaptă. În vrut să ai parte de o Veghe plăcută. Hai, vino lângă mine şi spune-mi ce-ai văzut azi-noapte.

— Un animal, a zis Toby. Un fel de leu, dar nu chiarleu.

— Bun, a şoptit Pilar. Asta-i un semn bun. Vei avea parte de un ajutor puternic, la nevoie. Mă bucur că n-a fost un melc fără cochilie, a adăugat ea cu un râs firav, după care faţa i s-a strâmbat de durere.

— De ce? i-a zis Toby. De ce ai tacut-o?

— Primit diagnosticul, a răspuns Pilar. E cancer. Foarte avansat. Aşa că e mai bine să mă duc acum, cât

încă mai ştiu ce fac. De ce să mai bolesc inutil?

— Ce diagnostic? a întrebat-o Toby.

— Am trimis nişte probe pentru biopsie, a răspuns Pilar. Katuro s-a ocupat de asta – a luat probele de ţesut. Le-am ascuns într-un borcan de miere şi le-am trimis pe furiş la un laborator de analize de la HelthWyzer West – sub un alt nume, desigur.

— Cine le-a transportat? Zeb?

Pilar a zâmbit ca la o glumă numai de ea ştiută.

— Un prieten. În mulţi prieteni.

— Te-am putea duce la un spital, i-a zis Toby. Sunt convinsă că Adam Unu ne-ar da voie…

— Nu-ţi renega credinţa, Toby, fata mea. Ştii ce părere avem noi despre spitale. E ca şi cum m-aţi arunca la groapa de gunoi. Oricum, nu există tratament pentru ceea ce am eu. Hai, dă-mi paharul ăla – ăla albastru.

— Nu încă! i-a zis Toby.

Cum putea oare s-o lungească, să amâne sorocul? S-o mai ţină pe Pilar lângă ea.

— E doar apă, cu puţină Salcie şi un pic de Opiu, i-a şoptit Pilar. Îţi amorţesc durerea fără să te facă să-ţi pierzi cunoştinţa. Vreau să rămân trează cât mai mult posibil. Deocamdată mi-e bine.

Toby a privit-o pe Pilar cum bea.

— Mai vreau o pernă, a zis Pilar.

Toby i-a întins unul dintre sacii cu pleavă de la picioarele patului.

— Aici, tu ai fost familia mea, i-a zis. Mai mult decât ceilalţi.

Îi venea greu să vorbească, dar se încăpăţâna să nu izbucnească în plâns.

— La fel ai fost şi tu pentru mine, i-a spus Pilar cu simplitate. Nu uita să te ocupi de Araratul de la Buenavista. Reînnoieşte mereu proviziile.

Toby nu voia să-i spună că pierduseră Araratul de la

Buenavista din cauza lui Burt. De ce s-o supere? A sprijinit-o pe Pilar cu perna: era ciudat de grea.

— Ce ai luat? a întrebat-o.

I se pusese un nod în gât.

— Te-am învăţat destule, a zis Pilar, căreia îi apăruseră încreţituri la colţurile ochilor, de parcă toată treaba asta ar fi fost o farsă. Hai să vedem dacă poţi ghici. Simptome: crampe şi vomă. Apoi o perioadă de respiro, în care starea pacientului pare să se îmbunătăţească. Însă între timp ficatul e distrus lent. Nu există antidot.

— O ciupercă *amanita*, a răspuns Toby.

— Bravo, fetiţo, a şoptit Pilar. Buretele viperei, un prieten care te ajută la nevoie.

— Dar o să ai dureri atât de mari, a spus Toby.

— Nu-ţi face griji, a zis Pilar. Întotdeauna pot apela la Concentratul de Opiu. E în sticla roşie – aceea. O să-ţi spun eu când e cazul. Şi-acum, ascultă-mă cu atenţie. Astea sunt ultimele mele dorinţe. După cum spunem noi, giulgiurile n-au buzunare – toate bunurile lumeşti trebuie să treacă de la cei morţi la cei vii, iar asta include şi ceea ce ştii. Vreau să-ţi rămână ţie tot ce am adunat aici – toate materialele mele. E o colecţie serioasă şi îţi dă o mare putere. Păzeşte-o bine şi foloseşte-o cu cap. Încredere că aşa vei face. Eşti familiarizată cu o parte dintre sticlele astea. Pentru celelalte, am scris o listă pe hârtie – trebuie s-o memorezi şi-apoi s-o distrugi. Lista e în borcanul verde – acela. Promiţi?

— Da, a răspuns Toby. Promit.

— Promisiunile făcute celor aflaţi pe patul de moarte sunt sacre la noi, a zis Pilar. Ştii asta. Nu plânge. Uită-te la mine. Eu nu sunt tristă.

Toby ştia prea bine dogma: Pilar credea că îşi consacră de bunăvoie trupul matricei Vieţii, şi mai credea şi că ăsta e motiv de bucurie.

Dar cu mine cum rămâne? s-a întrebat Toby. Eu

rămân a nimănui. Era ca atunci când îi murise mama, apoi tatăl. De câte ori mai trebuia să rămână orfană? Nu te smiorcăi! îşi spusese cu asprime.

— Aş vrea să devii Eva Şase, i-a zis Pilar. În locul meu. Nimeni altcineva n-are nici talentul, nici cunoştinţele necesare. Poţi face asta pentru mine? Îmi promiţi?

Toby i-a promis. Ce altceva i-ar fi putut spune?

— Bine, a şoptit Pilar, răsuflând uşurată. Şi-acum cred c-a venit vremea pentru Opiu. Sticla roşie, aia e. Urează-mi călătorie plăcută.

— Îţi mulţ-esc pentru tot ce m-ai învăţat.

Nu mai suport, s-a gândit ea. O ucid. Nu: o ajut să moară. Îi îndeplinesc dorinţele.

A privit-o pe Pilar cum bea.

— Îţi mulţumesc c-ai învăţat, i-a zis Pilar. Eu o să adorm ae-n. Nu uita să le spui albinelor.

Toby a stat lângă Pilar până când a încetat să mai respire. Apoi i-a tras cuvertura peste chipul acela împăcat şi a stins lumânarea. Oare i se păruse, sau din lumânare chiar se ridicase o vâlvătaie în momentul când a murit Pilar, de parcă ar fi trecut pe deasupra ei un mic curent de aer? Spiritul, ar fi zis Adam Unu. O energie pe care nu poţi pune stăpânire şi care nu poate fi măsurată. Spiritul incomensurabil al lui Pilar. Se dusese.

Dar dacă Spiritul n-avea nicio latură materială, n-avea cum să influenţeze flacăra unei lumânări. Sau ar fi putut?

Încep să fiu şi eu la fel de bleagă ca toţi ceilalţi, s-a gândit Toby. Toantă ca o gâscă. Următoarea mişcare ar fi să vorbesc cu florile. Sau cu melcii, ca Nuală.

Dar s-a dus să le spună albinelor. S-a simţit ca o idioată făcând asta, dar promisese. Şi-a adus aminte că nu era suficient să te gândeşti: trebuia să spui cuvintele cu voce tare. Albinele sunt mesagerii dintre lumea asta şi alte lumi, spusese Pilar. Dintre cei vii şi cei morţi. Ei purtau

Cuvântul care se făcuse una cu văzduhul.

Toby şi-a acoperit capul – după obicei, ar fi susţinut Pilar – şi s-a aşezat în faţa stupilor de pe Acoperiş. Albinele zburau pe-acolo ca de obicei, veneau şi plecau, cu picioruşele încărcate de polen, clătinându-se în timp ce făceau răsucirile ca nişte opturi ale dansurilor lor de semnalizare. Din interiorul stupilor se auzea zbârnâitul aripilor care loveau aerul, răcindu-l, ventilând încăperile şi culoarele. O albină e una cu toate albinele, avea Pilar obiceiul să spună, aşa că ce e bine pentru stup e bine şi pentru albină.

Mai multe albine acoperite cu puful lor auriu i s-au învârtit în zbor în jurul capului. Trei i-au aterizat pe faţă şi au început s-o guste.

— Dragi Albine, a zis ea. Am veşti pentru voi. Trebuie să-i spuneţi Reginei voastre.

Oare o ascultau? Poate. Amuşinau delicat contururile lacrimilor ei uscate. Din cauza sării, ar fi spus un om de ştiinţă.

— Pilar e moartă, a spus ea. Vă trimite urările ei de bine şi vă mulţumeşte pentru prietenia pe care i-aţi arătat-o timp de mulţi ani. Când va veni vremea s-o urmaţi în locul în care s-a dus, o veţi întâlni acolo.

Acestea erau cuvintele pe care Pilar o învăţase să le spună. Se simţea ca o neghioabă spunând lucrurile astea cu voce tare.

— Până atunci, eu sunt noua voastră Eva Şase.

N-o asculta nimeni, dar dacă ar fi ascultat-o, nu li s-ar fi părut nimic ciudat, nu aici, pe Acoperiş. În timp ce jos, pe pământ, ar fi fost luată drept o nebună care hoinărea pe străzi vorbind de una singură.

În fiecare dimineaţă, Pilar le aducea albinelor ultimele veşti. Oare lumea se aştepta ca Toby să facă acelaşi lucru? Da, aşa era. Era una dintre îndatoririle Evei Şase. Dacă nu le spuneai albinelor tot ce se întâmplă, zicea

Pilar, s-ar fi simţit jignite şi-ar fi roit, plecând în altă parte. Sau ar fi murit.

Albinele de pe faţa ei ezitau: poate că-i simţeau tremuratul. Dar puteau deosebi durerea de teamă, pentru că n-o înţepau. Au mai stat o clipă, apoi şi-au luat zborul, amestecându-se în mulţimile de deasupra stupilor.

35

După ce şi-a venit în fire şi şi-a luat o înfăţişare cumsecade, Toby s-a dus să-i spună lui Adam Unu.

— Pilar a murit, i-a zis ea. S-a ocupat chiar ea de asta.

— Da, draga mea. Ştiu, a răspuns Adam Unu. Am discutat înainte. A folosit Buretele Viperei, apoi Opiul?

Tobby a dat din cap în semn că da.

— Însă – asta-i o chestiune delicată şi contez pe discreţia ta – a fost de părere că n-ar trebui să li se spună tot adevărul celorlalţi Grădinari obişnuiţi. Faptul că decizi tu însuţi să pleci în călătoria finală reprezintă o opţiune morală doar pentru cei experimentaţi şi, trebuie să subliniez, doar pentru bolnavii în fază terminală, aşa cum a fost Pilar; dar nu e ceva ce ne-am dori să le devină accesibil tuturor – mai ales când vine vorba despre tinerii noştri, care sunt impresionabili şi susceptibili să se simtă atraşi de stările morbide şi falsul eroism. Sunt convins că n-ai lăsat de izbelişte sticluţele cu leacuri ale lui Pilar, nu? N-am vrea să se se întâmple vreun accident.

— Da, a răspuns Toby.

Aş avea nevoie să-mi facă cineva o cutie, s-a gândit ea. Una de metal. Cu lacăt.

— Şi-acum eşti Eva Şase, a zis radiind de încântare. Sunt atât de mulţumit, draga mea!

— Ai discutat şi asta cu Pilar, bănuiesc, a zis Toby.

Toată treaba cu Veghea fusese doar o stratagemă de tergiversare. Ca să c-tige timp până când Pilar ar fi aranjat treaba cu mine.

— A fost dorinţa ei sinceră, a zis Adam Unu. Nutrea o dragoste şi un respect foarte adânci pentru tine.

— Iar eu sper să mă arăt demnă de ea, a răspuns Toby.

Prin urmare, cei doi o prinseseră în capcană. Ce-ar fi putut spune? S-a trezit că intra în acel rol ritualic ca şi e-n picioarele i-ar fi intrat într-o pereche de pantofi din piatră.

Adam Unu convocase o adunare generală a Grădinarilor, unde ţinuse un discurs mincinos.

— Din nefericire – a început el –, draga noastră Pilar, Eva Şase, s-a stins în condiţii tragice ieri, după ce a identificat greşit o specie. A avut mulţi ani de activitate ireproşabilă pentru care merită respectul nostru, dar poate că aceasta a fost calea prin care Dumnezeu a vrut s-o cheme la el, pentru a-i servi lucrării Sale. Daţi-mi voie să vă reamintesc cât de important este să ne cunoaştem bine ciupercile şi să ne limităm la speciile bine cunoscute, precum zbârciogii, bureţii cu perucă şi ciupercile de bălegar – cele în privinţa cărora nu se pot face confuzii.

Cât timp a fost în viaţă, Pilar a extins enorm gama noastră de ciuperci, adăugându-i o serie de specimene sălbatice. Unele dintre ele vă pot fi de ajutor la meditaţia din timpul Izolărilor, dar vă rog să nu le luaţi înainte de a vă consulta cu o persoană bine informată şi aveţi grijă la legendele transmise din gură-n gură – nu ne dorim să mai apară astfel de incidente nefericite.

Îmi face plăcere să vă anunţ – a continuat Adam Unu – că destoinica noastră Toby a fost de acord să ocupe poziţia de Evă Şase. Aceasta a fost dorinţa lui Pilar, şi sunt convins că veţi fi cu toţii de acord că nu există nimeni mai potrivit pentru această poziţie. Eu însumi mă bazez în întregime pe ea pentru… pentru multe lucruri. Printre marile ei calităţi nu se numără doar cunoştinţele ei vaste, ci şi înţelepciunea, curajul de a înfrunta împrejurări potrivnice şi inima ei bună. Iată motivele pentru care a fost

aleasă de Pilar.

Urmaseră câteva înclinări ale capului şi zâmbete binevoitoare în direcţia lui Toby.

— Iubita noastră Pilar şi-a dorit să fie transformată în compost în Parcul Tradiţiei, a continuat Adam Unu. Ea însăşi a ales cu grijă tufişul pe care şi l-a dorit plantat deasupra ei – un frumos specimen de Soc –, aşa că peste ceva timp ne putem aştepta la beneficii în timpul culesului. După cum ştiţi, o fertilizare neoficială e riscantă şi poate atrage după sine pedepse grave – Lumea Externală consideră că până şi moartea însăşi trebuie să fie bine reglementată şi, mai presus de orice, supusă taxelor –, dar noi ne vom pregăti pentru acest eveniment cu mare grijă şi îl vom duce la capăt cu discreţie. Între timp, aceia dintre voi care doresc s-o vadă pe Pilar pentru ultima oară, o pot face mergând în separeul ei. Dacă doriţi să-i aduceţi un omagiu floral, v-aş sugera să alegeţi condurii-doamnei, care se găsesc din belşug în acest anotimp. Vă rog să nu culegeţi florile de usturoi, fiindcă le păstrăm pentru înmulţire.

Unii au vărsat câteva lacrimi, iar câţiva copii au izbucnit de-a binelea într-un plâns zgomotos – Pilar fusese foarte iubită. Apoi Grădinarii s-au împrăştiat. Câţiva i-au zâmbit din nou lui Toby ca să-i arate că erau bucuroşi de promovarea ei. Cât despre Toby însăşi, ea rămăsese pe loc, pentru că Adam Unu o ţinea de braţ.

— Iartă-mă, dragă Toby, i-a spus el când toţi ceilalţi au plecat. Îmi cer iertare pentru divagaţia mea ficţională. Uneori trebuie să spun lucruri care nu sunt de-a dreptul oneste. Dar o fac în vederea unui scop nobil.

Toby şi Zeb fuseseră desemnaţi să aleagălocaţia pentru transformarea lui Pilar în compost şi să înceapă să sape groapa. Încadrarea în timp era esenţială, spusese Adam Unu: Grădinarii nu foloseau refrigerarea, iar vremea era caldă, aşa că dacă n-o transformau de îndată pe Pilar

în fertilizator, avea să înceapă ea însăşi procesul, ceva mai repede decât ar fi fost de aşteptat.

Zeb avea câteva uniforme de-ale celor care lucrau la spaţiile verzi din Parcul Tradiţiei – salopete şi cămăşi verzi, cu logoul parcului imprimat în alb. S-au îmbrăcat amândoi cu ele şi au plecat, cu câteva lopeţi, nişte greble, un târnăcop şi o furcă troncănind în spatele camionetei. Pentru Toby, faptul că Grădinarii aveau o camionetă era ceva nou – dar se pare că aveau una. Era o furgonetă cu aer comprimat, pe care o ţineau într-un magazin cu produse destinate animalelor, aflat în Laguna cu Zoaie. Un magazin abandonat – în Laguna cu Zoaie, lumea nu prea avea nevoie de obiecte cu care să-şi răsfeţe animalele de casă, zisese Zeb, pentru că dacă aveai o pisică, era foarte probabil să sfârşească în tigaia cuiva.

Grădinarii imprimau tot felul de lucruri pe camioneta lor, după cum era nevoie, i-a explicat Zeb. Acum vopsiseră pe ea un logo al Parcului Tradiţiei, imitat la perfecţie.

— Printre Grădinari se numără mai mulţi foşti artişti grafici, a spus Zeb. Desigur, avem mai mulţi foşti… orice.

Merseseră cu maşina prin Hazna, claxonând ca să-i dea la o parte pe şmecheraşii plebei şi gonindu-i pe cei rare încercau să le forţeze ferestrele.

— Ai mai făcut treaba asta până acum? l-a întrebat Toby.

— Prin „treaba asta” te referi la îngroparea ilegală a unor doamne în vârstă într-un parc public? Nţţ, a răspuns Zeb. Până acum, pe tura mea n-a mai murit nicio Evă. Dar e un început pentru toate.

— Cât de periculos e? a întrebat Toby.

— Cred c-o să aflăm, a zis Zeb. Sigur, am putea s-o lăsăm pe un teren viran ca s-o mănânce animalele, dar ar putea sfârşi într-un Burger Misterios. Proteinele de natură animală s-au scumpit foarte mult. Sau ar putea fi vândută celor care produc petrocarbon, ei ar accepta orice. O s-o

scutim de chestia asta: bătrâna Pilar nu putea suferi petrocarbonul, era în contradicţie cu religia ei.

— Şi cu a *ta* nu? a zis Toby.

Zeb a chicotit.

— Las în seama lui Adam Unu chestiunile mai de fineţe ale doctrinei. Eu doar mă folosesc de ce e nevoie, ca să ajung unde trebuie. Hai să luăm o Happicuppa, a adăugat el, virând înspre o zonă comercială.

— Noi bem Happicuppa? a întrebat Toby. Modificată genetic, cultivată după principii neecologice, stropită cu otrăvuri? Ucide păsările, îi distruge pe ţărani – ştim cu toţii asta.

— Lucrăm sub acoperire, i-a zis Zeb. Trebuie să te porţi după cum cere rolul! a adăugat făcându-i cu ochiul, apoi s-a întins peste ea şi a deschis uşa camionetei. Mai fă-ţi câte-un hatâr din când în când. Pun pariu că erai o dulceaţă până să pună Grădinarii mâna pe tine.

Eram, îşi zice Toby. Asta spune cam totul. Însă tot era mulţ-ită: nu mai primise de ceva vreme un compliment care să aibă de-a face cu feminitatea ei.

Happicuppa fusese o prezenţă constantă în pauzele ei de prânz de pe vremuri, când reuşea s-o şteargă de la Burgerii Misterioşi; părea să fi trecut o veşnicie de când băuse ultima oară aşa ceva. Comandase un Happicappuchino. Uitase ce delicioase puteau fi. îl băuse cu înghiţituri mici: ar fi putut trece ani până să aibă ocazia să mai bea încă unul – asta dacă ar mai fi avut-o vreodată.

— Ar fi cazul să mergem, i-a zis Zeb înainte ca ea să fi terminat de-a binelea. Avem de săpat o groapă. Pune-ţi şapca şi îndeasă-ţi părul sub ea, aşa o poartă fetele care lucrează în parc.

— Hei, scârba cu parcul, s-a auzit o voce din spatele ei. Arată-ne şi nouă tufişul!

Toby se temuse să se uite împrejur. Dar Blanco era din nou la Painball, aflase asta de la Adam Unu – aşa se

zvonea pe stradă.

Zeb a văzut că-i era teamă.

— Dacă te supără careva, îi trag una cu târnăcopul, i-a zis el.

Odată întorşi în camionetă, şi-au croit drum pe străzile din ţinutul plebeilor până când au ajuns la intrarea de nord a Parcului Tradiţiei. Zeb şi-a fluturat permisul falsificat pe sub nasul paznicilor, apoi şi-au continuat drumul. Oficial, parcul era doar pentru pietoni, aşa că nu mai existau alte vehicule în afară de-al lor.

Zeb a condus încet, trecând pe lângă familiile de plebei aşezate la mese de picnic, ale căror grătare dădeau pe-afară. Grupuri de şmecheraşi plebei puşi pe scandal beau şi se învârteau aiurea. O piatră a izbit camioneta: angajaţii Parcului nu erau înarmaţi, iar şmecheraşii ştiau asta. Se întâmplase să-i încercuiască şi chiar făcuseră victime, i-a zis Zeb. Pâlcurile de copaci aveau ceva care-i făcea pe oameni să creadă că se pot dezlănţui.

— Oriunde e prezentă Natura, sunt şi nişte idioţi, a zis el vesel.

Au găsit un loc potrivit – o porţiune de teren deschis, unde tufa de soc urma să primească suficientă lumină de la soare şi unde nu aveau să dea peste multe rădăcini de copac atunci când săpau groapa. Zeb s-a apucat să afâneze pământul cu târnăcopul; Toby săpa cu lopata. Au pus o pancartă de semnalizare: „Plantat prin bunăvoinţa corporaţiei HelthWyzer West”.

— Dacă te întreabă cineva, am autorizaţie, a zis Zeb. Uite-o aici, în buzunar. Nici măcar nu m-a costat prea mult.

Când groapa a ajuns suficient de adâncă, şi-au strâns lucrurile, dar au lăsat pancarta acolo.

Transformarea lui Pilar în compost a avut loc în după-amiaza aceea. Pilar a ajuns la faţa locului în camionetă, într-un sac de cânepă pe care scria: „Îngrăşământ”, având alături tufa de soc şi un rezervor de

optsprezece litri plin cu apă. Nuala şi Adam Unu au condus Corul Muguri şi Flori prin parc, trecând chiar pe lângă locul de îngropăciune, pentru ca oricine s-ar fi aflat pe-aproape să se uite la ei mai degrabă decât la Zeb şi la Toby, care-şi plantau tufişul. Cântau *Imnul pentru Ziua Cârtiţei*, cât de tare îi ţineau plămânii. Când au ajuns la ultimul vers, Shackleton şi Crozier, deghizaţi în tricourile lor de şmecheraşi plebei, s-au repezit la ei de pe o alee laterală. Când Crozier a aruncat o sticlă, Mugurii şi Florile au început să ţipe şi au rupt rândurile, luând-o la goană pe alee. Top plebeii priveau cu interes urmărirea, sperând că vor avea parte de violenţă. Zeb s-a descurcat de minune, băgând-o pe Pilar în groapă fără să-i scoată sacul de cânepă şi aşezându-i deasupra tufa de soc. Toby a adăugat pământ şi l-a tasat cu lopata; apoi au pus apă.

— Scapă de mutra tristă, i-a zis Zeb. Poartă-te ca şi cum îţi faci pur şi simplu treaba.

Mai exista un spectator, un băiat înalt, cu părul negru. El nu fusese distras de spectacolul oferit de Muguri şi Flori; stătea sprijinit de un copac, de parcă nu i-ar fi păsat. Purta un tricou negru pe care scria: „FICATU-I RĂU ŞI TREBUIE PEDEPSIT.**

— Îl cunoşti pe băiatul ăla? a întrebat Toby.

Era ceva în neregulă cu tricoul lui. Dacă ar fi fost un adevărat şmecheraş plebeu, i s-ar fi potrivit mai bine.

Zeb a aruncat o privire spre băiat:

— Pe el? De ce?

— Pare să fie interesat de noi.

Să fi fost din Corpurile de Securitate? se întrebase ea. Nu. Cu siguranţă era prea tânăr.

— Nu te holba la el, i-a zis Zeb. O cunoştea pe Pilar. Eu l-am anunţat că vom fi aici.

36

După Adam Unu, Căderea Omului în păcat şi pierderea inocenţei avea mai multe faţete. Primatele

ancestrale căzuseră din copaci; apoi păcătuiseră trecând de la vegetarianism la consumul de carne. Apoi îşi pierduseră instinctul în favoarea raţiunii, şi prin urmare a tehnologiei; trecuseră de la semnale simple la o gramatică de o mare complexitate, şi deci la umanitate; de la lipsa de foc la folosirea acestuia, şi deci la folosirea de arme; de la împerecherea în anumite perioade la un neîncetat freamăt sexual. Apoi îşi pierduseră capacitatea de a se bucura de fericirea de moment, ajungând să contemple neliniştiţi trecutul mort şi viitorul îndepărtat.

Căderea încă nu se încheiase, iar traiectoria ei era mereu descendentă. Prin vârtejul cunoaşterii nu puteai decât să cobori mereu, învăţând din ce în ce mai mult, dar fără a fi mai fericit. Aşa stăteau lucrurile şi cu Toby, odată devenită Evă. Simţea cum titlul de Eva Şase se insinuează în fiinţa ei, măcinând-o, tocind contururile a ceea ce fusese cândva. Era mai mult decât cămăşile aspre purtate de penitenţi, era o cămaşă făcută din urzici. Cum de se lăsase prinsă în felul ăsta?

Însă acum ştia mai multe. Cum se întâmplă cu toate lucrurile învăţate, nu-ţi poţi imagina, odată ce le-ai aflat, cum de nu le ştiusei dinainte. La fel ca trucurile iluzioniştilor: lucrurile cunoscute se petreceau chiar sub ochii tăi, doar că tu te uitai în altă parte.

Iată un exemplu: Adamii şi Evele aveau un laptop. Toby fusese şocată descoperind asta – nu era un astfel de instrument în contradicţie directă cu principiile Grădinarilor? –, dar Adam Unu o liniştise: nu intrau online cu ajutorul lui decât după ce-şi luau precauţii excepţionale, şi-l foloseau în principal ca să stocheze date cruciale privitoare la Lumea Externală, având grijă să ascundă acest obiect periculos de restul membrilor obişnuiţi ai cultului Grădinarilor – în special când venea vorba despre copii. Şi totuşi, aveau unul.

— E precum colecţia de pornografie de la Vatican, îi

spusese Zeb. În mâinile tale, e în siguranţă.

Păstrau laptopul într-o nişă secretă din peretele micii încăperi aflate în spatele butoaielor de oţet, care era, de altfel, şi locul unde se ţineau, de două ori pe săptămână, adunările Adamilor şi Evelor. În camera asta era o uşă, dar înainte ca rolul de Evă s-o cuprindă în strânsoarea sa, lui Toby i se spusese că în spatele acesteia nu se afla decât o debara folosită pentru depozitarea sticlelor. Şi chiar erau acolo nişte poliţe pentru sticle goale, dar întregul raft se dădea la o parte pentru a scoate la iveală adevărata uşă a încăperii. Ambele uşi rămâneau mereu încuiate: doar Adamii şi Evele aveau chei. Acum avea şi Toby o cheie.

Trebuia să-şi fi dat seama că Adamii şi Evele se întâlneau într-un fel sau altul. Păreau să acţioneze şi să gândească la unison, şi nu foloseau telefoane sau calculatoare, deci cum ar fi putut să ia deciziile de grup fără a se întâlni faţă în faţă? presupusese, probabil, că făceau schimb de informaţii pe cale chimică, asemenea copacilor. Dar nu, nici vorbă de-o strategie atât de vegetală: stăteau în jurul unei mese, la fel ca orice alt conclav şi, după dezbateri intense, îşi formulau direcţiile de acţiune – fie ele teologice sau practice –, cu o intransigenţă de călugări medievali. Şi, la fel ca în cazul călugărilor, miza era din ce în ce mai mare. Asta o îngrijora pe Toby, deoarece Corporaţiile nu tolerau niciun fel de împotrivire, iar poziţia Grădinarilor împotriva activităţilor comerciale, în sensul lor cel mai larg, putea fi interpretată astfel. Aşa că Toby nu stătea izolată într-un soi de cocon, un fel de ţarc de oi, ca de pe altă lume, aşa cum bănuise cândva. În schimb, făcea echilibristică pe sârma unei foarte reale şi potenţial explozive puteri.

Pentru că, după toate aparenţele, Grădinarii nu mai erau un cult local şi neînsemnat. Influenţa lor era din ce în ce mai mare: nu numai că nu se limitau la Grădina Raiului de pe Acoperişul din Hazna, la acoperişurile vecine şi la

celelalte clădiri pe care le controlau, dar ajunseseră să aibă filiale în diferite cartiere ale plebeilor, ba chiar şi în alte oraşe. În plus, mai aveau şi celule de simpatizanţi secreţi din Lumea Externală, inftitraţi la toate nivelurile, chiar şi în interiorul Corporaţiilor. Informaţiile oferite de aceşti simpatizanţi erau indispensabile, după părerea lui Adam Unu: prin intermediul lor, puteau monitoriza intenţiile şi mişcările duşmanilor, măcar parţial.

Celulelor respective li se spunea Trufe, pentru că erau organizaţii subterane, rare şi valoroase, pentru că nu puteai să prevezi unde aveau să apară şi pentru că erau folosiţi porci şi câini pentru descoperirea lor.

Nu că Grădinarii ar fi avut ceva împotriva câinilor şi porcilor, se grăbea Adam Unu să explice – ci doar împotriva subjugării lor de către forţele întunericului.

Deşi îşi ascunseseră tulburarea faţă de marea masă a Grădinarilor obişnuiţi, Adamii şi Evele fuseseră foarte speriaţi de arestarea lui Burt. După cum spuneau unii, Corpurile de Securitate îţi propuneau vechiul pact al diavolului – informaţii în schimbul vieţii. Însă Corpurile de Securitate nu prea aveau nevoie să cadă la învoială cu cineva, observase pesimist Zeb, pentru că odată declanşate procedurile de Extrădări Interne, omul în cauză nu mai avea niciun cuvânt de spus. Cine ştie câte grămezi de minciuni acuzatoare fuseseră stoarse de la bietul Burt, odată cu sângele, excrementele şi voma acestuia?

Aşa că Adamii şi Evele se aşteptau în orice moment la un raid al Corpurilor de Securitate în interiorul Grădinii. Îşi puseseră la punct planurile de evacuare rapidă şi alertaseră celulele-Trufe pe care se putea conta în caz că aveau nevoie să se ascundă undeva. Apoi Burt fusese găsit pe un teren viran din spatele de la Cozi şi Solzi, cu degerături pe corp şi fără organele vitale.

— Vor s-o facă să pară ca o crimă a mafiei, a spus Zeb la întrunirea Consiliului din Camera pentru Oţet. Dar nu e

deloc convingător. În cazul mafiei, ar fi fost vorba de mai multe mutilări gratuite. Lucruri de-astea vesele.

Nuala a zis că era o lipsă de respect din partea lui Zeb să pronunţe cuvântul „vesel” în contextul respectiv. Zeb i-a răspuns că era ironic. Moaşa Marushka, care foarte rar spunea ceva, zisese că ironia era supraevaluată. Zeb replicase că n-a observat prea multă supraevaluare de felul ăsta printre Grădinari. Rebecca, recent ridicată la satutul de Evă şi investită cu o mare putere – Eva Unsprezece, a Combinării Nutrienţilor –, spusese că toată lumea ar fi trebuit să-şi păstreze cumpătul şi să-şi muşte limba. Adam Unu subliniase că o casă dezbinată nu poate rezista.

Apoi izbucnise o dezbatere înflăcărată despre eliminarea cadavrului lui Burt. Burt fusese un Adam, a subliniat Rebecca: merita să fie transformat ilegal în compost, în Parcul Tradiţiei, ca orice alt Adam sau Evă. Aşa ar fi fost corect. Philo Ceaţă – care în Camera de Consiliu nu mai era chiar aşa de in ceaţă ca în afara ei – spusese că ar fi fost prea periculos: dacă angajaţii Corpurilor de Securitate plantaseră cadavrul lui Burt pe post de momeală şi aşteptau să vadă cine va veni să-l ridice? Stuart Şurubul zisese că oamenii Corpurilor de Securitate ştiau deja că Burt era Grădinar, deci ce-ar mai fi putut avea de câştigat din asta? Zeb fusese de părere că era posibil ca trupul lui Bob să fi fost un mesaj al celor din Corpurile de Securitate către mafioţii plebei, prin care le transmiteau să-şi controleze mai bine operaţiunile şi să-i stârpească pe rebelii care-şi făceau singuri parte.

Ei bine, dacă nu-l puteau transforma în compost pe bietul Burt, intervenise Nuala, atunci n-aveau decât să se ducă noaptea şi să presare un dram de pământ pe el, în chip simbolic: ea, personal, s-ar fi simţit mult mai împăcată întru Spirit dacă ar fi putut face asta. După părerea lui Mugi, Burt nu fusese decât un mâncător de porci cu răsuflare împuţită care-i trădase, aşa că nici măcar nu-şi

dădea seama de ce mai discutau despre asta. Adam Unu zisese că ar trebui să se reculeagă o clipă în tăcere, iar în sufletele lor să-l învăluie cu Lumină pe Burt, iar Zeb adăugase că omul era deja înconjurat de atâta lumină că începuse probabil să ardă ca un atentator sinucigaş cu bombă dintr-o franciză a unui lanţ de restaurante cu pui prăjit. Nuala replicase că Zeb dădea dovadă de frivolitate. Adam Unu zisese că ar trebui să mediteze peste noapte la ceea ce aveau de făcut, şi poate că astfel soluţia le va fi sugerată într-un moment de inspiraţie vizionară. În cazul ăsta, spusese Philo, el avea să se facă mangă.

Însă a doua zi trupul lui Burt nu mai era pe terenul viran: fusese înhăţat de angajaţii foarte matinali ai producătorilor de petrocarbon, îi informase Zeb, şi nu era nicio îndoială că acum alimenta deja maşina vreunui Corporatist. Toby îl întrebase cum de era aşa de sigur, iar Zeb rânjise şi-i răspunsese că avea relaţii printre oamenii din bandele de şmecheraşi plebei, care ar fi fost în stare să dea în gât pe oricine dacă-i plăteai.

A-un Unu a ţinut un discurs în faţa marii mase a membrilor cultului Grădinarilor, în care le-a spus pe scurt ce se întâmplase cu Burt, numindu-l o victimă sedusă de spiritul lăcomiei materialiste pentru care ar trebui compătimit mai degrabă decât blamat, şi le ceruse să fie extrem de vigilenţi şi să raporteze prezenţa oricăror turişti exagerat de curioşi şi, în mod special, orice activităţi neobişnuite.

Dar nu fuseseră raportate niciun fel de activităţi neobişnuite. Se scurseseră mai multe luni, apoi şi mai multe. Îndatoririle zilnice şi orele de curs continuaseră ca de obicei, iar Zilele Sfinţilor şi Sărbătorile se succedaseră în ordinea prestabilită. Toby se apucase să facă macrameuri, sperând că să se vindece astfel de visatul cu ochii deschişi şi de dorinţele deşarte, concentrându-se mai degrabă asupra a ceea ce avea de făcut în prezent.

Albinele crescuseră şi se înmulţiseră, iar Toby venea în fiecare dimineaţă să le aducă veşti. Luna ieşise din beznă, apoi crescuse, după care se micşorase. Îşi făcuseră apariţia mai mulţi bebeluşi, apoi o invazie de gândaci de trandafir, verzi şi strălucitori, şi o serie de noi Grădinari convertiţi.

Nisipurile din clepsidră sunt nisipuri mişcătoare, zisese Adam Unu. Pot înghiţi fără urmă atât de multe lucruri… Şi ce binecuvântare când aceste lucruri sunt doar griji inutile!

PEŞTELE DIN APRILIE

PEŞTELE DIN APRILIE ANUL PAISPREZECE Despre nesăbuinţa tuturor religiilor. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi înrudite şi Semeni Muritori.

Ce Zi a Peştelui din Aprilie plină de veselie ne-a fost dat să trăim aici, în Grădina Raiului de pe Acoperiş! Lampioanele-Peşti de anul acesta, făcute după asemănarea Peştilor fosforescenţi care îndrăgesc adâncurile Oceanului, au fost cele mai impresionante de până acum, iar prăjiturile-Peşti arătau încântător! Trebuie să le mulţumim Rebeccăi şi celordouă ajutoare speciale ale ei, Amanda şi Ren, pentru aceste dulciuri savuroase.

Copiii noştri se arată întotdeauna încântaţi de această zi, pentru că acum au voie să-i ia în râs pe cei mai în vârstă, iar atâta vreme cât nu sar calul cu glumele lor, noi, cei mai în vârstă, ne bucurăm de ele, căci ne aduc aminte de propria copilărie. Nu strică să ne reamintim cât de mărunţi ne simţeam atunci şi cum depindeam de forţa, cunoştinţele şi înţelepciunea celor mai vârstnici pentru a ne feri de primejdii. Să-i învăţăm deci pe copiii noştri toleranţa şi bunătatea plină de dragoste, şi până unde e corect să meargă cu anumite lucruri, precum şi râsul voios. Căci dacă Dumnezeu e suma tuturor lucrurilor bune, în El trebuie să regăsim şi voioşia – un dar pe care l-a

împărtăşit şi cu alte Creaturi în afară de noi, aşa cum ne arată farsele pe care şilefac Ciorile, vioiciunea Veveriţelor şi felul jucăuş de-a fi al Pisoilor.

De Ziua Peştelui din Aprilie, care-şi are originile în Franţa[5859], facem haz unii de alţii, prinzând un peşte de hârtie sau, în cazul nostru, un peşte din pânză reciclată, pe spatele unei alte persoane, după care strigăm: „Peştele din Aprilie!" Sau în franceza originală: „Poisson d'Avril!" În ţările anglofone, această zi este cunoscută drept Ziua Păcălelilor. Dar cu siguranţă că Peştele din Aprilie a fost mai întâi o sărbătoare creştină, de vreme ce imaginea unui peşte era folosită de primii creştini ca simbol secret al religiei lor, în timpurile când erau oprimaţi.

Peştele era un simbol potrivit, de vreme ce primii doi Apostoli chemaţi de Iisus au fost nişte pescari, aleşi cu siguranţă de el pentru a-l ajuta să protejeze populaţia de Peşti. Li s-a spus să fie pescari de oameni *în loc* să fie pescari de Peşte, neutralizând astfel doi distrugători ai Peştelui! Că Iisus se îngrijea de Păsări, de Animale şi de Plante rezultă clar din ceea ce a spus despre Vrăbii, Găini, Miei şi Grini; dar el a înţeles că cea mai mare parte a Grădinii Domnului se află sub ape şi că aceasta avea nevoie, la rândul ei, de îngrijiri. Sfântul Francisc din Assisi le-a ţinut o predică Peştilor, fără să-şi dea seama că Peştii s-au împărtăşit direct de la Dumnezeu. Cu toate astea, Sfântul îşi întărea credinţa datorită lor. Cât de profetic pare acest lucru acum, când Oceanele lumii sunt pustiite!

Unii ar putea adopta punctul de vedere al celor care discriminează între specii, potrivit cărora noi, Oamenii, suntem mai inteligenţi ca Peştii, şi prin urmare un Peşte din Aprilie e mut şi neghiob. Dar viaţa Spirituală li se pare întotdeauna neghioabă celor care nu au parte de ra: de

---

581 Ziua Păcălelilor, sărbătorită în mai multe țări ale lumii pe 59 aprilie, este numită în Franța „Ziua Peștelui din Aprilie" (Poisson d'Avril).

aceea trebuie să acceptăm şi să purtăm cu mândrie numele care ne-a fost dat, acela de Neghiobii lui Dumnezeu, căci în comparaţie cu Dumnezeu, noi toţi suntem doar nişte neghiobi, indiferent cât de înţelepţi ne-am crede. A fi un Peşte din Aprilie înseamnă să ne acceptăm cu umilinţă propria nerozie şi să acceptăm cu voioşie absurditatea – din punct de vedere materialist – a fiecărui adevăr Spiritual pe care-l propovăduim.

Şi-acum vă rog să meditaţi alături de mine asupra fraţilor noştri Peşti.

Doamne Dumnezeule, Tu, cel care ai creat măreaţa şi întinsa Mare, cu nenumăratele ei Creaturi, Te rugăm să iei în paza Ta pe cei ce locuiesc în Grădina Ta de sub ape, din care s-a născut Viaţa; şi Te rugăm ca niciunul să nu dispară de pe Pământ prin mijlocirea Omului. Fă ca Dragostea şi sprijinul să se reverse asupra Creaturilor Mării în aceste clipe de pieire şi mare suferinţă, care le-au fost aduse odată cu încălzirea Mării, cu plasele şi cârligele puse pe fundul ei şi cu măcelărirea tuturor celor trăitoare în ea, de la Creaturile de suprafaţă la Creaturile adâncurilor, printre care se numără şi Caracatiţa Uriaşă; şi nu le uita pe Balenele noastre, pe care le-ai făcut în cea de-a cincea zi şi le-ai pus în Mare ca să se mişte liber prin ea; şi ajută-i în special pe Rechini, acea specie neînţeleasă şi mult prea năpăstuită.

Ne gândim la Marea Zonă Pustie din Golful Mexic, şi la Marea Zonă Pustie din Lacul Erie, şi la Marea Zonă Pustie din Marea Neagră, şi la Marile Bancuri sterpe din Terra Nova, unde Codul se găsea înainte din abundenţă, şi la Marea Barieră de Corali, pe moarte, albindu-se şi sfărâmându-se.

Ajută-le să revină la viaţă; fă ca dragostea să strălucească asupra lor şi să le revigoreze; şi iartă-ne pe noi pentru crimele noastre din ocean şi pentru neghiobia noastră, pentru neghiobia de a fi aroganţi şi distructivi.

Şi ajută-ne să acceptăm cu toată umilinţa înrudirea noastră cu Peştii, care ni se par atât de muţi şi neghiobi, căci în ochii Tăi suntem cu toţii muţi şi neghiobi.

Să cântăm.

O, DOAMNE.

NE CUNOŞTI NESĂBUINŢA

O, Doamne, ne cunoşti nesăbuinţa şi faptele neghioabe.

Ne vezi cum alergăm năuci – Năuci de pofte oarbe.

Şi uneori ne îndoim

Că eşti iubire pură.

Credem că cerul e pustiu şi universul – zgură.

Şi astfel cădem pradă disperării Viaţa blestemând-o neîncetat.

Ori pretinzând că nu exişti deloc, Ori că ne-ai lepădat.

Iartă-aceste toane fără minte, învinuirea aspră şi posacă.

Azi ne declarăm bufonii tăi şi te slăvim prin joacă.

Recunoaştem astăzi pe deplin Ce-i van în fiecare Zâzanii mici, tristeţile mărunte Durerea ce ne doare.

În luna lui prier avem o zi în care ne hlizim copilăreşte.

Derâdem pompa goală şi mândria

Şi totul ne zâmbeşte.

Cu gând de om nu poate fi cuprinsă Lumea-ţi fabuloasă prin eoni.

Printre cei care-ţi cunosc iubirea Primeşte-i, te rugăm, şi pe bufoni.

Din *Culegerea delmnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

37

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Trebuie să fi aţipit – să stai în Zona Contaminată e

obositor pentru că aveam un vis despre Amanda. Venea spre mine în hainele ei kaki, traversând un câmp larg, cu iarbă uscată, pe care erau multe oase. Deasupra capului ei zburau vulturi. Dar m-a văzut c-o visez, aşa că mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am trezit.

Era prea devreme ca să merg de-a binelea la culcare, aşa că mi-am făcut unghiile de la picioare. Lui Starlite îi place efectul de gheare cu întăritori din pânză de păianjen, dar eu n-am folosit niciodată aşa ceva, pentru că Mordis a zis că o imagine de felul ăsta îţi prăjeşte creierii, cam ca un iepure cu ţepi. Aşa că am rămas la culorile pastel. Când ai degetele de la picioare proaspăt lăcuite, te simţi proaspătă şi strălucitoare: dacă cineva vrea să-ţi sugă degetele de la picioare, degetele acelea trebuie să merite să fie supte. În timp ce oja se usca, am folosit camera videofonului ca să intru în încăperea pe care-o împărţeam cu Starlite. M-am simţit bine să am din nou în faţa ochilor lucrurile care-mi aparţineau – comoda mea, Robocâinele meu, costumele mele, fiecare pe umeraşul său. De-abia aşteptam să mă întorc la viaţa mea normală. Nu că ar fi fost o viaţă cu adevărat normală. Dar eu mă obişnuisem cu ea.

Apoi am navigat pe net în căutarea unor site-uri cu horoscoape, ca să văd ce fel de săptămână urma, pentru că aveam să ies în curând din Zona Contaminată dacă îmi ieşeau bine analizele. Stele Nebune era preferatul meu: îmi plăcea pentru că era atât de încurajator.

Luna în Casa ta, Scorpionule, înseamnă că hormonii îţi sunt la cote maxime săptămâna asta! Totu-i fierbinte, fierbinte, fierbinte! Bucură-te de ceea ce ţi se întâmplă, dar nu lua prea în serios răbufnirea asta de erotism – e trecătoare.

Acum te străduieşti din greu să faci din casa ta un palat al plăcerilor. E timpul să cumperi aşternuturile acelea de satin şi să dormi în ele! Aşa o să-ţi răsfeţi

instinctele de Taur săptămâna asta!

Speram ca romantismul şi aventura să-mi călăuzească paşii, odată ieşită din Zona Contaminată. Poate şi ceva excursii sau călătorii spirituale – uneori aveau şi dintr-astea. Dar horoscopul meu nu suna chiar aşa de bine:

Mesagerul Mercur în Casa Peştilor înseamnă că în săptămânile următoare te vor surprinde nişte lucruri sau persoane din trecut. Pregăteşte-te pentru nişte schimbări rapide! Iubirea poate lua forme stranii – iluzia şi realitatea sunt îngemănate acum, aşa că înaintează cu grijă!

Nu-mi plăcea cum sună treaba cu iubirea care putea lua forme stranii. Aveam parte din plin de-aşa ceva la serviciu.

Când m-am uitat din nou în Groapa cu Şerpi, era destul de aglomerat. Savona încă mai era la trapez, iar Petală

Purpurie era şi ea acolo, sus, într-un Costum Mulat din Biofilm cu încreţituri genitale suplimentare, aşa că arăta ca o orhidee uriaşă. Jos, sub ele, Starlite încă îl mai lucra pe clientul de la Painball. Fata aia putea să te scoale din morţi, dar el era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, aşa că n-o vedeam scoţând un bacşiş gras de la el.

Gardienii din Corpurile de Securitate se învârteau pe-acolo, dar brusc şi-au îndreptat cu toţii privirile spre intrare, aşa că am mers la altă cameră ca să mă uit şi eu. Acolo era Mordis şi vorbea cu alţi doi tipi din Corpurile de Securitate. Aveau cu ei un alt individ de la Painball, care părea într-o formă şi mai proastă ca primii trei. Era mai exploziv. Mordis nu era deloc fericit. Patru indivizi dintr-ăştia de la Painball – era greu să-i ţină în frâu. Şi dacă erau cumva din echipe diferite şi doar cu o zi înainte încercaseră să-şi scoată maţele unii altora?

Mordis îl mâna pe noul individ de la Painball spre colţul cel mai îndepărtat. O clipă mai târziu, individul

răcnea în separeul lui; imediat după aceea, trei dansatoare din fundal s-au repezit într-acolo: Vilya, Crenola, Sunset1. Nu mai văd nimic din cauza voastră, trebuie să le fi spus el. Puneţi-vă ţâţele la treabă, de ce dracu' vi le-a dat Dumnezeu? A urmat o fluturare, un freamăt de pene, apoi a fost înconjurat de şase braţe. Aproape că auzeam ce-i spunea Vilya la ureche individului: „Ia două, scumpule, sunt ieftine)".

Mordis a făcut semn şi muzica a devenit mai puternică: când dai muzica tare, le distragi atenţia, e mai puţin probabil să facă scandal când au urechile pline de sunete. În clipa următoare, dansatoarele erau grămadă pe el, ca nişte anaconde. Doi paznici de la Solzi stăteau pregătiţi.

Sunset (engl.) – apus de soare.

Mordis rânjea: situaţia fusese rezolvată. Avea să-l ducă pe ăsta în camerele cu pene pe tavan, să-l înfunde cu nişte alcool, să arunce nişte fete pe el şi aşa avea să ajungă ceea ce Mordis numea un zombie năuc, ameţit şi complet stors, dar fericit. Iar acum, cu Blyss Pluss, va avea parte de orgasme multiple şi va simţi o năuceală plăcută, fără inconvenientul microbilor letali. De când foloseam chestia asta, la Solzi nu prea mai distrugea nimeni mobila. Îl serveau în zmeuroafinmure trase în ciocolată şi în măsline soilicioase[60] – însă trebuia să ai grijă, spunea Starlite, pentru că dacă exagerai, individului putea să-i plesnească scula.

38

În Anul Paisprezece, Ziua Peştelui din Aprilie a decurs ca de obicei. Era o zi în care trebuia să faci nebunii şi să te prăpădeşti de râs. Am agăţat un peşte de Shackie, Croze mi-a agăţat mie unul, iar Shackie i-a agăţat unul Amandei. O mulţime de copii îşi agăţau peştii de Nuala,

60 în original, soy/ettab/e, combinație intre soy („soia") și de/ec- table („delicios").

dar nimeni nu prindea vreun peşte de Toby, pentru că nu puteai să ajungi în spatele ei fără să-şi dea seama. Adam Unu şi-a prins singur un peşte pe spate, ca să demonstreze ceva legat de Dumnezeu. Obrăznicătura aia mică de Oates alerga peste tot ţipând: „Peştele cu coarne!”, împungându-i pe oameni cu degetele pe la spate, până când Rebecca l-a pus la punct. Dup-aia s-a întristat, aşa că l-am luat deoparte şi i-am spus povestea despre Cel Mai Mic Vultur. Era un băieţaş aşa dulce când nu se purta ca o pacoste!

Zeb era plecat într-una dintre călătoriile lui – în ultimul timp pleca mai des. Lucerne rămăsese acasă: zicea că ea n-are ce sărbători şi că oricum era o sărbătoare stupidă.

Era prima mea Zi a Peştelui din Aprilie fără Bernice. Când eram mici, înainte să apară Amanda, întotdeauna decoram împreună o Prăjitură-Peşte. Mereu ne certam în legătură cu ce urma să punem deasupra. O dată am făcut o prăjitură verde, folosind spanac pentru culoare, cu ochi din rondele de morcov. Arăta ca o chestie de-a dreptul toxică. Când mă gândeam la tortul ăla, îmi venea să plâng. Unde o fi fost Bernice acum? Mi-era ruşine că mă purtasem atât de urât cu ea. Dacă o fi murit, ca Burt? Dacă era aşa, atunci era în parte vina mea. În mare parte. Era vina mea.

Amanda şi cu mine ne-am întors la Fabrica de Brânză, iar Shackie şi Croze au mers cu noi – ca să ne apere, aşa au zis. Amanda a râs când a auzit treaba asta, dar le-a spus că pot veni cu noi dacă vor. Într-un fel, noi patru ne împrieteniserăm din nou, deşi din când în când Croze îi mai zicea Amandei: „Încă ne mai eşti datoare”, iar Amanda îi răspundea să se ducă învârtindu-se.

Când am ajuns la Fabrica de Brânză se făcuse întuneric. Am crezut c-o să dăm de belea pentru că era atât de târziu – Lucerne ne avertiza mereu despre pericolele care ne pândeau pe străzi –, dar s-a dovedit că Zeb se întorsese şi se luaseră deja la ceartă. Aşa că ne-am

dus pe hol ca să aşteptăm să termine, pentru că certurile lor acaparau tot spaţiul din locuinţă.

Cearta asta era mai zgomotoasă ca de obicei. O mobilă s-a răsturnat sau a fost aruncată: trebuie să fi fost Lucerne, pentru că Zeb n-ar fi aruncat cu lucruri.

— De ce se ceartă? am întrebat-o pe Amanda, care era cu urechea lipită de uşă – ea n-avea nicio jenă să tragă cu urechea.

— Nu ştiu, a răspuns ea. Lucerne ţipă prea tare. A, stai, îi zice că face sex cu Nuală.

— Nu cu Nuala, am zis eu. N-ar face aşa ceva!

Acum îmi dădeam seama cum trebuie să se fi simţit Bernice când am spus lucrurile alea despre tatăl ei.

— Bărbaţii ar face sex cu oricine au ocazia, a zis Amanda. Acum îi spune că are suflet de proxenet. Şi c-o dispreţuieşte şi-o tratează ca pe un rahat. Cred că plânge.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai ascultăm, a spus eu.

— Bine, a zis Amanda.

Am stat rezemaţi de perete, aşteptând ca Lucerne să înceapă să se jelească. Aşa cum făcea mereu. Pe urmă Zeb avea să se repeadă afară trântind uşa, şi era posibil să nu-l mai vedem cu zilele.

Şi Zeb a ieşit.

— Pe curând, Regine ale Nopţii! a zis el. Aveţi grijă de voi.

A glumit cu noi aşa cum îi plăcea de obicei să facă, dar nu era niciun pic de veselie în spatele vorbelor lui. Arăta înfiorător.

În general, după certuri, Lucerne se băga în pat şi plângea, dar în searaaias-a apucat să-şi împacheteze nişte lucruri. Le punea într-un rucsac roz pe care-l găsisem împreună cu Amanda. Lucerne nu prea avea ce să pună în el, aşa că a terminat destul de repede şi a venit în separeul nostru.

Amanda şi cu mine ne prefăceam că dormim pe saltelele noastre umplute cu pleavă, sub cuverturile noastre din material de blugi.

— Scoală-te, Ren, mi-a zis Lucerne. Plecăm.

— Unde? am întrebat eu.

— Ne întoarcem, a răspuns ea. La Complexul HelthWyzer.

— Ac-n?

— Da. De ce te uiţi aşa? Asta ţi-ai dorit mereu.

E adevărat că tânjisem după Completul HelthWyzer – cândva. Pentru că-mi era dor de casă. Dar de când se mutase Amanda la noi, nu prea mă mai gândisem la el.

— Vine şi Amanda? am întrebat.

— Amanda rămâne aici.

Mi s-a făcut frig.

— Vreau să vină şi Amanda, am zis.

— Nici nu se pune problema, a răspuns Lucerne.

Se părea că de data asta lucrurile se petrecuseră altfel: Lucerne scăpase de fascinaţia aia paralizantă, fascinaţia faţă de Zeb. Se lepădase de sex ca de-o rochie prea largă. Acum era energică, hotărâtă, nu glumea. Oare mai fusese vreodată aşa, cu multă vreme în urmă? Abia îmi mai puteam aduce aminte.

— De ce? am zis. De ce nu poate să vină şi Amanda?

— Pentru că n-au s-o lase să intre în Complex. Noi ne putem recupera vechile acte de identitate, dar ea nu are acte, şi e clar că eu n-am bani să-i cumpăr unele. O să aibă grijă de ea aici, a adăugat, de parcă Amanda era un pisoi pe care eram obligată să-l abandonez.

— Nici vorbă, am zis. Dacă nu vine ea, nu vin nici eu!

— Şi unde o să stai? m-a întrebat Lucerne cu dispreţ.

— O să stăm cu Zeb, am zis.

— El nu stă niciodată pe-acasă, a răspuns Lucerne. Doar nu-ţi închipui c-au să lase două fete să stea singure!

— Atunci o să stăm cu Adam Unu, am spus eu. Sau la

Nuală. Sau poate la Katuro.

— Sau la Stuart Şurubul, a zis Amanda plină de speranţă.

Era un gest disperat – Stuart era morocănos şi singuratic –, dar m-am agăţat de ideea asta.

— L-am putea ajuta să facă mobilă, am zis.

Îmi creasem în minte un întreg scenariu: Amanda şi cu mine adunam tot felul de resturi pentru Stuart, cântam în timp ce lucram cu ferăstrăul şi ciocanul, făceam ceai din plante…

— Nu te-ar primi cu braţele deschise, a zis Lucerne. Stuart e un mizantrop. Pe voi, copiii, vă tolerează doar din cauza lui Zeb, şi e valabil şi pentru toţi ceilalţi.

— O să stau cu Toby, am zis.

— Toby are altceva de făcut. Şi-acum încetează. Dacă Amanda n-are să găsească pe cineva care s-o primească, poate oricând să se întoarcă printre şmecheraşii plebei. Oricum acolo e locul ei. Dar al tău, nu. Hai, grăbeşte-te!

— Trebuie să mă îmbrac, am zis.

— Bine. Zece minute, a răspuns Lucerne, ieşind din separeu.

— Ce ne facem? i-am şoptit Amandei în timp ce începeam să mă îmbrac.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Amanda, tot în şoaptă. Odată ce-o să intri acolo, Lucerne n-o să te mai lase niciodată să ieşi. Complexele astea sunt ca nişte fortăreţe, ca nişte închisori. N-o să te lase să mă vezi. Mă urăşte.

— Nu-mi pasă de ce crede ea, am şoptit. O să ies eu cumva.

— Telefonul meu, a şoptit Amanda, la rândul ei. Ia-l cu tine. O să poţi să mă suni.

— Dau eu de tine cumva, am zis eu.

Începusem să plâng în tăcere. Mi-am strecurat în buzunar telefonul ei purpuriu.

— Grăbeşte-te, Ren, mi-a zis Lucerne.

— O să te sun! i-am şoptit. Tata o să-ţi cumpere acte!

— Sunt convinsă, a răspuns Amanda cu blândeţe. Să nu înghiţi rahaturi de la nimeni, bine?

În camera de zi, Lucerne se mişca repede. A aruncat tufa jigărită de roşii pe care o creştea pe pervaz. Sub pământul din ghiveci era o pungă plină cu bani. Probabil că-i luase pe furiş din câştigurile de la „Arborele Vieţii" – din vânzarea de săpun, oţet, macrameuri şi cuverturi. Banii erau ceva demodat, dar lumea încă îi mai folosea pentru lucruri mărunte, iar Grădinarii nu acceptau bani virtuali, pentru că nu permiteau folosirea calculatoarelor. Aşa că-şi pusese deoparte banii cu care să fugă. Nu era aşa de cârpă pe cât o crezusem.

Apoi a luat o foarfecă de grădină şi şi-a tăiat părul lung, lăsându-l exact până la nivelul umerilor. Când l-a tăiat, s-a auzit un sunet ca şi cum ai fi desfăcut o închizătoare cu arici – aspru şi sec. A lăsat grămada de păr în mijlocul mesei pe care mâncam.

Pe urmă m-a apucat de braţ şi m-a tras afară din casă, apoi în jos, pe scări. Ea nu ieşea niciodată noaptea, din cauza beprilor şi-a drogaţilor de la colţ de striulă, a bandelor de şmecheraşi plebei, şi a găinarilor. Dar în momentul ăla fierbea de furie şi clocotea de energie: oamenii de pe stradă se dădeau din calea noastră de parcă am fi avut ceva contagios, şi până şi cei din Fuziunea Asiatică şi Peştii Roşii cu Solzi Negri ne-au lăsat în pace.

Ne-a luat mai multe ore ca să traversăm Haznaua şi Laguna cu Zoaie, apoi cartierele plebee mai bogate. Pe măsură ce înaintam, casele, clădirile şi hotelurile începeau să arate mai noi, iar oamenii de pe străzi erau tot mai puţini. În Big Box am luat un solartaxi – am mers cu maşina prin Golfgreens, apoi am trecut pe lângă un loc deschis, mare şi gol, iar în cele din urmă am ajuns la porţile Complexului HelthWyzer. Trecuse atâta vreme de când nu mai văzusem locul ăla, că era ca în visele în care

nu mai recunoşti nimic, însă totul ţi se pare familiar. Mi-era cam rău, dar se poate să fi fost din cauza agitaţiei.

Înainte să ne suim în taxi, Lucerne mi-a ci-ufulit părul, şi-a mânjit faţa cu praf şi şi-a sfâşiat rochia.

— De ce faci asta? am întrebat-o, dar nu mi-a răspuns.

În spatele ferestruicii de la poarta Complexului HelthWyzer erau doi paznici.

— Actele! au zis ei.

— N-avem niciun fel de acte, a răspuns Lucerne. Ne-au fost furate. În fost răpite, a explicat ea şi s-a uitat în spate, ca şi cum s-ar fi temut că ne urmărea cineva. Vă rog, trebuie să ne lăsaţi să intrăm imediat! Soţul meu… lucrează la Nanobioforme. El o săvăspună cine sunt.

A izbucnit în lacrimi.

Unul dintre ei a întins mâna după telefon şi a apăsat un buton.

— Sunt Fr-ank., a zis el. De la poarta principală. E aici o doamnă care spune că e soţia dumneavoastră.

— Avem nevoie de nişte probe de salivă, doamnă, pentru bolile transmisibile, a spus cel de-al doilea. Apoi puteţi sta în camera de aşteptare, până la confirmarea lipsei de bioforme. Peste puţin timp o să vină cineva la dumneavoastră.

În camera de aşteptare am stat pe o canapea din vinilin negru. Era cinci dimineaţa. Lucerne a luat o revistă… *NooSkins* – De ce să trăieşti cu Imperfecţiuni?”, aşa scria pe copertă. Lucerne a răsfoit-o rapid.

— În fost răpite? am întrebat-o.

— O, draga mea, a zis ea. Tu nu-ţi mai aduci aminte! Erai prea mică! N-am vrut să te sperii! Ţi-ar fi putut face lucruri groaznice!

Pe urmă a început iar să plângă, de data asta mai tare. Când a intrat angajatul Corpurilor de Securitate îmbrăcat în costum de bioprotecţie, avea faţa brăzdată de

urmele lacrimilor.

39

Ai grijă ce-ţi doreşti, avea obiceiul să spună bătrâna Pilar. Mă întorsesem în Complexul HelthWyzer şi eram din nou cu tatăl meu, exact aşa cum îmi dorisem cu multă vreme în urmă. Dar nimic nu părea să fie cum trebuie. Toată imitaţia aia de marmură, şi reproducerile de mobilier de epocă, şi covoarele din casă – nimic din toate astea nu părea real. Şi mai şi mirosea ciudat – a dezinfectant. Duceam dorul mirosurilor de plante, al mirosului Grădinarilor, al mirosurilor de mâncare gătită, ba chiar şi al izului pătrunzător de oţet; îmi lipsea până şi mirosul bioletelor violete.

Tatăl meu – Frank – nu făcuse nicio schimbare în camera mea. Dar patul cu baldachin şi perdelele roz păreau să se fi micşorat. Păreau şi prea imature pentru mine. Erau acolo şi animalele de pluş pe care le iubisem atât de mult cândva, dar ochii lor de sticlă păreau morţi. Le-am îndesat în fundul dressingului, ca să nu mai poată privi prin mine ca şi cum aş fi fost o umbră.

În prima seară, Lucerne mi-apregătit o baie cu uleiuri parfumate care imitau mirosurile florale. Cada mare şi albă şi prosoapele albe şi pufoase mă făceau să mă simt şi murdară, şi că duhneam. Miroseam a pământ – pământ cu îngrăşământ, înainte să fie gata. Aveam izul acela acru.

În plus, pielea îmi era albastră – din cauza vopselei folosite de Grădinari pentru haine. Până acum nu băgasem de seamă, pentru că la Grădinari duşurile erau aşa de rapide şi nu existau oglinzi. Şi nici nu observasem cât de păroasă mă făcusem, iar asta m-a şocat mai tare ca pielea albastră. Am tot frecat albăstreala – nu voia să iasă. Mi-am privit vârfurile degetelor de la picioare, care ieşeau afară din apă. Unghiile arătau ca nişte gheare.

— Hai să le dăm cu nişte ojă, a zis Lucerne peste două zile, când mi-a văzut picioarele încălţate în şlapi.

Se purta de parcă nimic din toate astea n-ar fi existat – nici Grădinarii, nici Amanda şi mai ales nici Zeb. Purtacostume imaculate de in îşi tunsese părul la coafor şi se vopsise cu şuviţe. Şi avea unghiile deja făcute – nu pierduse deloc vremea.

— Ia uite ce de culori ţi-am luat! Verde, mov, portocaliu sidefat… şi ţi-am mai luat şi unele cu sclipici…

Numai că eu eram supărată pe ea, aşa că i-am întors spatele. Era aşa de mincinoasă!

În toţi acei ani păstrasem în minte imaginea siluetei tatălui meu, ca pe un contur de cretă, delimitând un spaţiu în formă de tată. Când eram mică, colorasem adesea această siluetă. Dar culorile fuseseră prea puternice, iar conturul prea larg: Frank era mai scund, mai chel şi cu o înfăţişare mai aiurită decât îmi aduceam eu aminte.

Înainte să vină la poarta Complexului HelthWyzer să ne identifice, mi-am închipuit că o să fie copleşit de bucurie săvadă că eram bine mersi şi că, de fapt, nu muriserăm. Dar când a dat cu ochii de mine, i-a căzut faţa. Acum îmi dau se-a că ultima oară când m-avăzut fusesem o fetiţă, iar acum eram mai mare decât se aştepta, poate chiar mai mare decât şi-ar fi dorit. Pe deasupra, mai eram şi jerpe-l i că – în ciuda hainelor şterseprimite de la Grădinari, trebuie să fi arătat ca unul dintre acei şmecheraşi plebei pe care probabil că îi văzuse alergând de colo colo, dacă era să fi mers vreodată în Hazna sau în Laguna cu Zoaie. Poate că se temea că o să-i fur ceva de prin buzunare sau să-i smulg pantofii din picioare. S-a apropiat de mine de parcă l-aş fi putut muşca şi m-a îmbrăţişat stângaci. Mirosea a combinaţii de substanţe chimice – genul de substanţe chimice folosite ca să cureţi chestii lipicioase, ca adezivul. Un miros care te ardea până-n plămâni.

În acea primă noapte am dormit douăsprezece ore, iar când m-am trezit am văzut că Lucerne îmi luase hainele

de la Grădinari şi le arsese. Din fericire, ascunsesem telefonul de la Amanda în tigrul de pluş de la mine din dressing – îl tăiasem pe burtă. Aşa că telefonul n-a ars.

Îmi lipsea mirosul propriei pieli, care-şi pierduse aroma sărată şi era acum săpunită şi parfumată. Mi-a venit în minte ce spunea Zeb despre şoareci – dacă-i iei o vreme din cuib şi-apoi îi pui la loc, ceilalţi şoareci au să-i sfâşie. Oare dacă m-aş fi întors la Grădinari cu mirosul meu floral sintetic, m-ar fi sfâşiat şi ei?

Lucerne m-a dus la Inclinicai HelthWyzer, ca să verifice dacă aveam păduchi sau viermi intestinali şi pentru un tuşeu. Asta însemna că-şi băgau două degete în tine, în faţă şi-n spate.

— O, Doamne, a zis doctorul când mi-a văzut pielea albastră. Astea sunt vânătăi, scumpo?

— Nu, am răspuns. E vopsea.

1 În traducere liberă: Clinica cu circuit închis.

— Aha, a zisel. Te-au obligat să te vopseşti?

— E de la haine, am spus eu.

— Înţeleg, a răspuns el.

Apoi mi-a făcut o programare la psihiatrul Inclinicii, care avea experienţă cu persoanele răpite de diferite culte. Mama trebuia să fie şi ea prezentă la întâlnirile alea.

Şi-aşa am aflat ce le spunea Lucerne. Fuseserăm luate cu forţa de pe stradă pe când eram în SolarSpace ca să cumpărăm ceva de la buticuri, dar nu putea spune exact unde anume ne duseseră, pentru că n-o lăsaseră să afle. Zicea că nu secta în sine era de vină, ci unul dintre membrii acesteia, care era obsedat de ea şi vrusese s-o transforme în sclava lui sexuală, aşa că-i luase pantofii ca să nu poată pleca. Ăsta probabil că era Zeb, deşi ea zicea că nu ştie cum îl cheamă. Eu eram prea mică ca să-mi dau seama ce se întâmpla, explicase ea, dar eram ostatică – iar ea fusese nevoită să i se supună acestui nebun, să-i satisfacă toate capriciile, indiferent cât de perverse – era

revoltător ce lucruri o pusese să facă –, pentru că altfel mi-ar fi pus în pericol viaţa. Dar în cele din urmă reuşise să-i dezvăluie în ce situaţie cumplită se afla unei alte membre a sectei – un soi de călugăriţă. Probabil că se referea la Toby. Femeia asta o ajutase să scape – îi adusese pantofi, îi dăduse bani şi-l ademenise pe nebun în altă parte pentru ca Lucerne să poată evada.

Mie n-avea rost să-mi pună întrebări, zisese ea. Membrii sectei se purtaseră frumos cu mine, şi oricum, fuseseră şi ei incluşi în eroare. Ea era singura care ştia adevărul: era o povară pe care trebuia să o ducă de una singură. Ce femeie care-şi iubea copilul la fel de mult cum mă iubea ea pe mine n-ar fi făcut la fel?

Înainte de întâlnirile cu psihiatrul, mă strângea de umăr şi-mi zicea:

— Nu uita, Amanda a rămas acolo.

Asta însemna că dacă i-aş fi spus cuiva că minţea de îngheţau apele, şi-ar fi amintit brusc unde fusese ţinută prizonieră, iar Corpurile de Securitate ar fi mers acolo cu atomizoarele lor – şi cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla? Cei care erau martori la atacurile cu atomizoare erau adesea ucişi. Nu s-au putut evita victimele colaterale. N-am avut ce face, ar fi spus Corpurile de Securitate. Fusese în interesul ordinii publice.

Timp de mai multe săptămâni, Lucerne mi-a dat târcoale ca să se asigure că nu încercam să fug sau s-o dau de gol. Dar până la urmă am reuşit să scot telefonul de la Amanda şi s-o sun. Amanda îmi trimisese un mesaj cu numărul noului telefon pe care-l furase, aşa că ştiam unde pot da de ea – pusese la punct totul. M-am băgat în dressing ca s-o sun. Înăuntru aveam un bec, la fel ca în toate debaralele din casă. Iar dressingul în sine era la fel de mare ca fostul meu separeu pentru dormit.

Amanda a răspuns imediat. A apărut acolo, pe ecran, cu aceeaşi înfăţişare ca întotdeauna. Tare-aş mai fi vrut să

mă întorc la Grădinari!

— Mi-e tare dor de tine, am zis. O să fug imediat cum se iveşte ocazia.

Dar nu ştiam când avea să se întâmple asta, i-am zis, pentru că Lucerne îmi încuiase actele într-un sertar şi nu puteam trece de oamenii de la poartă fără ele.

— Nu poţi să le dai ceva la schimb?

— Nu, am răspuns. Nu cred. Aici e altfel.

— Aha. Ce ţi-ai făcut la păr?

— Lucerne m-a pus să mă tund.

— Arată bine, a zis Amanda.

Pe urmă a adăugat:

— L-au găsit pe Burt aruncat pe terenul viran, în spate la Solzi. Avea urme de degerături.

— L-au ţinut într-un congelator?

— Ce-a mai rămas din el. Îi lipseau mai multe – ficatul, rinichii, inima. Zeb zice că mafioţii vând organele şi păstrează restul în congelator până când vor să trimită un mesaj.

— Ren, unde eşti?

Era Lucerne, în camera mea.

— Trebuie să închid, am şoptit.

m băgat telefonul la loc în burta tigrului.

— Aici, am zis.

Îmi clănţăneau dinţii. În congelatoare e atât de frig!

— Ce faci în dressing, dragă? a întrebat Lucerne. Hai să mănânci ceva! O să te simţi imediat mai bine!

Părea veselă: cu cât mă purtam mai nebuneşte şi mai aiurea, cu atât era mai bine pentru ea, fiindcă ar fi fost cu atât mai puţini cei care să mă creadă dacă o dădeam de gol.

Susţinea că eram traumatizată din cauză că mă obligaseră să trăiesc printre membrii ciudaţi şi spălaţi pe creier ai sectei. N-aveam cum să demonstrez că nu e aşa. Şi poate că fusesem totuşi traumatizată: n-aveam cu cine

să mă compar.

40

Când se produsese *ajustarea* mea – aşa îi spuneau ei, „ajustare”, de parcă aş fi fost o bretea de sutien – Lucerne mi-a spus că trebuie să mă duc la şcoală pentru că nu-mi făcea bine să mă învârt cu o mutră pleoştită prin casă: trebuia să ies şi să iau viaţa de la capăt, la fel cum făcea că Îşi asuma un risc – eram o bombă umblătoare gata să explodeze, iar adevărul despre ea putea să-mi iasă pe gură în orice moment. Dar ştia că o judecam în tăcere, iar asta o deranja, aşa că nu mă voia prin preajmă.

Frank avea aerul că-i crezuse povestea, deşi nu părea să-i pese, indiferent care-ar fi fost adevărul. Acum îmi dădeam seama de ce fugise Lucerne cu Zeb: el cel puţin o băgase în seamă. Şi mă băgase şi pe mine în seamă, în timp ce Frank se purta de parcă aş fi fost o fereastră: nu se uita niciodată la mine, ci doar prin mine.

Uneori îl visam pe Zeb. Purta un costum de urs, iar blana se desfăcea cu un fermoar la mijloc, la fel ca un sac de dormit, şi Zeb ieşea afară. În vis avea un miros care te liniştea şi îţi reda încrederea – ca iarba udă de ploaie, ca scorţişoara, ca izul sărat şi oţetit, ca de frunze arse, al Grădinarilor.

Şcoala se numea Liceul HelthWyzer. În prima zi m-am îmbrăcat cu o parte dintre hainele noi pe care mi le luase Lucerne. Erau roz şi galben-lămâie – culori pe care Grădinarii nu le-ar 6. acceptat niciodată, pentru că se vedea mizeria pe ele şi făceai risipă de săpun.

Cu noile mele haine aveam impresia că m-am deghizat. Nu mă puteam obişnui să le simt atât de strâmte în comparaţie cu vechile mele rochii lălâi, aşa cum nu mă puteam obişnui nici cu braţele goale care-mi ieşeau din mâneci şi cu picioarele goale care ieşeau din fusta plisată, până la genunchi. Dar asta purtau toate fetele de la HelthWyzer – aşa zicea Lucerne.

— Nu uita de crema pentru protecţie solară, Brenda, mi-a zis în timp ce mă îndreptam spre uşă.

Acum îmi spunea Brenda: pretindea că ăsta era adevăratul meu nume.

HelthWyzer a trimis o elevă care să-mi fie ghid – să mă ducă la şcoală, să mă conducă peste tot. O chema Wakulla Price; era suplă, cu pielea lucioasă ca o caramea. Purta o bluză galben-pastel, la fel ca a mea, dar cu pantaloni. S-a uitat lung la fusta mea, cu ochii mari.

— Îmi place fusta ta, mi-a zis.

— Mi-a cumpărat-o mama, am spus eu.

— Aha, a zis ea pe un ton *compătimitor*. Şi mie mi-a cumpărat mama una ca asta acum doi ani.

Aşa mi-a devenit simpatică.

În drum spre şcoală, Wakula m-a întrebat: „Cu ce se ocupă tatăl tău?”, „Când ai venit aici?” şi aşa mai departe, dar n-a pomenit de vreo sectă; iar eu am întrebat-o: „Îţi place la şcoală?”, „Cine sunt profesorii?” şi aşa am ajuns cu bine până acolo. Casele pe lângă care treceam erau în stiluri diferite, dar aveau celule solare. Beneficiau de cea mai nouă tehnologie a Complexelor, după cum ţinea Lucerne să sublinieze mereu. „Serios, Brenda, sunt mai ecologişti ca Grădinarii ăia rigizi, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că foloseşti prea multă apă caldă – şi nu cumva ar fi cazul să mai faci un duş?”

Clădirea şcolii strălucea de curăţenie – nu vedeai graffiti, nu se desprindeau bucăţi din ea, nu erau ferestre sparte. Avea un gazon de un verde-închis, câteva tufişuri tunse în forme rotunde şi o statuie: „Florence Nightingale* – Doamna cu lampa”, aşa scria pe plăcuţă. Dar cineva pusese un „v” în locul lui J”, aşa că acum scria „Doamna cu vampa”.

— Jimmy a făcut chestia asta, a zis Wakulla. Lucrăm împreună în laborator, la Biotehnologia Nanoformelor. Mereu face lucruri din astea tembele.

A zâmbit: avea dinţi cu adevărat albi. Lucerne zicea mereu cât de galbeni şi de urâţi sunt dinţii mei şi că aveam nevoie de un cosmetician dentar. Deja plănuia să redecoreze toată casa, dar avea de gând să-mi aducă şi mie câteva îmbunătăţiri.

Cel puţin nu aveam carii deloc. Grădinarii erau împotriva dulciurilor cu zahăr rafinat şi erau foarte stricţi în privinţa spălatului pe dinţi, deşi trebuia să foloseşti o crenguţă despicată, pentru că le displăcea promd ideea de a-şi băga plastic sau păr de animale în gură.

Prima dimineaţă la şcoală a fost foarte ciudată. Orele parcă se ţineau într-o limbă străină. Toate materiile erau diferite, cuvintele erau diferite, şi mai erau şi calculatoarele

1 Fondatoarea asistenţei medicale moderne. În timpul Războiului din Crimeea i-a îngrijit pe soldaţii englezi răniţi, devenind un adevărat simbol al perioadei victoriene. A fost cunoscută drept *The* Lady with the Lamp (Do-na cu Lampa).

şi caietele de hârtie. Aveam o teamă bine înrădăcinată faţă de lucrurile de felul ăsta: păreau aşa de periculoase, cu toate însemnările alea permanente pe care le puteau descoperi duşmanii tăi – nu le puteai şterge pur şi simplu, nu la fel ca de pe o tăbliţă. Îmi venea să alerg la baie şi să mă spăl pe mâini după ce atingeam tastaturile şi foile; atingându-le, sigur se prinsese de mine ceva periculos.

După cum spunea Lucerne, oficialităţile Complexului HelthWyzer aveau să păstreze secretul asupra aşa-zisului nostru trecut – treaba cu răpirea şi toate celelalte. Însă cineva îşi dăduse drumul la gură, pentru că toţi ceilalţi copii ştiau. Dar măcar nu auziseră povestea despre sclavia sexuală a lui Lucerne la perversul nebun înnebunit de dorinţă. Dar eu ştiam că aş fi minţit în legătură cu astadacă era cazul, ca s-o protejez pe Amanda, şi pe Zeb, şi

pe Adam Unu, şi pe toţi ceilalţi Grădinari. Soarta noastră, a tuturor e în mâinile celorlalţi, spunea Adam Unu de obicei. Şi începusem să-mi dau seama ce însemna asta.

La ora prânzului, în jurul meu s-a adunat un grup de elevi. N-aveau intenţii rele, erau doar curioşi: „Deci ai trăit printre nişte sectanţi?”, „Ce ciudat!”, „Cât de nebuni erau?” Aveau o mulţime de întrebări. În timpul ăsta, îşi luau masa de prânz, şi peste tot mirosea a carne. Şunculiţă. Batoane de peşte, cu douăzeci la sută peşte adevărat. Burgeri – se numeau Wyzeburgeri, iar carnea fusese obţinută în laborator, prin culturi de proliferare. Aşa că nu uciseseră animale adevărate. Dar tot miroseau a carne. Amanda ar fi mâncat şunca doar ca să le arate că nu fusese spălată pe creier de mâncătorii de frunze, dar eu nu puteam merge atât de departe. Mi-am curăţat pâinea de la burger şi am încercat s-o mănânc goală, dar avea duhoare de animal mort.

— Şi – gen – cam cât de rău a fost? a zis Wakkula.

— Era doar o sectă de ecologişti, am răspuns eu.

— Ca Lupii lui Isaia, a zis un puşti. Erau terorişti?

S-au aplecat cu toţii spre mine: voiau să audă poveşti înfiorătoare.

— Nu. Erau pacifişti, am zis eu. Trebuia să muncim într-o grădină de pe un acoperiş.

Şi le-am povestit despre relocarea melcilor. Mi se părea atât de ciudat în timp ce povesteam.

— Bine că măcar nu-i mâncaţi, a zis o fată. Unele dintre sectele astea mănâncă mortăciuni călcate de maşini.

— Lupii lui Isaia în mod sigur o fac. A apărut pe net.

— Dar ai trăit pe tărâmul plebeilor, totuşi. Ca lumea! Mişto!

Şi-atunci mi-am dat seama că aveam un avantaj faţă de ei, pentru că locuisem în cartierele plebeilor, unde nu mai fusese niciunul dintre ei – decât poate cu excepţia vreunei excursii cu şcoala sau când părinţii lor, atraşi de

mirajul mahalalelor, îi târâseră după ei la „Arborele Vieţii”. Aşa că puteam să inventez orice îmi trecea prin cap.

— Ai fost unul dintre copiii ăia exploataţi, a zis un băiat. O mică ecoservitoare. Sexy!

Toată lumea a râs.

— Jimmy, nu mai fi aşa tăntălău! i-a zis Wakula. Nu-ţi face probleme – a adăugat apoi către mine –, mereu spune lucruri de felul ăsta.

Jimmy a rânjit.

— Vă închinaţi la verze? a continuat el. O, Măreaţă Varză, îţi sărut vărzeala vărzoasă!

S-a lăsat într-un genunchi şi a apucat cu mâna o bucată din materialul fustei mele plisate.

— Frumoase frunze, oare cad vreodată?

— Nu mai fi aşa un mâncător de carne cu răsuflare împuţită, i-am zis eu.

— Ce să nu mai fiu? a întrebat el, râzând. Un mâncător de carne cu răsuflare împuţită?

Şi-atunci a trebuit să le explic faptul că printre ecologiştii extremişti, ăsta era un apelativ foarte dur pentru cineva. La fel ca „mâncător de porci”. Sau ca „faţă de melc”. Asta l-a făcut pe Jimmy să râdă şi mai tare.

Mi-am dat seama ce eram tentată să fac. Mi-am dat foarte clar seama. Aveam să le ofer şi mai multe detalii bizare despre viaţa mea în sânul sectei, şi-apoi să pretind că lucrurile astea mi se păruseră şi mie la fel de ciudate cum li se păreau copiilor de la HelthWyzer. Asta avea să mă facă populară. Dar mi-am dat seama şi de felul în care m-ar fi privit Adamii şi Evele: trişti şi dezamăgiţi. Adam Unu, şi Toby, şi Rebecca. Şi Pilar, chiar dacă era moartă. Ba chiar şi Zeb.

Cât de uşoară e trădarea. Pur şi simplu aluneci pe panta asta. Dar o ştiam deja, din cauza lui Bernice.

Wakula a plecat spre casă împreună cu mine, iar Jimmy a venit şi el. Se tot dădea în spectacol – făcea glume

şi se aştepta să râdem la ele –, iar Wakula chiar râdea, într-un fel politicos. Îmi dădeam seama că Jimmy e mort după ea, dar Wakula mi-a spus mai târziu că nu-l putea vedea pe Jimmy altfel decât ca pe un prieten.

La jumătatea drumului, Wakula a luat-o în altă direcţie ca să ajungă la ea acasă, dar Jimmy a zis că merge mai departe cu mine pentru că era în drumul lui. Când erau mai mult de două persoane de faţă, se purta enervant: poate avea impresia că era mai bine să te iei singur în râs decât s-o facă alţii. Dar când nu juca teatru era mult mai drăguţ. Îmi dădeam seama că în sinea lui era o persoană tristă, pentru că aşa eram şi eu. Din punctul ăsta de vedere, eram ca nişte gemeni, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie atunci. A fost primul băiat cu care m-am împrietenit cu adevărat.

— Aşa… probabil că ţi se pare ciudat într-un Complex, după ce ai stat în cartierele plebeilor, mi-a zis el într-o zi.

— Mda, răspuns eu.

— Şi pe mama ta chiar a legat-o de pat un maniac bolnav la cap?

Jimmy era în stare să dea imediat drumul unor lucruri pe care alţi oameni e posibil să le fi gândit, dar nu le-ar fi spus niciodată.

— Unde ai auzit aşa ceva? l-am întrebat.

— În vestiar, a răspuns Jimmy.

Aşa, deci născocelile lui Lucerne începuseră să se răspândească.

Am inspirat adânc.

— Rămâne între noi, da?

— Pe cuvântul meu, a răspuns Jimmy.

— Nu, i-am zis. N-a legat-o de pat.

— Nici n-am crezut treaba asta, a zis Jimmy.

— Dar nu-i spune nimănui. Mă bazez pe tine să n-o faci.

— N-o să spun, a răspuns Jimmy, fără să întrebe „De ce?”

Ştia cum ar fi fost dacă toată lumea ar fi aflat că Lucerne spunea baliverne: oamenii şi-ar fi dat seama că nu fusese răpită şi că pur şi simplu îşi înşelase bărbatul la greu. O făcuse din dragoste – sau doar pentru sex. Şi se întorsese la fraierul de bărbatu-său, la HelthWyzer, pentru că celălalt îi dăduse papucii. Dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască aşa ceva. Sau mai curând ar fi ucis pe cineva.

În tot timpul ăsta, intram mereu în dressing, scoteam telefonul purpuriu din tigru şi o sunam pe Amanda. Ne trimiteam mesaje cu orele când era cel mai bine să ne sunăm, iar dacă semnalul era bun, ne şi puteam vedea una pe alta pe ecran. I-am pus o mulţime de întrebări despre Grădinari. Amanda mi-a spus că nu mai stătea cu Zeb – Adam Unu îi zisese că era aproape adultă, aşa că putea locui într-unul dintre separeurile pentru burlaci, iar asta era destul de plicticos.

— Când o să te poţi întoarce aici? m-a întrebat.

Însă eu nu ştiam cum aş fi putut reuşi să fug de la HelthWyzer.

— Caut eu o soluţie, i-am răspuns.

Data viitoare când am mai vorbit la telefon mi-a zis:

— Ia uite cine-i aici!

Era Shackie, care se hlizea prosteşte la mine, şi-atunci m-am întrebat dacă ăştia doi făcuseră sex. Mă simţeam de parcă Amanda ar fi pus mâna pe un lucru sclipitor din gunoi, pe care mi l-aş fi dorit eu, însă era o stupizenie, pentru că nu simţeam absolut nimic faţă de Shackie. Mă întrebam dacă mâna pe care-o simţisem atunci, la caleidoscopul holografic, fusese a lui. Dar era mai probabil să fi fost a lui Croze.

— Ce face Croze? l-am întrebat pe Shackie. Şi Oates?

— Sunt bine, a mormăit Shackie. Când te întorci?

Croze chiar îţi simte lipsa! Banda, corect?

— Verde, am zis eu. Cangrenă.

Eram surprinsă că încă mai folosea parola aia copilărească, dar poate că Amanda îl pusese s-o spună, ca să nu mă simt eu dată la o parte.

După ce imaginea lui Shackie a dispărut de pe ecran, Amanda mi-a zis că erau parteneri – furau împreună chestii din malluri. Dar era un târg cinstit: ea avea pe cineva care să-i ţină de şase şi-o ajuta să fure lucruri, iar el avea parte de sex.

— Nu-l iubeşti? am întrebat-o.

Amanda mi-a zis că sunt o visătoare şi că dragostea nu era bună de nimic, pentru că ajungeai să faci schimburi păguboase, în care dădeai prea mult şi-apoi te acreai şi te înrăiai.

41

Începusem să-mi fac temele împreună cu Jimmy. Era foarte drăguţ să mă ajute unde nu mă pricepeam. Din cauză că la Grădinari fusesem nevoită să memorez atâtea lucruri, eram în stare să mă uit la o lecţie şi-apoi să văd totul la mine în cap, ca pe un desen. Aşa că, deşi mi-era greu şi rămăsesem mult în urmă, începusem să recuperez destul de repede.

Pentru că era cu doi ani înaintea mea, Jimmy nu participa la niciunul dintre cursurile mele în afara celui de deprinderi practice, care ar fi trebuit să te ajute să-ţi organizezi modul de viaţă, odată ce începeai să ai una. La deprinderi practice amestecau mai multe grupe de vârstă ca să putem beneficia de experienţa de viaţă a altora, iar Jimmy făcuse schimb de locuri cu cineva ca să poată sta chiar în spatele meu.

— Sunt bodyguardul tău, îmi şoptea, ceea ce mă făcea să mă simt în siguranţă.

Dacă Lucerne nu era acasă, mergeam la mine să ne facem temele; dacă era, mergeam la Jimmy. Îmi plăcea mai

mult la Jimmy pentru că avea un racones ca animal de casă – era o mutaţie genetică nouă, pe jumătate sconcs, dar fără mirosul aferent, şi pe jumătate raton, dar fără să fie agresiv. Era fetiţă şi o chema Killer; era unul dintre primele exemplare create. Când am luat-o în braţe, m-a plăcut instantaneu.

Şi mama lui Jimmy părea să mă placă, deşi atunci când mă văzuse prima oară îmi aruncase o privire dură cu ochii ei albaştri şi severi şi mă întrebase câţi ani am. Şi mie îmi plăcea de ea, deşi fuma prea mult, iar asta mă făcea să tuşesc. La Grădinari, nu fuma nimeni, sau cel puţin nu ţigări cu tutun. Ea lucra o grămadă la calculator, dar nu-mi dădeam seama ce făcea acolo, pentru că nu era angajată nicăieri. Tatăl lui de-abia dădea pe-acasă – era în laborator, încercând să rezolve problema transplantării celulelor stern de la oameni şi a ADN-ului uman la porci, pentru a putea crea noi organe de transplant. L-am întrebat pe Jimmy despre ce organe era vorba, iar el mi-a zis că erau rinichi, dar posibil să fi fost şi plămâni – în viitor ai fi putut cere să-ţi creeze propriul porc, cu dubluri pentru absolut toate organele. Ştiu ce-ar fi crezut Grădinarii despre aşa ceva: ar fi zis că ar fi crezut că era un lucru rău, pentru că trebuia să ucizi porcii.

Jimmy văzuse porcii aceia: li se zicea porcani, ceea ce suna ca şi cum ai fi zis „porci uriaşi” – pentru că erau atât de mari. Metoda organelor-duplicat era un secret brevetat de Corporaţia lui, îmi zisese: de-aia era extrem de valoros.

— Nu te temi că vreunul dintr-o altă Corporaţie l-ar putea răpi pe tatăl tău şi l-ar sili să dezvăluie secretele pe care le ştie? l-am întrebat eu.

Lucruri de felul ăsta se întâmplau tot mai des: nu se spunea la ştiri, dar circulau o grămadă de zvonuri pe la HelthWyzer. Uneori îi aduceau înapoi pe oamenii de ştiinţă răpiţi, alteori nu. Măsurile de securitate se înăspriseră.

După ce ne tăceam temele, Jimmy şi cu mine ne

pierdeam vremea pe la mallul HelthWyzer, jucând jocuri video insipide şi bând Happicappucino. Prima dată îi zisesem că Happicuppa era o băutură malefică, aşa că n-o puteam bea, iar el râdea de mine. A doua oară am tăcut un efort şi avea un gust delicios, aşa că n-a trecut mult până când n-am mai stat să mă mai gândesc la moralitate.

După o vreme, Jimmy a început să-mi vorbească despre Wakulla Price. Zicea că era prima fată de care se îndrăgostise, dar când îi ceruse să aibă o relaţie serioasă, ea îi răspunsese că pot fi doar prieteni. Ştiam deja toată povestea asta, dar am zis că îmi pare rău, iar Jimmy mi-a spus că se simţise ca o borâtură de câine timp de mai multe săptămâni şi că nici acum nu-i trecuse de tot.

Pe urmă m-a întrebat dacă aveam un iubit în cartierele plebeilor, iar eu i-am răspuns că da – ceea ce nu era adevărat –, dar de vreme ce nu mai aveam cum să mă întorc acolo, mă hotărâsem să-l dau uitării, pentru că aşa era cel mai bine să faci când voiai pe cineva pe care nu-l puteai avea. Jimmy s-a arătat foarte înţelegător în privinţa iubitului pierdut şi m-a strâns de mână. Pe urmă m-am simţit vinovată că-i spusesem o asemenea minciună; dar nu mi-a părut rău pentru strângerea de mână.

Cam tot pe-atunci ţineam un jurnal – toate fetele de la şcoală aveau aşa ceva, era o nebunie retro: îţi putea fi spartă parola calculatorului, dar nu se putea sparge un caiet de hârtie. scris toate astea în jurnalul meu. Era ca şi cum aş fi vorbit cu cineva. Nici nu mai credeam că e periculos să pui cuvinte pe hârtie: cred că asta arată cât de mult mă îndepărtasem deja de Grădinari. Îmi păstram jurnalul în dressing, într-un ursuleţ de pluş, pentru că nu voiam să mă spioneze Lucerne. Grădinarii aveau dreptate în privinţa asta: când citeşti secretele cuiva, chiar capeţi putere asupra persoanei respective.

Pe urmă a apărut un băiat nou la Liceul HelthWyzer. Îl chema Glenn, şi de cum l-am văzut mi-am dat seama că

era acelaşi Glenn care venise la „Arborele Vieţii” în săptămâna Sfântului Euell, când Amanda şi cu mine îl conduseserăm la Pilar, cu tot cu borcanul lui cu miere. Mi s-a părut că a tăcut un mic semn din cap spre mine – oare mă recunoscuse? Speram să n-o fi tăcut, pentru că nu voiam să se apuce să povestească despre locul în care mă văzuse ultima oară. Dacă membrii Corpurilor de Securitate încă mai încercau să dea de cel care o ţinuse pe Lucerne în sclavie? Dacă ajungeau la Zeb prin intermediul meu şi avea să sfârşească într-un congelator, tară organele interne? Ăsta era un gând înfiorător.

Dar e sigur că şi dacă îşi amintea de mine, Glenn nu spunea nimic, pentru că nu voia ca ei să afle despre Pilar şi despre Grădinari, şi despre ce-o fi tăcut Glenn cu ei. Sunt convinsă că era ceva ilegal, altfel de ce ne-ar fi gonit Pilar pe mine şi pe Amanda? Probabil că o tacuse ca să ne protejeze.

Glenn se purta de parcă nu i-ar fi păsat de nimeni – el, cu tricourile lui negre. Dar, după o vreme, Jimmy a început să stea mai mult cu el, şi eu nu-l mai vedeam la fel de des.

— Ce tot faci cu Glenn? E ciudat rău, i-am zis într-o după-amiază când ne tăceam temele la calculatoarele din biblioteca şcolii.

Jimmy mi-a răspuns că nu tăceau altceva decât să joace şah tridimensional şi jocuri video online, la el acasă sau la Glenn. M-am gândit că se uitau probabil la filme porno – majoritatea băieţilor o fac, şi e valabil şi pentru multe fete –, aşa că l-am întrebat despre ce jocuri era vorba. *Lovituri Barbare*, a răspuns el – era un joc de război. *Sânge şi Trandafiri* semăna cu Monopoly, numai că trebuia să acaparezi piaţa genocidului şi-a atrocităţilor. Exctinctathon era un joc cu întrebări şi răspunsuri despre animale dispărute.

— Poate c-aş putea veni într-o zi să mă joc şi eu, i-am

zis, dar stratagema asta nu mi-a mers.

Aşa că am bănuit că de fapt chiar se uitau la filme porno.

Apoi s-a întâmplat un lucru foarte grav. Mama lui Jimmy a dispărut. Nu fusese răpită, aşa s-a spus: plecase de capul ei. Am auzit-o pe Lucerne discutând despre asta cu Frank: se pare că mama lui Jimmy fugise cu o grămadă de informaţii de mare importanţă, aşa că membrii Corpurilor de Securitate se lipiseră ca râia de casa lui Jimmy. Şi pentru că eram aşa bună prietenă cu Jimmy, în curând era posibil să vină şi peste noi. Nu că noi am fi avut ceva de ascuns. Dar ar fi fost neplăcut.

I-am trimis imediat un mesaj lui Jimmy ca să-i spun ce rău îmi pare pentru treaba cu mama lui şi ca să-l întreb dacă-l pot ajuta cu ceva. Nu era la şcoală, dar mi-a răspuns la mesaj ceva mai târziu, în aceeaşi săptămână, după care a venit pe la mine. Era foarte deprimat. Era şi-aşa destul de rău că mama lui plecase, dar pe deasupra Corpurile de Securitate îi ceruseră lui taică-său să participe la investigaţii, ceea ce însemna că tatăl lui fusese dus cu forţa şi închis într-o dubă solară neagră; şi-acum două femei din Corpurile de Securitate îşi băgau nasul prin toată casa şi-i puneau o grămadă de întrebări stupide. Cel mai rău era că maică-sa i-o furase pe Killer ca s-o elibereze în natură – îi lăsase un bilet despre asta. Numai că treaba cu eliberarea în natură era complet aiurea pentru Killer, fiindcă ar fi fost mâncată pe loc de răsuci.

— O, Jimmy! am zis. Asta-i îngrozitor!

L-am prins în braţe şi l-am îmbrăţişat: începuse să cam plângă. În început şi eu să plâng, şi-apoi ne-am bătut unul pe altul uşor pe spate, de parcă am fi avut amândoi braţele rupte sau am fi fost bolnavi de ceva, după care el s-a strecurat cu tandreţe lângă mine, în pat, în timp ce încă ne mai ţineam în braţe, de parcă ne-am fi înecat, şi-apoi am început să ne sărutăm. Mi se părea că îl ajut pe Jimy şi

că el mă ajută, la rândul lui. Era ca o zi de sărbătoare, de pe vremea când eram la Grădinari, când tot ceea ce făceam era special, pentru căsărbătoream ceva. Aşa era şi acum: sărbătoream ceva.

— Nu vreau să-ţi fac rău, a zis Jimmy.

O, Jimmy, m-am gândit eu, te învălui cu lumină.

42

După ce-am făcut-o prima oară, m-am simţit fericită, de parcă aş fi cântat. Nu un cântec melancolic, ci mai degrabă un tril de pasăre. Îmi plăcea să fiu în pat cu Jimmy, mă simţeam aşa de protejată când îi simţeam braţele în jurul meu şi era uimitor cât de alunecoasă şi de mătăsoasă ţi se părea pielea când se lipea de pielea altcuiva. Trupul are o înţelepciune a lui, avea Adam Unu obiceiul să spună: vorbea despre sistemul imunitar, dar era adevărat şi într-un alt sens. Înţelepciunea asta nu era doar ca şi cum ai fi cântat, era ca dansul, doar că mai bine. Eram îndrăgostită de Jimmy, şi trebuia să cred că şi el era la fel de îndrăgostit de mine.

Am scris în jurnal: JIMMY. Apoi am subliniat cu roşu şi am desenat o inimă roşie. Încă eram suficient de suspicioasă în privinţa scrisului încât să nu scriu absolut tot ceea ce se întâmpla, dar de fiecare dată când făceam sex mai desenam o inimă şi o coloram.

Voiam să o sun pe Amanda şi să-i povestesc, deşi ea îmi spusese odată că oamenii care povestesc despre viaţa lor sexuală sunt la fel de plicticoşi ca ăia care-şi povestesc visele. Dar când am intrat în dressing şi-am luat tigrul de pluş, telefonul nu mai era acolo.

M-a luat cu frig. Jurnalul încă mai era înăuntrul ursuleţului, unde-l ascunsesem. Dar nu mai aveam telefon.

Apoi Lucerne a intrat în camera mea. M-a întrebat dacă nu ştiam că orice telefon din interiorul Complexului trebuia înregistrat, pentru ca oamenii să nu poată transmite secrete industriale cu el. Era o infracţiune să

deţii un telefon neînregistrat, iar Corpurile de Securitate puteau detecta astfel de telefoane. Nu ştiusem asta?

Am scuturat din cap.

— Îşi pot da seama pe cine ai sunat? am întrebat.

Mi-a răspuns că puteau depista numărul, ceea ce n-ar fi fost deloc bine pentru niciunul dintre cei care comunicaseră prin intermediul telefonului respectiv. Ea n-a spus „n-ar fi fost deloc bine”, ci: „ar fi urmat consecinţe nedorite”.

Apoi mi-a spus că în ciuda convingerii mele că era o mamă rea, în sufletul ei, se gândea la ce era mai bine pentru mine. De exemplu, dacă se întâmpla să găsească un telefon purpuriu de la care fusese apelat frecvent un anumit număr, ar fi putut trimite către numărul respectiv un mesaj de genul: „Scapă de el!!” Aşa că dacă ar fi localizat cel de-al doilea telefon, avea să fie într-o pubelă. Iar ea se ocupase personal de aruncarea celui purpuriu. Şi acum se ducea să joace golf, sperând că mă voi gândi bine la ceea ce-mi spusese.

Şi chiar m-am gândit bine. M-am gândit: „Lucerne şi-a călcat pe inimă ca să o salveze pe Amanda. Trebuie să fi ştiut pe cine sunam. Dar o urăşte pe Amanda. Aşa că în realitate Lucerne se străduise să-l salveze pe Zeb: în ciuda celor întâmplate, încă îl mai iubeşte”.

Acum, că eram îndrăgostită de Jimmy, dădeam dovadă de mai multă înţelegere în ceea ce o privea pe Lucerne şi felul în care se purtase în preajma lui Zeb. Îmi dădeam seama cum ajungeai să faci gesturi extreme pentru persoana iubită. Adam Unu zicea că atunci când iubeşti pe cineva, e posibil ca iubirea ta să nu primească răspunsul dorit, dar tot e un lucru bun, pentru că dragostea te înconjoară ca un val de energie, iar de asta ar putea beneficia o fiinţă despre existenţa căreia nici măcar nu ştiai. Exemplul pe care-l folosea era acela al cuiva ucis de un virus şi apoi mâncat de vulturi. Nu-mi plăcea

comparaţia respectivă, dar ideea de bază era adevărată; pentru că iată, Lucerne trimisese acel mesaj fiindcă-l iubea pe Zeb, însă efectul colateral era c-o salvase pe manda, ceea ce n-avusese iniţial de gând. Aşa că Adam Unu avea dreptate.

Dar între timp pierdusem legătura cu Amanda. Iar asta mă întrista foarte tare.

Încă îmi mai făceam temele cu Jimmy. Uneori chiar le făceam, când mai erau şi alţii pe-acolo. În rest, nu. Nu ne lua mai mult de un minut să ieşim din haine şi să intrăm unul într-altul, iar Jimmy mă mângâia peste tot şi îmi zicea că sunt atât de suplă, ca o silfidă – îi plăceau cuvintele de felul ăsta, nu că eu aş fi ştiut întotdeauna ce însemnau. Zicea că uneori se simte ca un violator de copii. Mai târziu aveam să pun pe hârtie o parte dintre lucrurile pe care le spusese, de parcă ar fi fost nişte profeţii. „Jimmy e nemaipomenit mi-a zis că sunt o silfidă” Nu-mi prea păsa de ortografie, ci mai degrabă de ce simţeam.

Îl iubeam atât de mult! Însă pe urmă am făcut o greşeală. L-am întrebat dacă mai era îndrăgostit de Wakula sau dacă mă iubea pe mine în locul ei. N-ar fi trebuit să-i pun întrebarea asta. A făcut o pauză prea lungă înainte să-mi răspundă, apoi a zis: Are vreo importanţă? Aş fi vrut să spun da, dar în loc de asta am zis că nu. Pe urmă Wakulla Price s-a mutat pe Coasta de Vest, iar

Jimy a devenit ţâfnos şi a început din nou să-şi petreacă mai mult timp cu Glenn decât cu mine. Aşadar primisem un răspuns, şi din cauza asta eram tare nefericită.

În ciuda tuturor acestor lucruri, tot mai tăceam sex, deşi nu foarte des – inimioarele roşii din jurnal apăreau la distanţă tot mai mare una de alta. Apoi l-am văzut din întâmplare pe Jimmy la mall cu fata aia mai mare şi cu gura spurcată pe care-o chema Lyndalee, despre care se zicea că-i luase la rând pe toţi băieţii de la şcoală, unul

câte unul, dar rapid, aşa cum faci când mănânci boabe de soia prăjite. Jimmy avea mâna dreaptă fix pe fundul fetei, apoi ea i-a dat capul pe spate şi l-a sărutat. A fost un sărut lung şi umed. Mi-a venit să vomit când mi l-am imaginat pe Jimmy cu ea şi mi-am adus aminte ceva ce-mi spusese Amanda despre boli, şi m-am gândit că orice o fi având Lyndalee, acum aveam şi eu. Şi m-am dus acasă, şi-am vomitat, şi-am plâns, şi-apoi m-am băgat în cada mea mare şi albă şi-am tăcut o baie caldă. Dar nu prea m-a liniştit.

Jimmy nu ştia că aflasem despre el şi Lyndalee. La câteva zile după aceea m-a întrebat dacă poate veni pe la mine ca de obicei, iar eu i-am zis că da. În scris în jurnal: „Jimmy băgăcios împuţit ce eşti, ştiam c-ai să citeşti asta, te urăsc, nu înseamnă că dacă mi-am tras-o cu tine îmi şi place de tine aşa că, ia mai CARĂ-TE!” „Urăsc”, subliniat cu două linii roşii, iar „cară-te”, cu trei. Pe urmă am lăsat jurnalul pe comodă. Duşmanii pot folosi împotriva ta ceea ce scrii, mi-am zis, dar şi tu te poţi folosi de asta împotriva lor.

După sex am tăcut duş de una singură, iar când am ieşit, Jimmy îmi citea jurnalul şi m-a întrebat de ce începusem dintr-odată să-l urăsc. Aşa că i-am spus. În folosit cuvinte pe care nu le mai spusesem niciodată cu voce tare, iar Jimmy mi-a zis că el nu era omul potrivit pentru mine, că era incapabil să i se dedice complet cuiva din cauza Wakullei Price, care îl terminase din punct de vedere emoţional, dar poate că era el distructiv de la natură, de vreme ce le făcuse rău tuturor fetelor pe care le atinsese. Iar eu l-am întrebat cât de multe fuseseră. Nu puteam să sufăr faptul că mă băga pur şi simplu la grămadă cu mai multe fete, de parcă am fi fost piersici sau napi. Pe urmă a zis că el chiar mă plăcea ca persoană, şi că de aceea era sincer cu mine, iar eu i-am zis să se ducă învârtindu-se. Apa că ne-am despărţit urât.

Perioada care a urmat a fost foarte întunecată. M-am

întrebat ce căutam pe Pământ: nu prea i-ar fi păsat nimănui dacă mai eram sau nu pe-acolo. Poate că ar fi trebuit să renunţ la ceea ce Adam Unu numea învelişul meu trupesc şi să mă transform într-un vultur sau într-un vierme. Însă pe urmă mi-am amintit ce spuneau Grădinarii: „Ren, viaţa ta e un dar preţios, iar acolo unde există un dar există şi Cineva Care-l Dăruieşte, şi atunci când primeşti un dar ar trebui întotdeauna să spui mulţumesc” Aşa că asta mi-a fost de oarecare ajutor.

Şi mai puteam să aud şi vocea Amandei: De ce eşti aşa de slabă? În dragoste nu primeşti niciodată înapoi exact cât dai. Ei şi, Jimmy s-a plictisit de tine, băieţi se mai găsesc, mişună peste tot ca microbii şi poţi să-i culegi ca pe flori şi să-i arunci când s-au ofilit. Dar tu trebuie să te porţi de parcă eşti tot timpul într-al nouălea cer şi în fiecare zi e sărbătoare.

Ceea ce am făcut după aia n-a fost bine, şi încă îmi e ruşine din cauza asta. M-am dus la Glenn în sala de mese – mi-a trebuit o grămadă de curaj, fiindcă Glenn răspândea o asemenea răceală, că era, realmente, un sloi de gheaţă. Şi l-am întrebat dacă i-ar plăcea să iasă cu mine. Mă gândeam că o să fac sex cu Glenn, şi că Jimmy va afla, şi că va fi distrus. Nu că mi-aş fi dorit să fac sex cu Glenn, ar fi fost ca şi cum mi-aş fi tras-o cu un set de ustensile pentru salată. Ceva plat şi lemnos.

— Să ieşim? a zis Glenn nedumerit. Nu eşti cu Jimmy?

I-am răspuns că se terminase, şi oricum nu fusese nimic serios, pentru că Jimmy se dădea mereu în spectacol. Pe urmă am scos pe gură primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Te-am văzut cu Grădinarii, la „Arborele Vieţii”, i-am zis. Îţi aduci aminte? Eu am fost cea care te-a condus la Pilar… Cu mierea aia…?

A început să dea semne de nelinişte şi mi-a zis că ar

trebui să luăm un Happicappuchino şi să schimbăm câteva vorbe.

N-am schimbat câteva vorbe. Am vorbit o grămadă. Am stat atâta vreme pe la mall, încât ceilalţi puşti au început să spună că eram un cuplu, dar nu eram – n-a fost niciodată vorba de dragoste. Şi-atunci ce-a fost? Cred că Glenn era singura persoană de la HelthWyzer cu care puteam vorbi despre Grădinari, iar reciproca era valabilă şi în cazul lui – asta ne lega. Era ca şi cum am fi făcut parte dintr-un club secret. Poate că Jimmy nu fusese nici pe departe sufletul meu geamăn – poate că Glenn era. Un gând ciudat, fiindcă Glenn era un tip ciudat. Mai degrabă ca un cyborg, aşa cum îl numea Wakulla Price. Era oare vorba de prietenie între noi? Nu i-aş spune nici măcar aşa. Uneori se uita la mine de parcă aş fi fost o amibă sau o problemă pe care o rezolva la nanotehnologia bioformelor.

Glenn ştia deja destule despre Grădinari, dar voia să afle mai multe. Cum era să trăieşti alături de ei în fiecare zi. Ce tăceau şi ce spuneau, ce credeau cu adevărat. Mă punea să le cânt cântecele, voia să repet ce spunea Adam Unu în discursurile de Zilele Sfinţilor şi de Sărbători: nu râdea niciodată de ele, aşa cum ar fi reacţionat Jimmy dacă aş fi tăcut asta în faţa lui. În schimb, mă întreba lucruri de genul: „Aşa, deci ei cred că n-ar trebui să folosim decât lucruri reciclate. Dar ce se întâmplă în cazul în care Corporaţiile nu mai fac nimic nou? Nu mai avem de unde!” Uneori îmi punea întrebări mai personale, ca de exemplu: „Ai mânca animale dacă ai muri de foame?” şi „Chiar crezi că o să vină Potopul Uscat?” Dar eu nu ştiam întotdeauna ce să-i răspund.

Vorbea şi despre alte lucruri. Într-o zi mi-a spus că atunci când te afli într-o situaţie conflictuală trebuie să elimini regele, ca la şah. I-am zis că lumea nu mai avea regi. Mi-a răspuns că se referea la centrul puterii, dar în ziua de azi asta nu însemna o singură persoană, ci o reţea

tehnologică. Adică treaba cu ingineria genetică şi codurile, am zis eu, iar el a răspuns: „Ceva de felul ăsta”.

Odată m-a întrebat dacă sunt de părere că Dumnezeu era o reţea de neuroni şi, dacă era aşa, oare cei care aveau acea reţea o transmiseseră prin selecţie naturală pentru că ea conferea un avantaj competitiv, sau era doar o caracteristică secundară, şi nu un rezultat direct al adaptării evolutive, aşa cum era părul roşcat, de exemplu, care nu-ţi influenţa în niciun fel şansele de supravieţuire. În cea mai mare parte a timpului mă simţeam complet depăşită de el, aşa că ziceam: „Tu ce crezi?” Iar el avea întotdeauna un răspuns la întrebarea asta.

Jimmy chiar ne-a văzut împreună la mall şi chiar a părut şocat; însă nu pentru multă vreme, fiindcă l-am surprins făcându-i lui Glenn un semn cu degetul mare ridicat, ca şi cum i-ar fi spus: „Dă-i bătaie, amice, serveşte-te!” De parcă aş fi fost un obiect care-i aparţinea şi pe care era dispus să-l împartă cu altcineva.

Jimmy şi Glenn au terminat liceul cu doi ani înaintea mea şi s-au dus la facultate. Glenn s-a dus la Watson-Crick, unde mergeau toate geniile, iar Jimmy s-a dus la Academia Martha Graham, care era pentru cei care nu se pricepeau la matematică sau la fizică. Aşa că măcar nu mai eram nevoită să-l văd pe Jimmy la şcoală, dându-se la vreo fată nouă. Dar fără Jimmy era aproape la fel de rău cum ar fi fost şi cu el acolo.

Într-un fel sau altul, am reuşit să trec peste următorii doi ani. Luam note proaste şi nu credeam că voi fi acceptată la niciun colegiu – aveam să sfârşesc pe post de sclavă, lucrând cu salariul minim într-un loc din industria cărnii, de pildă la Burgerii Misterioşi sau ceva asemănător. Dar Lucerne a tras nişte sfori. Am auzit-o vorbind despre asta cu unul dintre prietenii ei de la clubul de golf: „Nu e proastă, dar experienţa prin care a trecut când a fost la secta aceea i-a distrus voinţa, aşa că Academia Martha

Graham e cea mai bună soluţie la care putem ajunge”. Deci aveam să fiu în acelaşi loc cu Jimmy: asta mă neliniştea atât de tare, încât simţeam că mi se face rău.

Cu o noapte înainte de a lua trenul de mare viteză, mi-am recitit vechiul jurnal şi-atunci mi-am dat seama la ce se gândeau Grădinarii când spuneau: „Ai grijă ce scrii” Erau chiar cuvintele mele din vremea când fusesem atât de fericită, numai că acum era un chin să le citesc.

Am coborât în stradă cu jurnalul, am dat colţul şi l-am aruncat într-un container cu reziduuri carbonice. Avea să se transforme în petrol, apoi toate inimile alea roşii pe care le desenasem aveau să se împrăştie ca fumul, dar cel puţin aşa căpătau o utilitate.

O parte din mine se gândea că o să-l regăsesc pe Jimmy la Martha Graham şi că el avea să-mi spună că numai pe mine mă iubise în tot timpul ăsta şi că dacă nu cumva se putea să ne împăcăm, iar eu aveam să-l iert, şi totul urma să fie nemaipomenit, aşa cum fusese la început. Dar o altă parte din mine îşi dădea seama că şansele că aşa ceva să se întâmple erau nule. Adam Unu zicea că oamenii pot crede două lucruri contrare în acelaşi timp, iar acum ştiam că e adevărat.

SĂRBĂTOAREA ÎNŢELEPCIUNII ŞARPELUI

SĂRBĂTOAREA ÎNŢELEPCIUNII ŞARPELUI ANUL OPTSPREZECE

Despre importanţa cunoaşterii instinctive. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, Semeni Muritori, Creaturi înrudite.

Astăzi celebrăm Sărbătoarea înţelepciunii Şarpelui, iar copiii noştri şi-au dat din nou măsura talentului în privinţa decoraţiunilor. Trebuie să le mulţumim Amandei şi lui Shackleton pentru captivanta pictură murală a Şarpelui-Vulpe înghiţind Broasca – un mod foarte potrivit de a ne aduce aminte de natura interconectată a Dansului Vieţii. În mod tradiţional, ca simbol al acestei sărbători

folosim dovlecelul, o legumă în formă de Şarpe. Îi mulţumim Rebeccăi, Eva Unsprezece, pentru inovatorul ei Desert Feliat cu Dovlecei şi Ridichi. Nu încape nicio îndoială că-l aşteptăm cu nerăbdare.

Dar mai întâi trebuie să vă avertizez în legătură cu faptul că anumite persoane fac cercetări neoficiale privitoare la Zeb, multi-talentatul nostru Adam Şapte. În Grădina Tatălui nostru sunt multe Specii, şi e nevoie de toate pentru a crea un Ecosistem, iar Zeb a ales opţiunea non-violentă; aşa că dacă sunteţi întrebaţi, reţineţi că întotdeauna răspunsul cel mai bun e: „Nu ştiu”.

Textul nostru pentru înţelepciunea Şarpelui este din Matei 10: 16: „lată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii”. Pentru aceia dintre noi care au fost biologi şi au studiat porumbeii sau şerpii, afirmaţia aceasta stârneşte nedumeriri. Şerpii sunt vânători experimentaţi, care îşi paralizează sau îşi strangulează şi îşi zdrobesc prada, un dar mulţumită căruia pot prinde mulţi şoareci şi Şobolani. Cu toate acestea, în ciuda priceperii lor înnăscute, nu-i poţi numi pe Şerpi „înţelepţi”. l-ar Porumbeii, deşi inofensivi pentru noi, sunt extrem de agresivi faţă de alţi Porumbei: un mascul va ataca în mod repetat şi va ucide un alt mascul cu un statut inferior dacă i se oferă ocazia. Sfântul Duh e adesea reprezentat sub forma unui porumbel, ceea ce are pur şi simplu menirea de a ne informa că acest Duh nu e întotdeauna paşnic: el are şi o latură feroce.

Şarpele are o mare încărcătură simbolică în Cuvântul lui Dumnezeu către Om, deşi formele pe care le îmbracă sunt variate. Uneori este înfăţişat ca un inamic malefic al Omenirii – poate din cauză că atunci când primatele din care ne tragem dormeau în copaci, Şerpii Constrictori se numărau printre puţinii lor prădători nocturni. Iar pentru aceşti strămoşi – care nu purtau încălţăminte – a călca pe o

Viperă însemna moarte sigură. Însă Şarpele este pus pe acelaşi plan şi cu Leviatanul, această uriaşă creatură marină pe care Dumnezeu a făcut-o ca să-l înveţe pe Om ce e umilinţa şi i-a vorbit despre el lui Iov[61], ca un exemplu al Inventivităţii de care poate da dovadă când vrea să inspire groază.

La Grecii Antici, şerpii erau sacri pentru zeul medicinei. În alte religii, Şarpele care îşi înghite coada face referire la ciclul Vieţii şi la începutul şi sfârşitul timpului. Pentru că îşi leapădă pieile, Şerpii au fost şi simboluri ale Reînvierii – sufletul lepădându-şi vechea formă, din care se iveşte plin de strălucire. Un simbol complicat, într-adevăr. Şi-atunci cum am putea noi să fim „înţelepţi ca şerpii”? Ar trebui să ne înghiţim cozile, să-i ispitim pe oameni să facă rău sau să ne încolăcim în jurul duşmanilor şi să-i strângem până când mor? În mod sigur nu – pentru că în aceeaşi frază ni se spune să fim la fel de inofensivi ca Porumbeii.

Înţelepciunea Şarpelui – zic eu – e înţelepciunea *de a simţi nemijlocit*, aşa cum Şarpele simte vibraţiile din Pământ. Şarpele e înţelept prin aceea că trăieşte în prezent, fără a simţi nevoia unor contexte intelectuale elaborate. Omenirea se clădeşte pe sine fără încetare. Pentru că ceea ce la noi este devoţiune şi credinţă, la alte creaturi este ştiinţă înnăscută. Niciun Om nu poate cunoaşte cu adevărat şi pe deplin intenţiile lui Dumnezeu. Raţiunea Omului e ca un ac dansând pe capul unui înger1, atât de măruntă e ea în comparaţie cu imensitatea Divină ce ne înconjoară.

Aşa după cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu către Om: „Or, credinţa e fiinţarea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute”[62] Acesta este mesajul esenţial:

---

61 Vezi Vechiul Test^ent, Iov, cap. 40 și 41.

62 Frază construită invers decât celebra How many angels can dance on the head of a pin? („Cât de mulți îngeri pot dansa pe un vârfde

„Nevăzute” Nu-l putem cunoaşte pe Dumnezeu analizându-l şi măsurându-l; e limpede, analizând şi măsurând mai mult decât e cazul, ajungem să avem îndoieli. Prin intermediul lor, am aflat că holocausturile nucleare şi Cometele sunt posibile chiar în viitorul apropiat, ca să nu mai vorbim de Potopul Uscat, care, din păcate, ne pândeşte şi a ajuns mai aproape de noi ca oricând. Teama ne slăbeşte încrederea, şi pe această cale îşi face loc lipsa Credinţei; şi-atunci ispita de a face rău ni se strecoară în suflete; pentru că dacă tot ne-aşteaptă pieirea, ce rost mai are să năzuim spre Dumnezeu?

Noi, Oamenii, trebuie să ne străduim pentru a crede, ceea ce nu e necesar în cazul altor Creaturi. Ele *ştiu* că zorii vor veni. O pot simţi – acea tulburare a genei de lumină, orizontul stârnindu-se. Nu doar orice Vrabie, nu doar orice Racones, ci şi fiecare Nematodă, şi Moluscă, şi Caracatiţă, şi Mo’Hair, şi Leomiel – stau cu toţii în palmele Sale. Spre deosebire de noi, ei n-au nevoie de Credinţă.

Cât despre Şarpe, cine poate spune unde i se termină capul şi unde-i începe corpul? El îl simte pe Dumnezeu cu întregul fiinţei sale; simte vibraţiile Divinităţii care trec prin Pământ şi răspunde la ele mai iute ca gândul.

Aşadar aceasta este înţelepciunea Şarpelui spre care tânjim – această plenitudine a Fiinţei. Să întâmpinăm cu bucurie acele rare momente când, prin Graţia Divină, prin Veghe şi Izolare şi cu ajutorul Plantelor Domnului, ni se oferă cunoaşterea ei.

Să cântăm.

PRIMIT-AU ANIMALELE UN DAR DIVIN
Primit-au animalele un dar divin –
O-nţelepciune pentru noi necunoscută:
Ştiu de la sine cum să-şi ducă traiul –
Deşi noi o învăţăm cu multă trudă.

---

ac?"), utilizată în mai multe rânduri pentru a respinge angeologia medievală, în particular, și scolasticismul, în general.

Cum Dumnezeu le-nvaţă-n mintea lor
Lor chiar că nu le trebuie manuale
Lumina strigă albinei pe-a ei limbă
Şi cârtiţei-i şopteşte argila moale.
Sapă-n pământ să dea de rodu-i dulce
Şi toate de la Domnul hrana-şi cată
Dar nu le vezi vânzând sau cumpărând
Şi toate-şi ţin sălaşul fără pată.
Şarpele – săgeată de lumină.
Cu corpul lui strălucitor de zale.
Simte orice mişcare din pământ
Urcând prin şira sa unduitoare.
O, ce-aş mai da, ca Şarpele înţelept
Deplin pe toate să le ştiu.
Nu doar cu Mintea iscodind mereu.
Ci cu un Suflet arzător şi viu.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

43

TOBY. SĂRBĂTOAREA ÎNŢELEPCIUNII ŞARPELUI Anul Douăzeci şi cinci

„Sărbătoarea înţelepciunii Şarpelui. Lună în creştere” Toby notează Sărbătoarea şi faza lunii în carneţelul ei roz, cu ochiul care clipeşte conspirativ şi perechea de buze rujate. Săptămâna cu lună în creştere e cea în care se tund pomii, ziceau Grădinarii. Foloseşte la plantat ce-i nou, retează ce-i vechi. Un moment potrivit ca să te cizelezi pe tine însuţi cu unelte ascuţite, să îndepărtezi acele părţi neesenţiale la care e nevoie de ajustări. Cum ar fi propriul cap, de exemplu.

— O glumă, zice ea cu voce tare.

Ar trebui să evite astfel de gânduri morbide.

Astăzi o să-şi taie unghiile de la mâini. Şi pe cele de la picioare: n-ar trebui lăsate să crească la întâmplare. Îşi poate face o manichiură: aici se găsesc o mulţime de

cosmetice, sunt rafturi întregi cu aşa ceva. Delicioasa Ojă AnooYoo. Crema de Netezire AnooYoo cu prună, Fântâna Tinereţii – Tratament Total AnooYoo: „Exfoliază epiderma cojită!” Dar ce rost are să-ţi baţi capul cu oja, cu netezirea sau cu exfolierea? Dar de ce să nu ţi-l baţi? Oricare opţiune e la fel de lipsită de sens.

„Fă-o pentru tine”, aşa suna cântecelul din reclama AnooYoo. „Noul Sine” Aş putea să mă înnoiesc cu totul, se gândeşte Toby. Încă un nou eu, proaspăt ca un şarpe. La câte am ajuns până acum?

Cu paşi apăsaţi, urcă scara care duce pe acoperiş, ridică binoclul la ochi şi cercetează domeniul, cât poate cuprinde cu privirea. Printre buruienile de lângă liziera pădurii se mişcă ceva: să fie porcii? Dacă-i aşa, stau ascunşi. Vulturii încă se mai adună în jurul masculului mort. Probabil că e deja prelucrat de o grămadă de nanobioforme: trebuie să se fi făcut tocmai bun.

Iată ceva diferit. Undeva, mai aproape de clădire, paşte un pâlc de oi. Sunt cinci: trei Mo’Hair – una verde, una roz şi una de un purpuriu aprins – şi alte două oi cu înfăţişare aparent obişnuită. Părul lung al oilor Mo’Hair nu e deloc îngrijit – are noduri încâlcite, e plin de crenguţe şi frunze uscate. Pe ecran, în reclame, apăreau cu un păr strălucitor – vedeai o oaie fluturându-şi părul, apoi o fată frumoasă îşi flutura şi ea o coamă bogată din acelaşi fel de păr. „Mai mult păr cu Mo’Hair!” Dar nu se descurcau la fel de bine în lipsa tratamentelor cosmetice.

Oile s-au strâns laolaltă şi şi-au ridicat capetele. Toby vede şi de ce: ghemuiţi printre buruieni, doi leomiei se pregătesc de vânătoare. Poate că oile le simt mirosul, care probabil că le zăpăceşte – în parte leu, în parte miel.

Oaia Mo’Hair de culoare purpurie e cea mai agitată. Fereşte-te să arăţi ca o pradă, îi zice Toby în gând. E aproape sigur că leomieii au de gând s-o vâneze pe cea purpurie. O despart de grup şi o urmăresc pe o distanţă

scurtă. Sărmanul animal se împiedică în propria podoabă capilară – arată ca o sperietoare umblătoare cu perucă –, iar leii o pun rapid la pământ. Le ia ceva vreme până-i găsesc gâtul prin părul acela des, iar oaia, cu mişcări împleticite, se ridică de câteva ori înainte ca leomieii să termine de-a binelea cu ea. Apoi se potolesc şi se apucă să mănânce. Celelalte oi au luat-o la goană aiurea, behăind dezorientate, dar acum au început din nou să pască.

Astăzi avusese de gând să se ocupe de grădină, să culeagă nişte verdeţuri: rezerva ei de hrană conservată şi uscată dispare văzând cu ochii, la fel ca luna pe cer. Dar se hotărăşte să n-o facă, din cauza leomieilor. Toate felinele te atacă pe furiş: una dintre ele ţi se învârte pe sub nas ca să-ţi distragă atenţia, pe când cealaltă se strecoară în tăcere pe la spate.

După-amiază trage un pui de somn. Luna în creştere cheamă din urmă trecutul, zicea Pilar: orice se desprinde din umbră trebuie primit ca o binecuvântare. Şi trecutul chiar se întoarce la ea: casa albă de lemn din copilărie, copacii obişnuiţi, pădurea din mdal, bătând în albastru, de parcă ar fi cuprinsă de ceaţă. Pe mdalul ei se conturează silueta unei căprioare, stând ţeapănă ca o decoraţiune de peluză, cu urechile ciulite. Tatăl ei sapă cu o lopată, lângă grămada de ţăruşi pentru gard; mama ei e doar o apariţie fugară la fereastra bucătăriei. Poate că face supă. Liniştea învăluie totul, de parcă n-are să se termine niciodată. Dar unde-i Toby în imaginea asta? Pentru că e o imagine. E plată, ca un tablou pe un perete. Ea nu e acolo.

Îşi deschide ochii: are lacrimi pe obraji. Nu eram în imagine pentru că eu sunt rama, îşi spune. Nu e adevăratul trecut. Sunt doar eu, punând totul laolaltă. E doar o mână de conexiuni neuronale tocite. E doar un miraj.

E clar că pe-atunci eram o persoană optimistă, se gândeşte ea. În locul acela. Mă trezeam fluierând. Ştiam că în lume se întâmplă lucruri nedrepte, se vorbea despre ele,

le văzusem la ştiri. Dar lucrurile acelea nedrepte erau nedrepte în altă parte.

Când ajunsese la colegiu, nedreptatea se mutase mai aproape. Îşi aminteşte senzaţia aceea apăsătoare, ca şi cum ai pândi tot timpul un zgomot de paşi grei ca piatra, apoi ciocănitul la uşă. Toată lumea ştia. Nimeni nu recunoştea că ştie. Dacă alţii deschideau subiectul, te făceai că nu-i auzi, pentru că ceea ce spuneau era deopotrivă din cale-afară de evident şi de neconceput.

„Secătuim Pământul. E aproape complet stors de vlagă". Nu poţi trăi cu asemenea temeri şi să continui să fluieri. Aşteptarea creşte în tine ca un val. Începi să-ţi doreşti să se termine. Te trezeşti adresându-i-te cerului: „Fă-o odată! Fă ce poţi mai rău! Pune-i capăt!" Simte fiorul presimţirii începând să-i urce pe şira spinării, indiferent că doarme sau e trează. Nu dispăruse niciodată, nici printre Grădinari. Mai ales – odată cu scurgerea timpului – printre Grădinari.

44

În duminica de după Ziua înţelepciunii Şarpelui a fost Ziua Sfântului Jacques Cousteau. Era în Anul Optsprezece – anul scindării, deşi Toby încă nu ştia asta. Îşi aminteşte că se străduia să treacă cu bine de străzile din Hazna pentru a ajunge la Clinică, la obişnuitul Consiliu de sâmbătă seara al Adamilor şi Evelor. Nu prea murea de nerăbdare să participe la el. În ultima vreme, întâlnirile degeneraseră, transformându-se în certuri.

Cu o săptămână înainte, îşi dedicaseră tot timpul problemelor teologice. Chestiunea dinţilor lui Adam, în primul rând.

— *Dinţii* lui Adam? izbucnise Toby.

Trebuia să se străduiască să-şi controleze asemenea expresii de surpriză pe care ceilalţi le-ar fi putut lua drept critici.

Adam Unu explicase că o parte dintre copii erau

supăraţi fiindcă Zeb le explicase diferenţele dintre dinţii potriviţi pentru sfâşiat şi muşcat ai carnivorelor şi cei pentru mestecat şi rumegat ai erbivorelor. Copiii vruseseră să ştie – de vreme ce Adam fusese creat vegetarian, aşa cum cu siguranţă şi era – de ce prezentau dinţii omului caracteristici aşa eterogene.

— N-ar fi trebuit să aducă subiectul în discuţie, mormăise Stuart.

— Ne-am schimbat după Cădere, venise explicaţia isteaţă a Nualei. Am evoluat. Odată ce omul a început să mănânce carne, ei bine, normal că…

Asta ar însemna să pui carul înaintea boilor, a zis Adam Unu; n-aveau să-şi atingă scopul de a reconcilia descoperirile ştiinţifice cu opiniile lor religioase asupra vieţii pur şi simplu prin ignorarea regulilor primei categorii. Le-a cerut să cugete la această dilemă şi să propună soluţii la o dată ulterioară.

Apoi s-au întors la problema veşmintelor din piei de animale pe care Dumnezeu le-a oferit lui Adam şi Evei la finalul capitolului al treilea din Facerea. Problematica „îmbrăcăminte de piele”[63].

— Asta îi tulbură foarte tare pe copii, zisese Nuală.

Toby înţelegea de ce erau atât de consternaţi. Oare Dumnezeu ucisese şi jupuise o parte dintre iubitele Sale Creaturi ca să facă aceste veşminte de piele? Dacă asta făcuse, îi dăduse omului un exemplu foarte dăunător. Şi dacă nu, atunci de unde apăruseră aceste veşminte din piele?

— Poate că animalele respective muriseră de moarte naturală.

Asta era Rebecca.

— …Iar Dumnezeu n-a vrut să se irosească.

Ea se pricepea de minune să folosească ce rămânea.

— Poate era vorba despre animale foarte mici,

63 Vechiul Testament, Facerea 3:21.

intervenise Katuro. Animale care trăiesc puţin.

— Asta e o posibilitate, spusese Adam Unu. Să o acceptăm deocamdată, până când apare o explicaţie mai plauzibilă.

La început, când de-abia căpătase statutul de Evă, Toby întrebase dacă chiar e necesar să se despice firul în patru cu asemenea probleme teologice, iar Adam Unu îi răspunsese că era.

— Adevărul e, zisese el, că majorităţii oamenilor nu le pasă de alte Specii, nici măcar în vremuri de restrişte. Nu le pasă decât de ceea ce urmează să mănânce, ceea ce e destul de firesc: trebuie să mâncăm, altfel am muri. Dar dacă Dumnezeu e cel căruia. îi pasă? Am evoluat astfel încât să credem în zei, aşa că această înclinaţie a noastră spre credinţă trebuie să ne confere un avantaj evolutiv. Punctul de vedere strict materialist – că noi suntem un experiment cu proteine animale produs de la sine –, e mult prea dur şi dezolant pentru majoritatea şi duce la nihilism. Aşa stând lucrurile, trebuie să călăuzim convingerile populare într-o direcţie favorabilă biosferei, subliniind pericolele care ne pasc dacă-l mâniem pe Dumnezeu prin trădarea încrederii sale în stăpânirea noastră.

— Ceea ce vrei să spui e că dacă în povestea asta îl includem şi pe Dumnezeu, apare şi pedeapsa.

— Da, a răspuns Adam Unu. Dar pedeapsa apare şi dacă nu-l includem pe Dumnezeu în poveste – e de la sine înţeles. Însă oamenii sunt mai puţin dispuşi să creadă aşa ceva. Dacă există o pedeapsă, ei vor să existe şi un pedepsitor. Nu le plac catastrofele inexplicabile.

Care va fi subiectul de astăzi? s-a întrebat Toby. Care fusese fructul mâncat de Eva din Pomul Cunoaşterii? N-avea cum să fie un măr, având în vedere stadiul horticulturii de atunci. O curmală? O bergamotă? Consiliul deliberase îndelung în privinţa acesteia. Toby se gândise să propună o căpşună, însă pe vremea aceea căpşunele nu

creşteau în copaci.

În vreme ce mergea, Toby era conştientă, ca întotdeauna, de prezenţa altor oameni pe stradă. Putea să privească înainte, la stânga şi la dreapta, în ciuda pălăriei de soare. Se folosea de opririle în pragul clădirilor, de reflexiile din vitrine pentru a vedea în spate. Dar nu putea scăpa de senzaţia că cineva se furişa în urma ei – că avea să-i coboare pe gât o mână cu vene roşii şi albastre şi cu o brăţară din cranii mici. Blanco nu mai fusese văzut prin Laguna cu Zoaie de ceva vreme – încă mai era la Painball, aşa ziceau unii; ba nu, plecase peste ocean, ca mercenar, ziceau alţii – dar era ca ceaţa deasă; moleculele lui erau mereu în aer.

Era cineva în spatele ei – simţea asta ca pe un fior între omoplaţi. Trecuse pragul unei clădiri şi se întorsese cu faţa la trotuar, apoi răsuflase uşurată: era Zeb.

— Bună, iubito, a zis el. te împaci cu căldura asta?

A început să se plimbe alături de ea, cântând doar pentru sine:

Pe toţi ne doare-n cot.

Pe toţi ne doare-n cot.

Şi de-aia suntem în rahat.

Pen’ că pe toţi ne doare-n cot!

— Poate c-ar fi bine să nu mai cânţi, a spus Toby pe un ton neutru.

Nu era înţelept să atragi atenţia asupra ta pe un trotuar dintr-un cartier plebeu, mai ales dacă erai Grădinar.

— Nu mă pot abţine, a zis Zeb vesel. Dumnezeu e de vină. A împletit muzica în ţesătura fiinţei noastre. El te aude mai bine când cânţi, aşa că în momentul ăsta ar trebui să audă asta. Sper că-i place, a adăugat el pe un ton pios, care-l maimuţărea pe cel al lui Adam Unu – un ton pe care-l folosea adesea, însă nu când era Adam Unu de faţă.

Nesupunere pe ascuns, s-a gândit Toby: s-a săturat să

fie cimpanzeul beta.

De când devenise Evă, aflase multe despre statutul lui Zeb printre Grădinari. Fiecare loc în care exista un Acoperiş de-al Grădinarilor şi fiecare celulă-Trufa îşi desfăşurau activitatea independent, dar de două ori pe an trimiteau mereu delegaţi la o conferinţă de la centru, care, din motive de securitate, nu se ţinea niciodată de două ori în acelaşi depozit abandonat. Zeb se număra mereu printre delegaţi: avea calităţile necesare pentru a trece prin cartierele plebee mai dure şi pe lângă punctele de pază ale Corpurilor de Securitate fără să fie jefuit, prins la înghesuială de şmecheraşi, împuşcat cu atomizorul sau arestat. Poate că de aceea i se permitea să încalce câte puţin regulile Grădinarilor.

Adam Unu participa rar la aceste conferinţe. Drumul până acolo era plin de pericole; în plus, se presupunea că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Zeb, se puteau lipsi de el, ceea ce nu era valabil în cazul lui Adam Unu. În teorie, frăţia Grădinarilor nu avea un lider absolut, dar în practică, acesta era Ad-unu, respectatul ei fondator şi guru. Mâna de fier în mănuşă de catifea a vorbelor sale avea mare greutate la conferinţele Grădinarilor, şi cum el era rareori acolo ca să se folosească de acea mână de fier, o făcea prin intermediul lui Zeb. Iar asta trebuie să fi fost o treabă tentantă: oare ce-ar fi fost dacă Zeb începea să ignore hotărârile lui Adam Unu, înlocuindu-le cu propriile hotărâri? Astfel de metode fuseseră folosite ca să schimbe regimuri şi să răstoarne împăraţi.

— Ai veşti proaste? l-a întrebat atunci Toby pe Zeb.

Indiciul după care se luase era cântecul: Zeb era enervant de vesel de fiecare dată când avea veşti rele.

— De fapt, începuse Zeb, am pierdut legătura cu unul dintre oamenii noştri infiltraţi în Complexe – băiatul care era curier. S-a făcut nevăzut.

Toby aflase despre curier când devenise Evă. El

dusese probele pentru biopsia lui Pilar şi-i transmisese diagnosticul fatal – ambele ascunse într-un borcan cu miere. Dar asta era tot ce ştia: Adamii şi Evele îşi împărtăşeau informaţiile, dar numai în măsura în care era absolut necesar. Pilar murise cu mulţi ani în urmă: băiatul care era curier nu prea mai avea cum să fie băiat ae-n.

— S-a făcut nevăzut? a întrebat ea. Cum aşa?

Folosise vreo soluţie pentru depigmentarea pielii? Sigur nu despre asta era vorba.

— Înainte stătea la HelthWyzer, dar acum a terminat liceul şi s-a mutat la Institutul Watson-Crick, aşa că a dispărut de pe radar. Nu că am avea noi cine ştie ce radar, a adăugat el.

Toby a aşteptat. Aşa era cu Zeb, n-avea rost să-l grăbeşti sau să-l tragi de limbă.

— Rămâne între noi, da? a zis el după o vreme.

— Sigur, a răspuns Toby.

Nu sunt decât o ureche care să asculte, s-a gândit ea. Un însoţitor fidel ca un câine. Un izvor de tăcere. Nimic mai mult. După ce Lucerne spălase puţina cu patru ani în urmă, se întrebase în treacăt dacă la un moment dat avea să fie ceva mai mult între ea şi Zeb. Dar nu se alesese nimic de această dorinţă. Nu am corpul potrivit, îşi zisese ea. Prea musculoasă. E clar că lui îi place să te unduieşti un pic.

— Consiliul nu ştie despre treaba asta, ai înţeles? a zis Zeb. Faptul că s-a tăcut nevăzut nu poate decât să le sporească şi mai mult temerile.

— O să uit tot ce-aud, a răspuns Toby.

— Tatăl lui a fost prieten cu Pilar – ea s-a ocupat de mutaţiile genetice ale plantelor la HelthWyzer. La vremea aceea, îi cunoşteam pe amândoi. Dar lui nu i-a căzut deloc bine când a aflat că răspândeau intenţionat boli printre oameni cu ajutorul suplimentelor ălora falsificate – pentru a-i folosi gratuit pe post de cobai de laborator, ca mai apoi

să încaseze bani de la ei pentru tratarea aceloraşi boli. Abilă escrocherie, să iei o grămadă de bani de pe urma unor chestii pe care tot tu le-ai cauzat. Asta l-a făcut să aibă mustrări de conştiinţă. Aşa că tăticul ne-a furnizat nişte informaţii interesante. După care a avut un accident.

— Un accident…? a zis Toby.

— A căzut de pe un pod rutier, la o oră de vârf. A ajuns carne tocată.

— Asta-i un pic prea sugestiv, a zis Toby. Pentru un vegetarian.

— Scuze, a răspuns Zeb. S-a zvonit că s-ar fi sinucis.

— Deduc că n-a fost aşa, a spus Toby.

— Noi îi zicem Corpucidere. Dacă eşti într-o Corporaţie şi faci ceva ce nu le place, eşti mort. E ca şi cum te-ai fi împuşcat singur.

— Înţeleg, a zis Toby.

— În fine, să ne întoarcem la băiatul cu pricina. Maică-sa lucra la diagnostice, în HelthWyzer, iar el i-a spart parola cu care intra în contul laboratorului şi a putut să introducă în sistem chestiile pe care le voiam noi. Un hacker de geniu. Maică-sa s-a măritat cu un tip important de la HelthWyzer Central, iar băiatul s-a dus cu ea.

— Acolo unde e Lucerne acum, a zis Toby.

Zeb i-a ignorat observaţia.

— Le-a spart sistemele de securitate şi a inventat vreo câteva identităţi false, apoi am luat din nou legătura cu el. avut veşti o vreme, pe urmă nimic.

— Poate că nu mai e interesat, a zis Toby. Sau poate că a fost prins.

— Poate, a răspuns Zeb. Dar el e jucător de şah tridimensional, îi plac provocările. E iute la minte. Şi nici nu se teme de nimic.

— Câţi mai avem ca el? a întrebat Toby. În complexe, vreau să zic.

— Nu mai avem niciun hacker la fel de priceput, a

răspuns Zeb. Nu mai e nimeni ca el.

45

Au ajuns la Clinică şi au intrat în Camera pentru Oţet. Toby şi-a făcut de lucru prin spatele a trei butoaie uriaşe, a descuiat raftul pentru sticle şi l-a tras în afară ca să poată deschide uşa ascunsă. Îl auzea pe Zeb cum îşi suge burta ca să se strecoare pe lângă butoaie: nu avea o grăsime din aceea molatecă, dar era masiv.

Încăperea secretă era aproape complet ocupată de o masă înjghebată din scânduri vechi de pardoseală, cu o adunătură pestriţă de scaune. Pe unul dintre pereţi era o pictură recentă în acuarelă – Sfântul E.O. Wilsoni al himenopterelor – realizată de Nuala într-unul dintre prea frecventele ei momente de inspiraţie artistică. Sfântul era înfăţişat cu soarele în spate, ceea ce îi conferea un soi de aură. Pe chip avea un zâmbet extatic, iar în mână ţinea un borcan pentru colectat insecte, conţinând câteva puncte negre. Astea erau albinele, a presupus Toby, sau poate furnicile. Aşa cum se întâmpla adesea în picturile cu Sfinţi ale Nualei, unul dintre braţele personajului era mai lung decât celălalt.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă, apoi Adam Unu s-a strecurat înăuntru. Pe urmă au apărut pe rând şi restul.

1 Biolog, cercetător şi naturalist american.

Adam Unu era altă persoană în spatele scenei. Nu complet diferit – nu era mai puţin sincer –, dar era mai practic. Şi mai abil.

— Haideţi să spunem o rugăciune în tăcere pentru succesul dezbaterilor noastre, a început el.

Întâlnirile lor începeau întotdeauna aşa. Lui Toby îi venea greu să se roage în înghesuiala din încăperea secretă: craprea conştientă de ghiorţăielile intestinelor, de izurile mirosurilor intime, de trosnetele şi mişcările trupurilor. Dar ei îi venea greu să se roage oricum.

Rugăciunea tăcută părea să fi fost cronometrată.

Când capetele s-au ridicat şi ochii s-au deschis, Adam Unu a aruncat o privire împrejurul camerei.

— E un tablou nou… cel de pe perete? a zis el.

Nuala radia.

— E Sfântul E.O., a zis ea. Wilson al himenopterelor.

— Îi seamănă atât de mult, draga mea, a zis Adam Unu. Nu ne putem asuma riscuri inutile. În putea s-o ţinem mereu ascunsă în această cameră secretă, dacă e necesar.

În comparaţie cu bărbaţii, procentul de femei care fugeau din Corporaţii era de trei la unu. Nuala zicea că asta se întâmpla pentru că femeile aveau mai mult simţ etic, Zeb spunea că e din cauză că sunt mai sensibile, iar după părerea lui Philo, asta n-avea nicio importanţă. Aceşti fugari aduceau adesea informaţii clandestine. Formule. Şiruri lungi de coduri. Secrete de laborator, minciuni patentate. La ce le foloseau Grădinarilor toate astea? se întrebase Toby. Cu siguranţă că nu le vindeau pe post de materiale de spionaj industrial pentru Corporaţii, deşi le-ar fi adus profituri mari de la rivalii străini ai acestora.

Din câte îşi putea da seama, pur şi simplu le păstrau; deşi era posibil ca Adam Unu să fi visat în secret să refacă toate Speciile dispărute prin intermediul codurilor ADN păstrate, odată ce un viitor mai etic şi cu mijloace tehnice mai capabile ar fi înlocuit prezentul întunecat. Clonaseră un mamut, aşa că de ce nu le-ar fi clonat pe toate? Să fi fost asta viziunea lui asupra Arcei supreme?

— Noua noastră invitată vrea să-i transmită un mesaj fiului ei, a zis Adam Unu. Îşi face griji că l-a părăsit în ceea ce ar putea fi un moment crucial al vieţii lui. Jimmy îl cheamă pe băiat. Cred că acum e la Academia Martha Graham.

— O carte poştală, a zis Zeb. O să zicem că e din partea mătuşii Monica. Daţi-mi adresa, o s-o trimit prin Anglia – unul dintre oamenii noştri din celulele-Trufe are drum pe-acolo săptămâna viitoare. Cei din Corpurile de

Securitate au s-o citească, bineînţeles. Ei citesc toate vederile.

— Vrea să-i spunem că raconesul lui a fost eliberat în natură, în Parcul Tradiţiei, unde trăieşte liber şi fericit. îl cheamă – vai – Killer.

— O, Cristoase care zbori cu balonul! a zis Zeb.

— Nu e nevoie de aşa limbaj, a spus Nuală.

— Îmi pare rău, dar oamenii ăştia complică foarte tare lucrurile, a zis Zeb. E al treilea mesaj pe luna asta despre un racones de casă. Pe urmă au să urmeze gerbilii[64] şi şoriceii.

— Mie mi se pare emoţionant, a zis Nuală.

— Probabil că uneori popa face totuşi ceea ce zice, a spus Rebecca.

Lui Toby îi revenise sarcina de a avea grijă de noua refugiată. Numele ei conspirativ era Cap de Ciocan, pentru că înainte de a pleca din HelthWyzer se zicea că i-ar fi făcut bucăţi calculatorul soţului ei cu un set de scule pentru uz casnic, ca să nu se descopere câte informaţii sustrăsese. Era slăbuţă şi cu ochi albaştri şi nu se arăta nici pe departe calmă. Ca toţi cei care fugeau dintr-o Corporaţie, îşi imagina că era singura care îndrăznise să facă pasul eretic şi crucial de a sfida o Corporaţie; şi la fel ca toţi ceilalţi, simţea o nevoie disperată să i se spună ce om bun era.

Toby se conformase. O lăudase pe Cap de Ciocan pentru curajul ei, ceea ce era adevărat, şi pentru isteţimea de a alege o cale atât de ocolită şi sinuoasă, şi-i spusese cât de valoroase erau pentru ei informaţiile pe care le furnizase. În realitate, nu le adusese nimic nou – era vorba despre bine cunoscutul material despre transplantul de neocortex de la om la porc –, dar ar fi fost mai mult decât lipsit de amabilitate să-i spună adevărul. Trebuie să întindem o plasă largă, aşa zicea Adam Unu, deşi o parte

64 Gerbilul este un mic rozător originar din Africa.

dintre peşti ar putea fi mărunţi. În plus, trebuie să aducem o rază de speranţă, pentru că dacă le spui oamenilor că nu pot face nimic, vor face lucruri mai rele decât nimic.

Toby o înfăşurase pe Cap de Ciocan într-o rochie albastru-închis de-a femeilor Grădinar, adăugând şi-un con pentru filtrarea aerului ca să-i ascundă chipul. Dar femeia era neliniştită şi agitată şi tot întreba dacă poate să fumeze o ţigară. Toby i-a răspuns că niciunul dintre Grădinari nu fuma – nu fuma tutun – aşa că dacă era surprinsă făcând-o, asta ar fi dat-o de gol. Şi oricum nu se găseau ţigări pe Acoperiş.

Cap de Ciocan a măsurat podeaua cu pasul şi şi-a ros unghiile până când lui Toby i-a venit s-o plesnească.

Nu ţi-am cerut noi să vii aici şi să ne pui ştreangul de gât pentru nişte informaţii obosite şi de rahat, ar fi vrut să-i spună. În cele din urmă îi dăduse femeii nişte ceai de muşeţel în care pusese Opiu, doar ca s-o scoată din circulaţie.

46

A doua zi era Sfântul Aleksander Zawadzki[65] din Galiţia. Un sfânt de mică importanţă, care se număra însă printre preferaţii lui Toby. Trăise în vremuri tulburi – când nu fuseseră vremuri tulburi în Polonia? –, dar îşi continuase neabătut cercetările paşnice şi cam absurde, catalogând florile din Galiţia şi dând nume gândacilor de-aici. Şi Rebecca îl simpatiza: îşi punea şorţul care avea o broderie aplicată cu fluturi şi făcea biscuiţi în formă de gândăcei pentru gustarea copiilor mai mici, ornându-l pe fiecare în parte cu un „A” şi un „Z”. Copiii inventaseră un cântecel doar al lor despre sfânt: „Aleksander, dragul nostru, ai gândaci în nas! Suflă-i deci într-o batistă şi-i bagă în atlas!”

---

65 Naturalist polonez (1798-1868), autor al unei liste cu flora și fauna din Galiția (regiune istorică împărțită în prezent între Polonia și Ucraina).

Era pe la zece dimineaţa. Cap de Ciocan încă mai dormea după Opiul din ajun: Toby exagerase, dar nu se simţea prea vinovată, iar acum avea ceva timp la dispoziţie ca să se achite de sarcinile ei obişnuite. Se echipase cu voalul pentru albine şi nişte mănuşi şi-şi aprinsese foalele pentru fum: le explicase albinelor că avea de gând să-şi petreacă dimineaţa adunând fagurii întregi. Dar înainte să înceapă să le afume, îşi făcuse apariţia Zeb.

— Veşti de rahat, a zis el. Individul tău a ieşit iar de la Painball.

La fel ca toţi Grădinarii, Zeb ştia şi el povestea despre cum Adam Unu şi corul Muguri şi Flori o salvaseră pe Toby de Blanco – făcea parte din istoria orală. Dar el îi intuise şi teama. Deşi nu vorbiseră niciodată despre asta.

Toby a simţit împunsătura unei săgeţi îngheţate. Şi-a ridicat vălul.

— Serios?

— Mai bătrân şi mai rău, a răspuns Zeb. cănitul ăsta ar fi trebuit să ajungă de mult hrană pentru vulturi. Dar probabil că are prieteni sus-puşi, pentru că e din nou şefla Burgerii Misterioşi, în Laguna cu Zoaie.

— Asta dacă rămâne acolo, a zis Toby, încercând să adopte un ton ferm.

— Albinele pot să mai aştepte, i-a zis Zeb, apucând-o de braţ. Trebuie să stai jos. O să mă interesez. Poate că a uitat complet de tine.

A dus-o pe Toby la bucătărie.

— Scumpo, pari terminată, a zis Rebecca. Ce-ai păţit?

Toby i-a povestit.

— Fir-ar să fie! a zis Rebecca. O să-ţi fac nişte Ceai Salvator – la cum arăţi, sigur ai nevoie de el. Nu-ţi face griji – karma pe care o are omul ăla o să-i vină de hac într-o zi.

Însă *ziua aceea* era mult prea îndepărtată, s-a gândit Toby.

Era după-amiază. Mulţi dintre Grădinarii obişnuiţi erau adunaţi pe acoperiş. Unii legau din nou roşiile şi ridicau dovleceii care fuseseră doborâţi de furtună, una mai violentă decât de obicei. Alţii stăteau la umbră, văzându-şi de tricotatul, de împletitul şi de cârpitul lor. Adamii şi Evele erau neliniştiţi, ca întotdeauna când adăposteau un fugar – oare Cap de Ciocan nu fusese urmărită? Adam Unu pusese oameni de pază; el însuşi stătea la marginea acoperişului într-un picior, într-o postură de meditaţie, dar cu un ochi spre strada care se întindea dedesubt.

Cap de Ciocan se trezise, iar Toby o pusese să adune melcii de pe salate; le spusese Grădinarilor de rând că femeia era o nouă convertită, una timidă. Văzuseră atâţia nou-convertiţi venind şi plecând!

— Dacă primim vreo vizită – îi zisese Toby lui Cap de Ciocan –, orice ţi se pare că aduce cu o inspecţie, trage-ţi pălăria de soare pe ochi şi dă-i înainte cu melcii. Poartă-te ca şi cum ai face parte din decor.

Ea însăşi se ocupa de afumarea albinelor, conform teoriei că era cel mai bine să te porţi ca de obicei.

Pe urmă Shackleton, Crozier şi micul Oates au apărut urcând în grabă scara de incendiu, urmaţi de Amanda şi apoi de Zeb. S-au dus direct la Adam Unu. El i-a făcut lui Toby un semn cu bărbia: „Vino şi tu cu noi”.

— A fost o încăierare în Laguna cu Zoaie, a zis Zeb după ce s-au adunat în jurul lui Adam Unu.

— Încăierare? a spus Adam Unu.

— Noi doar ne uitam, a zis Shackleton. Dar ne-a văzut.

— Ne-a făcut nişte împuţiţi de hoţi de carne, a zis Crozier. Era beat.

— Nu era beat, era drogat, a zis Amanda pe un ton de expert. A încercat să mă lovească, dar am făcut figura *satsuma*.

Toby a zâmbit puţin: era o greşeală s-o subestimezi pe Amanda. Acum ajunsese o amazoanăânaltă şi bine legată şi mergea la cursurile lui Zeb de Limitare a Masacrului Urban. La fel şi cei doi acoliţi devotaţi ai ei. Trei, dacă-l puneai la socoteală şi pe Oates, însă el era abia la nivelul de îndrăgostit fără speranţă.

— La cine vă referiţi? întrebase Adam Unu. Unde s-a întâmplat asta?

— La Burgerii Misterioşi, a răspuns Zeb. Voiam să vedem dacă aşa e – auzisem că Blanco s-a întors.

— Zeb i-a aplicat figura *unagi*, a zis Shackleton. A fost super!

— Chiar v-aţi dus acolo? a zis Adam Unu, cam iritat. Noi avem alte modalităţi de a…

— Pe urmă l-au înconjurat cei din Fuziunea Asiatică, a zis Oates aţâţat. Aveau sticle!

— Iar el a scos un cuţit super tare, a zis Croze. I-a găurit pe vreo doi.

— Sper că nu s-au produs daune ireparabile, a zis Adam Unu. Oricât de mult am condamna noi existenţa Burgerilor Misterioşi şi oricâte neajunsuri ne-ar aduce acest… acest nefericit individ, suntem împotriva violenţei.

— Şandramaua răsturnată, carnea împrăştiată peste tot. El nu s-a ales decât cu tăieturi şi cu vânătăi, a zis Zeb.

— Asta e regretabil, a zis Adam Unu. E adevărat că uneori trebuie să ne apărăm, iar noi am mai avut necazuri cu acest… cu el. Dar mi se pare mie, sau în cazul de faţă noi am fost cei care am atacat primii? a întrebat el, încruntându-se către Zeb. Sau am provocat un atac? E oare corect?

— Nenorocitul şi-o cerea, a răspuns Zeb. Ar trebui să primim medalii.

— Calea pe care mergem noi e cea a păcii, a zis Adam Unu, încruntându-se şi mai mult.

— Pacea merge doar până la un punct, a zis Zeb. Au

dispărut cel puţin o sută de specii noi în ultima lună. Şi-au fost mâncate, la dracul! Nu putem să stăm pur şi simplu aici şi să vedem cum începe să se stingă lumina. Trebuie să începem de undeva. Azi Burgerii Misterioşi, mâine nenorocitul ăla de lanţ de restaurante *gourmet*, Rarity. Ăsta trebuie să dispară.

— În privinţa Creaturilor, rolul nostru este acela de a fi martori, a spus Adam Unu. Şi de a păstra amintirea şi genomurile celor dispărute. Împotriva violenţei nu se poate lupta cu violenţă. Credeam că am căzut de acord asupra acestui lucru.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Shackleton, Crozier, Oates şi Amanda îl fixau cu privirea pe Zeb. Zeb şi Adam Unu se fixau cu privirea unul pe celălalt.

— Oricum, acum e prea târziu, a zis Zeb. Blanco e turbat de furie.

— O să treacă graniţele mafioţilor plebei? a întrebat Toby. O să ne atace aici, în Hazna?

— La starea în care e acum, nici nu încape îndoială, a răspuns Zeb. Mafioţii obişnuiţi nu-l mai sperie. E un om care a fost de mai multe ori la Painball.

Zeb i-a avertizat pe Grădinarii adunaţi acolo, a pus oameni de pază în jurul acoperişului şi i-a plasat pe cei mai puternici gardieni la picioarele scării de incendiu. Adam Unu a protestat, spunând că a te purta ca duşmanii tăi înseamnă să te cobori la nivelul lor. Zeb i-a replicat că dacă vrea să abordeze problema apărării altfel, e liber s-o facă, dar dacă nu, n-ar trebui să-şi mai bage nasul în treaba asta.

— Se-ntâmplă ceva, a zis Rebecca, care stătea de pază. Se pare că vin trei dintre ei.

— Indiferent ce faci – i-a zis Toby lui Cap de Ciocan –, nu da înapoi, ca şi cum ţi-ar fi frică. Nu face nimic care să atragă atenţia.

Apoi s-a dus la marginea acoperişului să se uite. Trei

indivizi de categorie grea înaintau cu hotărâre pe trotuar. Aveau bâte de baseball, dar niciun atomizor. Asta însemna că nu erau din Corpurile de Securitate, ci doar ciomăgari din cartierul plebeilor: veneau să se răzbune pentru distrugerile de la Burgerii Misterioşi. Unul dintre cei trei indivizi era Blanco – putea să-l recunoască din orice unghi. Ce-avea să facă? S-o omoare în bătaie pe loc, sau s-o târască în altă parte, unde s-o facă mult mai lent?

— Ce e, draga mea? a întrebat-o Adam Unu.

— El e, a răspuns Toby. Dacă mă vede, o să mă omoare.

— Nu te pierde cu firea, i-a zis Adam Unu. N-o să ţi se întâmple nimic rău.

Dar de vreme ce Adam Unu considera că până şi cele mai îngrozitoare lucruri se întâmplau din motive care erau, până la urmă, excepţionale, şi prin urmare inexplicabile, cuvintele lui n-aveau darul s-o liniştească pe Toby.

Zeb i-a spus că ar fi fost mai bine să-şi ascundă musafira specială, pentru orice eventualitate, aşa că Toby a dus-o pe Cap de Ciocan în propriul ei separeu şi i-a dat o băutură calmantă, cu o grămadă de muşeţel şi un pic de Opiu. Pe Cap de Ciocan a luat-o somnul, iar Toby a rămas lângă ea, privind-o şi sperând că nu vor fi încolţite. S-a trezit că se uita după posibile arme. Cred că i-aş putea lovi cu sticla de Opiu, şi-a zis. Dar nu e prea mare.

Apoi s-a întors pe Acoperiş. Încă mai purta echipamentul de apicultor. Şi-apotrivit mănuşile solide, şi-a luat foalele şi şi-a lăsat în jos vălul.

— Rămâneţi alături de mine, le-a zis ea albinelor. Fiţi mesagerii mei.

De parcă ele ar fi putut s-o audă.

Lupta n-a durat mult. Mai târziu, Toby i-a auzit pe Shackleton, pe Crozier şi pe Oates cum interpretau scena încăierării în faţa copiilor mai mici, care fuseseră duşi în grabă de-acolo de Nuală. După cum ziceau ei, fusese ceva

de proporţii epice.

— Zeb a fost nemaipomenit, povestea Shackleton. Plănuise totul dinainte! Se gândiseră, probabil, că dacă noi suntem atât de pacifişti şi aşa mai departe, ar putea pur şi simplu să… În fine, a fost ca o ambuscadă – ne-am retras pe scară, cu ei după noi.

— Şi pe urmă, şi pe urmă… a zis Oates.

— Şi pe urmă, când a ajuns sus, Zeb l-a lăsat pe primul tip să se repeadă la el, apoi i-a apucat capătul bâtei şi i-a smuls-o cumva, iar ăsta aproape c-a căzut peste Rebecca, şi ea avea furca aia cu doi dinţi, şi-atunci el s-a răsturnat urlând drept peste marginea acoperişului.

— Uite-aşa, a zis Oates, fluturându-şi repede braţele.

— Pe urmă Stuart l-a stropit pe următorul cu hidratorul pentru plante, a adăugat Crozier. Zice că la pisici merge.

— Amanda i-a făcut şi ea ceva. Nu-i aşa? i s-a adresat Shackleton pe un ton afectuos. Gen o mişcare ca la Limitarea Masacrului, gen *hamachi* sau… nu ştiu ce-a făcut, dar şi ăsta s-a răsturnat peste parapet. I-ai dat una la ouă – sau ce-ai făcut?

— L-am relocat, a răspuns Amanda cu modestie. Ca pe un melc.

— Pe urmă al treilea a fugit, a zis Oates. Tipul cel mai solid. Cu albinele grămadă pe el. Asta a făcut-o Toby, a fost super tare. Adam Unu nu ne-a lăsat să ne ducem după el.

— Zeb zice că lucrurile n-au să se sfârşească aici, a spus Amanda.

Toby avea propria versiune, în care totul se desfăşurase deopotrivă foarte repede şi foarte încet. Se aşezase în spatele stupilor, apoi cei trei apăruseră chiar acolo, ivindu-se din capul scărilor. Un bărbat palid, cu bărbia neagră şi cu o bâtă de baseball, un tip plin de cicatrici, care părea să fie un Peşte Roşu, şi Blanco. Blanco o descoperise imediat.

— Te văd, căţea cu fund slăbănog! strigase el. Te-ai fript!

Vălul ei de apicultor n-o putuse ascunde. Blanco scosese cuţitul; rânjea.

Primul se împiedicase de Rebecca şi ajunsese, cine ştie cum, să zboare urlând peste parapet, dar cel de-al doilea nu se oprea. Şi-atunci Amanda – care stătea deoparte cu un aer diafan şi inofensiv – îşi ridicase braţul. Toby văzuse o străfulgerare de lumină: să fi fost ciobul ăla de sticlă? Dar Blanco era pe punctul de-a pune mâna pe ea: între ei mai erau doar stupii.

Toby a împins stupii – trei dintre ei. Ea purta văl, Blanco nu. Albinele s-au revărsat afară, bâzâind mânioase, şi au ţâşnit drept spre el, ca nişte săgeţi. El a luat-o la goană pe scara de incendiu, zbătându-se şi dând din mâini, cu albinele înşirate în urma lui.

Lui Toby i-a luat ceva vreme să aşeze stupii la loc. Albinele erau întinate şi câţiva Grădinari au fost înţepap. Toby şi-a cerut scuze de la victime, apoi ea şi Katuro le-au tratat cu muşeţel şi calamină; dar de la albine şi-a cerut şi mai multe scuze, după ce le-a afumat suficient de mult cât să le ameţească: îşi sacrificaseră multe surate în acea bătălie.

47

Adamii şi Evele au avut o întâlnire tensionată în încăperea secretă din spatele butoaielor cu oţet.

— Rahatul ăla n-ar fi atacat fără să i se dea voie, a zis Zeb. În spatele lui sunt Corpurile de Securitate – au aflat despre unii dintre cei pe care i-am ajutat, aşa că se străduiesc să ne prezinte drept terorişti fanatici, la fel ca Lupii lui Isaia.

— Ba nu, e o chestie personală, a zis Rebecca. Omul ăsta e rău ca un şarpe – nu vreau să-i jignesc pe Şerpi – şi venise după Toby, asta-i tot. Odată ce şi-a înfipt măciuca într-o gaură, are impresia că-i aparţine.

Când se înfierbânta, Rebecca avea tendinţa să se întoarcă la vocabularul ei de dinainte, după care o regreta.

— Nu te supăra, Toby, a adăugat ea.

— Cauza proximă se află printre noi, a zis Adam Unu. Tinerii l-au provocat. Şi Zeb. N-ar trebui să trezim câinii care dorm.

— Câini, chiar aşa! Fără intenţia de a-i jigni pe Câini, a zis Rebecca.

— Două cadavre pe trotuar nu prea au cum să fie în favoarea reputaţiei noastre de oameni paşnici, a zis Nuală.

— Simple accidente. Au căzut de pe acoperiş, a replicat Zeb.

— Şi în cădere unul s-a ales cu gâtui tăiat, iar celălalt cu ochiul scos, a spus Adam Unu. Aşa cum ar reieşi în urma oricărei autopsii.

— Sunt ziduri de cărămidă periculoase, a zis Katuro. Se prind de ele tot felul de lucruri. Cuie. Cioburi. Chestii ascuţite.

— Ai fi preferat să moară câţiva Grădinari? a întrebat Zeb.

— Dacă premisa ta e corectă, a răspuns Adam Unu, iar asta-i o acţiune pusă la cale de Corpurile de Securitate, ţi-a trecut prin minte că ăştia trei au fost trimişi tocmai pentru a provoca un asemenea incident? Ca să ne facă să încălcăm legea, ceea ce ar oferi o scuză pentru represalii?

— Ce altă soluţie am fi avut? a întrebat Zeb. Să-i lăsăm să ne facă una cu pământul ca pe nişte gândaci? Nu că noi am zdrobi Gândacii, a adăugat el.

— O să se întoarcă, a zis Toby. indiferent care ar fi motivul, cu sau fără Corpurile de Securitate. Câtă vreme am să mă aflu aici, o să fiu o ţintă.

— Cred, a spus Adam Unu, că ar fi mai bine pentru siguranţa ta, dragă Toby, şi pentru siguranţa Grădinii, de asemenea, dacă te-am plasa într-una dintre Trufele de nişă din Lumea Externală. Ne poţi fi de mare ajutor acolo. Le

vom cere oamenilor noştri din bandele şmecheraşilor să împrăştie zvonul că nu te mai afli printre noi. Poate că astfel duşmanul tău nu va mai avea niciun motiv să ne atace şi vom fi protejaţi de agresiunile venite din partea lui, cel puţin pe moment. Cât de repede o putem muta? l-a întrebat apoi pe Zeb.

— Treaba e ca şi făcută, a zis Zeb.

Toby s-a dus în separeul în care dormea şi şi-a împachetat lucruri de strictă necesitate – extractele îmbuteliate, ierburile uscate, ciupercile. Mierea de la Pilar, ultimele trei borcane. Din toate a lăsat câte ceva, pentru oricine avea să-i ia locul ca Eva Şase.

Şi-a amintit de dorinţa ei din trecut de a părăsi Grădina, din plictiseală şi claustrofobie, şi de dorinţa de a avea ceea ce crezuse c-ar fi o viaţă a ei; dar acum, că pleca cu adevărat, avea senzaţia că e dată afară. Nu: era mai degrabă ca şi cum ar fi fost smulsă, ca o retezare, ca o piele jupuită. A rezistat impulsului de-a bea nişte Opiu ca să nu mai resimtă atât de acut durerea. Trebuia să rămână alertă.

Şi mai era ceva dureros: o dezamăgea pe Pilar. Va avea oare timp să-şi ia adio de la albine, iar dacă n-o va face, oare stupii vor muri? Cine va fi următorul apicultor? Cine se pricepe la asta? Şi-a acoperit capul cu o eşarfă şi s-a îndreptat grăbită spre stupi.

— Albinelor – a zis ea cu voce tare –, vă aduc veşti.

Oare albinele chiar se opriseră în zbor, o ascultau? Câteva au venit s-o cerceteze, i-au aterizat pe faţă, explorându-i trăirile prin substanţele chimice de pe pielea ei. Spera că o iertaseră pentru că le răsturnase stupii.

— Trebuie să-i spuneţi Reginei voastre că am fost nevoită să plec, a zis ea. N-are nicio legătură cu voi, v-aţi îndeplinit cum se cuvine îndatoririle. Duşmanul meu mă obligă să plec. Îmi pare rău. Sper ca atunci când ne vom întâlni din nou să fie în împrejurări mai fericite.

Se trezea mereu că foloseşte un stil formal atunci când li se adresa albinelor.

Albinele au bâzâit şi-au zbârnâit; păreau să discute despre ea. Şi-ar fi dorit să le poată lua cu ea, ca pe un animal de companie colectiv – mare, auriu şi blănos.

— O să-mi fie dor de voi, albinelor, a zis ea.

De parcă i-ar fi răspuns, una dintre ele a început să i se caţăre în sus pe-o nară. A suflat-o iute afară. Poate că pentru discuţiile de felul ăsta trebuie să purtăm pălării – s-a gândit ea – ca să nu ne intre în urechi.

S-a întors în separeu! ei, unde peste o oră i s-au alăturat Adam Unu şi Zeb.

— Ar fi mai bine să porţi asta, dragă Toby, a zis Adam Unu.

Adusese cu el o mascotă blănoasă – o raţă pufoasă şi roz, cu picioare bălăngănitoare din cauciuc roşu şi un cioc zâmbăreţ din plastic.

— Conul pentru filtrarea aerului e montat înăuntru. E cel mai nou material. Mo'Hair Neobiofur – expiră în locul tău. Sau cel puţin aşa pretinde eticheta.

Cei doi au aşteptat de cealaltă parte a perdelei separeului în timp ce Toby şi-a scos rochia mohorâtă de femeie-Grădinar şi şi-a pus costumul de mascotă blănoasă. Neobiofur sau nu, înăuntru te coceai de cald. Şi mai era şi întuneric. Ştia că priveşte lumea printr-o pereche de ochi albi şi rotunzi, cu pupile mari şi negre, dar avea impresia că se uită prin gaura cheii.

— Dă din aripi, i-a zis Zeb.

Toby şi-a mişcat în sus şi-n jos mâinile îmbrăcate în braţele mascotei, iar costumul de raţă a măcănit. Suna ca un moşneag care-şi suflă nasul.

— Dacă vrei să dai din coadă, apasă pe piciorul stâng.

— Şi cum vorbesc? a întrebat Toby.

A fost nevoită să repete, ceva mai tare.

— Prin urechea dreaptă, i-a răspuns Adam Unu.

A, nemaipomenit, şi-a zis Toby. Măcăni cu piciorul şi vorbeşti prin ureche. N-am să întreb cum rezolvi celelalte necesităţi fiziologice.

S-a schimbat înapoi în rochie, iar Zeb a îndesat costumul de mascotă într-o geantă de voiaj.

— O să te duc cu furgoneta, i-a zis Zeb. E chiar în faţă.

— O să luăm legătura foarte curând, draga mea, i-a spus Adam Unu. Regret… îmi pare rău că… Rămâi înconjurată de Lumină…

— Să încerc, a zis Toby.

Camioneta cu aer comprimat avea acum pe ea un logo cu următorul text: „A VENIT VREMEA PETRECERII”. Toby stătea în faţă, cu Zeb. Cap de Ciocan era în spate, ascunsă într-o cutie cu baloane: Zeb spusese că aşa împuşcă doi iepuri deodată.

— Îmi pare rău, a adăugat.

— Pentru ce? a întrebat Toby.

Îi părea rău că o vedea plecând? A simţit cum inima începe să-i bată un pic mai tare.

— Pentru chestia cu iepurii. Nu-i bine să aduci vorba despre uciderea iepurilor.

— Aha, bine, a răspuns Toby. Nu-i nimic.

— O s-o trimitem pe Cap de Ciocan ceva mai departe, a zis Zeb. Avem relaţii printre hamalii de pe trenul de mare viteză; poate merge la bagaje, o să-i punem inscripţia „fragil”. Avem o celulă-Truf: i în Oregon – ei o s-o ţină ascunsă.

— Şi eu? a întrebat Toby.

— Adam Unu te vrea mai aproape de Grădină, i-a răspuns Zeb. În cazul în care Blanco intră iar la Painball şi te poţi întoarce. Avem un loc pentru tine în Lumea Externală, dar o să dureze câteva zile să-l pună la punct. Între timp, umblă în costumul de mascotă. Strada Viselor,

unde se face comerţ ambulant cu terapii genetice dedicate – locul ăla e împânzit de mascote blănoase, n-o să te remarce nimeni. Şi-acum ai face bine să te ghemuieşti – trecem prin Laguna cu Zoaie.

Zeb a dus-o pe Toby la Magazinul de Cosmetice „Fără Farafastâcuri”, unde Grădinarii care stăteau acolo au scos-o repede din camionetă şi-au băgat-o într-un fost puţ al unui lift hidraulic pe care-l astupaseră cu o trapă pe post de pardoseală. Aici a inhalat gaze de eşapament de la nişte motoare străvechi şi a luat o masă frugală din cuburi de soia fleşcăite şi piure de napi, pe care le-a dat pe gât cu nişte Sumac. A dormit pe o saltea veche, folosindu-şi costumul de mascotă pe post de pernă. Nu exista o bioletă înăuntru, ci doar o cutie ruginită de cafea Happicuppa. „Foloseşte ce ai la îndemână” era unul dintre mottourile preţuite de Grădinari.

Nu toţi membrii coloniei de şobolani de la „Fără Farafastâcuri” fuseseră relocaţi cu succes la Buenavista – şi-a dat ea seama. Dar cei rămaşi nu erau foarte ostili.

A doua zi de dimineaţă şi-a preluat aşa-zisele atribuţii – să cutreiere Strada Viselor într-un ghemotoc de blană artificială, măcănind din când în când şi dând din coadă, făcută sandviş într-un panou dublu de afişaj şi împărţind oamenilor broşuri. Pe partea din faţă a panoului scria: „DE LA RĂŢUŞTE URÂTE LA LEBEDE ATRĂGĂTOARE, LA SALONUL DE ÎNFRUMUSEŢARE ANOOYOO DIN PARC! Dă-i aripi stimei de sine!”, iar pe spate: „ANOOYOO! FĂ-O PENTRU TINE!” Textul broşurilor suna aşa: „Activare epidermică! Costuri reduse! Evitaţi erorile genetice! Complet reversibil!” AnooYoo nu vindea terapie genetică – nimic atât de radical sau de permanent. În schimb, vindea tratamente mult mai superficiale. Elixiruri din plante, epuratoare sistemice, preparate dermatologice cu efect antirid vizibil; injecţii cu nanocelule vegetale, reîntinerire a epidermei cu microreţea pe bază de fungi, creme de faţă

cu efect intensiv, balsamuri rehidratante, schimbări de pigmentaţie cu extract de iguană, îndepărtarea comedoanelor microbiene, îndepărtarea negilor plaţi cu lipitori.

Împărţise multe broşuri, dar fusese agresată verbal de unii proprietari ai magazinelor cu terapii genetice: pe Strada Viselor, era o luptă pe viaţă şi pe moarte între vise. Mai erau şi alte mascote blănoase care lucrau pe stradă: un leu, o oaie Mo'Hair, doi urşi şi alte trei raţe. Toby se întreba câţi dintre ei chiar erau ceea ce pretindeau că sunt: dacă ea se ascundea în plină stradă, era posibil ca şi alţi oameni dornici să se facă nevăzuţi să fi descoperit aceeaşi soluţie.

Dacă ar fi lucrat ca mascotă autentică, aşa cum mai făcuse cândva, şi-ar fi tăcut pontajul la sfârşitul zilei, s-ar fi strecurat afară din costum şi ar fi băgat în buzunar chitanţa pentru plată electronică. Acum lucrurile stăteau altfel: Zeb o lua cu furgoneta. De data asta, logoul de pe cabină era: „MASCOTA URIAŞĂ – E CLAR CĂ-I CEA MAI BLĂNOASĂ!" Se rostogolea în spate, încă îmbrăcată în costum, iar Zeb o transporta într-o altă enclavă de-a Grădinarilor – o bancă abandonată din Laguna cu Zoaie. Diferite corporaţii bancare plătiseră cândva mafioţilor locali taxe de protecţie, dar în scurtă vreme specialiştii lor Tex-Mex în furturi de identitate reuşiseră să se infiltreze fără niciun fel de oprelişti, exact ca şoarecii. În cele din urmă, băncile renunţaseră şi şterseseră puţina, pentru că niciun angajat nu-şi putea imagina că a-ţi merge bine la serviciu însemna să stai întins pe podea, cu bandă adezivă la gură, în timp ce un hoţ de identitate spărgea conturile, accesându-le cu ajutorul degetului pe care ţi-l tăiase ţie.

Seiful de modă veche al băncii era un loc mult mai bun în care să-ţi petreci noaptea decât puţul liftului hidraulic. Răcoros, fără şobolani, fără gaze de eşapament; doar izul slab al degradării lente a vechilor bani de hârtie.

Însă după aceea Toby a început să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi închis şi încuiat din greşeală uşa seifului, uitând de ea, aşa că n-a reuşit să doarmă prea bine.

A doua zi a ieşit din nou pe Strada Viselor. Costumul de raţă era insuportabil pe căldură, unul dintre picioarele de cauciuc începuse să se desprindă, iar conul pentru filtrarea aerului nu funcţiona cum trebuie. Ce se întâmpla dacă Grădinarii ar fi abandonat-o şi-ar fi lăsat-o să umble brambura prin Ţinutul Viselor, transformată într-un animal-pasăre inexistent, în timp ce se deshidrata până murea de sete, pentru a fi descoperită într-o zi ca un ghemotoc umed de pene artificiale roz, înfundând ţevile?

Dar Zeb a venit în cele din urmă s-o ia. A dus-o la o clinică din spatele unei francize Mo'Hair de tip outlet.

— Ne ocupăm de păr şi de piele, a zis el. O să te facem brunetă. Şi de amprentele digitale, şi de amprenta vocală. Plus un pic de reconfigurare a siluetei.

Biotehnologia pentru schimbarea culorii irisului era riscantă – se înregistraseră nişte efecte inflamatorii neplăcute, i-a explicat Zeb –, aşa că va trebui să folosească lentile de contact. Unele verzi – culoarea o alesese chiar el.

— Vrei o voce mai subţire sau mai groasă? o întrebase el.

— Mai groasă, a răspuns Toby, sperând să nu capete una de bariton.

— Bună alegere, a zis Zeb.

Medicul era un chinez foarte calm. Urmaşe anestezia, apoi recuperarea, într-un salon de reanimare de la etaj – unul excelent, zisese Zeb –, dar odată ajunsă înăuntru, Toby văzuse că nu părea prea curat. Nici n-o tăiaseră, nici n-o cususeră prea mult. Nu-şi mai simţea vârfurile degetelor – era o chestie reversibilă, îi explicase Zeb –, gâtul o ustura din cauza operaţiei pentru modificarea vocii, iar capul avea s-o mănânce foarte tare până la fixarea

scalpului de tip Mo'Hair. Pigmentarea pielii a fost inegală la început, dar Zeb i-a spus că avea să arate cum trebuie peste şase săptămâni: până atunci, nu trebuia să stea deloc la soare.

Îşi petrecuse cele cinci săptămâni de izolare în celula-Truta din SolarSpace. Omul ei de legătură, o femeie pe care o chema Muffy, a luat-o pe Toby de la clinică într-un foarte costisitor automobil electric cu două uşi.

— Dacă te întreabă cineva – i-a zis Muffy –, răspunde-le pur şi simplu că eşti noua menajeră. Îmi pare rău – a continuat ea –, dar la noi va trebui să mănânci carne, asta face parte din acoperirea noastră. Ne simţim îngrozitor din cauza asta, dar aproape toată lumea din SolarSpace e carnivoră, şi sunt morţi după carne la grătar – organică, desigur, şi din aceea crescută în laborator, ştii tu, unde cresc doar ţesutul muscular, fără creier, fără durere – şi ar da de bănuit dacă ne-am eschiva. Dar o să încerc să te feresc de mirosul mâncării gătite.

Avertismentul venise prea târziu: Toby simţise deja un miros care aducea cu aroma supei de oase tăcute de maică-sa. Spre ruşinea ei, asta îi stârnea foamea. Foamea şi tristeţea. Poate că tristeţea era un soi de foame, se gândise. Poate că astea două mergeau mână-n mână.

În cămăruţa ei de menajeră, Toby citea reviste electronice, exersa cum să-şi pună lentilele de contact în ochi şi asculta muzică la căştile Sea/H/Ear Candy. Era un interludiu suprarealist.

— Imaginează-ţi că eşti o crisalidă, îi spusese Zeb înainte să înceapă procesul de transformare.

Ce era clar era că la început fusese Toby şi acum sfârşise prin a fi Tobiatha. Mai puţin anglo-americană, mai mult latino. Şi cu o voce mai groasă.

Îşi privea înfăţişarea – noua ei piele, noul ei păr mai des, pometii mai proeminenţi. Noua formă migdalată a ochilor ei verzi. Trebuia să-şi amintească să-şi pună

lentilele alea de contact în fiecare dimineaţă.

Schimbările n-o făcuseră din cale-afară de frumoasă, dar nu ăsta era scopul. Scopul era s-o facă mai greu de observat. Frumuseţea e doar o chestie superficială, s-a gândit ea. Dar de ce se spunea mereu „doar”?

Însă noua ei înfăţişare nu era rea. Părul era o schimbare agreabilă, deşi pisicile familiei se arătau interesate de el, probabil din cauza izului vag de carne de miel. Când se trezea dimineaţa, era foarte probabil s-o găsească pe una dintre ele stându-i pe pernă, în timp ce-i lingea părul şi torcea.

48

De îndată ce scalpul i s-a prins bine pe cap şi i s-a uniformizat culoarea pielii, Toby a fost pregătită să-şi schimbe identitatea. Muffy i-a explicat ce însemna asta.

— Ne-am gândit la Salonul de înfrumuseţare AnooYoo din Parc, i-a spus ea. Sunt o mulţime de botanişti acolo, aşa că ai fi potrivită, din cauza ciupercilor, a poţiunilor şi-a tuturor celorlalte lucruri, după cum mi-a zis Zeb – aşa că o să te prinzi repede cum e cu produsele lor. Au o grădină organică pentru cafenea – e o chestie cu care se mândresc – cu spaţiu pentru adunarea compostului şi tot restul; şi fac şi nişte experimente cu plante modificate genetic, pe care le-ai putea găsi interesante. Cât despre restul, organizarea e la fel ca peste tot – intrarea produsului, valoare adăugată, ieşirea produsului. Administrezi registrele contabile şi stocurile, te ocupi de personal – Zeb zice că te pricepi de minune la oameni. Procedurile sunt deja stabilite, trebuie doar să le urmezi.

— Produsul vor fi clienţii? a întrebat Toby.

— Corect, a răspuns Muffy.

— Şi valoarea adăugată?

— Nu e ceva palpabil, a zis Muffy. Oamenii au impresia că arată mai bine după aceea. Sunt dispuşi să plătească o grămadă de bani pentru asta.

— Ai putea să-mi spui cum ai reuşit să-mi găseşti postul ăsta? a întrebat Toby.

— Soţul meu e în comitetul de conducere de la AnooYoo, a zis Muffy. Nu-ţi face griji, nu l-am minţit. E unul de-al nostru.

Odată instalată la Salonul de înfrumuseţare, Toby a intrat în pielea Tobiathei, managerul cu vagi origini Tex-Mex, dar altfel discret şi eficient. Zilele erau liniştite, nopţile calme. E adevărat, exista un gard electric, care înconjura complet locul, şi patru porţi păzite, dar verificarea identităţii nu era strictă, iar paznicii nu-i făcuseră niciodată probleme lui Toby. Nu era un post care să presupună măsuri sporite de siguranţă. Salonul de înfrumuseţare nu avea cine ştie ce secrete de protejat, aşa că paznicii n-aveau altceva de făcut decât să le monitorizeze pe femeile care intrau acolo speriate de primele semne de piele lăsată şi ridată, după care ieşeau cu o piele moale, fermă şi reîntinerită, iradiate şi scăpate de coşuri.

Dar cu aceeaşi teamă în suflet: oare când problema asta – toată *chestia* asta – avea să înceapă să li se întâmple din nou? Toată chestia asta cu semnele care-ţi arătau că nu eşti nemuritor. Toată adevărata *problemă*. Nimănui nu-i place – se gândise Toby – să fie un trup, un lucru. Nimeni nu vrea să fie limitat în felul ăsta. Am prefera să avem aripi. Până şi sonoritatea cuvântului „carne” îţi inspiră ceva vlăguit.

Noi nu vindem doar frumuseţe, scria în instrucţiunile pentru personal ale Corporaţiei AnooYoo. Vindem speranţă.

O parte dintre cliente erau dificile. Nu puteau înţelege de ce nici cele mai avansate tratamente AnooYoo nu le făceau din nou de douăzeci de ani.

— Laboratoarele noastre au făcut progrese în privinţa reversibilităţii temporale – le spunea Toby pe un

ton liniştitor –, dar încă n-au definitivat aceste proceduri. În câţiva ani…

Dacă vrei să rămâi pentru totdeauna la aceeaşi vârstă la care eşti acum, se gândea ea, ce-ar fi să sari de pe acoperiş? – moartea e o metodă infailibilă de oprire a timpului.

Toby se străduia să fie un manager convingător. Administra eficient salonul, îi asculta cu atenţie şi pe angajaţi, şi pe clienţi, media disputele atunci când era necesar, cultiva eficienţa şi tactul. Faptul că fusese o Evă Şase îi era de ajutor: acea experienţă o ajutase să-şi descopere talentul ascuns de a avea o privire solemnă, ca şi cum ar fi fost profund interesată, dar în acelaşi timp să nu spună nimic.

— Nu uitaţi – le spunea ea angajaţilor – fiecare clientă vrea să se simtă ca o prinţesă, iar prinţesele sunt egoiste şi tiranice.

Numai să nu le scuipaţi în supă, ar fi vrut ea să-i sfătuiască, dar ar fi ieşit prea tare din pielea personajului Tobiatha.

În zilele cele mai dificile, se amuza să privească salonul ca pe o revistă tabloidă: „Cadavrul unei persoane cu o importantă poziţie socială a fost găsit pe pajişte. Moartea pare a fi cauzată de cosmetice toxice”, „Ciuperci *Amanita* implicate într-o exfoliere cosmetică soldată cu moartea”, „Tragedie în piscină”. Dar de ce să dea vina pe femei? Ele nu voiau decât să se simtă bine şi să fie fericite, ca orice alt om de pe planetă. De ce să se enerveze din cauza obsesiilor lor legate de venele proeminente şi fleşcăiala burţii? „Trebuie să vedeţi lucrurile în roz”, le spunea fetelor ei, conform indicaţiilor-şablon ale corporaţiei AnooYoo, apoi îşi spunea acelaşi lucru şi ei înseşi. Şi de ce nu? Era o culoare mai drăguţă decât galbenul acela coleric.

După o perioadă de aşteptare prudentă, începuse să-

şi pună deoparte câteva provizii – să-şi construiască propriul Ararat. Nu era sigură de credinţa ei în Potopul Uscat – odată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai convinsă că Grădinarii şi ideile lor erau ceva tot mai îndepărtat, mai nerealist şi imaginar, într-un cuvânt, mai nebunesc –, dar credea suficient de mult cât să-şi ia nişte precauţii elementare. Depozitul salonului cădea în sarcina ei, aşa că era uşor să-şi facă stocuri. Pur şi simplu lua din tomberoanele pentru materiale reciclabile cutii goale de la diferite produse, nu prea multe odată – cele mai utile erau cele pentru Evacuare Intestinală Rapidă AnooYoo, pentru că aveau dimensiuni mari şi capace ermetice –, şi le umplea cu alge uscate şi cuburi de soia, sau cu substitut de lapte praf ori cutii de soydine. Apoi punea la loc capacele şi depozita cutiile în partea din spate a rafturilor magaziei. Mai erau vreo doi angajaţi care aveau codurile de la uşa depozitului, darcum despre Toby se ştia că ţine cu stricteţe inventarul şi că nu-i iartă pe hoţi, nu prea avea cine să şterpelească vreo cutie de-a ei.

Avea un birou doar al ei, iar în acel birou se afla un calculator. Era conştientă de riscurile utilizării lui peste limită – anumiţi angajaţi ai corporaţiei AnooYoo ar fi putut să monitorizeze cuvintele pe care le căuta şi mesajele trimise, asigurându-se că personalul nu irosea timpul companiei uitându-se la filme porno – aşa că în cea mai mare parte a timpului se uita doar după ştiri cu un conţinut generalist, în speranţa că ar putea afla ceva despre Grădinari în felul ăsta.

Nu era prea mare lucru. Din când în când apărea câte o ştire despre actele subversive ale ecologiştilor fanatici, dar acum existau deja numeroase grupuri de felul ăsta. Zărise figurile câtorva Grădinari printre participanţii la Partida de cafea de la Boston! când aruncaseră boabele de Happicuppa în apele portului, dar era posibil să se fi înşelat. Mai mulţi oameni purtau tricouri cu inscripţia „D e

V”, care venea de la „Dumnezeu e Verde”, dar asta nu dovedea nimic: Grădinarii înşişi n-ar fi purtat asemenea tricouri, nu pe vremuri.

Corpurile de Securitate ar fi putut să înăbuşe revoltele Happicuppa. Şi-ar fi putut folosi atomizoarele împotriva mulţimii, dar şi împotriva oricăror cameramani care s-ar fi nimerit pe-aproape. Nu că ar fi fost posibil să împiedici complet transmiterea de imagini de la astfel de evenimente: oamenii îşi foloseau camerele telefoanelor. Însă de ce să nu fi acţionat Corpurile de Securitate pe faţă, să nu-şi fi anihilat rapid oponenţii fără să se ascundă, impunându-şi fără ascunzişuri dictatura totalitară, de vreme ce erau singurii care aveau arme? Tot ei conduceau şi armata, acum, că fusese privatizată.

Îi pusese cândva această întrebare lui Zeb. El răspunsese că, oficial, acestea erau nişte Corpuri de Securitate private ale Corporaţiilor, angajate sub egida Corporaţiilor, iar aceste Corporaţii încă îşi mai doreau să fie percepute

1 Numele unui eveniment fictiv, inventat de autoare după modelul cunoscutei Partide de ceai de la Boston, un act de protest politic din secolul al XVIII-lea al coloniştilor americani împotriva Marii Britanii…

drept instituţii oneste şi de încredere, prietenoase ca floricelele şi inocente ca nişte iepuraşi. Nu-şi permiteau să fie percepute de consumatorul obişnuit drept nişte adunături de măcelari mincinoşi, lipsiţi de milă şi tiranici.

— Corporaţiile trebuie să vândă, dar nu-i pot sili pe oameni să cumpere, zisese el. Nu încă. Aşa că încă li se pare absolut necesar să aibă o imagine curată.

Pe scurt, ăsta era răspunsul: oamenii nu voiau să simtă gust de sânge în Happicuppa.

Muffy, membra celulei-Trufă care o avea în grijă, ţinea legătura cu Toby făcându-şi programări pentru tratamente AnooYoo. Ocazional, îi aducea veşti: Adam Unu

era bine, Nuala îi transmitea salutări, Grădinarii continuau să-şi extindă influenţa, dar situaţia era instabilă. Din când în când îi aducea o fugară care avea nevoie de un adăpost temporar. O îmbrăca pe femeie în haine ca ale ei – culori de matroană bogată din SolarSpace: azuriu, culoarea untului – şi îi făcea o programare pentru tratament.

— Pune pe ea nişte nămol şi înfăşoar-o în prosoape, nimeni n-o să observe nimic, i-a zis Muffy, şi se dovedise a fi adevărat.

Una dintre aceste musafire în situaţie critică fusese Cap de Ciocan. Toby o recunoscuse – felul în care îşi frângea mâinile, ochii de martir, de un albastru-intens –, însă ea n-o recunoscuse pe Toby. Aşadar Cap de Ciocan nu reuşise să trăiască liniştită în Oregon până la urmă, s-a gândit Toby: încă îşi mai face veacul pe-aici, asumându-şi riscuri, mereu pe fugă. Cel mai probabil, fusese atrasă pe scena gherilei urbane verzi, caz în care zilele îi erau numărate, pentru că se auzea despre Corpurile de Securitate că erau hotărâte să-i elimine pe toţi activiştii de genul ăsta.

Aveau o parte din actele ei de identitate de când locuia la HelthWyzer, iar odată intrat în sistemul lor, nu mai ieşeai decât dacă te dovedeai a fi un cadavru ale cărui lucrări dentare şi. ADN se potriveau cu datele deţinute de ei.

Pentru Cap de Ciocan, Toby ceruse o Aromoterapie Totală şi, în plus, o Relaxare Profundă a Porilor. Părea să aibă nevoie de aşa ceva.

Exista însă un pericol serios la AnooYoo: Lucerne era o clientă fidelă. Venea în fiecare lună, etalând garderoba nevestei unui om sus-pus din Complex. Opta întotdeauna pentru Delicioasa Ojă AnooYoo, Crema de Netezire cu Prună şi pentru Tratamentul Total „Fântâna Tinereţii”. Avea un aer mai stilat decât atunci când fusese la Grădinari – ceea ce nu era greu, pentru că şi într-o pungă

de plastic poţi arăta mai stilat ca un Grădinar –, dar arăta şi mai bătrână, şi mai uscată. Buza ei de jos, cândva senzuală, îi atârna fleşcăită, în ciuda colagenului şi a extractelor de plante pe care Toby ştia că le pompase în ea, iar pleoapele îi căpătaseră textura încreţită a petalelor de mac. Aceste semne ale declinului îi făceau plăcere lui Toby, deşi era apăsată de povara unor sentimente atât de meschine şi pizmaşe. „Renunţă”, îşi spunea. „Doar pentru că Lucerne se transformă într-o ciupercă ofilită nu înseamnă că tu eşti o tipă trăsnet”.

Desigur, ar fi fost o adevărată catastrofă dacă Lucerne ar fi ţâşnit dintr-odată din spatele unui tufiş sau al unei perdele de duş şi-ar fi strigat-o pe Toby pe numele adevărat. Aşa că Toby adoptase o strategie evazivă. Examina programările ca să ştie exact când avea să apară Lucerne. Apoi le-o pasa celor mai energice angajate – Melody, cea cu umeri laţi, ori Symphony, cea cu mâini ferme – şi se ferea să fie văzută de Lucerne. Dar cum Lucerne era de obicei întinsă cu faţa în jos, acoperită cu mâzgă maronie şi cu tampoane pe ochi, era puţin probabil s-o observe pe Toby; şi chiar dacă ar fi văzut-o, cu siguranţă că ar fi privit prin ea ca şi cum n-ar fi fost acolo. Pentru femeile ca Lucerne, femeile ca Tobiatha n-aveau chip.

Ce-ar fi fost dacă m-aş fi strecurat prin spatele ei cât timp făcea Tratamentul Total „Fântâna Tinereţii” şi aş fi pornit laserele? se întreba Toby. Sau dacă aş fi scurtcircuitat lampa cu infraroşii? S-ar fi topit ca o bezea. Ca un snack din nematode. Ar fi fost o binecuvântare pentru întreaga lume.

Dragă Eva Şase, spuneavocea lui Adam Unu. Asemenea fantezii nu sunt demne de tine. Ce-ar crede Pilar?

Într-o după-amiază s-a auzit un ciocănit la uşa biroului lui Toby.

— Intră, a zis ea.

Era un bărbat solid, într-o salopetă de doc purtată de cei care lucrau la spaţii verzi. Fluiera – fără nicio îndoială – o melodie familiară.

— Am venit să tund lumitrandafirii, a spus el.

Toby şi-a ridicat privirea, şi atunci i s-a tăiat răsuflarea. Ştia prea bine că n-ar fi trebuit să spună nimic: biroul ei putea fi împânzit cu microfoane.

Zeb a aruncat o privire în lungul holului, apoi a intrat şi a închis uşa. S-a aşezat la calculatorul ei, apoi a luat un Stilus şi a scris pe agenda ei de birou: „Fii atentă ce-o să fac”.

„Grădinarii?” a scris Toby. „Adam Unu?”

„Schismă”, a scris Zeb. „Propriul grup acum”.

— Aveţi probleme cu plantele? a zis el cu voce tare.

„Shackleton şi Crozier?” a scris Toby. „Cu tine?”

„Într-un fel”, a răspuns Zeb. „Gates. Katuro. Rebecca. Şi alţii not

„Amanda?”

„A plecat. La şcoli mai înalte. Artă. Deşteaptă”.

A ajuns la un site: EXTINCTATHON. Monitorizat de MaddAddam. „Adam a dat nume animalelor vii, MaddAddam le dă nume celor moarte. Vrei să joci?”

„MaddAddam?” a scris Toby pe agenda ei de birou. „Grupul tău? Sunteţi mai mulţi?” Era în culmea extazului: Zeb se afla aici, lângă ea, în carne şi oase. După ce atâta vreme crezuse că nu-l va mai revedea niciodată.

„Conţin mulţimi în mine1”, a scris Zeb. „Alege un nume de cod. Formă de viaţă, dispărută”.

„Pasărea dodo”, a scris Toby.

„Din ultimii cincizeci de ani”, a scris Zeb. N-avem prea mult timp. „Echipa de peisagişti aşteaptă. Întreabă despre afide”.

— Sunt afide pe lumitrandafiri, a zis Toby.

Frunzărea mental vechile liste ale Grădinarilor cu

animale, peşti, flori, scoici şi şopârle – toate recent dispărute. „Cârstelul de Insulă[66] [67]”, a scris ea. Pasărea respectivă dispăruse în urmă cu zece ani. „Pot să spargă site-ul ăsta?”

— Am putea să ne ocupăm de problema asta, a zis Zeb. Deşi lumitrandafirii ar trebui să fie creaţi de la bun început cu capacitatea de a ţine la distanţă insectele… G să iau câteva mostre. Trebuie să rupem cumva pisica.

„Nu”, a scris. „Ne-am făcut propriile reţele virtuale. Cvadruplu încriptate. Scuze pentru ce-am zis despre pisică. Ăsta-i numărul tău”.

A scris pe agendă noul ei nume de cod şi o parolă formată dintr-un număr. Apoi şi-a scris propriul nume de cod şi numărul respectiv în spaţiul pentru logare. „Bun venit, Ursule Fantomă[68]. Vrei să joci o partidă obişnuită sau vrei să joci ca Mare Maestru?” scria pe ecran.

Zeb a dat click pe „Mare Maestru”. „Bine. Găseşte-ţi camera de joc. MaddAddam te va aştepta acolo”.

„Ia uite!” i-a scris el pe agenda de birou. A intrat pe un site care făcea reclamă la transplanturi Mo’Hair, a trecut printr-un portal pixelat din ochiul unei oi cu păr de culoare magenta, a intrat în stomacul cu un conţinut albastru dintr-o reclamă la un antiacid HelthWyzer, care l-a dus la o gură avidă, larg deschisă a unui client al Burgerilor Misterioşi, surprins în timp ce tocmai lua o îmbucătură. Şi-atunci pe ecran a început să se desfăşoare un vast peisaj înverzit – nişte copaci în depărtare şi un lac în prim-plan, cu un rinocer şi nişte lei care se adăpau. O

---

66 Celebru vers din poemul 51, din Song of Myself de Walt Whitman.

67 Inaccessible Island rail (Atlantisia rogersi) este o mică pasăre din familia cârsteiului jail, în limba engleză). Actualmente trăiește doar pe o insulă inaccesibilă din Arhipelagul Tristan.

68 Ursul Kermode, cunoscut și sub numele de spirit bear („ursul fantomă") este o subspecie a ursului negru american (denumit și „baribal"), care trăiește in provincia canadiană Columbia Britanică; este simbolul acestei provincii.

scenă din trecut.

Un mesaj liniar a început să se înşiruie deasupra: „Bun venit în camera de joc a lui MaddAddam, Ursule Fantomă. Ai un mesaj”.

Zeb a apăsat pe „afişează mesajul”.

„Ficatu-i rău şi trebuie pedepsit”.

„Te-am recepţionat, Red-necked Crake”, a tastat Zeb. „Totul e în regulă”.

Apoi a închis site-ul şi s-a ridicat.

— Sunaţi-mă dacă mai apar afidele, a zis el. Ar fi bine dacă mai verificaţi din când în când ce-am făcut noi şi mă ţineţi la curent.

Pe agenda de birou i-a scris: „Părul e nemaipomenit, scumpo. Îmi plac ochii migdalaţi Pe urmă a plecat.

Toby a strâns toate paginile agendei de birou. Din fericire, avea nişte chibrituri cu care să le dea foc; aduna chibrituri pentru Araratul ei, păstrându-le într-o cutie cu eticheta „Tratament facial cu bezea de lămâie”.

După vizita lui Zeb, s-a simţit mai puţin izolată. Se loga din când în când la Extinctathon şi urma paşii pentru a ajunge în camera de chat pentru Marii Maeştri a lui MaddAddam. Numele de cod şi mesajele se succedau rapid pe ecran: „Rinocerul Negru către Ursul Fantomă: Ne vin oameni noi”, „Ciocănitoarea de Fildeş[69] către Vulpea Rapidă: Nu te teme de gândacul de pâine”, „Rogozul Alb şi Albăstriţa Salcâmului: Şoareci manipulaţi genetic de nota zece”, „Red-necked Crake către MaddAddam: Bine, bezeaua!” Habar n-avea ce însemnau majoritatea acestor mesaje, dar cel puţin simţea că e una de-a lor.

Uneori apăreau buletine informative electronice care păreau să fie informaţii clasificate ale Corpurilor de Securitate. Multe dintre acestea erau despre izbucnirea

---

69 în original, ivory-billed woodpecker (Campephilus principalis).
z în original, porcubeaver, combinație între porcupine („porc spinos") și beaver („castor").

nefirească a unor noi boli sau despre dăunători stranii – spinocastoruF manipulat genetic, care ataca curelele de transmisie de la motoarele maşinilor, gândacul leguminoaselor, care decima plantaţiile de cafea Happicuppa, un microb mâncător de asfalt care făcea să dispară autostrăzile.

Apoi lanţul de restaurante Rarity a fost complet distrus după o serie de atacuri letale cu bombă. Văzuse ştirile obişnuite, care puneau aceste evenimente pe seama unor eco-terorişti ce nu fuseseră numiţi; dar mai citise şi o analiză detaliată oferită de MaddAddam. Lupii lui Isaia erau cei care puseseră bombele, aşa se spunea acolo, pentru că Rarity introdusese un nou fel de mâncare în meniu – leomielul, pe care Lupii lui Isaia îl considerau un animal sacru. MaddAddam adăugase un P.S.: „Avertisment pentru toţi Grădinarii Domnului – vor pune asta pe seama voastră, băgaţi capul la cutie!”

La puţin timp după aceea, Muffy a venit pe neaşteptate la salon. Era la fel de elegantă ca de obicei: felul în care se purta nu trăda nimic.

— Hai să facem o plimbare pe pajişte, îi zisese ea.

Când au ieşit în aerliber şi erau departe de orice fel de microfoane, a şoptit:

— N-am venit pentru vreun tratament. Trebuie doar să-ţi spun că plecăm – nu pot să-ţi zic unde. Nu-ţi face griji. E important doar pentru cei din interior.

— O să te descurci? a întrebat Toby.

— O să vedem, a răspuns Muffy. Mult noroc, dragă Toby. Dragă Tobyatha. Învăluie-mă cu lumină.

Peste o săptămână, ea şi soţul ei apăruseră pe o listă cu persoane decedate într-un accident aviatic. Corpurile de Securitate se pricepeau să aranjeze accidente elegante pentru suspecţii cu poziţii importante, îi spusese Zeb – oameni a căror dispariţie fără urmă ar fi provocat rumoare printre corporatiştii din sferele înalte.

După asta, Toby nu s-a mai apropiat luni întregi de camera de chat a lui MaddAddam. A aşteptat să audă un ciocănit în uşă, zgomot de sticlă spartă, zumzăitul unui atomizor. Dar nu s-a întâmplat nimic. Când şi-a adunat în cele din urmă curajul pentru a intra din nou la MaddAddam, a găsit un mesaj pentru ea: „Către Cârstelul de Insulă de la Ursul Fantomă: Grădina e distrusă. Adamii şi Evele au dispărut. Priveşte cu atenţie şi aşteaptă”.

ZIUA POLENIZĂRII

ZIUA POLENIZĂRII ANUL DOUĂZECI ŞI UNU Despre Copaci şi despre vremea când se coc FRUCTELE LOR. EXPUNERE DE ADAM UNU

Dragi Prieteni şi Mamifere înrudite.

Astăzi e o Zi de Sărbătoare, dar, din păcate, nu putem sărbători printr-un ospăţ. Am plecat în grabă: am scăpat ca prin urechile acului. Şi-acum, pentru a nu se dezice de firea lor, duşmanii noştri au împrăştiat deşeuri pe Acoperişul nostru. Dar cu siguranţă că într-o zi ne vom întoarce la Grădina Raiului şi-i vom reda acelui loc binecuvântat gloria de altă dată. Corpurile de Securitate poate că ne-au distrus Grădina, dar nu ne-au distrus Spiritul. În cele din urmă ne vom planta din nou seminţele.

De ce ne-au lovit Corporaţiile? Din nefericire, n-a fost pe placul lor că am devenit prea puternici. Multe acoperişuri înfloreau asemenea trandafirului; multe suflete şi minţi se întorceau către Pământul care-şi recăpătase echilibrul. Dar în izbândă se găsesc seminţele distrugerii, pentru că aceia aflaţi la putere nu mai puteau să ne dea la o parte, tratându-ne ca pe nişte excentrici incapabili: se temeau de noi, ca profeţi ai vremurilor ce au să vină. Pe scurt, ameninţam să le diminuăm profiturile.

În plus, ne-au asociat cu atacurile comise asupra infrastructurii lor de către un grup schismatic şi eretic autointitulat MaddAddam. Atacurile cu bombă de săptămâna trecută asupra lanţului de restaurante Rarity –

deşi au fost comise doar de Lupii lui Isaia – le-au oferit o scuză ca să dezlănţuie o represiune totală asupra tuturor celor care au trecut de partea Pământului Creat de Dumnezeu.

Fie ca orbirea lor să se dovedească şi de natură fizică, la fel cum s-a dovedit de natură spirituală! Căci deşi sunt apuse totuşi vremurile în care le ceream carnivorilor să se căiască pe străzile din cartierele plebeilor, cursurile de Camuflaj Animalier nu au fost doar o pierdere de vreme pentru noi. Camuflaţi astfel încât să nu ne deosebim de mediul înconjurător, ne merge din ce în ce mai bine, chiar sub nasul duşmanilor noştri. Ne-am lepădat de hainele noastre simple şi ne-am înveşmântat în lucruri luate din magazine. Tricoul de golf cu monogramă, maiou! verde fosforescent, costumul tricotat cu dungi pastel purtat cu atâta curaj de Nuala – acestea sunt armurile cu care ne apărăm.

Unii dintre voi s-au hotărât să potolească suspiciunile tăcând gestul curajos de-a consuma carnea Creaturilor înrudite; dar nu vă aruncaţi să faceţi lucruri care vă depăşesc puterile, dragi Prieteni. Dacă muşcaţi dintr-un Burger Misterios şi apoi vă înecaţi cu el, s-ar putea să atrageţi atenţia tară să v-o fi dorit. Dacă nu sunteţi siguri până unde puteţi merge, limitaţi-vă la o îngheţată SOY – ummiei. Astfel de semialimente pot fi înghiţite fără prea mare efort.

Să aducem mulţumiri celulei-Truta din Fernside, care ne-a ajutat să ne putem refugia pe această Stradă a Viselor. Plăcuţa de pe uşa noastră anunţă: „GENE VERZI”, ceea ce se presupune a fi o firmă a unor designeri care se ocupă de

1 Atât de delicioasă (engl).

hibridizări genetice ale plantelor. Cea de-a doua plăcuţă – cea pe care scrie: „Închis pentru renovare” – e cea cu ajutorul căreia ne protejăm. Dacă sunteţi întrebaţi,

spuneţi că am avut probleme cu firma de construcţii. Aceasta este întotdeauna o explicaţie plauzibilă.

Astăzi este Ziua Polenizării, în care ne aducem aminte de cei care au contribuit la conservarea pădurilor: Sfânta Suryamani Bhagat din India, Sfântul Stephen KingZ al Pădurii Pureora din Noua Zeelandă şi Sfântul Gdigha[70] din Nigeria, printre mulţi alţii. Această Sărbătoare este dedicată misterului Reproducerii Plantelor, în special al acelor nemaipomeniţi copaci, Angiospermele, şi mai ales a Drupelor şi Fructelor Rozacee.

Legende despre astfel de fructe ne-au fost transmise de Strămoşii noştri – Merele de Aur ale Hesperidelor, şi tot aşa şi Mărul Discordiei. Unii spun că Fructul din Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului ar fi fost o smochină, alţii preferă o curmală, iar alţii o rodie. Ar fi avut sens ca alimentul respectiv să fi fost cu adevărat malefic – ceva făcut din carne, cum ar fi o friptură de vită. Şi-atunci de ce un Fruct? Pentru că Strămoşii noştri erau frugivori, fără nicio îndoială, şi s-ar fi simţit ispitiţi doar de un fruct.

Fructul rămâne un simbol încărcat de înţelesuri pentru noi, reprezentând noţiunile de recoltă sănătoasă, de punct culminant al abundenţei şi de nou început, căci în orice Fruct se află o sămânţă – o potenţială nouă viaţă. Fructul se coace, cade şi se reîntoarce în pământ; dar sămânţa prinde rădăcini, şi creşte şi perpetuează Viaţa. Aşa cum se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni: „După roadele lor îi veţi cunoaşte” Să ne rugăm ca fructele noastre să fie Roade ale Binelui, nu Roade ale Răului.

---

701 Activistă de mediu din India.

2 Activist de mediu care a protestat urcat în vârful unui copac, pentru a opri tăierea pădurii cunoscută astăzi sub numele de parcul natural Pureora, în timpul unei campanii desfășurate în anii ’70 și '80 ai secolului trecut.

3 Odigha Odigha - activist de mediu nigerian care a militat împotriva exploatării industriale a pădurilor.

Însă aveţi grijă: noi respectăm Insectele Polenizatoare, şi în special Albinele, dar am fost informaţi că, pe lângă varietatea rezistentă la viruşi introdusă după recentul declin al albinelor de miere, Corporaţiile au creat acum o albină hibrid. Nu este una modificată genetic, Prieteni. Nu: este o grozăvie şi mai mare! Albinele sunt luate când încă se mai află în stadiul larvar şi li se înserează sisteme micro-mecanice. Ţesuturile cresc în jurul inserţiei, iar când apare un exemplar complet dezvoltat – o insectă adultă –, acesta este o albină-cyborg spion, controlată de un operator din Corpurile de Securitate, cu un echipament de transmisie, şi prin urmare capabilă să trădeze.

Problemele etice ridicate sunt îngrijorătoare: ar trebui să apelăm la insecticide? Este o asemenea albină-sclav mecanizată cu adevărat vie? Şi dacă da, este ea într-adevăr o Creatură a lui Dumnezeu, sau ceva cu totul diferit? Trebuie să cântărim implicaţiile mai profunde, Prieteni, şi să ne rugăm pentru îndrumare.

Să cântăm.

I Noul Testent, Evanghelia după Matei *7*— 16.

UN PIERSIC ORI UN PRUN

Un piersic ori un prun ce-ntinde ramuri E minunat când dă în floare. Se bucură şi păsări, şi albine şi-i sug nectarul fără încetare.

Şi aşa-i Polenizarea când se face Pentru orice Sămânţă-n tină.

Un bob de aur taie drum prin aer şi prinde-acolo rădăcină.

Apoi pe creangă-şi umflă fructul forma Zi de zi e pârguit de soare.

Strânge-n el mult-preţuita hrană Ce-i pentru om şi animal mâncare.

În fiecare Fruct cu-a sa Sămânţă Stă puiul de copac încolăcit Plantat cu grijă, răsări-va iarăşi, Umplându-se de

flori, îmbobocit.

Când Piersici aurii o să mănânci
Nu arunca un Sâmbure hai-hui.
Gândeşte-te că-i plin de viaţă
Şi Domnu-i înăuntrul lui.

Din *Culegerea de Imnuri. Nescrise a Grădinarilor Domnului*

49

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Adam Unu avea obiceiul să spună: dacă nu poţi opri valurile, apucă-te să vâsleşti. Sau, dacă nu asta, atunci: lucrurile care nu pot fi schimbate pot fi totuşi controlate. Sau: fără lumină îţi lipseşte şansa, fără întuneric nu poţi dansa. Ceea ce însemna că până şi lucrurile rele erau bune la ceva pentru că reprezentau o încercare prin care treceai fără să ştii întotdeauna ce efecte pozitive ar putea avea. Nu că Grădinarii ar fi dansat vreodată cu adevărat.

M-am hotărât să încep o Meditaţie, pentru că aşa puteam să trec peste faptul că nu era nimic de făcut în Zona Contaminată. Dacă nimicul e problema, atunci ocupă-te de nimic, ar fi spus Philo Ceaţă. Opreşte bolboroseala din mintea ta. Deschide-ţi ochiul interior, urechea interioară. Vezi ce poţi vedea. Auzi ce poţi auzi. Înainte, la Grădinari, ceea ce aş fi văzut ar fi fost codiţele fetei din faţa mea şi ceea ce aş fi auzit ar fi fost sforăitul lui Philo, pentru că atunci când conducea sesiunile de Meditaţie, adormea întotdeauna.

Nici acum n-am avut mai mult succes. Auzeam bufniturile de bas care veneau dinspre Groapa cu Şerpi şi bâzâitul minibarului, vedeam luminile de pe stradă alcătuind forme înceţoşate prin cărămizile de sticlă ale ferestrei, dar niciunul dintre aceste lucruri nu-mi aducea iluminarea spirituală. Aşa că m-am oprit din Meditaţie şi am dat drumul la ştiri.

Izbucnise o altă epidemie de mică amploare, aşa spuneau, dar nu era nimic îngrijorător. Se produceau întotdeauna mutaţii ale viruşilor şi bacteriilor, dar ştiam că întotdeauna Corporaţiile găseau tratamente pentru ele şi, oricum, indiferent ce fel de microb ar fi fost ăsta, eu nu-l aveam, pentru că stătusem la izolare, cu o barieră dublă împotriva viruşilor care să mă protejeze. Eram în cel mai sigur loc cu putinţă.

M-am uitat din nou la Groapa cu Şerpi. Izbucnise o încăierare. Trebuie să fi fost cei de la Painball – cei trei care veniseră la început şi celălalt.

În timp ce-i priveam, paznicii Corpurilor de Securitate au intervenit. L-au pus pe unul dintre tipii de la Painball la podea, folosindu-şi armele cu electroşocuri. Acum intraseră în acţiune şi paznicii localului – unul dintre ei se dăduse înapoi, ezitant, împleticindu-se, cu o mână la ochi; apoi încă unul a căzut peste bar. De obicei nu dura atât de mult până să pună lucrurile în ordine. Savona şi Petală Purpurie încă mai erau sus, la trapez, încercând să-şi continue numărul, dar fetele de la bară fugeau de pe scenă. Apoi s-au întors: ieşirile din spate trebuie să fi fost blocate. G, nu, mi-am zis. Pe urmă o sticlă a zburat spre cameră şi a spart-o.

M-am dus la o altă cameră, dar mâinile îmi tremurau şi uitasem parola de intrare, însă până am deschis-o şi am focalizat-o, Groapa cu Şerpi era mult mai goală. Luminile erau în continuare aprinse şi încă se mai auzea muzica, dar înăuntru domnea un haos total. Clienţii fugiseră, probabil, cu toţii. Savona zăcea pe bar: îmi dădeam seama că e ea după costumul strălucitor, deşi era pe jumătate sfâşiat. Capul îi era răsucit într-un unghi ciudat şi avea sânge pe toată faţa. Petală Purpurie atârna agăţată de trapez; avea una dintre frânghii în jurul gâtului, iar între picioarele ei sclipea o sticlă – cineva trebuie s-o fi înfipt în ea. Volănaşele şi pliseurile îi erau făcute ferfeniţă. Arăta ca un

buchet ofilit.

Unde era Mordis?

Un ghemotoc întunecat şi haotic se rostogolea pe ecran: un dans al umbrelor, un balet bizar. S-a auzit un buf! de la o uşă închisă cu o izbitură, apoi ceva care aducea cu un vuiet. Apoi sirenele, în depărtare. Picioare alergând.

Apoi s-au auzit nişte ţipete pe holul din care se intra în Zona Contaminată, iar videofonul aflat afară, lângă uşa mea, s-a aprins; pe ecran era Mordis, în prim-plan, holbându-se la mine cu un singur ochi. Pe celălalt îl avea închis. Arăta ca şi cum ar fi fost muşcat de faţă.

— Numele tău, a şoptit.

Apoi o mână i s-a încolăcit în jurul gâtului şi i-a tras capul înapoi. Era unul dintre cei de la Painball. Îi vedeam mâna, ţinând o sticlă spartă: vene roşii şi albastre.

— Deschide rahatul ăsta. de uşă, jigodie! a zis el. Căţea în călduri! Tre' să primim toţi o bucăţică!

Mordis urla. Voiau să le dea codul de la uşă.

— Numerele, numerele! ziceau ei.

L-am mai văzut pe Mordis preţ de-o clipă. S-a auzit un bolborosit, apoi a dispărut. În locul lui apăruse un tip de la Painball – unul cu faţa plină de cicatrici.

— Dacă deschizi, nu-l mai omorâm pe prietenul tău, a zis el. N-o să-ţi facem nimic.

Numai că minţea, pentru că Mordis era deja mort.

Pe urmă s-au mai auzit şi alte ţipete, apoi cei din Corpurile de Securitate trebuie să-l fi pus la pământ cu electroşocurile, pentru că a urlat, la rândul lui, şi a dispărut de pe ecran, după care a urmat o bufnitură ca şi cum cineva ar fi izbit un sac.

M-am dus la camera din Groapa cu Şerpi: mai mulţi oameni din Corpurile de Securitate, în echipament de lupte de stradă, roiau peste tot. Ei îi împingeau şi-i trăgeau pe cei de la Painball ca să-i scoată pe uşă afară – unul deja

mort, trei încă în viaţă. Aveau să intre din nou la Painball – n-ar fi trebuit să fie lăsaţi să iasă niciodată.

Pe urmă mi-am dat seama ce avea să se întâmple. Zona Contaminată era o fortăreaţă. Nimeni nu putea intra dacă n-avea codul de la uşă, şi nimeni în afară de Mordis nu mai ştia codul ăla. Aşa zicea el mereu. Şi nici nu-l divulgase: mi-a salvat viaţa.

Dar acum eram încuiată înăuntru şi n-avea cine să-mi dea drumul. „O, nu, te rog”, m-am gândit. „Nu vreau să mor”.

50

Mi-am zis să nu intru în panică. Seks Mart urma să trimită o echipă de curăţenie, iar ei aveau să-şi dea seama că eram înăuntru, apoi ar fi pus pe cineva să se ocupe de încuietoare. Nu se putea să mă lase să mor de foame înăuntru şi să mă usuc ca o mumie: când Solzi urma să se deschidă din nou, ar fi avut nevoie de mine. N-ar mai fi fost la fel fără Mordis – deja îmi era dor de el dar cel puţin aş fi fost utilă la ceva. Nu eram una de care se puteau lipsi oricând, aveam talent. Aşa zicea mereu Mordis.

Aşa că nu trebuia decât să aştept.

Am făcut un duş – mă simţeam murdară, de parcă tipii ăia de la Painball chiar ar fi intrat înăuntru sau ca şi cum aş fi fost mânjită peste tot cu sângele lui Mordis.

Apoi m-am apucat de încă o Meditaţie, una pe bune. „Învăluie-l pe Mordis cu Lumină”, m-am rugat. „Lasă-l să pătrundă în Univers. Fă-i Spiritul să se ducă în pace” Mi l-am imaginat ridicându-se în zbor din trupul său zdrobit, sub forma unei păsări mici, cu ochi maronii ca nişte mărgele.

A doua zi s-au întâmplat două lucruri rele. Mai întâi am dat dornul la ştiri. Epidemia de mică amploare despre care vorbiseră mai devreme nu evolua ca de obicei – ca o manifestare locală, pe care s-o poată ţine sub control. Acum era vorba despre o situaţie de urgenţă. Au arătat o

hartă a lumii, cu punctele fierbinţi marcate de aprinderea unor lumini roşii – Brazilia, Taiwan, Arabia Saudită, Bombay, Paris, Berlin; era de parcă asistai la atacarea planetei cu atomizorul. Era o molimă care izbucnea cu violenţă, aşa ziceau, şi se răspândea rapid – nu, nici măcar nu se răspândea, ci izbucnea simultan în oraşe aflate la mare depărtare unele de altele, ceea ce nu nu se potrivea cu tiparul obişnuit. În mod normal, Corporale ar fi apelat la minciuni şi la muşamalizări, iar ceva care să semene cu povestea adevărată ar fi circulat doar sub formă de zvonuri, aşa că faptul că toate astea apăreau pur şi simplu la ştiri arăta cât de gravă era situaţia – Corporaţiile nu mai putuseră să ţină lucrurile sub control.

Ştiriştii încercau să-şi păstreze calmul. Experţii nu ştiau despre ce super-microb era vorba, dar era cu siguranţă o pandemie, şi o mulţime de oameni mureau cu repeziciune – păreau pur şi simplu să se topească. De îndată ce i-am auzit spunând: „Nu e cazul să intrăm în panică”, pe tonul acela de un calm sinistru şi cu zâmbetele acelea lipite pe feţe, mi-am dat seama că treaba era gravă.

Al doilea lucru rău a fost că nişte tipi în costume de bioprotecţie au intrat în Groapa cu Şerpi, i-au îndesat pe morţi în nişte saci pentru cadavre şi i-au dus de-acolo. Dar nu s-au uitat la etaj, deşi eu am tot ţipat. Cred că nu m-au auziptentru că pereţii Zonei Contaminate eraugroşi, iar muzica din Groapa cu Şerpi încă mai mergea şi trebuie să-mi fi acoperit vocea. avut noroc cu asta, pentru că dacă aş fi părăsit Zona Contaminată chiar atunci, m-aş fi molipsit şi eu, la fel ca toată lumea. Aşa că n-a fost chiar un lucru rău, dar atunci aşa mi s-a părut.

A doua zi, ştirile au fost şi mai rele. Molima se răspândea şi începuseră să aibă loc revolte de stradă, jafuri şi crime, iar Corpurile de Securitate pur şi simplu se făcuseră nevăzute, într-un fel sau altul: probabil că mureau şi ei.

Iar la câteva zile după aceea-n-au mai fost deloc ştiri.

Acum eram speriată de-a binelea. Dar mi-am spus că, deşi nu puteam să ies, nici altcineva nu putea să intre la mine, şi că n-am să păţesc nimic atâta timp cât sistemul cu celule solare nu se strica. El făcea apa să curgă în continuare şi ţinea minibarul, congelatorul şi filtrele de aer în funcţiune. Filtrarea aerului era un avantaj, pentru că în curând avea să miroasă foarte urât afară. Iar eu nu-mi mai făceam planuri de viitor şi aşteptam să văd ce se petrece.

Ştiam că trebuie să mă ocup de lucruri concrete, altfel mi-aş fi pierdut speranţa şi aş fi alunecat într-o stare Vegetativă, din care poate că n-aş mai fi ieşit niciodată. Aşa că am deschis minibarul şi congelatorul şi am numărat tot ce era înăuntru – batoanele Joltbar, băuturile energizante şi snackurile, Tărtăcuţele congelate şi înlocuitorii de peşte. Dacă mâncam doar o treime dintr-o porţie în loc de jumătate şi păstram resturile în loc să le arunc, aveam destul pentru cel puţin şase săptămâni.

Încercasem s-o sun pe Amanda, dar n-a răspuns. N-am putut face altceva decât să-ilas nişte mesaje scrise pe telefon: VINO la SOLZI. Speram că va primi mesajele şi-şi va da seama că s-a întâmplat ceva, apoi va veni la Solzi şi va găsi o metodă să descuie uşa. Mi-am păstrat tot timpul telefonul mobil deschis, în caz că ar fi sunat, dar imediat cum am încercat să sun sau măcar să trimit un mesaj, am constatat că nu are semnal. Odată am primit un mesaj scurt: SUNT OK, dar liniile trebuie să fi fost blocate din cauza oamenilor care încercau cu disperare să-şi contacteze familiile, pentru că n-am mai primit nimic altceva.

Pe urmă cred că s-au cam împuţinat telefoanele, pe măsură ce mureau oamenii, iar eu am reuşit s-o prind. Fără imagine, doar vocea ei. „Unde eşti?” am întrebat-o, iar ea mi-a răspuns: „m şutit o maşină cu baterie solară. În Ohio”.

„Nu intra în oraşe”, i-am zis eu. „Nu lăsa pe nimeni să te atingă” Voiam să-i spun ce aflasem de la ştiri, dar am pierdut treptat legătura. După aceea nici n-am mai reuşit să am semnal. Probabil că releele nu mai funcţionau.

Tu îţi creezi propria realitate, spuneau mereu horoscoapele, iar Grădinarii ziceau acelaşi lucru. Aşa c-am încercat să creez realitatea Amandei. Acum era în ţinuta ei kaki de exploratoare a deşertului. Şi-acum se oprise să bea nişte apă. Acum scotea din pământ o rădăcină şi-o mânca. Iar acum pornea din nou la drum. Gră de oră, se apropia de mine. N-avea să se îmbolnăvească şi nici n-avea s-o ucidă nimeni, pentru că era aşa deşteaptă şi puternică. Zâmbea. Iar acum cânta. Dar ştiam că toate astea sunt doar invenţii de-ale mele.

51

De foarte multă vreme n-o mai văzusem pe Amanda decât pe ecranul telefonului – de când începusem să lucrez la Solzi. Înainte de asta, fusese o perioadă în care nici măcar nu mai ştiunde se află. Pierdusem legătura cu ea de când Lucerne îmi aruncase telefonul purpuriu, pe vremea când încă mai locuiam în Complexul HelthWyzer. Atunci mi-am imaginat că n-am s-o mai revăd niciodată pe Amanda – că dispăruse definitiv din viaţa mea.

Încă mai aveam impresia asta când stăteam în trenul de mare viteză, în drum spre Academia Martha Graham. Mă simţeam foarte singură şi-mi plângeam de milă. N-o pierdusem doar pe Amanda, pierdusem absolut toate lucrurile din viaţa mea care ar fi însemnat ceva. Pe Adami şi pe Eve, sau cel puţin pe o parte dintre ei – pe Toby şi Zeb, de exemplu. Pe Amanda. Dar în primul rând pe Jimmy. Trecusem peste partea cea mai cumplită a suferinţei pe care mi-o provocase, dar rămăsese o durere surdă. Se purtase aşa drăguţ cu mine, după care mă dăduse la o parte de parcă nici n-aş fi existat. Era un sentiment rece şi plin de tristeţe. Deprimarea pusese stăpânire pe mine atât

de tare, încât renunţasem la gândul că mai putea să fiu din nou cu Jimmy, odată ajunsă la Martha Graham: părea un vis exagerat cu ochii deschişi!

389

Când mă aflam în trenul ăla de mare viteză trecuse mult timp de când fusesem îndrăgostită de Jimmy. Nu: trecuse foarte mult timp de când Jimmy fusese îndrăgostit de mine – când nu mă ascundeam după deget şi nu eram doar furioasă şi tristă, ştiam că încă mai sunt îndrăgostită de el. Mă culcasem cu alţi băieţi, însă era doar ceva mecanic. Pe de o parte, plecam la Martha Graham ca să scap de Lucerne, însă, pe de altă parte, trebuia să fac ceva ca să am nişte studii. Aşa vorbea lumea despre asta, ca şi cum studiile erau un lucru de care puteai să faci rost de undeva, la fel ca de o rochie. Nu-mi păsa în ce fel aveau să se petreacă lucrurile cu mine, pur şi simplu mă simţeam cuprinsă de tristeţe.

Asta nu se potrivea deloc cu felul de a gândi al Grădinarilor. Ei spuneau că adevărata educaţie era doar cea a Spiritului. Însă uitasem ce însemna asta.

Martha Graham era o şcoală de arte, numită după o faimoasă dansatoare, aşa că aici cursurile de dans aveau întâietate. Cum trebuia să particip şi eu la unele, am ales Calistenie prin dans şi Expresivitate dramatică – pentru astea n-aveai nevoie de cunoştinţe anterioare şi nici de matematică. Mi-am imaginat că putea să capăt de lucru într-o Corporaţie, ca instructor intern pentru programele de exerciţii de după-amiază pe care le organizau cel mai bine. Concordanţă Muzicală, Yoga pentru Middle Management – unul dintr-astea.

Campusul de la Martha Graham semăna cu ansamblul de locuinţe Buenavista – fusese cândva un loc elegant, dar acum se năruia – erau probleme cu mucegaiul, iar prin tavane curgea apa. Nu puteam mânca lucrurile de la cantină – cine ştie ce puseseră înăuntru, şi încă mai

aveam o grămadă de probleme cu proteinele de origine animală, mai ales dacă ar fi fost vorba despre organe şi nasuri. Dar aici mă simţeam mai acasă decât în Complexul HelthWyzer, pentru că Martha Graham cel puţin nu era un loc atât de strălucitor şi cu un aer atât de fals şi nu mirosea a substanţe chimice pentru curăţenie. Sau a produse de curăţenie, în general.

Grice nou-venit de la Martha Graham trebuia să împartă locuinţa cu altcineva. Colegul de apartament care-mi fusese repartizat se numea Buddy al Treilea; nu-l prea vedeam cine ştie cât. El era la Fotbal, dar echipa de la Martha Graham era tot timpul făcută praf, motiv pentru care Buddy al Treilea era beat sau drogat la greu. Încuiam uşa băii comune care dădea spre dormitorul meu – fiindcă băieţii din echipa de fotbal erau cunoscuţi pentru că le violau pe fetele cu care îşi dădeau întâlnire şi-mi imaginam că Buddy nici nu s-ar mai fi obosit să treacă prin etapa cu întâlnirea –, însă îl puteam auzi cum vomita dimineaţa.

În campus exista o franciză Happicuppa, iar eu mă duceam acolo să mănânc de dimineaţă, pentru că aveau brioşe vegetariene, pentru că nu mai trebuia să-l aud pe Buddy vomitând şi pentru că puteam merge la baia lor, care nu mirosea la fel de urât ca a mea. Într-o zi mă îndreptam spre Happicupa, când iat-o pe Bernice. Am recunoscut-o imediat. Chiar am fost uimită s-o văd. Era ceva zguduitor – ca un electroşoc. Toate sentimentele de vinovăţie pe care le avusesem cândva faţă de ea, dar pe care le uitasem într-o oarecare măsură, au dat năvală iarăşi.

Purta un tricou verde cu un „G” mare pe el şi ţinea o pancartă pe care scria: „O CEAŞCĂ DE HAPPICUPPA E O CEAŞCĂ DE RAHAT”. Mai erau încă doi puşti cu acelaşi tricou, dar cu mesaje diferite: „BĂUTURA MALEFICĂ”, „NU BEŢI MOARTE”. Îmi dădeam seama după hainele pe care le purtau şi după expresiile de pe chipurile lor că erau

ultraecologişti fanatici şi extremişti şi că boicotau localul. Era anul când avuseseră loc toate revoltele împotriva Happicuppa – văzusem transmisiunile video.

Bernice nu se făcuse mai frumoasă decât fusese. Dacă se schimbase ceva la ea, era faptul că se făcuse mai solidă şi că se încrunta şi mai fioros. Nu m-a observat, aşa că aveam două opţiuni: puteam trece drept pe lângă ea şi-apoi să intru la Happicuppa, prefăcându-mă că n-am văzut-o, sau puteam să mă întorc şi să dispar pe neobservate. Dar m-am trezit că-mi intru din nou în pielea de Grădinar, aducându-mi aminte de toate acele sfaturi despre asumarea responsabilităţii şi care spuneau că dacă ucizi ceva, trebuie să-l mănânci. Iar eu îl ucisesem pe Burt, într-un fel. Sau cel puţin mă simţeam ca şi cum aş fi făcut-o.

Aşa că nu m-am ferit. În schimb, m-am dus drept la ea şi i-am zis:

— Bernice! Sunt eu, Ren!

A sărit din loc de parcă îi trăsesem un şut. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Aha, văd, a zis ea cu o voce acră.

— Dă-mi voie să-ţi fac cinste cu o cafea, am zis eu.

Trebuie să fi fost stresată de-a binelea dacă fusesem în stare să spun aşa ceva – de ce să-şi fi dorit Bernice o cafea dintr-un loc pe care îl boicota?

Trebuie să-şi fi imaginat că râdeam de ea, pentru că mi-a zis:

— Ia mai scuteşte-mă!

— Îmi pare rău, am spus eu. N-am vrut să sune aşa. Ce-ai zice de nişte apă, atunci? Putem s-o bem aici, lângă statuie.

Statuia Marthei Graham era un soi de mascotă: o arătă în chip de Iudita ţinând în mână capul duşmanului ei, Holofern, iar studenţii vopsiseră cu roşu gâtul tăiat şi-i băgaseră Marthei la subsuori ghemotoace abrazive de sârmă pentru vase. Chiar sub capul lui Holofern, soclul

avea o porţiune plată pe care puteai sta.

Mi-a aruncat din nou o privire furioasă.

— Ai căzut din nou aşa de tare în păcat, mi-a spus ea. Apa îmbuteliată e ceva malefic. Chiar nu ştii nimic?

Aş fi putut spune că e o scorpie şi să las totul baltă. Dar asta era şansa mea de a face lucrurile aşa cum se cuvine, cel puţin în ceea ce mă privea.

— Bernice, i-am zis, vreau să-mi cer iertare de la tine. Aşa că spune-mi pur şi simplu ce poţi să bei, iar eu o să-ţi aduc băutura aia şi-o să mergem undeva s-o bem.

Încă mai era cu capsa pusă – când venea vorba să păstreze ranchiună, se pricepea mai bine ca oricine –, dar după ce i-am spus că trebuia să învăluim treaba asta în lumină, ceea ce trebuie să-i fi atins partea cea mai bună a sufletului ei de Grădinar –, mi-a zis despre un anume amestec organic, pus într-un recipient de carton reciclat şi preparat din frunze stoarse de *kudzu*, pe care-l găseai la *supermarkette*, în campus, dar a adăugat că ea trebuia să mai protesteze acolo o vreme, însă şi-ar fi putut lua o pauză când mă întorceam eu.

Am stat sub capul lui Holofern, cu cele două cutii de resturi vegetale licheflate pe care le cumpărasem, iar gustul acesta m-a purtat înapoi în vremea când eram la

Grădinari – cât de nefericită fusesem la început şi cum îmi luase Bernice apărarea pe-atunci.

— Nu te-ai dus pe Coasta de Vest? am întrebat-o. După toată…

— Mda, a zis ea. Ei bine, acum m-am întors aici.

Mi-a povestit că Veena îşi renegase credinţa şi intrase într-un cult complet diferit, numit Fructele Cunoaşterii, care susţinea că bogăţia cuiva era un semn că se afla în graţiile lui Dumnezeu, pentru că „După roadele lor îi veţi cunoaşte”[71], iar „roade” se referea la conturile din bancă. Veena intrase într-o franciză HelthWyzer care

71 Vezi nota 1 de la p. 378.

se ocupa de suplimente cu vitamine şi se extinsese rapid, ajungând la cinci magazine de desfacere, iar acum îi mergea foarte bine. Bernice spunea că era perfect să te afli pe Coasta de Vest pentru aşa ceva, pentru că deşi toată lumea de-acolo făcea yoga şi vorbea despre Spirit, în realitate erau doar nişte indivizi plini de vicii, mâncători de peşte şi materialişti preocupaţi de trup, cu liftinguri faciale, mimplanturi, tratamente genetice şi valori corupte.

Veena îşi dorise ca Bernice să studieze ştiinţele economice la facultate, dar ea îşi păstrase credinţa în valorile Grădinarilor, aşa că se certaseră din cauza asta; iar Martha Graham fusese un compromis pentru că avea cursuri de specializare în Metode de a beneficia de vindecarea holistică. Şi tocmai asta studia Bernice.

Nu mi-o puteam imagina pe Bernice vindecând nimic, pentru că nu mi-o puteam imagina dorindu-şi să vindece. I se potrivea mai bine să presare pământ pe răni. Dar i-am zis că asta mi se părea de-a dreptul interesant.

I-am spus ce cursuri urmam eu, dar am observat că nu-i păsa. Aşa că i-am povestit despre colegul meu de apartament, Buddy al Treilea, iar ea mi-a răspuns că toată Academia Martha Graham era plină de oameni de felul ăsta – Externali pierzându-şi timpul care le fusese dat să şi-l petreacă pe Pământ fără să aibă nimic serios în cap, în afară de băutură şi sex. La început avusese şi ea un coleg de cameră dintr-ăsta, care mai era şi un ucigaş de animale pentru că purta sandale din piele. Deşi erau din împiele. Dar arătau ca pielea. Aşa că le dăduse foc. Şi slavă Domnului că nu mai trebuia să împartă baia cu el, pentru că-l auzea făcând chestii sexuale cu fetele practic în fiecare noapte, ca un hibrid de iepure şi cimpanzeu bonobo.

— Jimmy, zisese ea. Ce răsuflare împuţită de carne!

Când am auzit numele Jimmy m-am gândit: nu poate fi tot el, apoi mi-am zis: o, ba da, se poate. În timp ce-mi

treceau toate aştea prin minte, Bernice m-a întrebat de ce nu mă mut în cealaltă cameră din aparentul ei, pentru că acum, de când plecase Jimmy, era goală.

Îmi dorisem să mă revanşez faţă de ea, dar nu până într-atât. Aşa că am dat drumul la ceea ce voiam să spun:

— Îmi pare foarte rău pentru Burt. Pentru tatăl tău. Pentru c-a murit în felul ăla. Mă simt atât de vinovată.

M-a privit de parcă aş fi fost nebună.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? m-a întrebat.

— Despre ce s-a întâmplat atunci, când ţi-am spus că făcea sex cu Nuala, şi tu i-ai spus Veenei, iar ea s-a înfuriat şi a chemat Corpurile de Securitate… Vezi tu, nu cred că făcea sex cu Nuală. Eu şi cu Amanda am cam inventat asta, pentru că eram rele. M-am simţit îngrozitor din cauza asta şi-mi pare foarte rău. Nu cred că a făcut niciodată lucruri mai rele decât chestia cu subsuorile fetelor.

— Cel puţin Nuala era adultă, a zis Bernice. Iar el nu s-a mulţnit cu subsuorile. În cazul fetelor. Era un degenerat, exact aşa cum a zis mama. Îmi spunea că sunt fetiţa lui preferată, dar nici măcar asta nu era adevărat. Aşa că i-am spus Veenei. De-asta l-a dat în gât. Aşa că nu mai e cazul să fii aşa pătrunsă de propria importanţă.

Am avut parte de bine cunoscuta privire chiorâşă, numai că de data astavenea la pachet cu nişte ochi roşii şi twnezi.

— Pur şi simplu ai noroc că nu s-a luat şi de tine.

— O, Bernice, îmi pare aşa de rău, i-am zis.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, a spus Bernice. Prefer să-mi petrec timpul făcând lucruri mai productive.

M-a întrebat dacă n-aş vrea să vin să imprim împreună cu ea pancarte anti-Happicuppa, iar eu i-am răspuns că am chiulit deja de la un curs în ziua aia, dar poate cu altă ocazie. Mi-a aruncat privirea aceea piezişă care-mi spunea că îşi dăduse seama că vreau să mă

eschivez de la ceva. Apoi am vrut să ştiu cum arăta de fapt Jimmy, fostul ei coleg de cameră, iar ea m-a întrebat de ce mă interesa pe mine treaba asta.

Îşi reluase aerul dominator, iar eu îmi dădeam seama că dacă aş mai fi stat multă vreme cu ea, aş fi fost din nou ca la nouă ani, iar ea ar fi avut aceeaşi influenţă asupra mea, n-ai că mai mare, pentru că oricât de multe lucruri îngrozitoare mi s-ar fi întâmplat mie, lucrurile stătuseră mult mai rău în cazul ei, iar ea îşi putea folosi statutul de victimă împotriva mea. I-am spus că acum chiar trebuia s-o şterg, iar ea mi-a răspuns: „Mda, sigur”, după care a adăugat că nu mă schimbasem deloc, eram pur şi simplu la fel de superficială ca întotdeauna.

Mulţi ani după aceea – când deja lucram la Solzi şi Cozi – am văzut o transmisiune în care Bernice era împuşcată cu atomizorul într-un raid dintr-o casă conspirativă de-a Grădinarilor. Asta se întâmpla după ce Grădinarii fuseseră scoşi în afara legii. Nu că scoaterea lor în afara legii ar fi oprit-o pe Bernice; era genul de om care avea curajul să-şi susţină convingerile. Ar fi trebuit s-o admir pentru asta – pentru convingeri şi, de asemenea, pentru curaj – fiindcă eu nu simţisem niciodată c-aş avea vreuna dintre ele.

Apoi a urmat un prim-plan cu faţa ei după ce murise; părea mai blândă şi mai împăcată decât o văzusem vreodată când era vie. Poate că asta era adevărata Bernice, m-am gândit – bună şi inocentă. Poate că ea chiar era aşa în sinea ei, şi toate certurile pe care le avusesem, dar şi felul ei nesuferit de-a se purta – toate astea erau manifestări ale încercării ei de-a se lupta să scape de exteriorul acela aspru, care-i crescuse deasupra ca o carapace de gândac. Dar indiferent cât de tare se înfuriase şi izbise acea carapace, nu reuşise să iasă de-acolo. Gândul ăsta m-a făcut să-mi pară atât de rău pentru ea, că am izbucnit în plâns.

52

Înainte să am discuţia aia cu Bernice, când îmi povestise despre fostul ei coleg de cameră, mă cam aşteptam să dau peste Jimmy – într-o sală de curs, la Happicuppa sau pur şi simplu în timp ce se ducea undeva. Dar acum aveam impresia că e foarte aproape. Era chiar după colţ sau în spatele vreunei ferestre; sau aveam să mă trezesc într-o dimineaţă şi-aveam să-l găsesc acolo, chiar lângă mine, ţinându-mă de mână şi privindu-mă aşa cum o tăcea când eram la începutul relaţiei. Era ca şi cum aş fi fost bântuită.

Poate că făcusem o fixaţie pentru Jimmy, m-am gândit. Ca un boboc de raţă care iese din ou şi primul lucru pe care-l vede e o nevăstuică, aşa că se ţine după ea tot restul vieţii. Care va fi, după toate probabilităţile, una scurtă. De ce trebuia să fi fost tocmai Jimmy prima persoană de care mă îndrăgostisem? De ce nu putuse fi cineva cu mai mult caracter? Sau măcar cineva mai consecvent. Un om mai serios, nu chiar aşa de dornic s-o facă pe bufonul.

Lucrul cel mai rău în toată treaba asta era că nu reuşeam să găsesc pe altcineva care să-mi stârnească interesul. Aveam în suflet un gol pe care numai Jimmy îl putea umple. Ştiu că vorbele astea sună ca versurile unui cântec country – acum eram deja familiarizată cu astfel de cântece laice, le ascultasem la căştile Sea/H/Ear Candy –, dar nu am cum să explic altfel. Şi nu era vorba de faptul că n-aş fi fost conştientă de defectele lui Jimmy, pentru că eram.

Până la urmă l-am văzut pe Jimmy, bineînţeles. Campusul nu era uriaş, aşa că trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. L-am văzut în depărtare, şi m-a văzut şi el, dar nu s-a grăbit să vină spre mine. A rămas la distanţă. Nici măcar nu mi-a făcut cu mâna, a privit în altă parte, de parcă nu m-ar fi văzut. Aşa că dacă aşteptam un

răspuns la întrebarea „Mă mai iubeşte Jimmy?”, acum îl primisem.

Apoi am întâlnit o fată la cursul de calistenie prin dans – Shayluba nu mai ştiu cum – care fusese cu Jimmy o vreme. Mi-a zis că la început fusese nemaipomenit, dar pe urmă a început să-i spună că era total nepotrivit pentru ea, că era incapabil să se ataşeze de cineva din cauza iubitei pe care o avusese în liceu. Fuseseră prea tineri, se terminase urât, şi de-atunci era terminat din punct de vedere emoţional, dar poate că era el distructiv de la natură, de vreme ce le făcuse rău tuturor fetelor cu care avusese de-a face.

— Şi o chema Wakulla Price? am întrebat eu.

— De fapt, nu, a zis Shayluba. Tu erai. A spus că despre tine era vorba.

Jimmy, ce prefăcut şi mincinos gogonat eşti, m-am gândit. Dar pe urmă mi-am zis: <dar dacă e adevărat? Dacă îi distrusesem lui Jimmy viaţa la fel cum mi-o distrusese şi el pe-a mea?

Am încercat să-l uit complet pe Jimmy. Dar nu ştiu cum se face că n-am reuşit. Felul în care mă chinuiam singură din cauza lui Jimmy era ca un obicei prost de care nu mă puteam dezbăra, la fel ca roşul unghiilor. Din când în când îl vedeam trecând în depărtare, ceea ce era ca şi cum ai fuma o singură ţigară când încerci să te laşi – te face să te apuci din nou. Nu că eu aş fi fumat vreodată.

Eram la Martha Graham de aproape doi ani când am primit nişte veşti de-a dreptul îngrozitoare. Lucerne m-a sunat şi mi-a zis că tatăl meu biologic, Frank, fusese răpit de o corporaţie rivală şi trimis undeva prin estul Europei. Corporaţiile de acolo încercau întotdeauna să le acapareze pe ale noastre – ucigaşii lor plătiţi erau şi mai lipsiţi de scrupule decât ai noştri, iar ei aveau un avantaj pentru că se pricepeau mai bine la limbi străine şi puteau pretinde că sunt imigranţi. Noi nu puteam să facem acelaşi lucru, cine

şi-ar fi dorit să emigreze la ei?

Îl săltaseră pe Frank chiar din interiorul Complexului – de la toaletă pentru bărbaţi a clădirii în care era laboratorul lui – şi-l transportaseră într-o dubiţă care livra produse Zizzy Froots; apoi îl duseseră peste Atlantic cu un avion, înfăşurat în bandaje şi deghizat în pacient care se recupera după un lifting facial. Ba mai rău, trimiseseră un DVD în care apărea drogat, mărturisind că HelthWyzer inoculase în suplimentele lor alimentare germenele modificat genetic al unei boli cu evoluţie lentă, dar incurabile, pentru a câştiga foarte mulţi bani de pe urma tratamentelor. Era pur şi simplu un şantaj – zicea Lucerne – şi l-ar fi dat înapoi pe Frank în schimbul câtorva formule pe care şi le doreau, în principal cele ale bolii cu evoluţie lentă, oferind în plus garanţia că n-ar fi făcut public acel DVD. În caz contrar, ziceau ei, capul lui Frank putea să-şi ia adio de la corpul lui.

Cei de la HelthWyzer făcuseră o analiză costuri-beneficii, mai spunea Lucerne, şi ajunseseră la concluzia că germenii bolii şi formulele valorau pentru ei mai mult decât Frank. Cât despre publicitatea negativă, o puteau stârpi încă de la sursă, de vreme ce Corporaţiile mediatice aveau control asupra informaţiilor care puteau sau nu să devină ştiri. Iar internetul era un asemenea haos de minciuni şi informaţii neverificate, că nimeni nu mai credea nimic din ce găsea acolo – sau dimpotrivă, unii credeau totul, ceea ce avea cam acelaşi rezultat. Aşa că HelthWyzer nu intenţiona să le satisfacă cererile. Declaraseră că regretă pierderea suferită de Lucerne, dar că nu era în conformitate cu politicile lor să cedeze în faţa şantajului, pentru că asta ar fi încurajat şi mai multe răpiri, care erau şi-aşa destul de numeroase.

Prin urmare Lucerne îşi pierduse poziţia de soţie a unui angajat de top de la HelthWyzer, iar odată cu ea, şi casă, iar în aceste împrejurări, care erau nefericite, se

hotărâse să se mute în Complexul CryoJeenyus[72] şi să locuiască împreună cu un bărbat foarte drăguţ pe care-l cunoscuse prin intermediul clubului de golf şi care se numea Todd. Şi spera din toată inima că n-o să mă dau de ceasul morţii din cauza lui Frank, aşa cum aveam eu întotdeauna obiceiul să fac, indiferent despre ce-ar fi fost vorba.

CryoJeenyus. Ce escrocherie mai era şi-acolo! Plăteai ca să-ţi îngheţe capul când mureai, în caz că cineva din viitor avea să inventeze o modalitate de a-ţi face să-ţi crească un alt corp în continuarea gâtului, însă puştii din HelthWyzer spuneau în glumă că nu-ţi îngheţau altceva în afara părţii exterioare a capului, pentru că neuronii îi scoseseră deja şi-i implantaseră unor porci. La Liceul HelthWyzer se făceau o mulţime de glume dintr-astea care îţi dădeau flori, însă nu puteai şti niciodată dacă erau cu adevărat glume.

În consecinţă – continuase Lucerne – erau cam strâmtoraţi. Todd nu era vicepreşedinte, ci doar responsabil de vânzări şi trebuia să-şi întreţină cei trei copii, care aveau întâietate faţă de mine, iar ea nu prea avea cum să-i ceară lui Todd să plătească şi pentru mine, după toate cheltuielile pe care oricum le făcea. Aşa că eu trebuia să renunţ la viaţa uşoară de la colegiu şi să plec de la Martha Graham ca să-mi iau soarta în propriile mâini.

Fusesem alungată din cuib fără menajamente. Nu că aş fi avut vreodată parte de cine ştie cuib. Cu Lucerne, eram tot timpul pe muchie de cuţit.

Asta-i Ironie, mi-am zis. Învăţasem despre Ironie la cursul de Teatralitatea Dansului. Întâi Lucerne, care răspândise minciuna gogonată cum că ar fi fost răpită, iar acum bietul Frank, tatăl meu biologic, fusese cu adevărat

---

72 Cuvânt compus prin alăturarea particulei cryo din cryogenics („criogenie") lângăjeenyus, care se pronunță asemănător cu genius („geniu").

răpit, probabil şi ucis. Era clar că Lucerne nu era prea afectată de asta. Cât despre mine, nu prea ştiam ce-ar trebui să simt.

Înaintea examenelor din semestrul de primăvară, diferite Corporaţii îşi instalaseră standuri în holul principal. Nu erau Corporaţiile serioase, cele care se ocupau de cercetări ştiinţifice – astea nu se deranjau să recruteze de la Martha Graham, voiau oameni care se pricep la numere –, ci dintr-acelea mai frivole. Eu nu eram eligibilă pentru interviuri fiindcă nu absolveam facultatea anul ăla, dar m-am hotărât să merg oricum, ca să-mi încerc norocul. N-aş fi primit niciunul dintre posturile oferite, dar poate că mă luau la spălat podele. Spălasem ceva podele la Grădinari, însă normal că nu puteam spune asta, fiindcă m-ar fi luat drept o ciudată de ecologistă fanatică.

Profesoara mea de Calistenia Dansului mi-a zis că ar trebui să discut cu cei de la Solzi şi Cozi. Eram o dansatoare destul de bună, iar Solzii făceau acum parte din Seks Mart, o Corporaţie absolut legală, care plătea asigurări de sănătate şi tratamente stomatologice, aşa că nu era ca şi cum aş fi fost o prostituată. O mulţime de fete mergeau acolo, iar unele făceau în felul ăsta cunoştinţă cu bărbaţi de treabă, şi după aia se descurcau foarte bine în viaţă. Deci mi-am zis c-aş putea încerca. Nu prea aveam şanse să capăt ceva mai bun fără vreo diplomă. Până şi o diplomă de la Martha Graham era mai bună decât nimic. Şi nu voiam să sfârşesc în spatele unei tejghele care vindea carne, într-un loc precum Burgerii Misterioşi.

În ziua aia am reuşit să-mi programez cinci interviuri. Aveam emoţii, dar am răbdat cu stoicism, am zâmbit şi i-am convins să mă lase să intru, cu toate că nu eram pe lista cu absolvenţi. Aş fi putut avea chiar şase – CryoJeenyus căuta o Sufletistă potrivită să aline durerea rudelor care-şi îngheţau capetele celor dragi sau, în anumite cazuri, animalele de casă –, dar nu puteam să

lucrez acolo din cauza lui Lucerne. Nici măcar nu voiam s-o mai văd, nu doar pentru că îmi făcuse ce-mi făcuse, ci şi din cauza felului în care o făcuse. Ca şi cum şi-ar fi dat afară menajera.

M-am întâlnit cu angajatorii de la Happicuppa, de la Tărtăcuţe şi de la Zizzy Froots, apoi cu cei de la Solzi şi Cozi, iar în cele din urmă cu oamenii de la AnooYoo. Primii trei nu m-au vrut, dar am primit o ofertă din partea celor de la Solzi şi Cozi. Fiecare Corporaţie avea o echipă care se ocupa de interviuri, iar Mordis făcea parte din echipa de la Solzi – erau acolo şi nişte personaje importante de la Seks Mart, dar el era cel care se ocupa de partea practică, aşa că, de fapt, el avea cuvântul hotărâtor. prezentat un program de la Calisteni Dansului, iar Mordis a zis că un asemenea talent era exact ceea ce căuta, iar dacă veneam la Solzi, va avea el grijă să nu-mi pară rău.

— Poţi fi oricine vrei, mi-a zis. Joacă un rol!

Aşa că eram aproape angajată.

Dar standul celor de la AnooYoo era chiar lângă Solzi, iar în echipa lor era o femeie care îmi amintea mult de Toby de la Grădinari, cu toate că era mai brunetă şi avea un altfel de păr, iar ochii îi erau verzi şi vocea mai groasă. M-a luat un pic deoparte şi m-a întrebat dacă aveam necazuri, iar eu m-am trezit că-i explic cum, din motive familiale, eram nevoită să renunţ la colegiu. Aş face orice fel de muncă, am zis; eram dornică să învăţ. Când m-a întrebat despre ce fel de motive familiale era vorba, mi-am dat drumul la gură şi i-am spus că tata fusese răpit, iar mama nu avea deloc bani. Parcă-mi şi auzeam vocea care începuse să tremure: nu era chiar prefăcătorie totală.

Pe urmă m-a întrebat cum o chema pe mama. I-am spus, iar ea a dat aprobator din cap: avea să mă ia ca ucenică la Salonul AnooYoo, şi puteam locui chiar acolo, iar ei aveau să se ocupe de pregătirea mea. Urma să lucrez cu femei, nu cu bărbaţi care ar putea fi beţi şi violenţi, aşa

cum se întâmpla adesea la Solzi, cu toate că îţi ofereau asigurare pentru tratamente stomatologice; şi nu trebuia să port un Costum mulat din Biofilm şi să las bărbaţi ciudaţi să pună mâna pe mine. Ar fi fost o atmosferă de vindecare, iar eu aş fi ajutat oamenii.

Femeia asta chiar arăta ca Toby şi, destul de ciudat, numele de pe ecusonul ei era Tobiatha. Pentru mine, ăsta era un fel de semn – îmi spunea că aş fi în siguranţă acolo, bine-venită, şi, de asemenea, utilă. Aşa că am spus da.

Mordis mi-a dat oricum cartea lui de vizită şi mi-a spus că dacă mă răzgândeam, el mă lua oricând la Solzi, fără discuţie.

53

Salonul AnooYoo era aşezat în mijlocul Parcului Tradiţiei. Auzisem o grămadă de lucruri despre el, pentru că Adam Unu era aşa de pornit împotriva lui – spunea că fuseseră distruse multe Creaturi şi mulţi Copaci pentru a construi un templu al deşertăciunii. Uneori, de Ziua Polenizării, ţinea o întreagă predică despre el. Dar în ciuda acestor lucruri, m-am simţit fericită aici. Aveau trandafiri care străluceau pe întuneric, şi fluturi mari şi roz pe timpul zilei, şi minunaţii fluturi ai ierbii *kudzu*, pe timp de noapte, şi o piscină, cu toate că angajaţii n-o puteau folosi, şi fântâni, şi propria lor grădină cu legume organice. Aerul de-acolo era mai curat decât cel din centrul oraşului, aşa că purtai mult mai puţin timp conul pentru filtrarea aerului. Era ca un vis frumos. M-au pus să lucrez la spălătorie; împătuream cearşafurile şi prosoapele, iar asta îmi făcea plăcere pentru că mă liniştea: totul era roz.

În cea de-a treia mea zi acolo, Tobiatha a venit la mine în timp ce căram un teanc de prosoape curate spre una dintre camere şi mi-a zis c-ar vrea să-mi vorbească. M – gândit că poate greşisem cu ceva. În ieşit pe pajişte, iar ea mi-a spus să vorbesc încet. Apoi mi-a zis că-şi dăduse seama că o recunoscusem într-o oarecare măsură, iar ea

cu siguranţă mă recunoscuse. Mă angajase pentru că fusesem la Grădinari, iar acum, că erau în afara legii, iar Grădina fusese distrusă, eram datori să avem grijă unii de alţii. Îşi dăduse seama că aveam necazuri, pe lângă faptul că n-aveam deloc bani. Ce se întâmplase?

Am început să plâng pentru că nu ştiam despre Grădină. A fost un şoc: probabil că în sinea mea mă gândeam că m-aş putea întoarce acolo dacă lucrurile se înrăutăţeau din cale-afară. M-a dus ca să stau jos lângă una dintre fântâni – pentru ca apa care ţâşnea să ne poată acoperi vocile, în caz c-ar fi existat microfoane direcţionale, aşa a zis ea – şi eu i-am povestit despre HelthWyzer, şi despre cum ţinusem legătura cu Grădinarii prin intermediul Amandei până când rămăsesem fără telefonul mobil, şi că după asta nu mai ştiusem nimic despre Grădină. N-am pomenit că fusesem îndrăgostită de Jimmy şi că mă rănise, dar i-am spus despre Martha Graham şi despre cum Lucerne mă dăduse la o parte fără menajamente după ce tata fusese răpit.

Pe urmă i-am spus că n-aveam nicio direcţie în viaţă şi că mă simţeam pustiită pe dinăuntru, ca un orfan. Ea mi-a răspuns că toate astea trebuie să mă fi tulburat foarte mult; şi ea trecuse prin clipe grele când era de vârsta mea, şi i se întâmplase şi ei ceva asemănător cu tatăl ei.

Această nouă versiune a lui Toby nu era nici pe departe atât de dură ca aceea de pe vremea când era Eva Şase. Era mai blândă. Sau poate că mă maturizasem eu.

A privit în jur şi şi-a coborât vocea. Apoi mi-a spus că a fost nevoită să părăsească în grabă Grădina Raiului de pe Acoperiş şi să-şi facă nişte schimbări fizice, pentru că acolo era în pericol, aşa că trebuia să am mare grijă să nu-i spun cuiva cine era. Îşi asumase un risc în cazul meu şi spera să poată avea încredere în mine, iar eu i-am zis că poate. Apoi m-a avertizat că Lucerne venea uneori pe la Salon, iar eu trebuia să am grijă şi să mă străduiesc să nu

mă vadă.

În cele din urmă mi-a spus că dacă era să se întâmple ceva – o situaţie de criză –, iar ea n-ar fi fost prin preajmă, trebuia să ştiu că organizase un Ararat cu alimente deshidratate, în stilul Grădinarilor, chiar în depozitul salonului AnooYoo: mi-a spus codul de la uşă, în caz că aveam vreodată nevoie să intru acolo. Cu toate că ea spera că nu va fi niciodată necesar.

I-am mulţumit foarte mult, apoi am întrebat-o dacă ştia unde e Amanda. Mi-aş dori foarte mult s-o revăd, am zis. Ea era cam singura mea prietenă adevărată. Toby mi-a zis că probabil ar fi putut să afle.

N-am mai stat prea des de vorbă după asta – Toby mi-a zis că ar fi stârnit suspiciuni, cu toate că nu ştia cine ne-ar fi putut vedea –, dar mai schimbam câte o vorbă sau ne salutam cu mişcări ale capului. Aveam senzaţia că mă veghează – protejându-mă cu un soi de câmp de forţă extraterestru. Deşi, bineînţeles, asta era doar o închipuire de-a mea.

Într-o zi, la vreun an de când mă aflam acolo, Toby mi-a zis că dăduse de Amanda prin intermediul unor cunoştinţe comune de pe internet. Ceea ce mi-a spus m-a surprins, dar după ce m-am mai gândit la asta, nu mi s-a mai părut la fel de surprinzător. Amanda devenise o bioartistă: realiza opere de artă care presupuneau folosirea unor Creaturi sau a unor părţi din anumite Creaturi, în aer liber, la o scară gigantică. Locuia lângă intrarea vestică a Parcului Tradiţiei, iar dacă voiam s-o văd, Toby putea aranja să capăt un permis de ieşire şi avea să mă trimită acolo cu una dintre dubiţele roz de la AnooYoo.

M-am repezit la Toby şi am îmbrăţişat-o, dar ea mi-a zis să am grijă cu gesturile de felul ăsta – o fată de la spălătorie îmbrăţişând-o pe directoare. Pe urmă mi-a zis că nu trebuia să mă implic prea mult în relaţia cu Amanda:

tindea să împingă lucrurile prea departe, nu era în stare să-şi dea seama de forţa pe care o avea. Am vrut s-o întreb la ce se referă, dar începuse deja să se îndepărteze.

În ziua vizitei, Toby mi-a spus că Amanda fusese avertizată de venirea mea: dar amândouă trebuia să aşteptăm până când ajungeam înăuntru, cu uşa închisă, înainte să ne îmbrăţişăm, să ţipăm de bucurie sau să ne exteriorizăm în vreun fel. Mi-a dat un coş cu produse AnooYoo pe care ar fi urmat să le livrez, pentru cazul în care cineva oprea dubiţa şi mă întreba unde mă duc. Şoferul avea să mă aştepte: dispuneam doar de o oră, pentru că ar fi părut ciudat ca o fată de la AnooYoo să-şi piardă prea multă vreme prin Lumea Externală.

I-am zis că poate ar fi fost mai bine să mă deghizez la plecare, iar ea mi-a răspuns că nu, pentru că aş fi stârnit suspiciunea paznicilor. Aşa că a trebuit să-mi îmbrac salopeta roz „din cap până-n picioare” de la AnooYoo peste halatul de lucru şi pantalonii de bumbac şi s-o iau din loc cu coşul meu roz, exact ca o scufiţă Roz.

Exact aşa cum plănuisem, am fost dusă la apartamentul dărăpănat al Amandei de dubiţa de la AnooYoo. Mi-am amintit ceea ce-mi zisese Toby. Am aşteptat până când am ajuns în spatele uşii închise, unde mă aştepta Amanda, apoi amândouă am zis: „Nu-mi vine să cred!”, după care ne-am luat în braţe. Dar n-a ţinut mult; Amanda nu se prea dăduse niciodată în vânt după îmbrăţişări.

Era mai înaltă decât ultima oară când o văzusem în carne şi oase. Se bronzase – în ciudacremelor de protecţie solară şi a pălăriilor – de la atâta artă în aer liber, mi-a explicat ea. Am mers la bucătărie, care era plină cu desene de-ale ei prinse pe pereţi şi cu nişte oase împrăştiate ici-colo; apoi am băut câte o bere. Nu prea mă omoram după alcool, dar de data asta era un moment special.

Am început să vorbim despre Grădinari – despre

Adamunu şi Nuala, despre Mugi Muşchi şi Philo Ceaţă, despre Katuro şi Rebecca. Şi despre Zeb. Şi despre Toby, deşi n-am pomenit nimic de faptul că acum o chema Tobiatha şi era directoare la Salonul AnooYoo. Amanda mi-a spus de ce a trebuit să plece Toby de la Grădinari. Din cauză că o urmărea Blanco din Laguna cu Zoaie. Pe stradă, Blanco avea reputaţia de-a anihila pe oricine îl călcase pe coadă, mai ales dacă era vorba despre femei.

— De ce tocmai pe ea? am întrebat.

Amanda mi-a răspuns că auzise despre o chestie de natură sexuală din trecut; ceea ce e ciudat, adăugase ea, pentru că Toby şi chestiile sexuale nu prea păreau să se potrivească, şi probabil că ăsta era şi motivul pentru care noi, copiii, îi spuneam Vrăjitoarea Uscată. Iar eu i-am zis că probabil Toby fusese mai umedă decât ne-am imaginat noi, şi Amanda a râs şi mi-a spus că în mod clar încă mai credeam în miracole. Dar acum ştiam de ce se ascundea Toby sub o altă identitate.

— Îţi mai aduci aminte cum spuneam: „Cioc, cioc, cine-i acolo?” Tu, cu mine şi cu Bernice? am zis eu.

Berea începuse să mi se urce la cap.

— Banda, a răspuns Amanda. Care bandă?

— Banda Verde, a spus eu, şi-am pufnit amândouă în râs, iar o parte din bere mi-a ieşit pe nas.

Apoi i-am povestit cum mă întâlnisem cu Bernice şi cum era la fel de ţâfnoasă ca de obicei. Am râs şi din cauza asta. Dar n-am adus vorba despre Burt şi despre moartea lui.

— Mai ştii când ne-ai făcut cinste cu super-iarba aia mie, lui Shackie şi lui Croze şi cum am intrat toţi în caleidoscopul holografic, iar eu am vomitat? i-am zis eu, şi-am mai tras o repriză de râs.

Mi-a povestit că avea două colege de apartament, care erau şi ele artiste; şi mai avea, pentru prima oară în viaţa ei, un iubit care stătea împreună cu ea. Am întrebat-o

dacă era îndrăgostită de el, iar ea mi-a răspuns:

— Îmi place să încerc orice o dată.

Am întrebat-o cum era tipul, iar ea mi-a zis că era foarte drăguţ, deşi uneori era cam ţâfnos pentru că încă nu-şi revenise după o iubire din adolescenţă. Iar eu am întrebat-o cum îl chema, şi ea mi-a răspuns:

— Jimmy, poate l-ai cunoscut la Liceul HelthWyzer, trebuie să fi fost acolo cam în aceeaşi perioadă în care ai fost şi tu.

Am simţit cum îngheţ.

— Uite, el e aici, pe frigider, mai jos cu două fotografii, la dreapta, a zis ea.

Era chiar Jimmy, nicio îndoială, îmbrăţişând-o pe Amanda cu o mână şi rânjind ca o broască electrocutată. M-am simţit de parcă îmi înfipsese un ac în inimă. Dar n-avea rost să-i fac şi ei sânge rău spunându-i asta. N-o făcuse intenţionat.

— Pare chiar drăguţ, dar acum trebuie să plec, e timpul să vină şoferul, i-am zis.

M-a întrebat dacă se întâmplase ceva, iar eu i-am răspuns că nu. Mi-a dat numărul ei de mobil şi mi-a zis că data viitoare când am să vin în vizită o să aibă grijă să fie şi Jimmy acolo, şi-o să mâncăm toţi spaghete.

Ar fi frumos să poţi crede că dragostea ar trebui distribuită echitabil, astfel încât toată lumea să aibă parte de ea. Dar în cazul meu, lucrurile nu stăteau aşa.

M – întors la AnooYoo simţindu-mă complet abandonată şi pustiită. Apoi, imediat după ce mă întorsesem, pe când duceam prosoapele în camere, era cât pe-aci să dau peste Lucerne. Era momentul să-şi facă un nou lifting facial: Toby mă avertiza de fiecare dată când urma să apară, ca să mă dau la fund şi s-o evit, dar din cauza Amandei şi-a lui Jimmy uitasem complet.

I-am zâmbit în felul neutru în care fusesem învăţată s-o fac. Cred că m-a recunoscut, dar m-a evitat de parcă aş

fi fost o scamă gata să i se aşeze pe haine. Deşi nu-mi dorisem niciodată s-o mai văd sau să-i vorbesc, m-am simţit îngrozitor când mi-am dat seama că nici ea nu voia să mă vadă sau să-mi vorbească. Era de parcă existenţa mi-ar fi fost ştearsă din univers când propria mamă se purta de parcă nu m-aş fi născut niciodată.

În momentul ăla am înţeles că nu puteam rămâne la AnooYoo. Trebuia să fiu pe cont propriu, departe de Amanda, departe de Jimmy, departe de Lucerne, ba chiar şi de Toby. Voiam să fiu cu totul altcineva, nu voiam să-i datorez nimănui nimic şi nici să-mi fie cineva dator. Nu mai voiam să fiu legată de nimic, nu mai voiam să am trecut, nu mai voiam să mi se pună întrebări. Şi mă săturasem să pun întrebări.

Am găsit cartea de vizită pe care mi-o dăduse Mordis şi i-am lăsat lui Toby un bilet în care-i mul-uneam pentru tot, spunându-i că nu mai puteam lucra la Salon din motive personale. Încă mai aveam permisul pentru o zipe care-l folosisem cu Amanda, aşa că am plecat chiar a-mci. Totul era la pământ, complet distrus, şi nu mai exista un loc în care să mă simt în siguranţă; aşa că dacă tot trebuia să stau într-un loc în care nu eram în siguranţă, măcar să fiu într-unul în care eram apreciată.

Când am ajuns la Solzi, a trebuit să-i conving pe agenţii de pază să mă lase să trec, pentru că nu le venea să creadă că eu chiar îmi căutam de lucru acolo. Dar în cele urmă l-au sunat pe Mordis, iar el le-a zis că da, îşi aduce inte de mine – eram micuţa dansatoare. Brenda, nu-i aşa? am răspuns că da, dar putea să-mi zică Ren – semn că deja mă simţeam în largul meu cu el. M-a întrebat dacă crântr-adevăr hotărâtă să lucrez acolo, iar eu i-am răspuns că eram; el mi-a spus că exista o perioadă contractuală obligatorie minimă, pentru că nu voiau să investească degeaba în pregătirea angajatelor – erdeci dispusă să semnez un contract?

Am zis că poate erprea tristă pentru meseria aia: oare nu-şi doreau ca fetele lor să aibă o personalitate mai veselă? Dar Mordis mi-a zâmbit, cu ochii lui strălucitori ca de furnică neagră şi mi-a zis pe un ton de parcă m-ar fi bătut încurajator pe spate:

— Ren, Ren… Toată lumea-i prea tristă pentru absolut orice.

54

Aşa că până la urmă am început să lucrez la Solzi. Într-un fel, era o uşurare. Îmi plăcea să-l am şefpe Mordis, pentru că măcar era clar cum îl pop mulţumi. Mă & cea să mă simt în siguranţă, poate pentru că era cea mai autentică figură paternă de care avusesem parte vreodată: Zeb se topise ca fumul, iar tatăl meu adevărat nu mă găsise foarte interesantă, şi pe deasupra mai era şi mort.

Dar Mordis îmi spunea că am ceva cu adevărat special – eram rezolvarea pentru orice vis, chiar şi pentru unul umed. Îmi dădea atâta încredere să fac un lucru la care mă pricepeam. Celelalte aspecte ale ocupaţiei mele nu-mi plăceau aşa de mult, dar chiar îmi plăcea să dansez la trapez, pentru că acolo nu te putea atinge nimeni. Erai sus, în aer, ca un fluture. Îmi imaginam că Jimmy se uită la mine şi mă gândeam că eu fusesem cea pe care o iubise mereu, nu Wakulla Price, sau Lyndalee, sau vreuna dintre celelalte, sau chiar Amanda, şi că dansam doar pentru el.

Ştiu că asta nu ajuta la nimic.

După ce m-am dus la Solzi, am păstrat legătura cu Amanda doar prin telefon. Era plecată mai mereu, pentru că se ocupa de proiectele ei artistice; şi nici nu voiam s-o văd faţă în faţă. Nu mă simţeam în largul meu din cauza lui Jimmy, iar ea ar fi observat ce simţeam şi m-ar fi întrebat de ce, iar eu ar fi trebuit fie să mint, fie să-i explic; iar dacă-i explicam, s-ar fi putut supăra sau ar fi fost pur şi simplu curioasă; sau s-ar fi gândit că eram proastă. Amanda nu era întotdeauna o persoană comodă.

Gelozia e un sentiment foarte distructiv, zicea Adam Unu. Face parte din moştenirea tenace pe care ne-au transmis-o Australopitecii şi de care nu putem scăpa. Te consumă pe dinăuntru şi îţi ucide viaţa Spirituală, dar te şi îndeamnă la ură şi te determină să le faci rău altora. Însă Amanda era ultima persoană căreia aş fi vrut să-i fac rău.

Am încercat să-mi închipui gelozia ca pe un nor maro-gălbui care clocotea înăuntrul meu şi care apoi îmi ieşea pe nas ca fumul şi se transforma într-o piatră care cădea la pământ. Asta mă mai ajuta puţin. Dar în închipuire asta apărea o plantă plină de fructe otrăvitoare care creştea din piatră, în ciuda voinţei mele.

Apoi Amanda s-a despărţit de Jimmy. M-a anunţat despre asta pe ocolite. Îmi povestise deja despre instalaţiile peisagistice în aer liber, numite Cuvântul Viu – despre felul în care scria cuvinte cu litere uriaşe, folosindu-se de bioforme pentru a face cuvintele să apară şi apoi să dispară, la fel ca în cazul cuvintelor pe care le scria cu ajutorul furnicilor şi-al siropului, pe vremea când eram copii. Şi-acum îmi spunea:

— Am ajuns la cuvintele de trei litere.

Iar eu i-am răspuns:

— Te referi la alea urâte – „jeg”, de exemplu?

Ea a râs şi mi-a zis:

— Unele mai urâte de-atât.

— Vrei să zici cuvinte cu „f” şi cu „e”? am întrebat-o eu.

— Nu. „Dor”, de exemplu, mi-a răspuns ea.

— Aha. Deci n-a mers cu Jimmy, am zis eu.

— Jimmy nu poate să se implice la modul serios, a spus ea.

Aşa că mi-am dat seama că trebuie s-o fi înşelat – sau ceva de felul ăsta.

— Îmi pare rău, i-am zis. Eşti supărată rău pe el?

Am încercat să adopt un ton prin care să nu-mi

trădez bucuria. „Acum pot s-o iert”, mi-am zis. Dar de fapt nu aveam pentru ce s-o iert, fiindcă nu făcuse nimic ca să mă rănească intenţionat.

— Supărată? a zis ea. Nu te poţi supăra pe Jimmy.

M-am întrebat ce voia să spună cu asta, pentru că eu în mod sigur eram supărată pe Jimmy. Deşi încă îl mai iubeam.

Poate că aşa-i dragostea, m-am gândit: trebuie să fii supărat.

După o vreme, Glenn a început să vină la Solzi – nu în fiecare noapte, dar destul de des cât să i se facă reduceri de fidelitate. Nu-l mai văzusem de la HelthWyzer – stătuse cu geniile, ocupat cu proiecte ştiinţifice, la Institutul Watson-Crick –, dar acum era unul dintre tipii cu meţii înalte de la Corporaţia Rejoov. Nu se sfia să se laude, deşi în cazul lui Glenn era mai degrabă ca şi cum ar fi afirmat ceva evident, aşa cum ai zice: „O să înceapă să plouă” Din ce prinsesem trăgând cu urechea la discuţiile lui cu tot felul de indivizi sus-puşi şi cu finanţatorii, am dedus că era la conducerea unui proiect extrem de important, numit Proiectul Paradis. Construiseră un dom special pentru el, cu propriul sistem de ventilaţie şi pază cvadruplă. Îşi alcătuise o echipă din cei mai inteligenţi oameni pe care-i găsise, şi-acum munceau zi şi noapte.

Glenn rămânea vag în privinţa proiectului la care lucrau. „Nemurire” era unul dintre cuvintele pe care le folosea – Rejoov avea un interes în aşa ceva de decenii, o chestie legată de reîntinerirea celulară, încât să nu mai mori niciodată; lumea ar plăti o grămadă de bani pentru nemurire, a zis el. O dată la câteva luni, Glenn pretindea că tacuseră o descoperire uluitoare, şi cu cât tăcea mai multe descoperiri de felul ăsta, cu atât putea obţine mai mulţi bani pentru Proiectul Paradis.

Uneori spunea că lucrează la soluţii pentru cea mai mare problemă dintre toate, cea reprezentată de fiinţele

umane – cruzimea şi suferinţa lor, războaiele lor şi sărăcia, teama lor de moarte.

— Cât aţi plăti pentru crearea fiinţei omeneşti perfecte? întreba el.

Apoi lăsa să se înţeleagă că Proiectul Paradis cu asta se ocupa, iar ei se repezeau să-i dea şi mai mulţi bani.

Pentru întâlnirea decisivă la care aveau să se încheie tratativele, închinase sala cu pene pe tavan şi comandase băuturi, droguri şi fete – nu pentru el, ci pentru tipii pe care-i adusese cu el. Uneori le tăcea cinste celor din conducerea Corpurilor de Securitate. Erau siniştri – tipii ăştia. Eu nu eram obligată să lucrez cu indivizii de la Painball, dar trebuia s-o fac cu ăia din Corpurile de Securitate, pe care îi simpatizam cel mai puţin dintre toţi clienţii mei. Era de parcă ar fi avut nişte mecanisme în spatele ochilor.

Câteodată, Glenn plătea ca să aibă două sau trei fete pentru toată seara, nu pentru sex, ci pentru nişte lucruri foarte ciudate. Odată ne-a pus să toarcem ca pisicile, ca să ne poată măsuracorzile vocale. Altă dată avrut să cântăm ca păsările ca să ne poată înregistra. Starlite i s-a plâns lui Mordis că nu eram plătite să facem asta, dar Mordis n-a zis decât atât: „Da, e nebun. Ai mai văzut dintr-ăştia. Dar e un nebun bogat şi nu face niciun rău, aşa că fă-i pe plac şi gata!”

Eram şi eu una dintre cele trei fete din seara în care ne-a trecut printr-un fel de interogatoriu. Ce ne făcea fericite? a vrut să ştie. Simţeam fericirea mai degrabă ca pe ceva care ne umplea de entuziasm sau ca pe ceva care ne aducea mulţumire? Cum eram fericite, afară sau înăuntru? Cu sau fără copaci? Trebuia să fie o apă curgătoare în apropiere? Dacă era prea multă, devenea cumva plicticos? Starlite şi Petală Purpurie au încercat să-şi dea seama ce voia să audă, ca să-i poată spune minciunile cele mai potrivite.

— Nu, le-am zis eu.

Ştiam cum e Glenn.

— E unul din ăia tobă de carte. Vrea să-i spunem ce credem cu adevărat.

Asta le-a zăpăcit foarte tare.

Însă nu ne-a întrebat niciodată despre tristeţe. Poate s-a gândit că ştia destule despre asta.

Pe urmă a început să vină cu o femeie – o tipă cu un corp ca al celor din Fuziunea Asiatică şi cu accent străin. Ne-a zis că femeia voia să se familiarizeze cu Solzii pentru că Rejoov ne alesese drept locaţie a unei prime baterii de teste, iar ea ne explica un nou produs – pastila Blyss Pluss, care avea să rezolve orice problemă cunoscută legată de sex. Ni se acordase privilegiul de a o prezenta clienţilor noştri. Femeia avea o funcţie înaltă la Rejoov – vicepreşedinte pentru intensificarea satisfacţiei –, deşi adevărata ei ocupaţie era cea de paraşută principală a lui Glenn.

Îmi era clar că fusese una de-a noastră: o fată de vânzare, de vreun fel sau altul. Era evident dacă ştiai să observi semnele. Juca tot timpul un rol, fără să dezvăluie nimic despre ea. M-am uitat la transmisiunile video cu ei: eram curioasă pentru că Glenn era rece ca o reptilă, dar putea face sex fără probleme, ca orice om. Fata era mai flexibilă ca o caracatiţă, iar la orizontală era uimitoare. Glenn se purta de parcă ea ar fi fost prima, ultima şi singura fată de pe planetă. Şi Mordis se uita la ei, zicând că la Solzi fata asta ar fi plătită cu o grămadă de bani. Dar eu i-am zis că nu şi-o putea permite: era mult peste cât putea el să dea.

Fiecare avea un nume de alint pentru celălalt. Ea îi zicea lui Crake, iar el îi spunea Oryx. Celorlalte fete li se părea ciudat – că ăştia doi erau ca nişte turturele îndrăgostite –, pentru că era o chestie care nu se potriveadeloc cu felul de a fi al lui Glenn. Dar mie mi se

părea destul de drăguţ.

— Oryx şi Crake – e în rusă sau ceva de genu’? m-a întrebat Petală Purpurie.

— Probabil, am răspuns eu.

Erau numele unor animale dispărute – orice Grădinar trebuia să memoreze o grămadă dintr-astea –, dar dacă le-aş fi spus, fetele s-ar fi întrebat de unde ştiu.

L-am recunoscut imediat pe Glenn, de prima dată când a venit la Solzi, dar bineînţeles că el nu m-a recunoscut pe mine, în Costumul Mulat din Biofilm şi cu paiete verzi pe toată faţa, iar eu nu i-am spus cine sunt. Mordis ne zisese să nu ne implicăm în relaţii personale cu clienţii, pentru că dacă şi-ar fi dorit o relaţie, ar fi putut-o avea în altă parte. Spunea că celor de la Solzi nu le pasă de trecutul tău, nu vor decât carne şi visuri. Voiau să fie duşi în Tărâmul de nicăieri, unde să aibă experienţe depravate pe care nu le-ar fi putut avea absolut niciodată acasă. Femei-dragon răsucindu-se în jurul lor, femei-şarpe alunecând pe trupurile lor. Aşa că trebuia să ne păstrăm rahaturile emoţionale din viaţa privată pentru cei cărora chiar le păsa de noi – pentru celelalte fete de la Solzi, de pildă.

Într-o noapte, Glenn a plătit pentru o trataţie ultraspecială – destinată unui oaspete ultraspecial, a zis el. A cerut camera cu pene, cu aşternuturi verzi, plus cele mai tari coctailuri Martini de la Solzi şi Cozi – „şoctailuri” *, aşa le ziceau – plus două fete, pemine şi pe Petală Purpurie. Mordis ne-a ales pe noi pentru că Glenn îi zisese că mus-ul acela ultraspecial le prefera pe cele foarte suple.

— Vrea chestia cu şcolăriţa în costum marinăresc? am întrebat eu.

Uneori, asta însemna „foarte suplă”.

— Trebuie să sar coarda?

Dacă era aşa, trebuia să mă schimb, pentru că acum eram acoperită de sclipici din cap până-n picioare.

— Tipul ăsta e deja aşa de ameţit, că nici nu ştie ce vrea, a zis Mordis. Dă-i ce-ai tu mai bun, iepuraş. Vrem să vedem numerele de top. Fă-i să-i iasă bancnote cu multe zerouri pe urechi.

Când am ajuns în cameră, tipul zăcea pe aşternuturile din satin verde ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un avion, dar părea fericit, pentru că era tot numai un zâmbet.

Era Jimmy. Dragul, nenorocitul de Jimmy. Jimmy, cel care-mi făcuse praf viaţa.

1 În original, *kicktaiis*, joc de cuvinte pornind de la cuvântul *cocktail Jack* = „şoc", „lovitură").

Mi-a sărit inima din piept. Ce rahat, mi-am zis. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva. O să-mi pierd cumpătul şi-o să încep să plâng. Ştiam că n-o să-şi dea seama că eram eu: eram plină de sclipici, iar el era aşa de dus, că era aproape orb. Aşa că mi-am intrat în rolul obişnuit şi m-am apucat să-i desfac nasturii şi capsele. Noi, fetele de la Solzi, numeam chestia asta „descojitul crevetelui".

— Ah, ce abdomen lucrat ai, am şoptit eu. Iubitule, nu trebuie decât să te întinzi pe spate.

Aveam oroare de chestia asta sau îmi plăcea? De ce ar fi trebuit să fie ori una, ori alta? Cum zicea mereu Vilya despre sânii ei: „Ia-i la pachet, sunt ieftinit

Şi-apoi a început să-mi tragă de solzii de pe faţă, aşa că trebuia să-i tot dau mâinile la o parte.

— Eşti un peşte? zicea el, cu aerul că n-ar fi ştiut.

O, Jimmy, m-am gândit. Ce s-a ales de tine?

SFÂNTA DIAN, MARTIRĂ

SFÂNTA DIAN, MARTIRĂ ANUL DOUĂZECI ŞI PATRU Despre persecuţie. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Tovarăşi de Drum Credincioşi.

Acum, Grădina Raiului de pe Acoperiş mai înfloreşte doar în amintirile noastre. Pe această întindere de Pământ s-a înstăpânit acum paragina – o mlaştină sau un deşert, în

funcţie de ploi. Cât de schimbată e situaţia faţă de vremurile când aveam parte de verdeţuri şi salată! Cât de împuţinaţi, cât de slăbiţi suntem! Suntem împinşi dintr-un refugiu într-altul, suntem hăituiţi şi urmăriţi. O parte din foştii Prieteni ne-au renegat credinţa, alţii au depus mărturie falsă împotriva noastră. Şi încă alţii au încercat calea extremismului şi a violenţei şi au fost ucişi cu atomizoarele în timpul raidurilor împotriva lor. Astfel ne amintim de iubita noastră Bernice, care s-a numărat printre Copiii noştri. S-o înconjurăm cu Lumină.

Alţii au fost mutilaţi şi aruncaţi pe terenuri virane ca să semene panică printre noi. Şi încă alţii alţii au dispărut, smulşi din adăposturile lor, pentru a dispărea în închisorile puterilor Externale, fără să li se acorde dreptul la proces şi fără să le fie permis să afle măcar numele celor care îi acuzau. Mintea lor poate că e deja distrusă de droguri şi de tortură, trupurile lor, topite pentru a deveni petrocarbon. Din cauza unor Legi nedrepte, nu putem afla unde au ajuns aceştia, aceşti semeni Grădinari. Putem doar să tragem speranţă că Soarta le va rezerva o moarte scurtă, fără chinuri.

Astăzi este Ziua Sfintei Dian, consacrată empatiei dintre specii. În această zi îi invocăm pe Sfântul Jérôme al Leilor, pe Sfântul Robert Bums1 al şoarecilor, pe Sfântul Christopher Smart[73] al Felinelor, dar şi pe Sfântul Farley Mowat[74] al Lupilor, cu Ikhwan al-Safa[75] şi cu al lor *Cuvânt al anormalelor*. Dar în mod special pe Sfânta Dian Fossey, care şi-a dat viaţa în apărarea gorilelor exploatate nemilos. Strădaniile ei au fost îndreptate spre instaurarea unui

---

73 Scriitor din secolul al XVIII-lea, considerat de mulți poetul național al Scoției, care a scris, printre altele, poemul To a Mouse (Unui Șoarece).

74 Scriitor canadian și activist de mediu, decedat în 2014.

75 Frăția Purității, societate secretă a flosofilor musulmani din Basra, Irak, care a existat între secolele al VIII-lea și al X-lea.

Regat al Păcii, în care Viaţa să fie respectată în toate formele ei: însă o serie de forţe ostile s-au unit pentru a-i distruge şi pe ea, şi pe blânzii ei tovarăşi din neamul Primatelor. A fost ucisă într-un mod îngrozitor; şi la fel de îngrozitoare au fost zvonurile răuvoitoare răspândite în legătură cu ea, atât în timpul vieţii sale, cât şi după moarte. Căci Puterile Externale ucid atât cu fapta, cât şi cu vorba.

Sfânta Dian întrupează un ideal drag nouă: grija plină de dragoste pentru toate celelalte Creaturi. Ea credea că acestea merită aceeaşi tandreţe pe care le-o arătam iubiţilor noştri prieteni şi dragelor noastre rude, iar pentru asta o cinstim ca pe un exemplu demn de urmat. Este îngropată printre Prietenii săi, Gorilele, pe muntele pe care a încercat să-l protejeze.

Asemenea multor altor martiri, Sfânta Dian n-a apucat să vadă rezultatele strădaniilor sale. Dar cel puţin a fost scutită de chinul de-a şti că Specia pentru care şi-a dat viaţa nu mai există. La fel ca multe altele, a fost ştearsă de pe faţa Planetei lui Dumnezeu.

Cum se face oare că Specia noastră este atât de vulnerabilă la impulsurile violente? De ce suntem aşa dependenţi de vărsarea de sânge? De câte ori suntem tentaţi să ne umflam în pene şi să ne considerăm superiori tuturor celorlalte Animale, ar trebui să reflectăm asupra propriei noastre istorii violente.

Găsiţi alinare în gândul că această istorie va fi în curând ştearsă de pe faţa pământului de Potopul Uscat. Din Lumea Externală nu vor mai rămâne decât lemn putred şi unelte ruginite din metal; iar peste toate acestea se vor căţăra iarba *kudzu* şi celelalte plante târâtoare, iar Păsările şi Animalele îşi vor face cuiburi în ele, aşa cum ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni: „Şi de-a valma le va lăsa păsărilor cerului şi fiarelor pământului; şi

păsările cerului şi fiarele pământului vor veni asupră-le”[76] Căci toată lucrarea Omului va fi precum cuvintele scrise pe apă.

În vreme ce ne ghemuim laolaltă în această pivniţă întunecoasă, vorbind în şoaptă în spatele unor ferestre acoperite, de teamă ca nu cumva duşmanii să se fi infiltrat printre noi sau ca nişte instrumente de ascultare ori insecte-cyborg să se afle prin apropiere, sau ca forţele răzbunătoare ale Corpurilor de Securitate să nu se îndrepte în grabă chiar acum spre noi, este necesar mai mult ca oricând să fim hotărâţi. Ne rugăm ca Spiritul Sfintei Dian Fossey să ne călăuzească şi să ne ajute să nu cedăm în momentele de cumpănă. Nu vă temeţi, spune acest Spirit, chiar dacă va veni ce e mai rău: căci noi suntem la adăpostul aripilor unui Spirit şi mai măreţ.

Cu o oră înainte de venirea zorilor, trebuie să părăsim acest loc, de unii singuri sau în grupuri de câte doi-trei. Păstraţi tăcerea în acele clipe, Prieteni; fiţi invizibili; faceţi-vă una cu umbrele voastre. Şi cu ajutorul Harului Divin vom izbândi.

Nu putem cânta, de teamă că am putea fi auziţi, dar:

Să şoptim.

AZI NE-NCHINĂM SFINTEI DIAN

Azi ne-nchinăm Sfintei Dian Ce pentru Viaţă viaţa şi-a jertfit. S-a pus în calea crudului Destin Dar înc-o altă Specie-a pierit.

Căci s-a ţinut după gorile Pe dealurile-nceţoşate Până i-au înţeles iubirea, Primind-o ca pe-un frate.

Giganţi timizi, puternici, mari îmbrăţişa cu braţul său.

Şi îi veghea cu multă grijă să nu păţească un rău.

Vedeau în ea prieten bun în preajma-i se prindeau în joc Dar totuşi criminali veniră şi-au Răpus-o pe loc.

Prea multe inimi violente-n lume şi prea puţini, Dian,

---

76 Vechiul Testament, Isaia 18:6.

de seama ta. Când moare – o specie pe Pământ Moare şi-n noi ceva.

Pe dealurile verzi în ceaţă Gorilele timide dormitează. Fantoma-ţi blândă şi-nţeleaptă Le veghează.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

55

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Îţi creezi propria lume prin atitudinea pe care o adopţi în sinea ta, spuneau Grădinarii. Iar eu nu voiam să creez lumea de afară: lumea celor morţi sau muribunzi. Aşa că am cântat nişte vechi imnuri de-ale Grădinarilor, mai ales dintre cele vesele. Sau am dansat. Sau am ascultat cântece la căştile Sea/H/Ear Candy, deşi nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la faptul că n-avea să mai apară muzică nouă.

Spuneţi-le Numele, ne zicea Adam Unu. Iar noi enumeram ca într-un pomelnic Creaturile acelea: Diplodoc, Pterozaur, Caracatiţă şi Brontozaur; Trilobit, Nautil, Ihtiozaur, Ornitorinc, Mastodont, Dodo, Marele Pinguin, Dragonul de Komodo. Vedeam numele limpede în faţa ochilor, de parcă ar fi fost scrise pe nişte foi. Adam Unu spunea că a le rosti numele era o modalitate de a nu lăsa animalele să se stingă. Aşa că le-am rostit.

Şi-am mai rostit şi altele: Adam Unu, Nuala, Zeb. Shackie, Croze şi Oates. Şi Glenn – pur şi simplu nu-mi putea imagina că un om atât de inteligent ar putea fi mort.

ŞIJ – immy, în ciuda a ceea ce făcuse.

Şi Amanda.

Am repetat de mai multe ori numele lor, ca să nu-i las să moară.

Apoi m-am gândit la ceea ce şoptise Mordis la sfârşit. „Numele tău”, spusese el. Trebuie să fi fost ceva important.

Am socotit câtă mâncare îmi mai rămăsese. Cât pentru patru săptămâni, pentru trei săptămâni, pentru două. Ţineam socoteala timpului cu ajutorul creionului pentru sprâncene. Dacă şi mâncat mai puţin, îl putut s-o fac să ţină mai mult. Dar dacă Amanda n-avea să apară în curând, urma să mor. Nu-mi prea puteam imagina aşa ceva.

Glenn spunea că adevăratul motiv pentru care nu-ţi poţi imagina cum e să fii mort e că de îndată ce spui „Eu am să mor”, ai pronunţat cuvântul „eu”, deci eşti încă viu în interiorul acelei propoziţii. Aşa se face că oamenii încep să creadă în nemurirea sufletului – era o consecinţă a gramaticii. Şi tot aşa era şi cu Dumnezeu, pentru că de îndată ce apare timpul trecut, apare necesitatea existenţei unui trecut dinaintea trecutului, şi tot cobori în timp până când ajungi la „Nu ştiu”, iar ăsta-i Dumnezeu. E ceea ce nu cunoşti – ceea ce-i umbrit, ascuns, faţa nevăzută a lucrurilor, şi toate astea doar pentru că avem o gramatică, iar gramatica ar fi imposibilă fără existenţa genei FoxP2; deci Dumnezeu este o mutaţie genetică a creierului, iar gena respectivă e aceeaşi care le e necesară păsărilor pentru a cânta. Deci muzica e ceva înnăscut, zicea Glenn: e înrădăcinată în noi. Ar fi foarte greu de îndepărtat, pentru că e un element esenţial al fiinţei noastre, ca apa.

Iar eu am zis: în cazul ăsta, şi Dumnezeu e înrădăcinat în noi? Iar el a răspuns că e posibil, dar nu ne-am ales cu nimic bun din asta.

1 Genă responsabilă pentru dezvoltarea limbajului.

Felul în care îl explica el pe Dumnezeu era foarte diferit de cel al Grădinarilor. El zicea că n-are sens să spui: „Dumnezeu e Spirit”, pentru că nu poţi avea o măsură a Spiritului. Tot el mai spunea: „Foloseşte-ţi computerul de carne”, atunci când voia să zică: „Foloseşte-ţi mintea” Ideea asta mi se părea dezgustătoare: uram gândul că aveam capul plin de carne.

Continuam să-mi imaginez că aud oameni umblând prin clădire, dar când am scanat încăperile, n-am văzut pe nimeni mişcându-se. Cel puţin sistemul de celule solare încă mai funcţiona.

m socotit din nou câtă mâncare mai aveam. Îmi mai rămăseseră cinci zile, asta dacă făceam economie.

56

La început am văzut-o pe Amanda cape o umbră de pe ecran. A intrat cu grijă în Groapa cu Şerpi, lipindu-se cu faţa de perete: luminile încă mai erau aprinse, aşa că nu bâjbâia prin întuneric. Muzica încă mai urla şi mai bubuia, dar odată ce a aruncat o privire împrejur ca să se asigure că nu era nimeni, s-a dus în spatele scenei şi a închis-o.

— Ren! am auzit-o strigând.

Apoi a dispărut de pe ecran. După un timp, microfonul camerei video din hol a prins zgomotul paşilor ei uşori, apoi am văzut-o. Iar ea putea, la rândul ei, să mă vadă. De uşurare, începusem să plâng atât de de tare, că nu mai puteam vorbi.

— Salut! mi-a zis ea. E un individ mort chiar lângă uşă. E dezgustător. O să mă întorc.

La Mordis se referea – nu fusese luat de-acolo. Mai târziu, Amanda mi-a povestit că l-a înfăşurat într-o perdea de duş, l-a târât pe hol şi l-a băgat într-un lift – ce mai rămăsese din el. Şobolanii erau în culmea fericirii, a zis ea, nu doar la Solzi, ci în orice loc aflat cât de cât aproape de oraşe. Şi-a pus mănuşile de la Costumul Mulat din Biofilm al cuiva înainte de a-l atinge – chiar dacă era curajoasă, Amanda nu-şi asuma riscuri prosteşti.

După o vreme a apărut din nou pe ecran:

— Aşa, a zis. Uite c-am venit. Nu mai plânge, Ren.

— Am crezut că n-o să mai ajungi niciodată, am reuşit eu să îngaim.

— Aşa am crezut şi eu, a spus ea. Aşa, deci cum se deschide uşa?

— Nu am codul, i-am spus.

I-am povestit despre Mordis – cum era singurul care ştia numerele din Zona Contaminată.

— Nu ţi-a spus niciodată?

— Zicea că de ce-am avea nevoie să ştim codurile? Le schimba în fiecare zi ca să nu se afle, din cauza nebunilor care ar fi putut intra aici. Nu voia decât să ne protejeze pe noi.

Încercam din răsputeri să nu intru în panică: Amanda era acolo, la uşă, dar dacă nu putea face nimic?

— N-ai nici cea mai vagă idee?

— A zis el ceva despre numele meu, am spus. Chiar înainte să… înainte să-l… Poate că la asta s-a referit.

Amanda a făcut o încercare.

— Nţţ, a zis. Păi ia să vedem. Poate e ziua ta de naştere. Luna şi ziua? Anul?

O auzeam tastând numerele respective, înjurând încet în barbă. După un timp care mi s-a părut o veşnicie, am auzit pocnetul încuietorii. Uşa s-a deschis, şi iat-o în faţa mea.

— Of, Amanda, am zis.

Era arsă de soare, cu pielea bătucită şi soioasă, dar era ea, în carne şi oase. Am întins braţele spre ea, dar s-a dat înapoi şi s-a tras la o parte.

— Era pur şi simplu un cod de genul „A egal unu”, mi-a zis. Chiar era numele tău, până la urmă. Brenda, numai că pe dos. Nu mă atinge, s-ar putea să am microbi. Trebuie să fac un duş.

În timp ce Amanda îşi făcea duş în baia mea din Zona Contaminată, am proptit uşa cu un scaun pentru că nu voiam să se trântească şi să rămânem amândouă închise înăuntru. Aerul din afara camerei mele mirosea îngrozitor în comparaţie cu aerul filtrat pe care-l respirasem: a carne putredă, dar şi a fum şi a substanţe chimice arse, pentru că izbucniseră incendii pe care nu le stinsese nimeni. Doar

printr-un noroc clădirea Solzilor nu luase foc şi nu arsese cu mine înăuntru.

După ce Amanda a făcut duş, am făcut şi eu unul, ca să fiu la fel de curată ca ea. Apoi ne-am pus rochiile de seară de la Solzi pe care Mordis le păstra pentru cele mai de soi fete ale lui şi ne-am apucat să mâncăm batoane Joltbar din minibar, să coacem Tărtăcuţe la microunde şi să bem din nişte beri pe care le găsisem la parter, în timp ce ne povesteam una alteia cum de reuşiserăm să rămânem în viaţă.

57

TOBY. SFÂNTA KAREN SILKWOOD[77] Anul Douăzeci şi cinci

Toby se trezeşte brusc, cu sângele zvâcnindu-i în cap: *huş*, *huş*, *huş*. Îşi dă imediat seama că în spaţiul ocupat de ea s-a schimbat ceva. Împarte oxigenul cu altcineva.

Respiră, îşi spune ea. Mişcă-te ca şi cum ai înota. Nu emite mirosul fricii.

Îşi dă la o parte cât mai încet cearşaful umed de pe trupul transpirat, se ridică şi priveşte cu grijă în jur. Nimic de mari dimensiuni, nu în separeu! ăsta: n-ar avea loc. Apoi o vede. E doar o albină. O albină de miere, mergând pe pervaz.

O albină în casă înseamnă că o să te viziteze cineva, zicea Pilar; iar dacă albina moare, nu va fi o vizită de bun augur. Nu trebuie s-o omor, îşi spune Toby. O înfăşoară cu grijă într-un prosop roz.

— Transmite un mesaj, îi zice ea. Spune-le celor din lumea Spiritelor: „Vă rog să trimiteţi ajutoare cât mai curând)

E o superstiţie, ştie asta; şi totuşi, într-un fel ciudat,

77 Karen Gay SUkwood (1946-1974) a fost o tehniciană din industria chimică și o sindicalistă americană cunoscută pentru că a ridicat întrebări privitoare la practicile corporatiste privind siguranța și sănătatea muncitorilor din centralele nucleare. Moarta ei misterioasă a fost intens mediatizată.

se simte încurajată. Deşi e posibil ca albina să fie una din cele cu mutaţii genetice, pe care le eliberaseră după ce virusul omorâse albinele obişnuite; sau poate că era chiar un spion-Cyborg, învârtindu-se fără rost pentru că nu mai avea cine s-o controleze. Caz în care ar fi fost un mesager jalnic.

Îşi strecoară prosopul în buzunarul salopetei roz: o să ducă albina pe acoperiş şi o să-i dea drumul acolo, privind-o cum îşi ia zborul pentru a le duce mesaje morţilor. Dar azvârlind peste umăr cureaua armei trebuie să fi strivit buzunarul, pentru că atunci când dezveleşte albina, aceasta nu prea mai pare vie. Scuturăprosopul peste parapet, sperând că albina să-şi ia zborul. Se mişcă prin aer, dar mai degrabă ca o sămânţă decât ca o insectă: vizita nu va fi de bun augur.

Toby se duce spre marginea acoperişului care dă spre grădină şi se uită într-acolo. E clar, vizita de rău augur a şi avut loc: porcii s-au întors. Au săpat pe sub gard, apoi s-au dezlănţuit cu furie. E clar că la asta nu i-a împins dorinţa de a mânca, ci a fost mai degrabă vorba despre un act de răzbunare. Pământul e scurmat şi călcat în picioare: au făcut praf tot ce n-au mâncat.

Dacă ar fi fost genul de persoană care plânge, ar fi plâns. Îşi ridică binoclu! şi cercetează pajiştea. La început nu-i vede, însă după aceea observă două capete roz-cenuşii – nu, trei – ba nu, cinci – ridicându-se deasupra florilor năpădite de buruieni. Ochi ca mărgelele, câte unul pentru fiecare porc: o privesc dintr-o parte. Au aşteptat-o: de parcă ar fi vrut să fie martori la disperarea ei. Mai mult, nu sunt în bătaia puştii: dacă va trage în ei, va irosi gloanţele. N-ar fi surprinsă să afle că au făcut-o cu bună ştiinţă.

— Porcilor! urlă ea la ei. Porci din cocină! Feţe de porci!

Bineînţeles, pentru ei niciunul dintre aceste apelative nu reprezintă o insultă.

Şi-acum ce să facă? Rezervele ei de legume uscate sunt pe sponci, fructele de goji şi seminţele de chiar aproape că s-au terminat, nu mai are proteine vegetale. Conta pe grădină pentru toate astea. Ce e mai rău, nu mai are nici grăsimi: a mâncat deja ultima cutie de Loţiune pentru corp cu unt de shea şi avocado. Se găsesc grăsimi şi în batoanele energizante Joltbar – din astea încă i-au mai rămas –, dar nu destule ca să-i ajungă pentru mai mult timp. Fără lipide, corpul îşi consumă grăsimea, apoi muşchii, iar creierul e grăsime pură, în timp ce inima e un muşchi. Intri într-un soi de circuit cu reacţie, apoi te prăbuşeşti.

Va trebui să se apuce să culeagă plante sălbatice. Să iasă pe pajişte şi în pădure: să găsească proteine şi lipide. Porcul trebuie să fi putrezit până acum, nu poate mânca aşa ceva. Ar putea să împuşte un iepure verde, probabil; dar nu, e unul dintre semenii din regnul mamiferelor, iar ea nu se simte în stare de un asemenea măcel. Larve de furnici şi ouă, sau viermi de orice fel, pentru început.

Spre asta vor porcii s-o împingă? Să iasă dintre zidurile care o apără, în câmp deschis, ca să poată sări la ea, s-o pună la pământ şi-apoi s-o sfâşie? Să facă un picnic în stil porcesc. Să se ghiftuiască precum porcii. Are o imagine destul de clară asupra felului în care ar arăta asta. Grădinarii nu se zgârceau când venea vorba să descrie obiceiurile de hrănire ale diferitelor Creaturi ale Domnului: ar fi fost o ipocrizie să te arăţi dezgustat de aşa ceva. Nimeni nu vine pe lume ţinând în mână un cuţit, o furculiţă şi o tigaie, îi plăcea lui Zeb să spună. Sau un şerveţel. Iar dacă noi mâncăm porci, de ce nu ne-ar mânca şi porcii pe noi? Dacă ne descoperă zăcând cine ştie pe unde.

N-avea rost să încerce să mai refacă grădina. Porcii aveau să aştepte pur şi simplu până când apărea ceva care merita să fie distrus, apoi aveau să distrugă acel lucru.

Poate că ar trebui să construiască o grădină pe acoperiş aşa cum făcuseră primii Grădinari: atunci n-ar mai fi nevoită să iasă din clădirea principală. Dar ar trebui să care pe scări pământul, în găleţi. Pe urmă mai era problema irigaţiilor, în perioadele de secetă, şi a drenajului, în sezoanele ploioase: în absenţa sistemului elaborat al Grădinarilor, aşa ceva era imposibil.

Uite porcii, o cercetează atent pe deasupra narciselor. Au un aer festiv. Pufnesc în bătaie de joc? În mod sigur se aud nişte grohăituri şi nişte guiţături juvenile, aşa cum se întâmpla când se închideau barurile topless din Laguna cu Zoaie noaptea.

— Nemernicilor! le strigă ea.

Faptul că strigă o face să se simtă mai bine. Cel puţin vorbeşte cu altcineva decât ea însăşi.

58

REN

Anul Douăzeci şi cinci

Cele mai rele, povestea Amanda, au fost furtunile – de câteva ori a avut impresia că s-a zis cu ea, atât de aproape loviseră fulgerele! Însă pe urmă a furat dintr-un magazin de bricolaj un covoraş de cauciuc pe care să se poată ghemui, şi după aceea s-a simţit mai în siguranţă.

Evitase cât mai mult oamenii. Îşi abandonase maşina cu baterie solară în nordul statului New York, pentru că autostrada era prea plină de resturi contorsionate de metal. Avuseseră loc nişte accidente spectaculoase: probabil că şoferii începuseră să se dezintegreze chiar înăuntrul maşinilor. „Loţiune de mâini însângerată”, aşa îi zicea ea. Trebuie să fi fost un milion de vulturi. Poate că unii ar fi fost îngroziţi de ei, nu însă şi Amanda – ea îi folosise în lucrările ei artistice.

— Autostrada era cea mai mare Sculptură cu Vulturi pe care ţi-o poţi imagina, a zis ea.

Şi-ar fi dorit să aibă o cameră video.

După ce abandonase maşina cu baterie solară, mersese pe jos o vreme, apoi furase un alt vehicul solar, o motocicletă de data asta – mai uşor de condus printre resturile contorsionate de metal. Când avea dubii, nu se îndepărta de periferiile oraşului, sau dimpotrivă, de păduri. De câteva ori fusese cât pe-aci, pentru că şi altora le venise aceeaşi idee – şi era gata-gata să se împiedice de nişte cadavre. Noroc că nu le atinsese de-a binelea.

Văzuse şi oameni vii. Vreo câţiva o zăriseră şi ei, dar la momentul respectiv toată lumea trebuia să fi aflat că virusul respectiv se lua foarte uşor, aşa că se ţinuseră la mare distanţă de ea. Unii dintre ei erau în ultimele stadii ale bolii şi se învârteau fără rost ca nişte zombi sau zăceau deja la pământ, înfăşuraţi în propriile trupuri ca în nişte cârpe.

Dormise deasupra unor garaje ori de câte ori avusese ocazia – sau în interiorul unor clădiri abandonate –, însă niciodată la parter. Sau dacă nu, în copaci: într-aceia care aveau crengi solid îmbinate. Nu era confortabil, dar ajungeai să te obişnuieşti, şi era mai bine să fii deasupra pământului, pentru că erau tot felul de animale ciudate pe-acolo. Porci uriaşi, lei încrucişaţi cu mieii, haite de câini sălbatici în căutarea prăzii – o haită din asta aproape că o încolţise. Oricum, sus, în copaci, erai mai ferit de oameniizombi: nu ţi-ai fi dorit ca un ghem umblător de carne sângerândă să cadă peste tine pe întuneric.

Ceea ce povestea ea era îngrozitor, dar am râs mult în noaptea aia. Cred că ar fi trebuit să ne lamentăm şi să ne văităm, dar eu trecusem deja prin asta şi, oricum, la ce ne-ar fi ajutat? Adam Unu spunea că trebuie să vedem mereu partea bună a lucrurilor, iar partea bună a lucrurilor era că rămăseserăm încă în viaţă.

N-am vorbit despre niciunul dintre cei pe care îi cunoşteam.

Nu voiam să dorm în camera mea din Zona

Contaminată, pentru că stătusem acolo prea multă vreme, şi nu puteam să folosim nici vechiul meu dormitor, pentru că ceea ce mai rămăsese din Starlite era încă acolo. În cele din urmă am ales una dintre încăperile pentru clienţi, cea cu patul uriaş, cu aşternuturile din satin verde şi cu tavanul decorat cu pene. Camera aia părea elegantă dacă nu stăteai să te gândeşti prea mult la ce fusese folosită.

Ultima oară, acolo îl văzusem pe Jimmy. Dar faptul că Amanda era acum în ea acţionase ca un burete care şterge tot, făcând să pălească amintirea de dinainte. Mă pusese mai la adăpost.

A doua zi de dimineaţă am dormit până târziu. Apoi ne-am sculat, ne-am îmbrăcat cu rochiile de seară şi ne-am dus în bucătăria de la Solzi, unde se preparau gustări pentru bar. Am făcut la microunde nişte pâine cu soia, pe care am găsit-o în congelatorul cel mare şi am mâncat-o la micul dejun, cu nişte Happicuppa solubilă.

— Ţi-a trecut prin minte că era posibil să fi murit? am întrebat-o pe Amanda. Şi că n-avea rost să-ţi mai baţi capul să vii până aici?

— Ştiam că nu eşti moartă, a răspuns Amanda. Ai o presimţire când moare cineva. Cineva pe care îl cunoşti foarte bine. Nu crezi?

Nu eram sigură de treaba asta. Aşa c-am zis:

— Oricum, mersi.

Ori de câte ori îi mulţumeai Amandei pentru ceva, se prefăcea că n-a auzit; sau dacă nu, zicea:

— O să te revanşezi tu faţă de mine.

Asta a zis şi-acum. Voia ca pentru orice să dai ceva la schimb, pentru că a da lucruri pe degeaba era o prea mare dovadă de slăbiciune.

— Şi-acum ce-o să facem? am întrebat eu.

— O să stăm aici, a răspuns Amanda. Până când se termină mâncarea. Sau până când se strică instalaţia solară, iar chestiile din congelator încep să se impută. Asta

ar putea fi o chestie urâtă.

— Şi pe urmă? am întrebat eu.

— Pe urmă o să mergem în altă parte.

— Unde?

— N-are rost să ne facem acum griji pentru asta, a zis Amanda.

Timpul a devenit foarte elastic. Dormeam cât aveam chef, apoi ne sculam şi tăceam duş – încă mai aveam apă datorită instalaţiei solare –, după care mâncam ceva din congelatoare. După aia vorbeam despre lucrurile pe care le tacusem pe când eram la Grădinari – chestii vechi. Când se tăcea prea cald, dormeam mai mult. Mai târziu, ne duceam în camerele din Zona Contaminată, dădeam drumul la aerul condiţionat şi ne uitam la DVD-uri cu filme vechi. N-aveam chef să ieşim din clădire.

Seara, beam câteva pahare – încă mai rămăseseră nişte sticle întregi în spatele barului – şi dădeam iarna prin conservele cu mâncăruri scumpe pe care Mordis le păstra pentru clienţii care aruncau banii cu nemiluita şi pentru fetele lui cele mai de soi. „Gustări de loialitate”, aşa le numea; ni le oferea când ne dădeam silinţa mai mult, deşi nu ştiai niciodată dinainte ce putea însemna să-ţi dai silinţa. Aşa am ajuns să mănânc pentru prima oară caviar. Parcă erau nişte balonaşe sărate.

Însă la Solzi nu mai rămăsese caviar pentru mine şi Amanda.

59

TOBY. SFÂNTUL ANIL AGARWAU Anul Douăzeci şi cinci

Uite aşa se moare de foame, îşi spune Toby. Sfinte Euell, roagă-te pentru mine şi pentru toţi cei care rabdă de foame, înconjuraţi de belşug. Trimite-mi cât mai repede proteine animale.

Pe pajişte, porcul mort îşi încheie existenţa pământească. Începe să emane gaze, se scurg din el tot

felul de lichide. Vulturii s-au ocupat de el. Ciorile dau târcoale pe-aproape, ca ologii pe lângă încăierările de stradă, repezindu-se la ce pot să apuce. Indiferent ce s-ar petrece acolo, viermii au şi ei partea lor.

Când te împinge nevoia, zicea Adam Unu, să începi de la baza lanţului trofic. Cei care n-au un sistem nervos central vor suferi mai puţin, în mod sigur.

Toby îşi adună lucrurile de care are nevoie – salopeta roz „din cap până-n picioare”, pălăria de soare, o sticlă de apă, o pereche de mănuşi chirurgicale. Binoclul, puşca. Bastonul făcut din coada mopului, ca să se sprijine. Găseşte un borcan de plastic cu un capac ermetic în care face câteva găuri, mai pune şi-o lingură şi bagă totul într-o pungă de plastic pentru cadouri cu logoul AnooYoo, i Om de afaceri, fondator şi preşedinte al grupului de companii indiene Vedanta Resources Pic, implicate într-o serie de programe şi activităţi filantropice (construcţia unor spitale, şcoli, lucrări de infrastructură, conservarea mediului).

Înfăţişând un ochi clipind conspirativ. Un rucsac ar fi mai bun, i-ar lăsa mâinile libere. Cândva fuseseră pe-aici nişte rucsacuri – le luau femeile cu ele când plecau la plimbare, pline cu sandvişuri pentru picnic –, dar nu-şi mai amintea unde le pusese.

Încă mai are în depozit nişte Protecţie Solară Complet Naturală. A expirat şi miroase a rânced, dar îşi dă oricum cu ea pe faţă, apoi îşi pulverizează pe glezne şi pe încheieturile mâinilor nişte SuperD, în caz c-ar fi ţânţari. la o gură zdravănă de apă, apoi se duce la bioleta violetă: dacă intră în panică, măcar să nu facă pe ea. Nimic nu e mai rău decât să alergi într-o salopetă udă. Îşi adarnă binoclul la gât, apoi se duce pe acoperiş ca să mai verifice încă o dată cum stau lucrurile. Pe pajişte nu se văd nici urechi, nici râturi. Şi nici cozi stufoase şi aurii.

— Nu mai trage de timp, îşi spune.

Trebuie să plece imediat ca să se poată întoarce

înainte să înceapă furtuna de după-amiază. Ce stupid să fii lovit de fulger! Orice moarte e stupidă din punctul de vedere al celui care are parte de ea, indiferent cine ar fi el, spunea Adam Unu, pentru că, oricât de multe avertismente ai primi, Moartea vine întotdeauna fără să bată la uşă. De ce acum? se plânge omul. De ce aşa curând? Aşa se plânge orice copil care e chemat în casă seara, e protestul universal împotriva Timpului. Un lucru să nu uitaţi, dragi Prieteni: „Pentru ce trăiesc?” şi „Pentru ce mor?” sunt aceeaşi întrebare.

O întrebare – îşi spune Toby foarte hotărât – pe care nu mi-o voi pune chiar acum.

Îşi pune mănuşile chirurgicale, îşi aruncă geanta AnooYoo pe umăr şi iese clădire. Mai întâi se duce la grădina distrusă, din care reuşeşte să recupereze o ceapă şi două ridichi, şi pune cu lingura un strat de pământ umed în borcanul cu capac ermetic. Apoi traversează parcarea şi trece pe lângă fântânile tăcute.

De multă vreme nu s-a mai îndepărtat atât de mult de clădirile Salonului. Acum se află pe pajişte: e un spaţiu mare. Lumina o ameţeşte, chiar dacă poartă pălăria cu boruri largi şi ochelarii de soare.

Nu intra în panică, îşi spune ea. Aşa se simt şoarecii când se aventurează într-un spaţiu deschis, dar tu nu eşti un şoarece. Buruienile i se prind de salopetă şi i se încurcă printre picioare de parcă ar vrea să-i oprească înaintarea şi s-o ţină lângă ele. Mici ghimpi sunt ascunşi pe undeva printre ele, mici gheare şi capcane. E ca şi cum ai încerca să pătrunzi printr-un tricotaj gigantic: un tricotaj din sârmă ghimpată.

Ce-i ăsta? Un pantof.

Nu trebuie să se gândească la pantofi. Nu trebuie să se gândească la geanta mucegăită pe care tocmai a zărit-o pe-aproape. Elegantă. Din împiele roşie. O rămăşiţă a trecutului, care n-a fost încă îngropată în adâncul

pământului. Nu vrea să calce pe niciuna dintre aceste rămăşiţe, dar e greu să pătrundă cu privirea prin plasele şi sitele buruienilor care-şi întind pretutindeni capcanele.

Înaintează. Simte furnicături pe picioare – o reacţie a cărnii care anticipează că va fi atinsă. Chiar îşi imaginează că din frunzele de trifoi şi susai va ieşi o mână şi-o va apuca de gleznă?

— Nu, spune ea cu voce tare.

Se opreşte ca să-şi potolească bătăile inimii şi ca să cerceteze împrejurimile. Borul larg al pălăriei o împiedică să vadă bine: îşi răsuceşte tot corpul, de parcă ar fi capul unei bufniţe – la stânga, la dreapta, în spate, apoi din nou în faţă. E înconjurată din toate părţile de un miros dulce – trifoiul înalt care a înflorit, cinstea-fetei, levănţica, şi măghiranul, şi roiniţa, care s-au înmulţit de la sine. Câmpul zumzăie de insecte care fac polenizarea: bondari, viespi strălucitoare, gândaci iridescenţi. E un sunet care te trage la somn. Rămâi aici. Afundă-te în pământ. Dormi.

Când natura îşi foloseşte întreaga putere, nu-i mai putem rezista, zicea Adam Unu. Pentru sufletul celui nedeprins cu ea, e un halucinogen puternic, un soporific. Nu ne mai simţim în largul nostru în mijlocul ei. Trebuie diluată. În stare pură, n-o putem bea. Şi tot aşa e şi Dumnezeu. Dacă e prea mult, ajungi la supradoză. Dumnezeu trebuie să fie filtrat.

În faţa ei, la jumătatea distanţei până la orizont, e linia întunecată a copacilor care marchează liziera pădurii. Simte cum e atrasă într-acolo, cum e ademenită să intre, aşa cum se spune că-i ademenesc pe oameni adâncurile oceanului şi înălţimile munţilor, mai sus şi mai sus sau din ce în ce mai în adânc, până când se pierd într-o stare de extaz care n-are nimic omenesc.

Priveşte-te aşa cum te priveşte un prădător, îi sfătuise cândva Zeb. Se vede aşezată în spatele copacilor, privind prin filigranul de frunze şi crengi. E o enormă

savană sălbatică, în mijlocul căreia se zăreşte o siluetă mică şi rozalie, ca un embrion sau un extraterestru, cu ochi mari şi negri – singură, neprotejată, vulnerabilă. În spatele acestei siluete e adăpostul ei, o cutie absurdă făcută din paie, care doar seamănă cu nişte cărămizi. E atât de uşor s-o pui la pământ dintr-o suflare.

Mirosul fricii vine spre ea, emanat de propria persoană.

Îşi ridică binoclul. Frunzele se mişcă puţin, dar numai când adie vântul. Înaintează încet, îşi spune. Adu-ţi aminte pentru ce ai venit.

După o vreme – i se pare că a trecut foarte mult timp –, ajunge la porcul mort. O hoardă de muşte strălucitoare, verzi şi arămii, se agită în aerul de deasupra lui. Când se apropie, vulturii îşi înalţă capetele lor roşii, pleşuve, şi gâturile care par opărite. Îşi vântură coada mopului spre ei, ceea ce-i face să se împrăştie cu mişcări scurte şi iuţi, şuierând de indignare. Câţiva se ridică şi încep să se învârtă prin aer, fără s-o scape din ochi; alţii fâlfâie din aripi, îndreptându-se către copaci, unde se opresc şi aşteptă.

Împrejur zac împrăştiate nişte frunze, deasupra carcasei porcului şi lângă ea. Frunze de ferigă. Asemenea ferigi nu cresc pe pajişte. Unele sunt vechi, uscate şi maronii, altele destul de proaspete. Mai sunt şi flori. Oare alea sunt petale de trandafiri, de la trandafirii de lângă aleea pentru maşini? A auzit despre asta; nu, a citit undeva, pe când era mică, într-o carte pentru copii, în care scria despre elefanţi. Elefanţii se aşezau în jurul semenilor morţi, cu un aer melancolic, de parcă ar fi meditat. Apoi împrăştiau crengi şi pământ.

Dar porcii? De obicei, pur şi simplu mănâncă un alt porc mort, aşa cum ar fi în stare să mănânce orice altceva. Însă pe ăsta nu l-au mâncat.

E posibil ca porcii să-i fi făcut o înmormântare? Oare

aduseseră flori în memoria celui dispărut? Găseşte ideea asta cu adevărat înspăimântătoare.

Dar de ce nu? spune vocea blândă a lui Adam Unu. Noi credem că Animalele au Suflete. Atunci de ce n-ar avea înmormântări?

— Eşti nebună, zice ea cu voce tare.

Miroase puternic a carne în putrefacţie: e greu să nu ţi se întoarcă stomacul pe dos. Îşi ridică un fald al salopetei şi-l prinde peste nas. Cu băţul în mâna cealaltă, împinge porcul mort: forfoteşte de viermi. Sunt ca nişte boabe uriaşe şi cenuşii de orez.

Gândeşte-te la ei doar ca la nişte creveţi de pământ, zice vocea lui Zeb. Au aceeaşi structură a corpului.

„Hai că poţi", îşi spune ea. Trebuie să pună jos arma şi coada mopului pentru a se ocupa de ceea ce urmează. Adună cu lingura masa forfotitoare de viermi albi şi-i pune în borcanul cu capac ermetic. Scapă pe jos o parte dintre ei; îi tremură mâinile. În cap aude un bâzâit, ca de la nişte sfredele minuscule – sau sunt doar muştele? Se sileşte să-şi domolească mişcările.

Un tunet în depărtare.

Se întoarce cu spatele la pădure şi se îndreaptă din nou spre pajişte. Nu aleargă.

Nu e nicio îndoială că arborii s-au apropiat.

60

REN

Anul douăzeci şi cinci

Într-o zi beam şampanie, iar eu am zis:

— Hai să ne facem unghiile, sunt ca vai de lume.

M-am gândit că asta ne-ar putea înveseli. Dar Amanda mi-a zis:

— Nimic nu-ţi distruge unghiile mai tare ca o pandemie mortală.

Dar tot ni le-am făcut. Ale Amandei aveau o nuanţă portocaliu-rozalie numită îngheţată de Mandarine, a mea

era Zmeură Lucioasă. Eram ca doi copii care se distrează pictând cu degetele. Îmi place la nebunie mirosul de ojă. Ştiu că e toxic, dar pare atât de curat. Proaspăt, ca aşternuturile apretate. Şi chiar ne-a făcut să ne simţim mai bine.

După aceea am mai băut nişte şampanie, iar mie mi-a mai venit o idee cum să ne distrăm, aşa că m-am dus la etaj. Doar într-o singură cameră era cineva – Stanite, în fostul nostru dormitor. Îmi părea tare rău de ea, dar am îndesat cearşafuri împrejurul uşii ca să nu mai iasă mirosul şi am sperat că microbii îşi vor face treaba şi că va putea fi transformată rapid în altceva. Am îndesat la subsuoară o grămadă uriaşă de Costume Muiate din Biofilm şi alte costumaţii din camera goală a Savonei şi a lui Petală Purpurie şi le-am adus jos, apoi am început să le probăm.

Cele din Biofilm trebuiau stropite cu apă şi cu lubrifiante nutritiveerau uscate –, dar după ce-am făcut asta au alunecat pe noi ca de obicei, aşa că simţeai o plăcută senzaţie de aspiraţie pe măsură ce straturile lor de celule vii ţi se prindeau de piele, apoi nişte furnicături călduţe, pe măsură ce începeau să respire. Nu absorb decât oxigen şi nu elimină decât secreţiile tale normale – aşa scria pe etichete. Partea pentru faţă îţi modela chiar şi nările. Mulţi dintre clienţii de la Solzi ar fi preferat membranele şi periuţele dacă ar fi fost absolut sigure, dar cel puţin cu Biofilmul se puteau relaxa, pentru că ştiau că nu şi-o trag cu una care colcăie de microbi.

— E o senzaţie nemaipomenită, a zis Amanda. Parcă ţi-ar face un masaj.

— Face bine la ten, am zis eu, şi-am mai râs un pic amândouă.

Pe urmă Amanda şi-a pus un costum de flamingo cu pene roz, iar eu mi-am pus unul de pagretă, am dat drumul la muzică şi la luminile colorate, ne-am urcat pe scenă şi-am dansat. Amanda rămăsese o dansatoare

nemaipomenită, chiar se pricepea să-şi mişte penele alea. Dar acum eu ajunsesem mai bună ca ea, pentru că exersasem atâta şi lucrasem la trapez; şi ea o ştia. Iar asta îmi făcea plăcere.

A fost o prostie din partea noastră, toată treaba cu dansul: am dat muzica foarte tare, şi s-a auzit afară prin uşa deschisă, şi dacă era să fie cineva pe-acolo, sigur ar fi auzit-o. Dar nu m-am gândit la asta.

„Ren, nu eşti singura persoană de pe planetă", îmi spunea Toby când eram mică. Era un fel de-a spune că trebuie să ne mai gândim şi la alţii. Dar acum chiar credeam că sunt singura persoană de pe planetă. Sau eu şi Amanda.

Aşa că iată-ne, în costumele noastre de flamingo roz şi pagretă albastră, cu unghiile proaspăt date cu ojă, dansând împreună pe scena de la Solzi, cu muzica dată tare – buf-bufbadabum ham bam, cântând odată cu ea, de parcă n-am fi avut nicio grijă pe lume.

Apoi ne-am terminat numărul şi-am auzit bătăi din palme. Am rămas acolo, împietrite. Am simţit cum mă trece un flor îngheţat: mi-a străfulgerat prin minte imaginea lui Petală Purpurie atârnând la trapez, cu o sticlă înfiptă în ea, şi n-am mai putut să respir.

Intraseră trei tipi – trebuie să se fi strecurat cu mare grijă înăuntru – şi-acum iată-i acolo.

— Nu fugi, mi-a zis încet Amanda. Sunteţi morţi sau vii? a adăugat ea, zâmbind. Pentru că dacă sunteţi vii, poate că v-aţi dori ceva de băut…?

— Frumos dans, a zis cel mai înalt. Cum de nu v-aţi molipsit?

— Ba poate că ne-am molipsit, a zis Amanda. Poate că suntem contagioase, dar nu ştim încă. Iar acum o să sting luminile de pe scenă ca să vă putem vedea.

— Mai e careva pe-aici? a întrebat tipul cel mai înalt. Vreau să zic, alţi bărbaţi?

— Din câte ştiu eu, nu, a răspuns Amanda, micşorând luminile. Dă-ţi jos faţa, a zis apoi către mine.

Se referea la paietele verzi, la Biofilm.

A coborât treptele scenei.

— A mai rămas nişte whisky. Sau v-am putea face o cafea, a adăugat, scoţându-şi, la rândul ei, Biofilmul de pe cap.

Ştiam ce-i trecea prin minte: priveşte-i în ochi, aşa cum ne-a învăţat Zeb. Nu te întoarce, e mai probabil să se repeadă la tine pe la spate. Şi cu cât aduceam mai puţin a păsări strălucitoare mai degrabă decât a oameni, cu atât era mai puţin probabil să fim făcute bucăţi.

Acum îi vedeam mai bine pe cei trei. Unul înalt, unul scund, încă unul înalt. Purtau costume de camuflaj, unele foarte murdare, şi păreau să fi stat prea mult la soare. La soare, în ploaie, în vânt.

Şi-apoi, dintr-odată, mi-am dat seama.

— Shackie? am zis. Shackie! Amanda, sunt Shackie şi Croze!

Cel înalt s-a întors cu faţa spre mine.

— Cine dracu' eşti? a întrebat el.

Nu era supărat, ci mai degrabă uimit.

— Sunt Ren, i-am răspuns. Ăsta-i micul Oates? am adăugat, izbucnind în plâns.

Toţi cinci ne-am apropiat unul de altul de parcă am fi fost la televizor, filmaţi cu încetinitorul în timp ce formam o grămadă, ca la un meci de fotbal american. Şi-apoi am început să ne îmbrăţişăm. Doar atât: ne tot îmbrăţişam şi nu ne mai dădeam drumul.

În congelator era un suc de culoarea portocalei, aşa că Amanda a preparat nişte mimoze cu şampania rămasă. Am desfăcut nişte pungi cu boabe de soia prăjite şi sărate şi am preparat la microunde nişte înlocuitori de peşte, apoi ne-am aşezat toţi cinci la bar. Cei trei băieţi – încă mă mai gândeam la ei ca la nişte băieţi – practic au inhalat

mâncarea. Amanda i-a pus să bea nişte apă, dar nu i-a lăsat s-o înghită prea repede. Nu erau morţi de foame – spărseseră mai multe *supermarkette* şi chiar nişte locuinţe, trăind din ceea ce puteau aduna, ba chiar prinseseră în laţ vreo câţiva iepuri şi le fripseseră ciozvârtele, aşa cum făceam pe vremuri, la Grădinari, în săptămâna Sfântului Euell. Cu toate astea, erau slabi.

Apoi ne-am povestit unul altuia pe unde eram când a lovit Potopul Uscat. Le-am spus despre Zona Contaminată, iar Amanda le-a zis despre oasele de vită din Wisconsin. Am avut amândouă un noroc chior – am zis eu –, că nu mai erau alţi oameni cu noi când s-a pornit toată treaba. Deşi Adam Unu zicea că niciun noroc nu e chior, pentru că „noroc" era doar un alt nume pentru „miracol".

Shackie, Croze şi Oates scăpaseră ca prin urechile acului. Fuseseră închişi în Arena de Painball. Echipa Roşie, a zis Oates, arătându-mi tatuajul pe care-i avea la degetul mare; părea mândru de el.

— Ne-au băgat acolo din cauza lucrurilor pe care le-am făcut, a spus Shackie. Cu MaddAddam.

— Mad Adam? am zis eu. Ca Zeb, la Grădinari?

— Mai mult decât Zeb. Eram un grup – el şi cu noi, şi alţii, a spus Shackie. Savanţi de top – geneticieni care plecaseră din Corporaţii şi începuseră să lucreze în secret pentru că detestau ceea ce făceau Corporaţiile. Rebecca şi Katuro erau şi ei implicaţi – ajutau la distribuirea produsului.

— Aveam un site, a zis Croze. Aşa puteam să facem schimb de informaţii, în camera secretă de chat.

— Produsul…? a întrebat Amanda. Distribuiaţi super-iarbă? Super tare! a zis ea râzând.

— Nici vorbă. Era o formă de rezistenţă prin intermediul bioformelor, a răspuns Croze plin de importanţă. Geneticienii au realizat bioformele, iar Shackie, cu mine, cu Rebecca şi Katuro aveam identităţi

super-tari – angajaţi în asigurări şi imobiliare, chestii de genul ăsta, care-ţi permit să călătoreşti. Aşa că duceam bioformele în locaţiile respective şi le eliberam.

— Le plantam, a zis Oates. Gen, ştii tu, nişte bombe cu ceas.

— O parte dintre împuţeniile astea erau nişte chestii chiar cool, a adăugat Shackie. Microbii care mâncau asfaltul, şoarecii care atacau maşinile…

— Zeb şi-a dat seama că dacă poţi distruge infrastructura – a explicat Croze – planeta se poate reface de la sine. Înainte să fie prea târziu şi să dispară totul.

— Deci molima asta a fost o chestie de-a celor din MaddAddam? a întrebat Amanda.

— Nici vorbă, a zis Shackie. Zeb nu era de acord să ucizi oameni, nu în felul ăsta. Voia doar să-i facă să nu mai risipească şi să distrugă tot.

— Voia să-i pună pe gânduri, a adăugat Oates. Deşi o parte dintre şoarecii ăia au scăpat de sub control. Erau dezorientaţi. Au început să atace pantofii. Câţiva oameni au fost răniţi la picioare.

— Şi-acum unde e? am întrebat eu.

M-ar fi liniştit să aflu că Zeb era acolo: el ar fi ştiut ce trebuia făcut în continuare.

— În vorbit cu el doar online. Acţiona pe cont propriu.

— Dar Corpurile de Securitate i-au arestat pe geneticienii din MaddAddam, a zis Croze. Ne-au luat urma. Cred că vreun nenorocit de spion era infiltrat în camera noastră de chat.

— I-au împuşcat? a întrebat Amanda. Pe oamenii de ştiinţă, vreau să zic?

— Nu ştiu – a răspuns Shackie –, dar, n-au ajuns cu noi la Painball.

— Eram acolo doar de câteva zile, a zis Oates. La Painball.

— Noi trei, ei trei. Echipa Aurie – erau răi până-n măduva oaselor. Unul dintre ei – îţi aduci aminte de Blanco din Laguna cu Zoaie? Ala care era în stare să-ţi smulgă capul de pe umeri şi să-l mănânce? Mai slăbise, dar el era, fără îndoială, a zis Croze.

— Glumeşti, a spus Amanda.

Avea un aer… nu puteai zice că era tocmai speriată. Dar era îngrijorată.

— L-au băgat acolo pentru că făcuse praf localul Solzi – omorâse nişte oameni şi părea mândru de asta. Zicea că pentru el, la Painball e ca acasă, era hârşit în treaba asta.

— Ştia cine sunteţi? a întrebat Amanda.

— În mod sigur, a răspuns Shackie. A urlat la noi. A zis că a venit vremea să plătim pentru încăierarea din Grădina de pe Acoperiş şi c-o să ne despice burţile ca la nişte peşti.

— Ce încăierare din Grădina de pe Acoperiş? am zis eu.

— Tu plecaseşi deja, a zis Amanda. Şi cum aţi ieşit de-acolo?

— Mergând pe picioare, pur şi simplu, a spus Shackie. Ne dăduserăm seama cum să ucidem cealaltă echipă înainte să ne ucidă ei pe noi – îţi lasă trei zile ca să-ţi faci un plan, înainte să dea Startul –, dar paznicii s-au făcut dintr-odată nevăzuţi. Au dispărut, pur şi simplu.

— Sunt foarte obosit, trebuie să dorm, a zis Oates şi şi-a pus capul pe bar.

— S-a dovedit că paznicii mai erau acolo, a zis Shackie. În ghereta de la intrare. Dar se cam topiseră.

— Aşa că am intrat pe net, a continuat Croze. Încă se mai transmiteau ştiri. Reportaje despre un dezastru imens, aşa că ne-am gândit că n-ar trebui să ieşim şi să socializăm. Ne-am încuiat într-una din gheretele paznicilor – aveau nişte mâncare acolo.

— Problema era că ăia din Echipa Aurie erau în

ghereta din cealaltă parte a porţii. Ne tot gândeam c-au să ne vină de hac în somn.

— Am stat treji cu rândul, dar era un chin prea mare să stăm pur şi simplu şi să aşteptăm. Aşa că i-am silit să iasă afară, a zis Croze. Shackie a ieşit pe fereastră într-o noapte şi le-a tăiat ţevile de apă.

— Dar-ardracu'! a zis Amanda cu admiraţie. Pe bune?

— Aşa c-au trebuit să plece, a zis Oates. Nu mai era apă.

— Pe urmă am rămas fără mâncare şi-a trebuit să plecăm şi noi, a zis Shackie. Ne-am gândit că s-ar putea să ne aştepte, dar n-au făcut-o, a explicat el, dând din umeri. Asta-i tot.

— Şi de ce-aţi venit aici, la Solzi? i-am întrebat eu.

— Locul ăsta era renumit, a zis el, rânjind.

— Era o legendă, a spusiroze. Deşi nu ne gândeam să mai fi rămas fete înăuntru. Dar puteam măcar să-l vedem.

— Un lucru pe care să-l faci înainte să mori, a adăugat Oates, apoi a căscat.

— Hai, Oatie, i-a zis Amanda. Hai să te băgăm în pat.

I-am dus sus şi i-am băgat pe toţi la duşurile din Zona Contaminată, de unde au ieşit mult mai curaţi decât intraseră. Le-am dat prosoape să se şteargă, apoi i-am băgat în pat, câte unul într-o cameră.

Eu am fost cea care a avut grijă de Oates – i-am dat săpun şi prosop şi l-am băgat într-un pat în care să poată dormi. Nu-l mai văzusem de-atâta vreme. Când am plecat eu de la Grădinari, era doar un copilaş. O obrăznicătură mică – mereu intra în belele. Aşa-mi aduc aminte de el. Dar era drăguţ, chiar şi pe-atunci.

— Ai crescut mult, i-am spus.

Era aproape la fel de înalt ca Shackie. Părul lui blond era complet ud, ca al unui câine care a înotat.

— Mereu mi-am zis că tu eşti cea mai tare, a spus el. Eram îndrăgostit până peste urechi de tine când aveam opt

ani.

— N-am ştiut, i-am zis eu.

— Pot să te sărut? m-a întrebat. Nu-i vorba de ceva sexy.

— Bine, i-am răspuns.

Şi aşa a făcut, mi-a dat cel mai dulce sărut, fix lângă nas.

— Eşti aşa drăguţă, mi-a zis. Te rog, nu-ţi scoate costumul de pasăre.

Mi-a atins penele, cele de pe fund. Pe urmă i-a apărut un zâmbet mic şi sfios. Îmi aducea aminte de Jimmy, cum fusese la început, şi mi-am simţit inima sărind din piept. Dar am ieşit din încăpere în vârful picioarelor.

— I-am putea încuia înăuntru, i-am şoptit Amandei afară, pe hol.

— De ce să facem asta? a zis Amanda.

— Au fost la Painball.

— Şi…?

— Şi tipii de la Painball sunt săriţi de pe fix. Nu ştii ce au de gând să facă, o iau pur şi simplu razna. În plus, s-ar putea să aibă microbul. Chestia care provoacă boala.

— I-am îmbrăţişat, a zis Amanda. Deja am luat orice microbi or fi avut. Şi, oricum, sunt foşti Grădinari.

— Şi asta însemna ca…?

— Înseamnă că ne sunt prieteni.

— Nu prea ne erau prieteni pe-atunci. Nu întotdeauna.

— Stai liniştită, a zis Amanda. Tipii ăştia şi cu mine am făcut multe lucruri împreună. De ce ne-ar face rău?

— Nuvreau să fiu o gaură de închiriat cu rândul, i-am spus.

— Eşti cam grosolană, a zis Amanda. Nu de ei ar trebui să te temi, ci de ăia trei tipi care au fost cu ei la Painball. Cu Blanco nu e de glumit. Trebuie să fie pe undeva pe-afară. Eu îmi pun hainele adevărate înapoi, a

adăugat, în timp ce-şi scotea deja costumul de flamingo şi-şi punea ţinuta ei kaki.

— Ar trebui să închidem uşa de la intrare, am remarcat eu.

— Încuietoarea e stricată, a zis Amanda.

Pe urmă am auzit voci venind de pe stradă. Cântau şi ţipau, aşa cum făceau bărbaţii la Solzi când erau mai mult decât beţi. Beţi-morţi, beţi-cleşte. Am auzit zgomot de sticlă spartă.

Am alergat la dormitoare şi i-am trezit pe tipii noştri. S-au îmbrăcat foarte repede, şi i-am dus la fereastra de la etaj, care dădea spre stradă. Shackie a ascultat, apoi s-a uitat cu grijă afară.

— Of, fir-ar să fie, a zis el.

— Locul ăsta mai are şi altă ieşire? a şoptit Croze, alb la faţă, în ciuda faptului că era ars de soare. Trebuie să ieşim. Imediat.

Am coborât pe scările din spate şi ne-am strecurat pe uşa pe care se scotea gunoiul, în curtea în care erau containerele cu reziduuri carbonice şi tomberoanele cu sticle goale. Îi auzeam pe cei din Echipa Aurie făcând prăpăd în clădirea Solzilor, distrugând tot ceea ce nu fusese încă distrus. S-a auzit o izbitură uriaşă: trebuie să fi pus la pământ rafturile din spatele barului.

Ne-am strecurat prin deschizătura din gard şi-am traversat în fugă terenul viran până în celălalt capăt, apoi am luat-o prin gangul de-acolo. N-aveau cum să ne fi văzut, însă m-am simţit ca şi cum ar fi făcut-o – ca şi cum privirea lor ar fi putut pătrunde prin cărămidă, ca a mutanţilor de la TV.

După câteva cvartale, am încetinit şi-am început să mergem normal.

— Poate că n-au să-şi dea seama, am zis eu. Că am fost acolo.

— O să-şi dea seama, a zis Amanda. Farfuriile

murdare. Prosoapele ude. Paturile. Poţi să-ţi dai seama când un pat a fost folosit de curând.

— O să vină după noi, a adăugat Croze. Garantat.

61

Am dat de mai multe ori colţul şi am luat-o prin ganguri ca să ni se piardă urma. Urmele erau o problemă – era un strat de noroi cenuşiu –, dar Shackie a spus că ploaia avea să ne şteargă urmele şi că, oricum, cei din Echipa Aurie nu erau câini, n-ar fi fost în stare să ne miroasă.

Ei trebuie să fi fost: cei trei tipi de la Painball care făcuseră prăpăd la Solzi, în prima noapte a Potopului. Cei care-i omorâseră pe Mordis. Mă văzuseră pe ecranul videofonului. De asta se întorseseră la Solzi – ca să deschidă Zona Contaminată ca pe o stridie şi să ajungă la mine. Ar fi găsit sculele potrivite. Ar fi durat o vreme, dar în cele din urmă ar fi reuşit.

La gândul ăsta m-a trecut un flor rece, dar nu le-am spus celorlalţi despre asta. Aveau oricum destule lucruri pentru care să-şi facă griji.

Pe străzi se îngrămădiseră o mulţime de gunoaie – lucruri arse, stricate. Nu doar maşini şi camioane. Sticlă – enorm de multă sticlă. Shackie a zis că trebuie să avem grijă în care clădiri intrăm: ei erau pe-aproape când se prăbuşise una dintr-astea. Ar fi trebuit să ne ţinem departe de cele înalte, pentru că era posibil să fie şubrezite de incendii, iar dacă ferestrele de sticlă îţi căzeau în cap, puteai să-ţi iei adio de la el. Acum ai fi fost mai în siguranţă în pădure decât în oraş. Adică exact opusul a ceea ce credeau înainte oamenii.

Lucrurile mărunte, obişnuite, erau cele care mă deranjau cel mai mult. Vechiul jurnal al cuiva, în care cuvintele se topeau de pe pagini. Pălăriile. Pantofii – ăştia îmi făceau mai rău ca pălăriile, şi era şi mai rău dacă erau doi la fel. Jucăriile copiilor. Cărucioarele, dar fără bebeluşi.

Totul aducea cu o casă de păpuşi care fusese răsturnată şi călcată în picioare. De la ieşirea unui magazin pornea o dâră de tricouri în culori vii, ca nişte uriaşe urme făcute din pânză, întinzându-se cât era trotuarul de lung. Cineva trebuie să fi spart vitrina şi să fi jefuit magazinul, însă de ce să-şi fi închipuit că avea să-i folosească o grămadă de tricouri? Era un magazin de mobilă din care se revărsau pe trotuar braţe şi picioare de scaune, şi perne din piele, un magazin de optică plin de rame ultramoderne, aurii şi argintii – nimeni nu se obosise să le ia pe astea. O farmacie – o distruseseră complet, în căutare de droguri recreative. Erau o mulţime de tuburi goale de Blyss Pluss. Crezusem că era doar în faza de testare, dar farmacia aia trebuie să le fi vândut pe sub mână.

Erau grămezi de cârpe şi de oase.

— Foşti oameni, a zis Croze.

Erau uscaţi şi ciuguliţi de animale, dar nu-mi plăceau găurile ochilor. Şi nici dinţii – gurile arată mult mai rău fără buze. Iar părul era atât de sârmos şi se desprindea aşa de uşor. Ca să se descompună, părul are nevoie de mulţi ani; am învăţat asta la cursurile de Producere a Compostului, la Grădinari.

N-avusesem timp să luăm mâncare de la Solzi, aşa că am intrat într-o *supermiarkette*. Pe podea erau împrăştiate o grămadă de gunoaie, dar am găsit vreo două băuturi

Zizzy Froot şi câteva batoane Joltbar, iar în altă parte era un congelator cu baterie solară care încă mai mergea. Înăuntru erau boabe de soia şi fructe de pădure – pe-aslea le-am mâncat imediat – şi chifteluţe pentru Burgeri Misterioşi, în pachete de câte şase.

— Cum o să le frigem? a întrebat Oates.

— Cu brichetele, a zis Shackie. Vezi?

Pe tejghea era un suport cu brichete în formă de broaşte. Shackie a încercat una: pe gură i-a ieşit o flacără,

şi a orăcăit.

— Ia o mână de brichete, a zis Amanda.

Ajunseserăm deja aproape de Hazna, aşa că ne-am îndreptat spre fosta Clinică, pentru că era un loc pe care-l cunoşteam. Eu speram să mai fi rămas câţiva Grădinari înăuntru, dar clădirea era goală. Am pus de-un picnic în vechea noastră sală de clasă: am făcut un foc din bănci rupte, însă nu unul mare, fiindcă n-aveam de gând să le transmitem semnale cu fum ălora din Echipa Aurie de la Painball, dar a trebuit să deschidem ferestrele, pentru că tuşeam prea tare. Am fript Burgerii Misterioşi şi i-am mâncat, împreună cu jumătate din boabele de soia – pe astea nu ne-am mai obosit să le gătim –, şi-am băut sucurile Zizzy Froot. Oates tot punea bricheta-broască să orăcăie, până când Amanda i-a spus să se oprească pentru că irosea gazul.

De-acum, adrenalina de la atâta alergat se dusese deja. Era trist să fim din nou în locul în care copilăriserăm: chiar dacă nu ne plăcuse întotdeauna, acum îi duceam tare mult dorul.

Cred că aşa o să fie tot restul vieţii mele, m-am gândit. Mereu pe fugă, scormonind după resturi, ghemuindu-mă pe podele, din ce în ce mai murdară. Mi-aş fi dorit să am nişte haine adevărate, pentru că încă mai purtam costumul de pagretă. Aş fi vrut să mă întorc la magazinul de tricouri şi să văd dacă înăuntru mai rămăsese ceva care să nu fi fost ud sau mucegăit, dar Shackie a zis că era prea periculos.

M-am gândit că am fi putut face sex: ar fi fost un gest plin de generozitate. Dar toată lumea era din cale-afară de obosită, şi ne mai şi jenam unii de alţii. Locul în care ne aflam era de vinădeşi Grădinarii nu erau prezenţi acolo cu trupul, erau acolo în Spirit, şi era greu să facem un lucru cu care ei n-ar fi fost de acord dacă ne-ar fi văzut făcându-l când aveam zece ani.

Am ajuns să dormim la grămadă, unul peste altul, ca nişte căţei.

Când ne-am trezit, a doua zi de dimineaţă, un porc uriaş stătea în prag, holbându-se la noi şi adulmecând aerul cu râtul lui umed, care te ducea cu gândul la un melc. Trebuie să fi intrat pe uşă şi să fi parcurs tot holul. Când a observat că ne uităm la el, s-a întors şi-a plecat. Poate că simţise mirosul de burgeri fripţi, a zis Shackie. A adăugat că ăsta era un exemplar cu modificări genetice – cei din MaddAddam ştiau despre lucrurile de felul ăsta – şi că în creierul lui era ţesut cerebral uman.

— Mda, sigur, şi se ocupă de cercetări avansate de fizică, a zis Amanda. Hai că ne abureşti.

— Ăsta-i adevărul, a răspuns Shackie, un pic îmbufnat.

— Păcat că n-avem un atomizor, a zis Croze. N-am mai mâncat de mult nişte şunculiţă.

— Să nu mai audvorbe dintr-astea, am zis eu cu o voce ca a lui Toby, şi-am râs cu toţii.

Înainte de-a pleca de la Clinică, am mers în Camera pentru Oţet, ca să mai aruncăm o ultimă privire. Butoaiele acelea mari erau încă acolo, însă cineva le spărsese cu toporul. Mirosea a oţet, dar mai era şi un miros de excremente: oamenii folosiseră un colţ al camerei pe post de toaletă, şi nici nu trecuse prea mult de-atunci. Uşa debaralei unde se păstrau sticlele de oţet era deschisă. Nu erau sticle acolo, dar erau nişte rafturi, înclinate într-un unghi ciudat. Amanda a intrat, a apucat rafturile de-o margine şi a tras, iar ele s-au dat la o parte.

— Ia uite! a zis. E încă o cameră acolo!

Am intrat. Înăuntru erau nişte scaune şi o masă care ocupa cea mai mare parte a încăperii. Dar cel mai interesant lucru era o saltea, ca acelea folosite de Grădinarii noştri cei bătrâni, şi o grămadă de cutii goale în care fusese mâncare – soldine, puinăut, fructe uscate de

goji. Într-un colţ era un laptop care nu mai mergea.

— A mai intrat şi altcineva, a zis Shackie.

— N-a fost un Grădinar, am zis eu. Nu cu un laptop.

— Zeb avea un laptop, a spus Croze. Dar el nu mai era Grădinar.

Am părăsit Clinica fără să avem un plan clar. Eu am fost cea care a propus să mergem la Salonul AnooYoo: s-ar mai fi putut găsi de mâncare în Araratul pe care Toby îl organizase în depozit; îmi dăduse codul de la intrare. Plus că era posibil să mai crească ceva şi prin grădină. Ba chiar m-am întrebat dacă nu cumva se ascundea şi Toby acolo, dar nu voiam să-mi fac speranţe, aşa că n-am mai spus şi asta.

Ne-am gândit că fuseserăm foarte atenţi. Nu văzusem pe nimeni, nicăieri. Am intrat în Parcul Tradiţiei şi ne-am îndreptat spre poarta de vest a Salonului, urmând în continuare poteca din pădure, la adăpostul copacilor – în felul ăsta aveam impresia că suntem mai greu de observat.

Mergeam în şir indian. Shackie era în fruntea şirului, apoi urmau Croze şi Amanda, după care veneam eu; Oates era la coadă. Apoi am avut o presimţire urâtă şi m-am uitat înapoi, iar Oates nu mai era acolo.

— Shackie! am zis.

Apoi >Arnanda s-a dezechilibrat şi a ieşit de pe potecă.

Apoi urma un pâlc întunecat de pădure, prin care mergeai ca printre rugi spinoşi – totul numai durere şi încâlceală. Erau mai multe trupuri întinse la pământ, iar unul dintre ele era al meu, şi asta trebuie să se fi întâmplat când am fost lovită.

Când m-am trezit din nou, Shackie, Croze şi Oates nu erau acolo. Dar Amanda era.

Nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat mai departe.

A fost mai rău pentru Amanda decât pentru mine.

ZIUA PRĂDĂTORULUI

ZIUA PRĂDĂTORULUI ANUL DOUĂZECI ŞI CINCI Despre Dumnezeu ca PRĂDĂTOR Alfa. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi înrudite, dragi Semeni Muritori.

Cu multă vreme în urmă am sărbătorit Ziua Prădătorului în plăcuta noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiş. Copiii noştri îşi puseseră urechile şi cozile de Prădător, făcute din blană artificială, iar la apus am aprins lumânări înăuntrul Leilor, Tigrilor şi Urşilor făcuţi din cutii de conserve găurite, şi ochii arzători şi luminoşi ai acestor reprezentări ale Prădătorilor au strălucit deasupra festinului nostru de Ziua Prădătorului.

Dar astăzi, Sărbătoarea noastră trebuie celebrată în Grădinile interioare ale Minţilor noastre. Suntem norocoşi să le avem chiar şi pe acestea, acum, că Potopul Uscat s-a abătut peste oraşul nostru şi, cu siguranţă, peste întreaga Planetă. Cei mai mulţi au fost luaţi prin surprindere, dar noi ne-am bazat pe îndrumarea Spirituală. Sau, ca să folosim o exprimare materialistă: am ştiut să recunoaştem o pandemie globală atunci când am avut de-a face cu una.

Să aducem mulţumire pentru acest Ararat în care ne-am adăpostit în ultimele luni. Poate că nu este Araratul pe care l-am fi ales noi, aşezat fiind în pivniţele

Ansamblului de Locuinţe Buenavista, care erau mult prea umede chiar şi pe vremea culturilor de ciuperci ale lui Pilar, şi care sunt încă şi mai umede acum. Dar suntem binecuvântaţi pentru că nişte creaturi înrudite din neamul Şobolanilor ne-au oferit proteinele lor, dându-ne astfel posibilitatea de a ne continua existenţa Pământească. Am fost, de asemenea, norocoşi, pentru că Pilar a construit un Ararat chiar în această pivniţă, ascuns în spatele unui bloc de ciment însemnat cu simbolul unei albine minuscule. Ce întâmplare providenţială că atât de multe provizii de-ale ei

şi-au păstrat prospeţimea! Însă din nefericire nu toate.

Dar aceste resurse sunt acum secătuite, aşa că trebuie să ne mutăm, altfel vom muri de foame. Să ne rugăm ca lumea exterioară să nu mai fie una Externală – ca Potopul Uscat nu doar să fi distrus, ci să fii şi curăţat, şi ca toată lumea să fie acum un nou Eden. Sau, dacă nu e încă un nou Eden, să devină unul în curând. Sau cel puţin aşa tragem nădejde.

De Ziua Prădătorului nu-l sărbătorim pe Dumnezeul cel bun şi iubitor, care ne e Tată şi Mamă, ci pe Dumnezeul-Tigru. Sau pe Dumnezeul-Leu. Sau pe Dumnezeul-Urs. Sau pe Dumnezeul-Mistreţ. Sau pe Dumnezeul-Lup. Sau chiar pe Dumnezeul-Rechin. Oricare ar fi simbolul, Ziua Prădătorului este devotată înfăţişării care înspăimântă şi puterii copleşitoare – care, fiind uneori dorite de noi, trebuie să-i aparţină şi lui Dumnezeu, căci toate lucrurile bune îi aparţin lui.

În calitate de Creator, Dumnezeu a pus o mică parte din El în fiecare dintre Creaturile Sale – cum ar putea fi altfel? –, prin urmare Tigrul, Leul, Lupul, Ursul.

Mistreţul şi Rechinul – sau, la scară mai mică, Chiţcanul de Apă şi Călugăriţa – sunt, în felul lor, reflectări ale Divinului. Societăţile omeneşti care s-au perindat de-a lungul erelor ştiau asta. Pe steagurile şi pe blazoanele lor n-au pus Animale precum Iepurii şi şoarecii, care sunt prada altora, ci Animale capabile să ucidă, iar când l-au invocat pe Dumnezeu ca să-i apere, nu la aceste calităţi ale Sale au făcut apel?

Prin urmare, în Ziua Prădătorului medităm asupra aspectelor de Prădător Alfa ale lui Dumnezeu. Bruscheţea şi cruzimea cu care ni se poate revela Divinitatea; micimea şi smerenia noastră – aş putea zice chiar şoricenia noastră – în faţa unei asemenea Puteri; sentimentele noastre de anihilare a sinelui în strălucirea acelei splendide Lumini. Dumnezeu păşeşte în delicatele Grădini ale răsăritului din

mintea noastră, dar îşi şi pândeşte prada prin Pădurile nopţii. El nu este o Fiinţă domesticită, Prieteni; el este o Fiinţă sălbatică, şi nu poate fi chemat şi stăpânit asemenea unui Câine.

Se poate ca Fiinţele Omeneşti să fi ucis ultimul Tigru şi ultimul Leu, dar noi le cinstim Numele; iar când pronunţăm aceste Nume, în spatele lor auzim teribila Voce a lui Dumnezeu din momentul Creaţiei lor. Dumnezeu trebuie să le fi spus: Carnivorele mele, vă cer să vă îndepliniţi sarcina pe care aţi primit-o de a vă lua obolul jertfei dintre Speciile care vă sunt Pradă, pentru ca acestea să nu se înmulţească peste măsură, să-şi secătuiască rezervele de hrană, să se îmbolnăvească şi să moară. Mergeţi deci înainte! Săriţi! Alergaţi! Rageţi! Furişaţi-vă! Ţâşniţi! Căci eu găsesc mulţumire în inimile voastre înfricoşătoare, şi în ochii voştri aurii sau verzi ca nestematele, şi în muşchii voştri bine alcătuiţi, şi-n dinţii voştri ascuţiţi ca bricele, şi-n ghearele voastre ca nişte iatagane, cu care Eu însumi v-am înzestrat. Şi vă dau Binecuvântarea Mea, şi vă numesc Creaturi Bune.

Căci puii de lei mugesc după pradă şi îşi cer hrana de la Dumnezeu, aşa cum plin de voioşie ne arată Psalmul 104[78].

În vreme ce ne pregătim să părăsim Araratul care ne adăposteşte, să ne întrebăm: cine este cel mai binecuvântat – cel care mănâncă sau cel care e mâncat? Cel care fuge sau cel care care îl vânează? Să dai sau să primeşti? Căci, în fond, acestea sunt de fapt aceeaşi întrebare. În curând, o asemenea întrebare va înceta să mai fie una retorică: nu ştim ce Prădători Alfa ar putea pândi afară.

Să ne rugăm ca, dacă va trebui să ne sacrificăm proteinele, pentru ca acestea să circule printre Speciile

78 Fragmentul citat se regăsește în psalmul menționat în roman (Psalmul 104:21) doar în Biblia protestantă.

înrudite, să acceptăm natura sacră a acestui schimb. N-am fi oameni dacă n-am prefera să fim cei care mănâncă în loc să fim cei mâncaţi, dar oricare dintre acestea e o binecuvântare. Dacă vi se va cere să vă daţiviaţa, fiţi convinşi că aşa cere Viaţa.

Să cântăm.

CHIŢCANUL SFÂŞIINDU-ŞI PRADA

Mânat doar de nevoi fireşti

Chiţcanul sfâşiindu-şi Prada Urmeaz-o cale a Naturii Nu stă să plănuiască fapta.

Ghepardul ce pândeşte-n noapte E frate cu Pisoiul din antreu.

Sunt amândoi îndrăgostiţi de vânătoare Căci sunt lăsaţi aşa de Dumnezeu.

Dar oare nu cumva plăcerea şi teama sunt prea strâns legate?

E oare-adevărat că eşti

Mai viu când moartea-ţi suflă-n spate?

Dar noi nu suntem Animale şi viaţa altora ni-i sfântă;

Carnea lor nu-i pentru noi mâncare Decât atunci când Foamea-i cruntă.

Iar dacă-mpinşi de Foamea cruntă

La carne ne-ndemnăm.

Tu, Doamne, iartă-ne Păcatul

Şi binecuvântează viaţa ce-o mâncăm.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

62

TOBY. SFÂNTA NGANEKO MINHINNICK DIN MANUKAU Anul Douăzeci şi cinci

Un răsărit roşu, ceea ce înseamnă că mai încolo are să plouă. Dar întotdeauna plouă mai încolo.

Se ridică ceaţa.

Gugu-ştiuc. Gugu-ştiuc. Cirip, cirip. Crau, erau. Chiu, chiu. Oac, oac, oac.

Turtureaua, măcăleandrul, cioara, gaiţa albăstruie, broasca râioasă. Toby le rosteşte numele, dar acestea nu înseamnă nimic pentru ele. În curând, propriul limbaj i se va şterge din minte, iar asta va fi tot ce va mai rămâne acolo. Gugu-ştiuc, oac-oac. Repetat încontinuu, cântecul tacă început şi fără sfârşit. Fără întrebări şi fără răspunsuri, fără atâtea cuvinte. Fără absolut niciun cuvânt. Sau totul nu-i decât un Cuvânt un?

De unde i-a venit în cap ideea asta, aşa, din senin?

Tobiii!

Sună ca şi cum cineva i-ar striga numele. Dar e numai cântecul păsărilor.

E sus, pe acoperiş, pregătindu-şi porpa zilnică de crevep de pământ, în răcoarea dăminepi. Nu dispreţui hrana umilă a Sfântului Euell, spune vocea lui Adam Unu. Domnul se

1 Activistă de mediu de origine maori.

Îngrijeşte de hrana ta, şi uneori ceea ce-ţi oferă sunt creveţii de pământ, zice Zeb. Bogaţi în lipide, o bună sursă de proteine. Cum crezi că se îngraşă atât de mult urşii?

E mai bine să-i gătească afară, din cauza fumului şi-a căldurii. Îşi foloseşte plita de vagabond inspirată de Sfântul Euell; e făcută dintr-un recipient mare pentru unt de corp: la fund are o gaură pentru vreascuri şi ca să intre aerul, iar într-o parte alta pentru fum. Maximum de căldură cu minimum de combustibil. Doar atât cât e necesar. Creveţii de pământ sfârâie deasupra.

Brusc, se iscă agitaţie printre ciori: le pune pe jar ceva. Nu sunt strigăte de panică, deci nu e o bufniţă. Par să fie mai degrână uimite: „Crau, erau! ia te uită! ia te uită ce-i acolo!”

Toby îşi desprinde creveţii de pământ crocanţi de pe capacul containerului de tablă – a irosi mâncarea înseamnă să iroseşti Viaţa, zice Adam Unu –, apoi stinge focul cu oala pentru apă de ploaie şi se lasă în jos pe acoperiş, culcată

pe burtă. Îşi ridică binoclul. Ciorile se învârt în zbor pe deasupra copacilor, un întregcând. Şase sau şapte. „Crau, erau! Ia te uită! Ia te uită!”

Doi bărbaţi ies dintre copaci. Nu cântă şi nici nu sunt goi şi albaştri: sunt îmbrăcaţi.

Au mai rămas oameni, se gândeşte Toby. În viaţă. Poate că unul dintre ei este Zeb, venit s-o caute: trebuie să fi ghicit că încă mai era aici, ascunzându-se în continuare, rezistând în continuare. Clipeşte: oare astea sunt lacrimi? Ar vrea s-o ia la goană pe scări şi să se repeadă afară, cu braţele deschise în întâmpinarea lui, râzând fericită. Dar prudenţa o face să se abţină, şi se ghemuieşte în spatele gurii de evacuare a instalaţiei de aer condiţionat, privind pe furiş printre balustradele parapetului de la acoperiş.

Ar putea fi o iluzie a simţurilor. Iar are vedenii?

Bărbaţii poartăhaine de camuflaj. Cel care merge în faţă are un soi de armă – poate un atomizor. În mod sigur nu e Zeb: e o siluetă diferită. Niciunul dintre ei nu e Zeb. Şi mai e cineva cu ei – să fie bărbat, sau femeie? Înalt, în haine kaki. Capul îi atârnă în jos; e greu să-ţi dai seama. Mâinile îi sunt împreunate în faţă, ca şi cum s-ar ruga. Unul dintre bărbaţi îl ţine pe omul ăsta de braţ sau de cot. Îl împinge sau îl trage.

Apoi un alt bărbat iese din umbră. Mână o pasăre uriaşă prinsă într-o lesă – nu, cu o frânghie –, o pasăre cu pene iridescente, verzi-albăstrui, ca o pagretă. Dar pasărea asta are cap de femeie.

Probabil că iar am halucinaţii, se gândeşte Toby. Pentru că indiferent ce-ar fi putut face geneticienii, n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Bărbaţii şi femeia-pasăre par destul de reali şi de concreţi, însă halucinaţiile pot fi aşa.

Unul dintre ei duce o povară pe umăr. La început crede că-i un sac, dar nu, e o halcă dintr-un animal. Are blană. Blană aurie. Să fie un leomiel? Simte un fior de oroare: un sacrilegiu! Au ucis un Animal de pe lista

Regatului Păcii!

Adună-ţi minţile, îşi impune Toby. Întâi de toate, de când eşti tu o Isaistă apărătoare fanatică a Regatului Păcii? În al doilea rând, dacă bărbaţii ăştia sunt reali şi nu doar un derapaj al unei minţi confuze, oamenii ăştia tocmai au ucis nişte fiinţe. Ucid şi măcelăresc Creaturi mari, ceea ce înseamnă că au arme letale şi că au început din partea de sus a lanţului trofic. Reprezintă o ameninţare, nimic nu-i va opri, iar eu trebuie să-i împuşc înainte să ajungă până la mine. Pe urmă i-aş putea da drumulpăsării aceleia mari sau ce-o fi, înainte s-o ucidă şi pe ea.

Oricum, dacă nu sunt reali, n-o să conteze dacă îi împuşc. Pur şi simplu au să se risipească precum fumul.

Şi-atunci cel care duce pasărea uriaşă ridică privirea. Trebuie s-o fi văzut pe Toby, pentru că începe să strige, fluturându-şi braţul liber. Lama unui cuţit străluceşte în lumină. Ceilalţi doi bărbaţi privesc şi ei, apoi o iau cu toţii la goanăspre Salon. Creatura cu înfăţişare de pasăre trebuie să ţină pasul cu ei din cauza frânghiei, iar Toby observă acum că penele sunt un soi de costum. E o femeie. N-are aripi. Are un laţ în jurul gâtului.

Deci nu e o halucinaţie. E real. Un rău real.

Ţinteşte spre bărbatul care are cuţit şi trage în el. Omul se dă înapoi, clătinându-se, scoate un strigăt şi se împleticeşte. Dar nu e suficient de rapidă, aşa că, deşi mai trage de câteva ori, nu-i nimereşte pe ceilalţi doi.

Acum bărbatul rănit s-a ridicat din nou, şchiopătând şi aleargă cu toţii înapoi spre copaci. Femeia-pasăre aleargă cu ei. Nu că ar avea de ales, din cauza frânghiei. Apoi cade la pământ şi dispare printre buruieni.

În spatele celorlalţi, frunzişul verde al copacilor se deschide, înghiţindu-i. Acum au dispărut. Cu toţii. Nu-şi poate da seama unde s-a împiedicat femeia: buruienile sunt prea înalte. Oare să iasă şi să o caute? Nu. Ar putea fi o capcană. Şi-atunci ar fi trei împotriva ei, de una singură.

Priveşte mai multă vreme. Ciorile probabil că-i urmează – pe bărbaţi şi pe fiinţa în kaki. „Crau, erau, erau” O dâră de sunet, stingându-se în depărtare.

Oare au să se întoarcă? Au să se întoarcă, îşi răspunde Toby. Ştiu că sunt aici, o să-şi dea seama că trebuie să am mâncare dacă am rămas în viaţă atât de multă vreme. Şi l-am mai şi împuşcat pe unul dintre ei: o să vrea să se răzbune, e în firea omului, pur şi simplu. Au să fie răzbunători, ca porcii. Dar n-au să vină curând, fiindcă ştiu că am o puşcă. O să aibă un plan.

63

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI WEN BO[79] Anul Douăzeci şi cinci

Nici urmă de oameni. Nici de porci. Nici de leomiei.

Nu e nici femeia-pasăre.

Poate că mi-am pierdut definitiv minţile, se gândeşte Toby. Nu, nu definitiv. Doar temporar.

A venit vremea să-şi facă baie; e sus, pe acoperiş. Toarnă apă de ploaie din mulţimea de castroane mai mici şi cratiţe în ligheanul mai mare, îşi dă cu săpun, doar pe mâini şi pe faţă: nu riscă vulnerabilitatea unei băi complete, cine ştie cine ar putea s-o urmărească pe furiş? Tocmai îşi freacă clăbucii cu buretele când aude ciorile agitându-se, undeva pe-aproape. „Crau, erau, erau!” De data asta sună ca şi cum ar râde.

„Toby! Toby! Ajută-mă!”

Să fi fost ăsta numele meu? se gândeşte Toby. Priveşte peste balustradă, dar nu vede nimic. Însă vocea se aude din nou, chiar din apropierea clădirii.

Să fie o capcană? O femeie strigând-o, în timp ce un bărbat îşi ţine braţul pe după gâtul ei, cu un cuţit la jugulară?

„Toby! Sunt eu! Te rog!”

---

79 Jurnalist și ecologist din China care a început să dezvăluie numeroasele probleme de mediu ale țării sale.

Se şterge cu un prosop, se strecoară în salopeta din cap până-n picioare, pune puşca pe umăr şi coboară scările. Deschide uşa: nu e nimeni. Dar vocea se aude iar, foarte aproape. „Ah, te rog!”

După colţ, la stânga: nimeni. După colţ, la dreapta: tot nimeni. Tocmai a ieşit pe poarta grădinii când o femeie apare de după clădire. Şchioapătă, e slabă şi a fost bătută: părul ei lung îi vine peste faţă, îmbâcsit de pământ şi de sânge uscat. Poartă un costum mulat cu paiete, cu nişte pene ude şi zdrenţuite.

Femeia-pasăre. Vreo ciudată dintr-un bordel-circ. Mai mult ca sigur e infectată, o molimă umblătoare. Dacă mă atinge, îşi zice Toby, sunt moartă.

— Nu te apropia de mine! îi strigă femeii.

Se dă înapoi, spre gardul grădinii.

— Ieşi dracului de-aici!

Femeia se clatină pe picioare. Are o tăietură adâncă la picior, iar braţele goale îi sunt zgâriate şi-i sângerează – trebuie să fi fugit prin tufişurile ţepoase. Pusă în faţa sângelui proaspăt, lui Toby îi trece prin minte un singur lucru: colcăie de microbi şi viruşi.

— Şterge-o! Du-te de-aici!

— Nu sunt bolnavă, zice femeia, cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Numai că, în disperarea lor, toţi spuneau asta. O spuneau implorând, întinzându-şi mâinile ca să fie ajutaţi, ca să fie alinaţi, apoi se transformau într-un terci rozaliu. Toby îi privise de pe acoperiş.

Au să se înece. Nu-i lăsaţi să se agaţe de voi. Nu fiţi ultimul pai de care să se agaţe, Prieteni, aşa zicea Adam Unu.

Puşca. Bâjbâie după curea: i s-a prins în materialul salopetei. Cum să ţină la distanţă bomba asta cu microbi?

Ţipatul n-ajută la nimic dacă n-ai o armă. Poate c-ar trebui s-o pocnesc în cap c-o piatră, se gândeşte Toby. Dar

n-are nicio piatră. O lovitură zdravănă în plex, apoi mă spăl pe picioare.

Eşti o persoană lipsită de compasiune, spune vocea Nualei. Ai arătat dispreţ faţă de Creaturile Domnului, căci nu-s oamenii, la rândul lor, nişte Creaturi ale Domnului?

De sub încâlceala de păr, femeia se roagă de ea:

— Toby! Eu sunt!

Se prăbuşeşte şi cade în genunchi. Şi-atunci Toby vede că e Ren. Sub toată mizeria şi mânjeala de sclipici e doar micuţa Ren.

64

Toby o târăşte pe Ren până în clădirea Salonului şi o lasă pe podea în timp ce încuie uşa în urma lor. Ren încă mai plânge isteric, în hohote, cu sughiţuri.

— Gata, nu mai ai de ce să-ţi faci griji, îi zice Toby.

O ia pe Ren în braţe şi o ridică, apoi se împleticesc amândouă pe hol până la unul dintre separeurile pentru tratament. Ren nu se mai poate ţine singură, dar nu e prea grea, iar Toby reuşeşte s-o urce pe o masă de masaj. Miroase a transpiraţie şi a pământ, iar de undeva vine şi un miros de sânge, dar şi un alt iz: de ceva putred.

— Stai aici, îi zice Toby.

Nu e nevoie să i-o spună – Ren nu s-ar duce nicăieri. Zace pe perna roz, cu ochii închişi. Unul dintre ei e negru-vânăt. Tampoanele calmante AnooYoo cu Aloe, se gândeşte Toby. Şi cu adaos de amică. Desface un pachet şi i le pune, apoi îi mai pune şi un cearşaf roz, pe care îl bagă pe sub ea, pentru ca Ren să nu cadă de pe masă. Ren are o tăietură pe frunte şi mai are una pe obraz: nu-i nimic grav, se va ocupa de astea mai târziu.

Se duce la bucătărie şi fierbe nişte apă în fierbătorul Kelly[80]. E foarte probabil ca Ren să fie deshidratată. Toarnă apărerbinte într-o ceaşcă, adaugă un dram din

80 Dispozitiv portabil pentru fiert apa, care folosește drept combustibil bucăți mici de lemn sau alte materiale.

mult-iubita ei miere şi un praf de sare. Nişte ceapă verde uscată, din rezerva ei care se tot împuţinează. Se duce cu ceaşca în separeul lui Ren, îi dă la o parte tampoanele de pe ochi şi o ridică în capul oaselor.

Ochii lui Ren sunt uriaşi pe faţa ei slabă, plină de vânătăi.

— Nu sunt bolnavă, zice ea.

Nu e adevărat: arde de febră. Dar sunt mai multe feluri de boli. Toby îi verifică simptomele: nu-i ţâşneşte sânge din pori, nu face spume. Cu toate astea, Ren ar putea fi purtătoarea bolii, un incubator de microbi, caz în care Toby e deja infectată.

— Încearcă să bei, îi spune Toby.

— Nu pot, zice Ren.

Dar reuşeşte să înghită puţină apă.

— Unde-i Amanda? Trebuie să mă îmbrac.

— Nu-ţi face griji, zice Toby. Amanda e pe-aproape. Acum încearcă să dormi.

O ajută pe Ren să se culce la loc. Deci e implicată şi Amanda cumva în povestea asta, se gândeşte ea. Fata aia a adus întotdeauna necazuri.

— Nu văd, zice Ren, tremurând din tot corpul.

Revenind la bucătărie, Toby toarnă restul de apă fiartă într-un bol: trebuie să-i cureţe penele şi paietele alea mânjite. Aduce cu ea bolul, o foarfecă, un săpun şi un teanc de prosoape roz în separeul lui Ren, dă la o parte cearşaful şi taie costumul murdar. Sub pene nu e o ţesătură, ci o altă substanţă. Elastică. Aproape ca o piele. Înmoaie zonele în care s-a lipit ca s-o poată jupui mai uşor. Între picioare a fost sfâşiată. Fir-ar să fie, se gândeşte Toby, ce mizerie. Mai încolo o să-i pună o compresă.

Are zgârieturi în jurul gâtului – de la funie, fără îndoială. Tăietura de la piciorul strânge cea infectată. Toby încearcă să fie cât mai blândă, dar Ren tresare şi geme.

— Doare al dracului! zice ea, apoi vomită apa dulce-

sărată.

După ce i-a şters mizeria, Toby începe să-i spele rana de la picior.

— Cum te-ai ales cu asta? o întreabă ea.

— Nu ştiu, şopteşte Ren. Am căzut.

Toby curăţă tăietura şi pune nişte miere pe ea. Conţine antibiotice, aşa spunea Pilar. Trebuie să fie o trusă de prim ajutor pe undeva, prin clădirea Salonului.

— Nu te mişca. Doar nu vrei să faci cangrenă! îi spune ea lui Ren.

Ren chicoteşte.

— Cioc, cioc, zice ea. Banda Verde.

Ren e complet curăţată de resturile costumului murdar şi a fost spălată cu buretele.

— O să-ţi dau nişte Salcie şi nişte Muşeţel, îi zice Toby.

Şi Opiu, adaugă ea în gând.

— Ai nevoie de somn.

O să fie mai în siguranţă pe podea decât pe masă: îi face un cuib din prosoape roz, o ajută să coboare şi să se aşeze pe ele şi îi mai căptuşeşte culcuşul cu altele, pentru că Ren nu poate ajunge până la baie, e prea slăbită. Arde ca jarul.

Toby aduce amestecul de Salcie într-un pahar mic. Ren înghite, iar gâtul i se mişcă exact ca al unei păsări. Nu dă afară nimic.

Deocamdată n-are rost să încerce să folosească viermii. Pentru asta, Ren trebuie să fie coerentă, să poată să facă ceea ce i se spune: să nu se scarpine, de exemplu. Mai întâi trebuie să-i scadă febra.

Cât doarme Ren, Toby scotoceşte prin proviziile ei de ciuperci uscate. Le alege pe cele care stimulează sistemul imunitar: *reishi*, *maitake*, *shiitake*, urechea mesteacănului, *zhu ling*, coama leului, ciuperca tibetană, iasca. Le pune în apă fiartă ca să se înmoaie. Pe urmă, după-amiază prepară

un elixir – fiert, strecurat, răcit – şi-i dă lui Ren treizeci de picături.

În separeu miroase urât. Toby o ridică pe Ren, o răsuceşte pe-o parte, trage prosoapele murdare şi-o şterge. Pentru treaba asta şi-a pus mănuşile de cauciuc: dacă are dizenterie, n-are niciun chef s-o ia şi ea. Întinde nişte prosoape curate şi o răsuceşte pe Ren la loc. Mâinile îi cad fără vlagă, capul îi atârnă; bolboroseşte ceva.

O să aibă de tras cu ea, se gândeşte Toby. Iar când Ren o să-şi revină – dacă o să-şi revină –, o să fie doi oameni care mănâncă, în loc de unul. Aşa că rezervele de hrană se vor termina de două ori mai repede. Ce-a mai rămas din ele. Şi n-a mai rămas mare lucru.

Poate că febra va scoate ce e mai bun din Ren. Poate că va muri în somn.

Toby se gândeşte la praful de buretele viperei. Nu ar fi nevoie de mult. La cât de slăbită e Ren, n-ar fi nevoie decât de un pic. Ar scăpa-o de chinuri. Ar ajuta-o să-şi ia zborul pe nişte aripi albe, albe… Poate că ăsta ar fi un gest mai omenos. O binecuvântare.

Sunt demnă de dispreţ, se gândeşte Toby. Fie şi pentru că doar m-am gândit la aşa ceva. O ştii pe fata asta de când era copil, a venit la tine ca s-o ajuţi, era firesc să aibă încredere în tine. Adam Unu ar spune că Ren e un dar

4 i preţios care i-a fost oferit lui Toby pentru ca ea să po: da dovadă de altruism, generozitate şi toate acele calit superioare pe care Grădinarii erau atât de dornici să i scoată la iveală. Toby nu prea poate să vadă lucrurile felul ăsta, nu acum. Dar va trebui să se străduiască.

Ren oftează, geme şi dă din mâini şi din picioare. şază ceva urât.

Când se face întuneric, Toby aprinde o lumânare se aşază lângă ea, ascultându-i respiraţia. Inspirând expirând, inspirând şi expirând. Pauză. Inspiră. Ap expiră. Hârâit. Din când în când, pune mâna pe frunt lui Ren. E mai rece?

Trebuie să fie un termometru pl clădire; mâine dimineaţă o să-l caute. Îi ia pulsul: e răpi neregulat.

Apoi capul îi cade în piept şi adoarme pe scaun, i următorul lucru de care îşi dă seama e că s-a trezit întuneric, cu un miros de ceva care arde mocnit. Îşi! vârte dinamul lanternei şi-o aprinde: lumânarea a căz şi un colţ din cearşaful roz al lui Ren arde mocnit. D fericire, e umed.

Asta a fost o prostie care mă putea costa viaţa, spune Toby. Nu mai aprind lumânări decât dacă su complet treză.

65

TOBY. ZIUA SFÂNTULUI MAHATMA GANDHI Anul Douăzeci şi cinci

A doua zi de dimineaţă, Ren nu mai pare să ardă atât de tare. Pulsul îi e mai puternic şi poate chiar să ţină ceaşca plină cu apă caldă în mâinile tremurătoare. În dimineaţa asta, Toby i-a pus mentă, pe lângă miere şi sare.

După ce Ren adoarme la loc, Toby cară cearşafurile şi prosoapele murdare pe acoperiş ca să le spele. Şi-a adus binoclul, şi cât se înmoaie aşternuturile şi prosoapele, cercetează împrejurimile Salonului.

Porci în depărtare, undeva în colţul de sud-vest al pajiştii. Două oi Mo'Hair, una albastră şi una argintie, pasc în linişte împreună. Nu sunt leomiei. Nişte câini latră pe undeva. Vulturii se învârt în zbor deasupra locului de îngropăciune al porcului.

— Plecaţi de-acolo, arheologilor, le zice Toby.

Se simte cuprinsă de-o ameţeală veselă – îi vine să-şi spună singură glume. Trei fluturi uriaşi de culoare roz i se învârt în jurul capului, apoi se aşază pe cearşafurile ude. Se gândesc poate că au dat peste cel mai mare fluture roz. Poate că e o poveste de dragoste. Acum şi-au desfăcut limbile lor subţiri şi sug ceva. Deci nu e vorba de dragoste: vor sare.

Unii vă vor spune că Dragostea e în principal o

reacţie chimică, Prieteni, spunea Adam Unu. Bineînţeles că e vorba de chimie: unde-am fi cu toţii dacă n-ar exista chimia? Dar Ştiinţa e doar o cale de a descrie lumea. O altă cale de a o descrie ar fi să spui: unde-am fi cu toţii fără Dragoste?

Dragul de Adam Unu, se gândeşte Toby. Probabil că e mort. Şi Zeb – mort şi el, în ciuda speranţelor ei deşarte. Deşi s-ar putea să nu fie aşa; dacă eu sunt vie – ba mai mult, dacă Ren e vie –, atunci oricine altcineva poate fi în viaţă.

N-a mai încercat să asculte la radioul ei cu dinam de mai multe luni, pentru că o deprima atât de tare tăcerea! Dar numai pentru că n-a auzit pe nimeni nu înseamnă că nu mai e nimeni pe-acolo. Iar ăsta fusese unul dintre argumentele ipotetice ale lui Adam Unu pentru existenţa lui Dumnezeu.

Toby îi spală lui Ren piciorul infectat şi îi mai pune miere deasupra. Ren mănâncă ceva şi bea câteva înghiţituri. Şi mai mult elixir de ciuperci, şi mai multă Salcie. După ce scotoceşte îndelung, Toby descoperă trusa de prim ajutor a Salonului; ieşi un tub cu unguent antibiotic, dar a expirat. Nu-i niciun termometru. Cine a comandat porcăria asta? se gândeşte ea. A, da, eu am fost.

Oricum, viermii sunt mai buni.

După-amiază, scoate viermii din borcanul cu capac şi-i clăteşte cu apă călduţă. Apoi îi pune pe un bandaj din trusa de prim ajutor, mai pune un strat de tifon deasupra şi fixează viermii astfel înfăşuraţi deasupra rănii. Nu le va lua mult viermilor să roadă bandajul: ştiu ei ce le place.

— O să te gâdile, îi spune ea lui Ren. Dar au să-ţi facă bine. Încearcă să nu-ţi mişti piciorul.

— Ce sunt? întreabă Ren.

— Îţi sunt prieteni, răspunde Toby. Dar nu trebuie să te uiţi.

Impulsul ucigaş pe care l-a avut noaptea trecută a

dispărut: n-are să-i târască lui Ren cadavru! afară, pe pajişte, s-o dea la porci şi la vulturi. Acum ar vrea s-o facă bine, să aibă grijă de ea, pentru că ce altceva decât un miracol să fi fost faptul că Ren era aici? Că trecuse prin Potopul Uscat şi nu se alesese decât cu câteva răni? Sau cu ceva mai multe… Chiar şi simplul fapt de-a avea pe încă cineva cu ea – chiar şi pe cineva slăbit, chiar şi pe cineva bolnav, care doarme în cea mai mare parte a timpului – era de ajuns să facă Salonul să pară un cuib domestic tihnit mai degrabă decât o casă bântuită.

Eu fost fantoma, se gândeşte Toby.

— 66 TOBY. SFÂNTUL HENRI FABRE[81] SFÂNTA ANNA ATKINS[82], SFÂNTUL TIM FLANNERY[83], SFÂNTUL ICHIDA-SAN, SFÂNTUL DAVID SUZUKI[84] SFÂNTUL PETER MATTHIESSEN[85]

Anul douăzeci şi cinci

Viermii au nevoie de trei zile ca să cureţe rana. Toby îi supraveghează atent: dacă rămân fără ţesut mort, vor trece la carnea vie.

În cea de-a doua dimineaţă, lui Ren i-a trecut febra, însă Toby continuă cu picăturile din ciuperci, doar ca să fie sigură. Ren a început să mănânce mai mult acum. Toby o ajută să urce scările până la acoperiş şi o aşază pe banca din imilemn, în lumina zorilor. Viermii sunt fotofobi: lumina îi împinge în cele mai adânci cotloane ale rănii, acolo unde ar şi trebui să stea.

Nu e nicio mişcare pe pajişte. Nu se aude niciun

---

81 Entomolog francez (1823 – 1915), autor al unor foarte populare cărţi despre viaţa insectelor.

82 Botanistă şi fotografă britanică (1799 – 1871).

83 Ecologist, activist de mediu, biolog şi paleontolog australian (n. 1956).

84 Cadru universitar canadian şi activist de mediu (n. 1936).

85 Scriitor, naturalist şi agent CIA american (1927 – 2014).

sunet dinspre pădure.

Toby încearcă s-o întrebe pe Ren pe unde a fost de când a început Potopul şi cum de-a scăpat, şi cum a ajuns aici, şi de ce era îmbrăcată în costumul ăla cu pene albastre; dar nu încearcă decât o singură dată, pentru că Ren începe să plângă. Nu spune decât atât:

— Am pierdut-o pe Amanda!

— Nu-i nimic, zice Toby. O găsim noi.

În cea de-a patra dimineaţă, Toby înlătură plasturele cu viermi: rana e curată şi se vindecă.

— Acum trebuie să-ţi facem muşchii să fie din nou în formă, îi spune ea lui Ren.

Ren începe să meargă pe coridoare, să urce şi să coboare scările. S-a mai îngrăşat puţin: Toby o hrăneşte cu ultimele borcane de Tratament facial cu bezea de lămâie, care are o grămadă de zahăr şi nu conţine, din câte ştie Toby, nimic toxic. Îi arată lui Ren câteva figuri învăţate la cursurile de Limitare a Masacrului Urban – *satsuma*, *unagi*. Concentrat ca un Fruct, sinuos ca un Ţipar. Ea însăşi trebuie să se obişnuiască din nou cu ele, şi-a cam ieşit din mână.

După câteva zile Ren îi spune povestea – sau o mică parte din povestea ei. O alcătuieşte din mici ghemotoace de cuvinte, punctate cu pauze lungi de privit fix în gol. Povesteşte despre cum a fost încuiată la Solzi, cum Amanda a venit tocmai din deşertul Wisconsin şi a descoperit codul de la uşă. Apoi Shackie, şi Croze, şi Oates au apărut din senin, ca prin minune, iar ea a fost atât de fericită – scăpaseră pentru că erau la Painball când izbucnise molima. Însă după aceea trei indivizi îngrozitori din Echipa Aurie de la Painball au venit la Solzi, iar ea, Amanda şi băieţii au fugit. Ea le-a spus c-ar trebui să meargă la AnooYoo pentru că Toby ar mai putea fi acolo, şi aproape c-au ajuns – înaintau printre copaci, şi deodată s-a întunecat totul. Mai mult de-atât nu mai ştie.

— Cum arătau? întreabă Toby. Aveau vreun…

Vrea să spună „semn particular”, dar Ren scutură din cap, în semn că subiectul ăsta e încheiat.

— Trebuie s-o găsesc pe Amanda, spune ea, cu faţa scăldată în lacrimi. Chiar trebuie. O s-o omoare.

— Uite, suflă-ţi nasul, spune Toby, întinzându-i un prosop roz. Amanda e foarte deşteaptă.

E mai bine să vorbească ca şi cum Amanda ar mai fi încă în viaţă.

— E foarte inventivă. O să se descurce ea.

Era cât pe-aci să spună că femeile au devenit o marfă rară, aşa că Amanda va fi cu siguranţă păstrată şi folosită cu zgârcenie, dar se răzgândeşte şi renunţă.

— Nu înţelegi, zice Ren, plângând mai tare. Sunt trei bărbaţi, au fost la Painball – nu prea mai au nimic omenesc în ei. Trebuie s-o găsesc.

— O s-o căutăm, zice Toby, ca s-o liniştească. Dar nu ştim unde au… unde s-a dus.

— Tu unde te-ai duce, dacă ai fi în locul lor? o întreabă Ren.

— Poate spre est, zice Toby. Spre mare, unde ar putea să pescuiască.

— Am putea merge şi noi acolo.

— Când o să-ţi revii ca lumea, răspunde Toby.

Oricum vor trebui să plece în altă parte: rezervele de hrană se împuţinează cu repeziciune.

— Mi-am revenit suficient, spune Ren.

Toby cercetează grădina şi mai scoate din pământ o ceapă rătăcită. Dezgroapă trei rădăcini de brusture de la capătul unde începe pajiştea şi nişte cinstea-fetei[86] – cu rădăcinile ei fusiforme şi albe, din care se trag morcovii.

— Crezi că ai putea mânca un iepure? o întreabă pe Ren. Dacă l-aş toca foarte mărunt şi l-aş face supă?

---

86 Daucus carata, morcovul sălbatic, cunoscut și sub numele de „cinstea-femeilor" și „rușinea-fetei".

— Cred că da, zice Ren. O să încerc.

Toby e şi ea pe punctul să devină o carnivoră în toată puterea cuvântului. Un motiv de îngrijorare ar mai putea fi zgomotul pe care-l face arma, dar indivizii de la Painball, dacă mai pândesc încă prin pădure, ştiu deja că are o armă. Nu strică să le mai aducă aminte.

Pe lângă piscină apar destul de des iepuri verzi. Toby trage într-unul din ei de pe acoperiş, dar nu pare să-l fi nimerit. Oare conştiinţa să fie cea care o face să greşească ţinta? Poate că-i trebuie o ţintă mai mare, o căprioară sau un câine. În ultima vreme n-a mai văzut porcii, şi nici vreuna dintre oi. Tocmai când era pregătită să le mănânce, dispăruseră.

Descoperă rucsacurile pe un raft din spălătorie. N-a mai coborât aici de când s-au oprit pompele, iar aerul e îmbâcsit de mucegai. Din fericire, rucsacurile nu sunt făcute din bumbac, ci dintr-un material sintetic impenetrabil. Le duce sus, pe acoperiş, le şterge cu buretele şi le lasă să se usuce în arşiţa soarelui.

Aşază proviziile care i-au mai rămas pe blatul de la bucătărie. Nu căra atât de multă greutate încât să arzi mai multe calorii decât mănânci, zice vocea lui Zeb. Uneltele sunt mult mai importante decât hrana. Cea mai bună unealtă de care dispui e creierul tău.

Puşca, bineînţeles. Muniţia. O lopăţică, cu care să sape după rădăcini. Chibrituri. Brichetă pentru grătar, care nu va dura mult, dar ar putea fi şi ea utilă. Briceag cu foarfecă şi pensetă. Frânghie. Două folii de plastic, bune pe timp de ploaie. Lanternă cu dinam. Bandaje de tifon. Bandă adezivă. Borcane cu capac ermetic. Saci de pânză pentru adunat plante sălbatice comestibile. Oală pentru gătit. Fierbătorul Kelly. Hârtie igienică – un articol de lux, dar nu poate rezista tentaţiei. Două sucuri Zizzy Froot de mărime medie, cu aromă de zmeură, dintr-un minibar al Salonului: hrană nesănătoasă, dar hrană, de vreme ce are

calorii. Sticlele pot fi folosite mai târziu, pentru apă.

Linguri, din metal – două; pahare, din plastic – două. Crema de protecţie solară care i-a mai rămas. Ultimul spray cu insecticid SuperD. Binoclu: greu, dar necesar. Coada mopului. Zahăr. Sare. Ultimele rezerve de miere. Ultimele batoane Joltbar. Ultimele cuburi de soia.

Siropul de Opiu. Ciupercile uscate. Buretele viperei.

Cu o zi înainte de plecare, îşi taie părul scurt. E ciumpăvit – îi aminteşte de Ioana d'Arc într-o zi proastă –, dar nu vrea să aibă pe cap un mâner la purtător, de care să poată fi apucată cu uşurinţă ca să-i fie tăiat gâtui. O tunde şi pe Ren. Aşa o să le fie mai răcoare, îi spune ea.

— Ar trebui să îngropăm părul, zice Ren.

Din cine ştie ce motiv, pe care Toby nu-l poate desluşi, nu vrea să-l mai aibă în faţa ochilor.

— Ce-ar fi să-l punem pe acoperiş? spune Toby. În felul ăsta, păsările îşi pot face cuib din el.

N-are de gând să facă risipă de calorii săpând un loc de îngropăciune pentru păr.

— A, bine, zice Ren.

Ideea asta pare să-i facă plăcere.

67

TOBY. SFÂNTUL CHICO MENDES[87], MARTIR Anul Douăzeci şi cinci

Părăsesc Salonul chiar înainte să se crape de ziuă. Sunt îmbrăcate în treninguri roz de bumbac, cu pantaloni largi şi tricouri care au imprimate pe piept buzele rujate şi ochiul care clipeşte conspirativ. Tenişi roz de pânză, de felul celor purtaţi de cliente când săreau coarda sau când se antrenau cu greutăţi. Pălării roz cu boruri largi. Mirosul de SuperD şi de cremă SolarNix râncedă. În rucsacuri au

87 Francisco Alves Mendes Fiho, mai cunoscut drept Chico Mendes, a fost un muncitor brazilian din industria cauciucului, lider de sindicat și ecologist care a luptat pentru conservarea pădurii amazoniene și pentru drepturile țăranilor brazilieni. A fost asasinat în 1988.

salopetele roz din cap până-n picioare, pentru momentele când soarele va fi prea puternic. Ce bine dacă n-ar fi totul atât de roz, se gândeşte Toby – ca la hainele de bebeluş sau ca la petrecerile pentru zilele de naştere ale fetiţelor. Nu e o culoare prea aventuroasă. Şi e o alegere teribil de proastă pentru camuflaj.

Ştie că situaţia e gravă, aşa cum spuneau la ştiri – sigur că e. Însă cu toate astea se simte veselă, aproape că-i vine să chicotească. De parcă ar fi un pic beată. De parcă n-ar face altceva decât să meargă la picnic. Trebuie să fie vorba de un val de adrenalină.

La orizont, cerul se luminează: ceaţa se ridică dintre copaci. Străluciri de rouă pe tufele de lumintrandafiri, reflectând nepământeana şi palida lumină a florilor. Adierea înmiresmată a pajiştii umede le înconjoară pretutindeni. Păsările încep să se agite şi să ciripească; vulturii de pe ramurile golaşe îşi întind aripile ca să şi le usuce. O pagretă vine în zbor către ele dinspre sud, pluteşte deasupra pajiştii, apoi se repede în jos, oprindu-se pe marginea plină de mâzgă verde a piscinei.

Toby îşi dă seama că e posibil să nu mai aibă niciodată în faţa ochilor imaginea asta. E uimitor cum se agaţă sufletul de tot ceea ce e familiar, văitându-se: „E al meu! E al meu!” I-a făcut plăcere şederea forţată la Salonul AnooYoo? Nu. Dar acum asta e casa ei: şi-a lăsat pielea descuamată peste tot. Un şoarece ar înţelege-o: e cuibul ei. Ad*io e* numele melodiei pe care-o cântă timpul, zicea mereu Adam Unu.

Nişte câini latră pe undeva. I-a auzit din când în când în ultimele luni, dar acum par să se audă mai de aproape. Nu-i prea place asta. Dacă n-a mai avut cine să-i hrănească, câinii care au mai rămas trebuie să se fi sălbăticit deja.

S-a urcat pe acoperiş înainte de plecare şi a cercetat cu privirea întinderea câmpurilor. Nu erau nici porci, nici

oi Mo’Hair, nici leomiei. Sau nu la vedere. Cât de puţine am reuşit să văd, se gândeşte. Pajiştea, aleea pentru maşini, piscina, grădina. Liziera pădurii. Ar vrea să evite să pătrundă acolo, printre copaci. Natura poate fi înfiorător de stupidă, zicea mereu Zeb, dar e mai deşteaptă ca tine.

Uite, zice ea în gând către pădurea cu porcii şi leomieii ei ascunşi. Şi cu indivizii de la Painball, din câte ştie. Nu-mi testaţi limitele. Oi fi eu roz, dar am puşcă. Şi gloanţe. Cu bătaie mai lungă ca un atomizor. Aşa că feriţi-vă din calea mea, jigodiilor.

Curtea Salonului şi perimetrul împădurit al acestuia sunt separate de Parcul Tradiţiei, care le înconjoară, de un gard din plasă de sârmă deasupra căruia e pusă sârmă ghimpată electrificată, deşi partea electrică nu mai are cum să fie funcţională acum. Patru intrări: la est, la vest, la nord şi la sud, cu alei şerpuite pentru maşini, care fac legătura între ele. Toby are de gând să-şi petreacă noaptea în clădirea de la intrarea de est. Ren n-ar avea mult de mers pe jos până acolo: încă nu e destul de întremată ca să facă marşuri eroice. A doua zi de dimineaţă ar putea porni încet, încet spre mare.

Ren tot mai crede că au s-o găsească pe Amanda. Au s-o găsească, iar Toby îi va împuşca pe indivizii de la Painball cu arma ei, apoi Shackleton, şi Crozier, şi Oates îşi vor face din nou apariţia din cine ştie ce loc în care au stat ascunşi. Ren n-a scăpat încă de simptomele bolii ei. Vrea ca Toby să repare şi să vindece totul, ca şi cum ea însăşi încă ar mai fi un copil, ca şi cum Toby ar mai fi Eva Şase, cu puteri magice de adult.

Trec pe lângă dubiţa roz, avariată într-un accident, apoi, după o curbă a drumului, pe lângă alte două vehicule – o maşină cu baterie solară şi una de mărimea unui jeep, care pare să consume petrocarbon cu nemiluita. Judecând după rămăşiţele înnegrite, amândouă trebuie să fi ars. Pe

lângă mirosul de ars mai e şi un iz dulceag, ca de rugină.

— Nu te uita înăuntru, îi spune Toby lui Ren când trec pe lângă maşini.

— Nu-i nimic, zice Ren. Am văzut o grămadă de lucruri dintr-astea în cartierele plebeilor, când am plecat de la Solzi şi-am venit încoace.

Ceva mai încolo e un câine – un prepelicar, mort de curând. A fost sfâşiat de ceva; e un amalgam de maţe, o vânzoleală de muşte, dar încă n-au apărut vulturii. Oricare o fi fost prădătorul, sigur se va întoarce la animalul pe care l-a ucis: ei nu lasă să se irosească nimic. Toby cercetează cu privirea tufişurile de lângă drum: aproape că auzi cum cresc lujerii, ridicând un zid prin care să nu mai poţi pătrunde cu privirea. Ce de iarbă *kudzu*!

— Ar trebui să mergem mai repede, zice ea.

Dar Ren nu poate grăbi pasul. E obosită, rucsacul ei e prea greu.

— Cred că mi se face o băşică la picior, îi spune.

Se opresc sub un copac ca să bea Zizzy Froot. Toby nu poate scăpa de senzaţia că printre crengi pândeşte ceva, aşteptând să sară la ele. Oare leomieii pot să se caţăre? Se străduieşte să o ia mai încet, să respire mai adânc, să nu se grăbească.

— Hai să-ţi vedem băşica, îi spune ea lui Ren.

Încă nu-i o băşică. Sfâşie o bucată din salopeta ei şi-o înfăşoară în jurul piciorului lui Ren. Soarele arată că-i ora zece. Îşi pun salopetele, iar Toby mânjeşte feţele amândurora cu şi mai mult SolarNix, apoi dă iarăşi cu nişte SuperD.

Ren începe să şchioapete înainte să ajungă la a doua cotitură a drumului.

— O s-o tăiem peste pajişte, zice Toby. E mai scurt aşa.

SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE

SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE ANUL

DOUĂZECI ŞI CINCI Despre darurile Sfintei Rachel şi despre LIBERTATEA SPIRITULUI. EXPUNERE DE ADAM UNU

Dragi Prieteni, dragi Creaturi înrudite, dragi Semeni Muritori.

Ce motiv de bucurie e această lume cu o nouă înfăţişare, în care ne găsim acum! Adevărat, ieşi o oarecare… să n-o numim dezamăgire. Resturile lăsate de Potopul Uscat, asemenea oricăror resturi lăsate de un potop care se retrage, nu sunt prea plăcute vederii. Va trece un timp până când va apărea Edenul după care tânjim de-atâta vreme, Prieteni.

Dar cât de privilegiaţi suntem să asistăm la aceste prime momente nepreţuite ale Renaşterii! Cât de curat e aerul acum, că poluarea produsă de om a încetat! Acest aer proaspăt curăţat e pentru plămânii noştri la fel cum este pentru plămânii Păsărilor aerul de sus, dintre nori. Cât de uşoare, de diafane trebuie să se simtă când se avântă în zbor deasupra copacilor! De-a lungul veacurilor, păsările au fost asociate cu libertatea Spiritului, în contrast cu povara Materiei. Oare nu simbolizează Porumbelul îndurarea, a toate iertătoare şi a toate răbdătoare?

E în spiritul acestui Spirit al îndurării să-i primim cu braţele deschise pe trei semeni Muritori care să ne însoţească în călătoria noastră – Melinda, Darren şi Quill.

Ei au scăpat ca prin minune de Potopul Uscat, fiind sechestraţi în mod providenţial: Melinda pe vârful unui deal, într-un centru pentru practicat yoga şi pentru slăbit, Darren într-o aripă a unui spital aflată în carantină, iar Quill într-un loc de încarcerare solitară. Ne bucurăm că aceşti trei oameni par să nu fi fost expuşi la contaminarea virală. Deşi nu sunt de aceeaşi Credinţă cu noi – sau nu sunt încă, în cazul lui Quill şi-al Melindei –, ei sunt Creaturi înrudite; suntem bucuroşi să-i ajutăm în aceste momente

de cumpănă prin care trecem cu toţii.

Suntem, de asemenea, recunoscători pentru această locuinţă temporară care, deşi e o fostă franciză Happicuppa, ne-a adăpostit de soarele arzător şi de furtuna pedepsitoare. Mulţumită calităţilor lui Stuart – şi în special mulţumită priceperii sale de a mânui dalta – am putut intra în depozit, putând astfel să avem acces la mai multe produse Happicuppa: substitutul de lapte praf. siropul cu aromă de vanilie, amestecul pentru *moccachino* şi pacheţelele de zahăr, atât nerafinat, cât şi alb. Cunoaşteţi cu toţii părerea mea despre produsele zaharoase rafinate, dar sunt momente în care regulile nu mai trebuie respectate cu atâta stricteţe. Mulţumiri Nualei, neobosita noastră Eva Nouă, pentru îndemânarea cu care ne-a preparat rapid o băutură întăritoare cu care să ne înviorăm.

Nu putem uita, în această zi, de contradicţia directă dintre Spiritul Sfintei Rachel şi Corporaţia Happicuppa. Produsele sale pe bază de cafea crescută neecologic, stropită cu pesticide şi care a dus la distrugerea habitatului pădurii tropicale reprezentau, pentru Creaturile înaripate ale Domnului, cea mai mare ameninţare a vremurilor noastre, la fel cum DDT-ul a fost cea mai mare ameninţare pentru ele în vremea Sfintei Rachel Carson[88]. Opţiunea unora dintre foştii noştri membri mai radicali de a se alătura campaniei militante împotriva Happicuppa a fost în Spiritul Sfintei Rachel. Alte grupări au protestat faţă de felul în care Corporaţia îşi trata lucrătorii indigeni, dar aceşti Grădinari au protestat împotriva politicilor sale care afectau Păsările. Deşi nu le

---

88 1 Biolog marin şi militant ecologist din SUA (1907 – 1964) care a reuşit să determine o revizuire a politicii naţionale referitoare la pesticide, în ciuda opoziţiei companiilor care produceau astfel de substanţe. Printre consecinţe s-a numărat interzicerea DDT-ului.

putem scuza metodele violente, le aprobăm scopurile.

Sfânta Rachel şi-a dedicat viaţa înaripatelor, spre binele întregii Planete – pentru că dacă Păsările se îmbolnăveau şi mureau, nu indica asta o tot mai gravă boală a Vieţii înseşi? Imaginaţi-vă tristeţea lui Dumnezeu când asista la suferinţele celor mai alese şi mai muzicale Creaturi înaripate!

Sfânta Rachel a fost atacată de corporaţiile din industria chimică a vremii sale şi a fost ridiculizată şi arătată cu degetul pentru adevărurile pe care le-a spus, dar până la urmă campania ei a fost încununată cu succes. Din nefericire, campania anti-Happicuppa nu s-a bucurat de un succes similar, dar această problemă a fost rezolvată acum de o putere superioară: Happicuppa n-a supravieţuit Potopului Uscat. Aşa după cum ni se spune în Cuvântul lui Dumnezeu către Oameni, în Isaia 34: „În casele lui împărăteşti vor creşte spinii, în cetăţuile lui mărăcini şi urzici. Acolo va fi locuinţa şacalilor şi vizuina struţilor. Fiarele din pustie se vor întâlni acolo cu câinii sălbatici, şi ţapii păroşi se vor chema unii pe alţii. Acolo îşi va avea locuinţa năluca nopţii şi îşi va găsi un loc de odihnă. Acolo îşi va face cuibul şarpele de noapte, îşi va pune ouăle, le va cloci şi îşi va strânge puii la umbra lui; acolo se vor strânge toţi ulii: fiecare la tovarăşul lui”[89].

Şi-aşa s-a ajuns aici. Probabil că şi-acum, Prieteni, pădurea tropicală se regenerează!

Să cântăm.

CÂND DOMNUL ARIPI DE LUMINĂ-ŞI VA ÎNTINDE

Când Domnul aripi de lumină-şi va întinde Albastrul cerurilor părăsind.

---

89 Vechiul Testament, Isaia 34:13-15 (fragmentul reprodus în limba română este preluată din Biblia protestantă, traducerea de aici fiind mai aproape de varianta în limba engleză decât cea din Biblia ortodoxă).

Va apărea în chip de porumbel Imaculat şi strălucind.
Apoi un Corb va-ntruchipa
Ca astfel să ne-nveţe
Că-n orice pasăre creată
Există frumuseţe.
Pe ape va pluti cu lebăda.
Cu vulturii şi bufniţele seara.
Cântând amurgul zilei cu peruşii,
Scăldându-se cu păsărea de apă.
Pe urmă se va face Vultur –
Pasărea sfântă din trecut.
Care mănâncă putregai şi moarte la Viaţa să o ia de la-nceput.
Sub aripile sale noi vom fi
Adăpostiţi de păsărari temuţi;
Căci Ochiul Său atent va urmări şi Vrabia, şi Vulturii căzuţi.
Iar toţi aceia care-n van Sânge de păsări risipesc
A Şaptea Sfântă Zi de Pace în acest fel batjocoresc.
Din *Culegerea de Imnuri. Nescrise a Grădinarilor Domnului*

68

REN. SFÂNTUL CHICO MENDES, MARTIR Anul Douăzeci şi cinci

Înaintăm pe pajiştea sclipitoare. Se aude un bâzâit ca de la o mie de vibratoare minuscule; fluturi uriaşi de culoare roz plutesc peste tot. Mirosul trifoiului e foarte puternic. Toby pipăie pământul din faţa ei cu coada mopului. Încerc să am grijă pe undecalc, dar pământul e denivelat şi mă împiedic de ceva, iar când mă uit în jos văd că e o gheată. Gândacii fug care-ncotro.

Mai în faţă sunt nişte animale. Nu erau acolo acum un minut. Mă întreb dacă au stat întinse în iarbă şi-apoi s-au ridicat. Mă dau înapoi, dar Toby îmi zice:

— Nu-i nimic, sunt doar oi Mo’Hair.

N-am mai văzut până acum una de-adevăratelea, doar online. Stau acolo şi se uită la noi, mişcându-şi fălcile dintr-o parte într-alta.

— M-ar lăsa să pun mâna pe ele? întreb eu.

Sunt albastre, şi roz, şi argintii, şi purpurii; arată ca nişte bomboane sau ca nişte nori într-o zi cu soare. Aşa de vesele şi de liniştite.

— Mă îndoiesc, spune Toby. Hai! Să mergem!

Oile Mo'Hair se uită la noi. Când ajungem mai aproape de ele, se adună laolaltă şi se îndepărtează încet.

La început, Toby spune că mergem la poarta estică. Apoi, după ce înaintăm o vreme pe drumul pavat, zice că e mai departe decât şi-a închipuit. Începe să mă ia cu ameţeală din cauză că e atât de cald, mai ales cu salopeta pe mine, aşa că Toby spune că o să mergem spre copacii de la celălalt capăt al pajiştii, pentru că acolo o să fie mai răcoare. Nu-mi plac copacii, e aşa de întuneric acolo, dar ştiu că nu putem rămâne pe pajişte.

Pe sub copaci e mai multă umbră, dar nu e mai răcoare. E umezeală şi nu se simte nicio adiere, iar aerul e mai dens, de parcă ar fi condensat mai mult aer în el decât în aerul obişnuit. Dar cel puţin am scăpat de soare, aşa că ne scoatem salopetele şi mergem înainte pe potecă. Se simte mirosul acelaputernic de lemn putred, izul de ciuperci pe care mi-l amintesc de la Grădinari, când mergeam în Parc de Ziua Sfântului Euell. Lăstarii s-au întins peste pietriş, dar o mulţime de ramuri sunt rupte şi călcate în picioare, iar Toby spune c-a mai venit cineva pe aici; însă nu azi, pentru că frunzele au apucat să se ofilească.

Ceva mai încolo, în aer se agită nişte ciori.

Ajungem la un pârâu cu un podeţ. Apa susură peste pietre şi pot săzăresc peştişorii din ea. Pe malul celălalt se văd semne că pământul a fost săpat. Toby stă nemişcată; îşi întoarce capul ca să asculte. Apoi trece podul şi se uită

la groapa care a fost săpată.

— Grădinari, zice ea. Sau un om deştept…

Grădinarii te învăţau să nu bei niciodată direct dintr-un pârâu, mai ales dacă se afla în apropierea unui oraş: trebuie să faci o groapă alături, pentru ca apa să se filtreze măcar puţin. Toby are o sticlă goală, cea din care am băut. O umple din groapa cu apă, astfel încât să curgă înăuntru doar apa de la suprafaţă: nu vrea să aibă viermi morţi în ea.

Mai în faţă, într-un mic luminiş, e un petic de pământ cu ciuperci. Toby zice că sunt bureţi ţepoşi – *Hydrum repandum* – şi că erau un soi de toamnă, de pe vremea când încă mai aveam toamnă. Le culegem şi Toby le pune într-unul din săculeţii de pânză pe care i-aadus cu ea, apoi atârnă săculeţul de rucsac, ca să nu se strivească ciupercile. Pe urmă mergem mai departe.

Îi simţim mirosul înainte să-l vedem.

— Să nu ţipi, zice Toby.

De-asta croncăne ciorile.

— O, nu! şoptesc eu.

E Oates. E spânzurat de un copac şi se învârte încet. Frânghia îi e trecută pe sub braţe şi înnodată la spate. Nu mai are haine pe el, în afară de pantofi şi de şosete. Asta înrăutăţeşte lucrurile, pentru că aşa aduce şi mai puţin cu o statuie. Are capul dat prea mult pe spate, pentru că i-au tăiat gâtul; ciorile îi planează deasupra capului, căutând locuri pe care să se aşeze. Tot părul lui blond e încâlcit. La spate are o rană deschisă, ca a cadavrelor care erau aruncate pe terenuri virane după ce le luau rinichii. Numai că rinichii ăştia n-au fost luaţi pentru transplant.

— Cineva are un cuţit foarte ascuţit, zice Toby.

Încep să plâng.

— L-au ucis pe micul Oatie, spun eu. Mi-e rău.

Mă ghemuiesc la pământ. În clipa asta nu-mi mai pasă dacă mor aici: nu vreau să trăiesc într-o lume în care

i-au făcut aşa ceva lui Oates. E atât de nedrept! Trag mult aer în piept printre hohote, plângând atât de tare că mi se împăienjenesc ochii.

Toby mă apucă de umeri, mă ridică şi mă scutură.

— Opreşte-te, zice ea. N-avem timp de aşa ceva. Hai să mergem.

Mă împinge înaintea ei pe potecă.

— N-am putea măcar să-l dăm jos? reuşesc eu să îngaim. Şi să-l îngropăm?

— O s-o facem mai târziu, răspunde Toby. Dar el nu mai e în acest trup. Acum e Spirit. Şşşt, nu-i nimic.

Se opreşte, mă ia în braţe şi mă leagănă dintr-o parte într-alta, apoi mă împinge iarăşi încet înainte. Trebuie să ajungem la poartă înaintea furtunii de după-amiază, zice ea, iar norii se adună cu repeziciune din sud şi din vest.

69

TOBY. SFÂNTUL CHICO MENDES, MARTIR Anul Douăzeci şi cinci

Toby se simte de parcă ar fi fost bătută – a fost groaznic, a fost înfiorător –, dar nu-i poate arăta lui Ren ce simte. Grădinarii ar fi încurajat exteriorizarea durerii – în anumite limite – ca parte a procesului de vindecare, dar nu e loc pentru aşa ceva, nu în momentul ăsta. Norii de furtună sunt verzi-gălbui, fulgerele sunt feroce: bănuieşte că va izbucni un uragan.

— Grăbeşte-te, dacă nu vrei să fim luate pe sus, îi spune lui Ren.

Pe ultimii cincizeci de metri se ţin de mână şi aleargă, cu capetele în jos, împotriva vântului.

Clădirea de la poartă e în stil Tex-Mex retro, cu linii rotunjite şi celule solare de culoare roz, care imită ţiglele din ceramică: nu-i mai lipseşte doar o turlă ca de biserică şi nişte clopote. Iarba *kudzu* a început deja să i se caţăre pe pereţi. Poarta din fier forjat stă deschisă. În grădina ornamentală, cu inelul ei de pietre văruite în alb – BUN

VENIT LA ANOOYOO, scris cu petunii, năpădite însă acum de graşiţă şi de susai –, pământul e scormonit. Porcii, cel mai probabil.

— Uite nişte picioare, zice Ren. Acolo, lângă poartă.

Îi clănţăne dinţii. E încă în stare de şoc.

— Picioare? întreabă Toby.

Se simte şocată şi agresată: peste câte cadavre ciopârţite trebuie să mai dea într-o singură zi? Se duce la poartă să se uite. Picioarele nu sunt ale unui om, sunt picioare de oi Mo'Hair – toate cele patru picioare, dar doar păgule de jos, cele subţiri. Încă mai au puţin păr pe ele, de un violet pal. Mai ieşi un cap, însă nu unul de oaie Mo'Hair: e capul unui leomiel, cu blana aurie murdară, cu găvanele ochilor goale şi pline de cruste. Nici limbă nu mai are. Limba de leomiel, cândva un preparat gourmet scump servit la Rarity.

Toby se întoarce la Ren, care tremură, cu mâinile duse la gură.

— Sunt oi Mo'Hair, spune ea. O să le fac supă. Cu ciupercile aleanoase pe care le avem.

— O, nu pot să mănânc nimic, zice Ren pe un ton jalnic. Era doar… era doar un băiat. Îl duceam în braţe, adaugă ea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. De ce-au făcut a ceva?

— Trebuie să mănânci, zice Toby. Eşti datoare s-o faci.

De ce ai fi datoare? se întreabă ea. Trupul tău e un dar de la Dumnezeu şi trebuie să preţuieşti acest dar, zicea Adam Unu. Însă în momentul ăsta n-are asemenea convingeri.

Uşa clădirii de la intrare e deschisă. Priveşte pe fereastră spre zona recepţiei – nu e nimeni – şi-o împinge pe Ren înăuntru: furtuna se apropie cu repeziciune. Apasă un întrerupător: nu e curent. Se vede obişnuita fereastră antiglonţ de la ghişeu! de primire a vizitatorilor, un scaner

pentru acte cu un aer indiferent, scanerele pentru amprente şi camerele pentru scanarea irisului. Ai fi stat acolo, ştiind că ai cinci atomizoare fixate pe perete şi îndreptate spre spatele tău, controlate din camera interioară unde îşi făceau veacul paznicii.

Prin fereastra de la ghişeu luminează cu lanterna întunericul din spaţiul acela închis. Birouri, fişete, gunoi. Într-un colţ, o siluetă: suficient de mare ca să fie un om. Un om mort, un om adormit sau – în cel mai rău caz – un om care le-a auzit venind şi care se preface că e un sac de gunoi. Pe urmă, de îndată ce lăsau garda jos, s-ar fi furişat, şi-ar fi arătat colţii, le-ar fi ciopârţit şi le-ar fi sfâşiat.

Uşa către camera interioară e întredeschisă; Toby adulmecă aerul. Mucegai, desigur. Şi mai ce? Excremente. Carne putredă. Şi alte izuri otrăvitoare. Şi-ar dori să aibă nasul unui câine, ca să poată distinge fiecare miros în parte.

Trage de uşă şi-o închide. Apoi merge afară, în ciuda ploii şi-a vântului, şi smulge cea mai mare piatră din bordura grădinii ornamentale de flori. Nu-i destul ca să oprească un om puternic, dar l-ar putea încetini pe unul mai slab sau bolnav. N-are chef să-i sară în spate un ghem carnivor de zdrenţe.

— De ce faci asta? întreabă Ren.

— Pentru orice eventualitate, zice Toby.

Nu-i dă mai multe detalii. Ren şi-aşa de-abia se mai ţine pe picioare: încă o oroare, şi s-ar prăbuşi.

Furtuna loveşte cu toată puterea. Bezna din ce în ce mai groasă urlă împrejurul lor; un tunet cavernos despică aerul. În lumina fulgerului, chipul lui Ren apare şi dispare: are ochii închişi, iar gura – un „O” îngrozit. Se agaţă de braţul lui Toby de parcă ar fi pe punctul să se prăvălească de pe o stâncă.

Pare să se scurgă o veşnicie până când tunetul se îndepărtează greoi. Toby merge afară să se uite mai bine la

picioarele oilor Mo’Hair. Simte furnicături pe piele: picioarele acelea n-au mers până acolo de unele singure şi n-au apucat încă să se strice. Nu se vede niciun semn că a fost făcut focul: oricine ar fi fost cel care a ucis animalul, n-a gătit restul aici. Observă urmele de tăieturi: domnul Cuţit Ascuţit a trecut pe-aici. Oare cât de aproape o fi?

Se uită în ambele sensuri ale drumului care-i acum presărat cu frunze rupte. Nicio mişcare. A ieşit din nou soarele. Au început să se ridice aburi. În depărtare, nişte ciori.

Îşi foloseşte propriul cuţit ca să jupoaie aproape toată pieleaplină de păr de pe unul dintre picioarele oii Mo’Hair. Dacă ar avea un satâr mare, l-ar putea tăia în bucăţi suficient de mici cât să-i încapă în oală. În cele din urmă aşază un capăt al osului pe treapta care duce la clădire şi pe celălalt îl propteşte de pavaj, apoi îl izbeşte cu o piatră. Acum trebuie să mai facă focul. Ar putea să scotocească multă vreme printre copaci după lemne uscate şi să se întoarcă tot cu mâna goală.

— Trebuie să intru pe uşa aia, îi spune ea lui Ren.

— De ce? întreabă cu voce slabă Ren, care s-a ghemuit în camera goală de la intrare.

— Sunt acolo lucruri pe care le putem arde, zice Toby. Ca să facem un foc. Şi-acum, fii atentă. S-ar putea să fie un om aici, înăuntru.

— Unul mort?

— Nu ştiu, răspunde Toby.

— Nu mai vreau morţi, zice Ren neliniştită.

S-ar putea să nu prea ai de ales în privinţa asta, se gândeşte Toby.

— Uite puşca, îi spune ea. Ăsta-i trăgaciul. Să nu te mişti de-aici. Oricine ar ieşi pe uşa aia în afară de mine, tragi. Nu mă nimeri pe mine din greşeală. Bine?

I SIS

Dacă ei îi vin de înăuntru, măcar Ren va avea o mă.

— Bine, zice Ren şi apucă stângaci arma. Dar nu-mi place.

E o nebunie, se gândeşte Toby. E aşa de încordată, c-ar fi în stare să mă împuşte pe la spate dacă strănut. Dar dacă nu mă uit prin camera aia, s-ar putea să nu mai apucăm să dormim şi mâine dimineaţă să ne pomenim cu gâtul tăiat. Şi să n-avem foc.

Intră având la ea lanterna şi coada mopului. Podeaua e plină de hârtii împrăştiate şi de cioburile unor lămpi. Sticla spartă îi scârţâie sub tălpi. Mirosul e acum mai puternic. Bâzâie muştele. I se ridică părul de pe braţe, iar sângele i se urcă la cap.

Mormanul de zdrenţe de pe podea e în mod sigur un om, acoperit cu un soi de pătură respingătoare. Acum vede creştetul unui cap chel, cu câteva smocuri de păr. Împunge pătura cu coada mopului, continuând să ţină lumina lanternei îndreptată spre mormanul acela. Un geamăt. Îl împunge din nou, mai tare: cârpele tresar uşor. Acum apar despicăturile ochilor, o gură, nişte buze pline de coji şi băşici.

— Să dea dracii! zice gura. Cine mama dracului eşti?

— Eşti bolnav? întreabă Toby.

— Jigodia aia m-a împuşcat, răspunde bărbatul, clipind în lumina lanternei. Stinge dracului chestia aia.

Nu pare să-i curgă sânge din nas, din gură sau din ochi: cu puţin noroc, s-ar putea să nu fie contaminat.

— Unde te-a împuşcat? întreabă Toby.

Trebuie să fie vorba de glonţul ei, de-atunci, de pe pajişte.

O mână se întinde pe dibuite: vene roşii şi albastre. Deşi e murdar, uscat şi împuţinat, cu ochii înfundaţi în cap de febră, e Blanco, fără nicio îndoială. Trebuia să ştie, să-l vadă mai de-aproape.

— În picior, zice el. Mi-a mers rău. Jigodiile m-au lăsat baltă aici.

— Erau doi? Aveau o femeie cu ei? întreabă Toby, folosind un ton neutru.

— Dă-mi nişte apă, zice Blanco.

E o sticlă goală în colţ, lângă capul lui. Două sticle, trei. Nişte coaste ronţăite – să fie ale oii violete?

— Cine mai e pe-afară? zice el cu glas hârâit, respirând cu greutate. Mai sunt muieri. Am auzit mai multe.

— Lasă-mă să-ţi văd piciorul, zice Toby. S-ar putea să te pot ajuta.

N-ar fi primul care să se prefacă doar că-i rănit.

— Sunt pe moarte, fir-ar al dracului! spune Blanco. Stinge lumina aia!

Toby vede mai multe continuări ale poveştii fremătând pe fruntea lui Blanco, ca duse de nişte valuri de mici încruntări. Oare ştie cine e ea? O să încerce să se repeadă la ea?

— Dă-ţi la o parte pătura, şi-o să-ţi dau nişte apă.

— Dă-o tu la o parte, zice cu glas hârâit Blanco.

— Nu, îi spune Toby. Dacă nu vrei să fii ajutat, te închid aici, şi gata!

— Încuietoarea e stricată, zice el. Căţea slăbănoagă! Dă-mi nişte apă!

Toby identifică şi celălalt miros: indiferent ce-o fi păţit, Blanco putrezeşte.

— Am un Zizzy Froot, îi spune ea. Ăsta o să-ţi placă mai mult.

Iese pe uşă cu spatele şi o închide în urma ei, dar nu înainte ca Ren să fi apucat să arunce o privire.

— El e, şopteşte ea. Al treilea, cel mai rău dintre ei!

— Respiră adânc, îi spune Toby. N-o săpăţeşti absolut nimic. Tu ai puşcă, el nu. Nu trebuie decât s-o ţii îndreptată spre uşa aia.

Îşi scormoneşte prin rucsac, găseşte sucul care i-a mai rămas şi bea un sfert din lichidul călduţ, dulceag şi

acidulat: „Nu face risipă” Apoi umple sticla cu Opiu şi adaugă o grămadă generoasă de praf de Amanita, ca să-i ajungă cu vârf şi-ndesat. Albul înger al Morţii, cel care îndeplineşte cele mai întunecate dorinţe. Dacă ai de ales între două lucruri rele, alege răul cel mai mic, ar fi spus Zeb.

Deschide uşa împingând-o cu coada mopului şi luminează înăuntru cu lanterna. E clar că Blanco se târăşte pe podea, cu dinţii rânjiţi de efort. Într-o mână are cuţitul: spera probabil să se apropie suficient de mult de ea cât s-o apuce de glezne când ar fi intrat. Ca să moară şi ea odată cu el sau ca s-o folosească drept monedă de schimb pentru a pune mâna pe Ren.

Câinii turbaţi muşcă. Ce e nou în asta?

— Aici erai, zice ea, rostogolind sticla spre el.

Cuţitul îi cade din mână cu un zgomot metalic atunci când se întinde să apuce sticla; îi desface dopul cu mâini tremurătoare şi bea cu lăcomie. Toby aşteaptă ca să se asigure că-l dă pe gât până la ultima picătură.

— Acum o să te simţi mai bine, îi spune ea cu blândeţe, apoi închide uşa.

— O să iasă de-acolo, zice Ren, pământie la faţă.

— Dacă iese, o să-l împuşcăm, răspunde Toby. I-am dat nişte analgezice ca să-l calmez.

Spune în gând vorbele de iertăciune şi dezlegare, la fel cum ar face-o şi pentru un gândac.

Aşteaptă ca Opiul să-şi facă efectul, apoi intră din nou în cameră. Blanco sforăie din greu: dacă nu-l termină Opiul, o s-o facă buretele-viperei. Toby ridică pătura: coapsa dreaptă îi e făcută praf – ţesătură putredă şi carne putredă, într-un amestec colcăitor. Trebuie să se abţină din răsputeri ca să nu vomite.

Pe urmă scotoceşte prin cameră după lucruri care ar putea fi puse pe foc, adunând tot ce poate – hârtie, resturile unui scaun rupt, un teanc de CD-uri. Mai e un

etaj, dar Blanco blochează uşa către ceea ce ar trebui să fie casa scării, iar ea nu e încă pregătită să se apropie atât de mult de el. Caută pe sub copaci după crengi uscate: dacă foloseşte bricheta pentru grătar, hârtiile şi CD-urile, în cele din urmă au să ia foc. Face supă de oase din piciorul oii Mo'Hair, adăugând ciupercile şi nişte graşiţă din stratul de flori; o mănâncă stând în fumul scos de foc, din cauza ţânţarilor.

Dorm pe acoperişul plat, folosindu-se de un copac ca să urce acolo. Toby trage sus şi rucsacurile, şi celelalte trei picioare ale oii Mo'Hair, ca să nu le fie furate în timpul nopţii. Acoperişul e acoperit cu pietriş şi mai e şi ud: se întind pe cele două folii de plastic. Stelele sunt mai mult decât strălucitoare; luna e invizibilă. Chiar înainte să adoarmă, se aude şoapta lui Ren:

— Dar dacă se trezeşte?

— N-o să se mai trezească niciodată, răspunde Toby.

— O… zice Ren cu un fir de voce.

Să fie în semn de admiraţie faţă de Toby, sau e doar copleşită de prezenţa morţii? N-ar fi trăit oricum, îşi spune Toby, nu cu un picior în halul ăla. Să încerci să-l tratezi ar fi însemnat să risipeşti viermii degeaba. Şi totuşi, tocmai a comis o crimă. Sau s-a arătat miloasă: cel puţin n-a murit de sete.

Nu te amăgi singură, iubire, zice vocea lui Zeb în capul ei. Erai pornită să te răzbuni.

— Fie ca sufletul lui să se ducă în pace, spune ea cu voce tare.

Cât suflet o fi având – porcul împuţit.

70

TOBY. SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE Anul Douăzeci şi cinci

Toby se trezeşte chiar înainte să se crape de ziuă. În depărtare e un leomiel, cu răgetul lui ciudat, tânguitor. Câini care latră. Îşi mişcă mâinile, apoi picioarele: e

ţeapănă ca o lespede din ciment. Umezeala ceţii o pătrunde până în măduva oaselor.

Şi iată că apare soarele, un trandafir fierbinte, ridicându-se dintre norii de culoarea piersicii. Frunzele copacilor de deasupra sunt acoperite cu mici picături sclipind în lumina rozalie, din ce în ce mai intensă. Toate par atât de proaspete, de parcă abia ar fi fost create: pietrele de pe acoperiş, copacii, leagănul crengilor împletite într-o ţesătură ca pânza de păianjen. Adormită, Ren pare luminoasă, ca şi cum ar fi poleită peste tot cu argint. Cu salopeta strânsă în jurul feţei ei ovale şi cu broboanele de apă pe care ceaţa i le-a lăsat pe genele lungi, e fragilă şi are un aer nepământean, de parcă ar fi făcută din zăpadă.

Când lumina cade direct pe ea, Ren deschide ochii.

— Of, fir-ar să fie, fir-ar să fie! zice ea. Am întârziat! Cât e ceasul?

— N-ai întârziat nicăieri, spune Toby şi, din cine ştie ce motiv, izbucnesc amândouă în râs.

Toby se uită prin binoclu. Spre est, unde vor merge ele, nu mişcă nimic, dar spre vest e un grup de porci, cea mai mare turmă de porci adunaţi la un loc pe care a văzut-o până acum – şase adulţi şi doi pui. Se înşiră de-a lungul drumului, ca nişte perle rotunde din carne într-un colier; stau cu râturile în jos, adulmecând de parcă ar lua urma.

Nouă ne iau urma, se gândeşte Toby. Poate că sunt aceiaşi porci: porcii plini de ranchiună, porcii care au tăcut o înmormântare. Se ridică în picioare, flutură puşca în aer şi strigă la ei:

— Plecaţi! Ştergeţi-o de-aici!

La început, nu fac decât să se holbeze la ea, dar când îşi lasă puşca în jos şi o aţinteşte spre ei, se întorc alene printre copaci.

— E aproape ca şi cum ar şti ce e o puşcă, spune Ren.

E mult mai calmă în dimineaţa asta. Mai puternică.

— A, păi ştiu, zice Toby.

Se dau jos din copac, iar Toby aprinde fierbătorul Kelly. Deşi nu pare să fie nimeni prin preajmă, nu vrea să rişte făcând un foc mai mare. E îngrijorată din cauza fumului – are să-i simtă cineva mirosul? Regula lui Zeb era următoarea: animalele se ţin departe de foc, oamenii sunt atraşi de el.

Când apa e fiartă, face ceaiul. Apoi mai opăreşte nişte graşiţă. Asta o să le încălzească suficient pentru cât au de mers dimineaţa. Mai târziu vor putea să mai mănânce nişte supă de oaie Mo'Hair, din cele trei picioare rămase.

Înainte să plece, Toby verifică încăperea de la poartă. Blanco e rece; miroase şi mai rău, dacă aşa ceva e posibil. Îl rostogoleşte pe pătură şi-l trage afară, pe pământul afânat din stratul de flori. Apoi îi găseşte pe podea cuţitul, în locul unde l-a scăpat. E ascuţit ca un brici şi-l foloseşte ca să-i taie partea din faţă a cămăşii. Burtă albicioasă ca de peşte, plină depăr. Dacă ar fi să meargă până la capăt, l-ar despica şi pe el – vulturii i-ar mulţ-ni –, dar îşi aminteşte de revărsarea greţoasă de măruntaie de la porcul mort. Porcii o să aibă grijă de el. Poate că Blanco li se va părea un soi de ofrandă adusă în semn de reconciliere şi-o vor ierta pentru că le-a omorât seamănul. Lasă cuţitul printre flori. E o unealtă bună, dar cu o karmă rea.

Trage poarta de fier forjat şi-o închide în urma lor; încuietoarea electronică nu mai funcţionează, aşa că foloseşte o bucată de frânghie de-a ei ca s-o lege strâns. Dacă porcii se vor hotărî să le urmărească, poarta nu-i va ţine în loc prea mult – pot săpa pe dedesubt –, dar s-ar putea să-i oprească o vreme.

Acum ea şi Ren au ieşit din perimetrul Salonului AnooYoo şi înaintează pe drumul mărginit de buruieni care trece prin Parcul Tradiţiei. Ajung la un soi de poieniţe cu mese de picnic; iarba *kudzu* se caţără pe coşurile de gunoi,

pe grătare, pe mese şi pe bănci. În lumina soarelui, care devine tot mai fierbinte de la un minut la altul, fluturii plutesc uşor şi se învârt prin aer.

Toby caută să se orienteze: la vale, spre est, trebuie să fie ţărmul, apoi marea. Spre sud-vest, Parcul dendrologic, cu pârâul în care copiii-Grădinari îşi lansau la apă Arcele lor. Drumul care duce la intrarea în SolarSpace trebuie să se intersecteze cu al lor cam pe-aici. În apropiere e locul în care au îngropat-o pe Pilar: e clar, uite Socul ei, ajuns destul de înalt acum, şi în plină floare. Albinele bâzâie în jurul lui.

Dragă Pilar – se gândeşte Toby –, dacă ai fi astăzi aici, ai avea un sfat înţelept pentru noi. Care ar fi?

Ceva mai în faţă aud nişte behăituri şi cinci… nu, nouă… nu, paisprezece oi Mo'Hair urcă malul şi ajung pe drum. Argintii, albastre, mov, negre, una roşie cu părul împletit în mai multe cozi – şi-acum apare şi un om. Un bărbat cu un cearşaf alb prins în jurul taliei. E o apariţie coborâtă parcă din Biblie: are până şi un toiag lung – ca să mâne oile, desigur. Când le vede, se opreşte şi se întoarce, privindu-le în tăcere. Poartă ochelari de soare; dar mai are şi un atomizor. Îl ţine agăţat într-o parte cu un aer degajat, dar vrea să fie văzut. Are soarele în spate.

Toby rămâne nemişcată, simţind furnicături pe pielea capului şi în braţe. Să fie unul dintre tipii de la Painball? Ar face-o sită înainte să apuce ea să ducă puşca la ochi: îl ajută soarele.

— E Croze! zice Ren.

Aleargă spre el cu braţele întinse, iar Toby speră din toată inima să aibă dreptate. Dar aşa trebuie să fie, pentru că bărbatul se lasă îmbrăţişat. Îşi pune jos atomizorul şi toiagul şi o strânge tare pe Ren, în timp ce oile Mo'Hair se învârt împrejur, păscând flori.

71

REN. SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE Anul

— Croze! Nu-mi vine să cred! Mi-am închipuit că eşti mort! îi spun eu prin pânza cearşafului, pentru că ne ţinem atât de strâns în braţe, încât sunt strivită de trupul lui.

El nu zice nimic – poate că plânge – aşa că-i spun:

— Fac pariu că şi tu mă credeai moartă.

Simt că face un semn de încuviinţare cu capul.

Îi dau drumul şi ne privim. Încearcă să zâmbească.

— De unde ai tăcut rost de cearşaf? îl întreb eu.

— Sunt o mulţime de paturi pe-aici, răspunde el. Chestiile astea sunt mai bune ca pantalonii, nu ţi se mai face aşa de cald. L-ai văzut pe Oates?

Pare îngrijorat.

Nu ştiu ce să spun. Nu vreau să stric momentul povestindu-i un lucru atât de trist. Bietul Oates, spânzurat în copac, cu gâtul tăiat şi fără rinichi! Însă pe urmă mă uit la faţa lui şi-mi dau seama că n-am înţeles: pentru mine îşi face el griji, fiindcă ştie deja despre Oates. Pe potecă, el şi Shackie erau cu mult înaintea noastră. Mă auziseră ţipând şi se ascunseseră. Apoi trebuie să fi auzit strigătele, tot felul de strigăte. Pe urmă, mai târziu – pentru că în mod sigur se întorseseră să vadă ce s-a întâmplat –, trebuie să fi auzit ciorile.

Dacă spun că nu l-am văzut, e foarte probabil să pretindă că Oates e încă în viaţă, ca să nu mă întristeze.

— Da, îi spun. L-am văzut. Îmi pare rău.

Lasă privirea în pământ. Mă gândesc la cum aş putea schimba subiectul. Oile Mo'Hair au tot păscut pe lângă noi – nu vor să se îndepărteze de Croze –, aşa că-i zic:

— Astea sunt oile tale?

— Am început să le ducem la păscut, răspunde el. Într-un fel, le-am îmblânzit. Dar tot mai pleacă.

Aş vrea să-l întreb la cine se referă când vorbeşte despre „noi", dar apare Toby, aşa că-i zic:

— Uite-o pe Toby, îţi mai aduci aminte?

Iar Croze spune:

— Nu, pe bune! De la Grădinari?

Toby dă circumspect din cap, cum îi e obiceiul.

— Crozier. Păi chiar ai mai crescut, îi zice, de parcă s-ar fi întâlnit la o reuniune a foştilor colegi de şcoală.

E greu s-o faci să se piardă cu firea. Întinde mâna, iar Croze i-o strânge. E atât de ciudat… Croze înfăşurat în cearşaf, arătând ca Iisus, chiar dacă nu prea are o barbă stufoasă, iar eu şi cu Toby, în costumaţiile noastre roz, cu ochii aceia clipind conspirativ şi gurile rujate… Şi lui Toby îi mai şi ies din rucsac trei picioare de Mo'Hair violet.

— Unde-i Amanda? întreabă el.

— Nu e moartă, vine răspunsul meu pripit. Pur şi simplu ştiu că nu e.

El şi Toby schimbăo privire pe deasupra capului meu, de parcă n-ar vrea să-mi spună că iepuraşul meu a fost călcat de o maşină.

— Ce-i cu Shackleton? întreb eu.

Iar Croze zice:

— E bine. Hai să ne întoarcem acolo.

— Unde acolo? întreabă Toby.

Iar el răspunde:

— La casa din chirpici. Unde se ţinea Târgul „Arborele Vieţii". Mai ţii minte? îmi spune mie. Nu e prea departe.

Oile au luat-o oricum într-acolo. Par să ştie unde merg. Ne luăm după ele.

Soarele arde atât de tare acum, încât fierbem în salopetele noastre. Croze are o parte a cearşafului trasăpeste cap; nu pare să fie atât de încins ca mine.

E amiazăcând ajungem la vechiulpărculeţ „Arborele Vieţii". Leagănele de plastic au dispărut, dar casa de chirpici e la fel – până şi acele graffiti cu spray ale plebeilor mai sunt acolo –, numai că i-au mai construit nişte anexe. E un gard făcut din ţăruşi, scânduri, sârmă şi

o grămadă de bandă adezivă. Croze deschide poarta, iar oile intră şi se îndreaptă către un ţarc din curte, înşiruite una după alta.

— Am adus oile, strigă Croze, iar pe uşa casei iese un bărbat cu atomizor, apoi încă doi.

Pe urmă mai vin patru femei – două tinere, una ceva mai în vârstă şi apoi una mai bătrână, poate la fel de bătrână ca Toby. Nu poartă haine ca ale Grădinarilor, dar nu sunt noi şi nu sunt nici frumoase. Doi dintre bărbaţi sunt înfăşuraţi în cearşafuri, cel de-al treilea are pantaloni scurţi, făcuţi dintr-unii mai lungi, şi o cămaşă. Femeile au veşminte lungi, la fel ca salopetele din cap până-n picioare.

Ne fixează cu privirea. Nu cu prietenie, ci cu teamă. Croze le spune cum ne cheamă.

— Eşti sigur că nu sunt infectate? întreabă primul bărbat, cel cu atomizorul.

— Nici vorbă, zice Croze. Au stat izolate în tot timpul ăsta.

Se uită la noi pentru confirmare, iar Toby dă din cap.

— Prietene de-ale lui Zeb, adaugă Croze. Toby şi Ren. Ăsta este MaddAddam, adaugă apoi către noi.

— Ce-a mai rămas din MaddAddam, explică bărbatul mai scund, după care spune numele tuturor: el e Beluga, iar ceilalţi trei sunt Ciocănitoarea de Fildeş, Lamantin şi Colibriul Albină[90].

Femeile sunt Albăstriţa, Vulpea Rapidă, Rogozul Alb şi Bivolul Pitic de Apă. Nu ne strângem mâinile: încă îi mai nelinişteşte prezenţa noastră şi posibilii noştri microbi.

— MaddAddam, zice Toby. Îmi pare bine să vă întâlnesc. V-am urmărit activitatea online.

— Cum ai intrat? Prin camera de joc? o întreabă Ciocănitoarea de Fildeş, privindu-i puşca străveche de

90 Me//isuga he/enae, cea mai mică pasăre din lume, endemică în arhipelagul cubanez.

parcă ar fi fost făcută din aur.

— Eu eram Cârstelul de Insulă, răspunde Toby.

Se privesc unul pe altul.

— Tu, tu erai Cârstelul! Doamna necunoscută! zice Albăstriţa, apoi râde. Zeb nu ne-ar fi spus niciodată cine eşti. Credeam că eşti vreo muieruşcă după care i se aprinseseră călcâiele.

Toby schiţează un mic zâmbet de complezenţă.

— Dar a zis că eşti de încredere, spune Bivolul Pitic de Apă. A insistat că aşa e.

— Zeb? zice Toby, de parcă ar vorbi de una singură.

Ştiu că ar vrea să întrebe dacă mai e în viaţă, dar se teme s-o facă.

— MaddAddam a fost o şmecherie nemaipomenită, zice Beluga. Până când ne-au prins.

— Când ne-au recrutat nenorociţii de la Rejoov, spune Rogozul Alb, femeia cea mai tânără. Crake, jigodia aia mică!

Are pielea maronie, dar un soi de accent englezesc, aşa că sună de parcă ar fi zis: „jhigodia”. Acum, după ce Toby le-a spus cine e de fapt, sunt mult mai prietenoşi.

Eu nu mai înţeleg nimic. Ridic privirea spre Croze, iar el zice:

— E treaba aia cu care ne ocupam noi, chestia cu biorezistenţa. Treaba pentru care ne-au băgat la Painball. Ăştia sunt oamenii de ştiinţă pe care i-au luat cu forţa. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit? La Solzi?

— A, da, zic eu, dar tot nu sunt lămurită.

De ce i-a luat cu forţa Rejoov? îi răpiseră ca să obţină informaţii, cum se întâmplase cu tata?

— Avut musafiri, îi spune Ciocănitoarea de Fildeş lui Croze. După ce-ai plecat tu să aduci oile. Doi bărbaţi, cu o femeie, un atomizor şi un racones mort.

— Serios? zice Croze. Păi asta-i grav.

— Au zis că sunt de la Painball, de parcă asta ar fi

fost ceva care să ne ţină la respect, spune Beluga. Voiau să dea femeia la schimb pentru muniţie şi carne de oaie Mo'Hair – femeia şi raconesul.

— Fac pariu că ei ne-au luat oaia Mo'Hair mov, spune Croze. Toby a găsit picioarele.

— Un racones! De ce am da ceva în schimbul unui racones? zice Rogozul Alb pe un ton indignat. Nu muhrim de fhoame!

— Ar fi trebuit să-i împuşcăm, zice Lamantinul. Dar o ţineau pe femeie în faţă.

— Cu ce era îmbrăcată? întreb eu, dar mă ignoră.

— Am spus că nu facem schimburi, spune Ciocănitoarea de Fildeş. Ghinionul fetei. Dar erau disperaţi să facă rost de muniţie, ceea ce înseamnă că nu prea mai aveau. Aşa că ne putem ocupa de ei mai târziu.

— E Amanda, zic eu.

Ar 6. putut s-o salveze. Însă nu-i învinuiesc că au refuzat schimbul: nu le poţi da muniţie pentru atomizor unor indivizi care o vor folosi ca să te ucidă.

— Cum rămâne cu Amanda? zic eu. N-ar trebui să mergem după ea?

— Da, ar trebui să ne adunăm cu toţii laolaltă acum, că s-a terminat Potopul. Aşa cum am vorbit, spune Croze, susţinându-mi propunerea.

— Apoi am putea, ştii tu, să refacem specia umană, zic eu.

Ştiu că sună prosteşte, dar e singurul lucru care-mi trece prin minte.

— Amanda ne-ar putea ajuta – se pricepe la orice.

Însă ei îmi zâmbesc trist, de parcă ar şti că nu mai e nicio speranţă.

Croze mă ia de mână şi mă duce de lângă ei.

— Vorbeşti serios? mă întreabă el… când zici de specia umană? adaugă zâmbind. Va trebui să faci copii.

— Poate nu chiar acum, răspund eu.

— Hai, îmi zice el. O să-ţi arăt grădina.

Au o bucătărie de vară şi nişte biolete violete portabile într-un colţ, şi nişte celule solare pe care tocmai le repară. Acolo, în cartierele plebeilor, găseşti cam toate piesele de schimb de care ai nevoie, dar trebuie să ai grijă la clădirile care stau să se prăbuşească.

Grădina de legume e în spate: încă n-au plantat prea multe.

— Ne atacă porcii, zice el. Sapă pe sub gard. L-am împuşcat pe unul dintre ei, aşa că e posibil ca restul să-şi fi învăţat lecţia. Zeb spune că sunt super-porci, pentru că au primit ţesut cerebral uman.

— Zeb? zic eu. Zeb trăieşte?

Îmi vine dintr-odată ameţeală. Toţi oamenii ăştia morţi revenind brusc la viaţă – e copleşitor.

— Sigur, răspunde Croze. Ţi-e bine? mă întreabă, luându-mă în braţe ca să nu mă prăbuşesc.

72

TOBY. SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE Anul Douăzeci şi cinci

Ren şi Crozier s-au dus să se plimbe prin spatele casei de chirpici. N-are ce să fie rău, se gândeşte Toby. Oameni tineri care se iubesc, fără îndoială. Îi povesteşte Ciocănitorii de Fildeş despre cel de-al treilea bărbat – cel mort. Blanco. El o ascultă cu atenţie.

— Din cauza molimei? întreabă el.

— O rană de glonţ infectată, răspunde ea. Nu mai pomeneşte de Opiu şi de Buretele viperei.

În timp ce stau de vorbă, o altă femeie îşi face apariţia din spatele casei.

— Hei, Toby! zice ea.

E Rebecca. Mai bătrână, mai puţine rotunjimi ca odinioară, dar tot Rebecca. Solidă.

O apucă pe Toby pe după umeri.

— Eşti prea slabă, scumpo, îi spune ea. Nu contează.

Avem şuncă. O să te îngrăşăm, asta e clar.

Şunca nu e un concept pe care Toby să-l poată asimila pe moment.

— Rebecca, zice ea.

Ar vrea să adauge: „Cum de eşti în viaţă?”, dar e din ce în ce mai evident că asta e o întrebare fără rost. Cum de sunt cu toţii în viaţă? Aşa că în loc de asta spune doar:

— Nemaipomenit.

— Zeb zicea c-o s-o scoţi la capăt. Mereu a zis asta. Hei! Ia să te văd că zâmbeşti!

Lui Toby nu-i place timpul trecut. Miroase a moarte.

— Când a zis asta? întreabă ea.

— La naiba, o zice aproape în fiecare zi. Acuma hai la bucătărie, să mănânci ceva. Şi spune-mi pe unde ai fost.

Deci Zeb trăieşte, îşi zice Toby. Acum, că s-a adeverit, are impresia că a ştiut-o dintotdeauna. Dar tot se mai îndoieşte – nu va fi adevărat până când nu-l vede. Până când nu-l atinge.

Au cafea – rădăcini de păpădie prăjite, zice Rebecca mândră – şi nişte rădăcini de brusture coapte cu ierburi aromate, şi o felie de… să fie friptură rece de porc?

— Porcii ăştia sunt o mare belea, spune Rebecca. Mult prea deştepţi, adaugă ea, privind-o provocator pe Toby. Uneori n-ai încotro, trebuie să faci anumite lucruri, mai zice ea. Oricum, cel puţin ştim ce mâncăm – nu ca la Burgerii Misterioşi.

— E delicioasă, spune Toby cu sinceritate.

După ce termină de mâncat, Toby îi dă cele trei picioare de Mo’Hair care i-au mai rămas – nu prea mai sunt proaspete, dar Rebecca spune că o să fie bune pentru supă. Apoi se scufundă direct în trecut. Toby deapănă perioadapetrecută la Salonul AnooYoo şi povesteşte despre venirea lui Ren; Rebecca îi explică despre cum şi-a asumat o identitate falsă ca vânzătoare de asigurări de viaţă în comunităţile închise din vest, în timp ce planta bioformele

ingenioase ale celor din MaddAddam, şi despre cum a prins ultimul tren de mare viteză spre est – era riscant, o mulţime de lume tuşea, dar ea a purtat un con pentru filtrarea aerului şi mănuşi –, apoi despre cum şi-a găsit adăpost în clinică, împreună cu Zeb şi Katuro.

533

— În încăperea în care ne ţineam cândva întâlnirile, îţi aduci aminte? zice ea. Proviziile din Araratul nostru erau încă acolo.

— Şi Katuro? întreabă Toby.

— E bine. A avut un soi de microb, dar nu pe ăla rău; acum i-a trecut. A plecat cu Zeb şi cu Shackleton, şi cu Rinocerul Negru. Îi caută pe Adam Unu şi pe restul. Zeb zice că dacă cineva putea supravieţui, ei trebuie să fi fost aceia.

— Serios? Ar fi cu putinţă? spune Toby.

„Pe mine m-a căutat?” ar vrea ea să întrebe. Probabil că nu. Trebuie să se fi gândit că se putea descurca de una singură. Şi se descurcase, nu-i aşa?

— Am urmărit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru transmisiunile radio pe frecvenţa de unde scurte, pe aparatul cu dinam. Acum câteva zile am primit în sfârşit un răspuns, zice Rebecca.

— El era? întreabă Toby, care acum ar fi în stare să creadă orice. Adam Unu?

— Doar am auzit o voce. Nu spunea decât: „Sunt aici, sunt ai ei”.

— Să sperăm că aşa e, spune Toby.

Iar ea chiar speră; sau măcar încearcă.

Afară se aude lătratul unor câini şi nişte ţipete din care nu se înţelege nimic.

— La dracu’! Suntem atacaţi de câini, spune Rebecca. Adu arma.

Oamenii din MaddAddam, înarmaţi cu atomizoare, sunt deja la gard. Câini mari şi mici, poate vreo

cincisprezece, vin în salturi spre ei, fluturându-şi cozile. Cei cu atomizoare încep să tragă. Înainte ca Toby să apuce să tragă şi ea, şapte câini sunt morţi, iar restul au fugit.

— Câini mutanţi de la Watson-Crick, zice Ciocănitoarea de Fildeş. Nu sunt cu adevărat câini, doar arată ca nişte câini. Ţi-ar sfâşia imediat beregata. I-au folosit la paza închisorilor şi la lucruri de felul ăsta – nu pot fi dezactivaţi, ca sistemele de alarmă –, dar au scăpat în timpul Potopului.

— Se înmulţesc? întreabă Toby.

Oare vor trebui să se lupte cu val după val de astfel de non-câini, sau e vorba doar de un număr limitat?

— Dumnezeu ştie, răspunde Ciocănitoarea de Fildeş.

Albăstriţa şi Rogozul Alb au ieşit ca să se asigure că acei câini sunt morţi. Bivolul Pitic de Apă, Vulpea Rapidă, Rebecca şi Toby li se alătură, îi jupoaie şi îi măcelăresc, în timp ce oamenii cu atomizoare stau de pază, în caz că s-ar întoarce ceilalţi câini. Mâinile lui Toby îşi aduc aminte de-acum multă vreme cum să facă asta. Şi mirosul e la fel. Un miros din copilărie.

Pieile de câine sunt puse la o parte, carnea e tăiată în bucăţi şi aşezată într-o oală. Toby se simte un pic îngreţoşată. Dar îi e şi foame.

73

REN. SFÂNTA RACHEL ŞI TOATE PĂSĂRILE Anul Douăzeci şi cinci

Îl întreb pe Croze dacă ar trebui să ajut la jupuirea câinilor, dar el răspunde că sunt destui oameni care să se ocupe de asta şi că par obosită, aşa că ce-ar fi să mă întind puţin la el în pat, în casa de chirpici? Înăuntru e răcoare şi se simte acelaşi miros al casei din chirpici de care îmi amintesc, aşa că mă simt în siguranţă. Patul lui Croze e doar o platformă, dar are pe el o blană argintie de Mo'Hair şi un cearşaf, iar Croze îmi zice somn uşor, după care pleacă, iar eu îmi dau jos bluza costumului de la AnooYoo

şi pantalonii, pentru că s-a făcut prea cald, iar blana de Mo'Hair e moale şi mătăsoasă, şi adorm.

Când mă trezeşte furtuna de după-amiază, Croze e cuibărit în spatele meu, şi-mi dau seama că e îngrijorat şi trist; aşa că mă întorc şi ne îmbrăţişăm, iar el vrea să facem sex. Dar dintr-odată simt că nu mai vreau să fac sex dacă nu sunt îndrăgostită de persoana respectivă, şi de fapt n-am mai iubit pe nimeni în felul ăla de când cu Jimmy; în mod sigur nu la Solzi, unde nu făceai decât să joci un rol, urmărind scenariile perverse ale altora.

Plus că în mine e un loc întunecat, ca o pată de cerneală vărsată în creierul meu – nu mă pot gândi la sex în locul ăla. E ca un loc plin cu rugi spinoşi, şi mai e şi ceva legat de Amanda, şi nu-mi doresc să fiu acolo. Aşa că-i zic:

— Nu încă.

Şi în ciuda faptului că, de felul lui, Croze era cam din topor, pare să înţeleagă, aşa că doar ne strângem în braţe şi stăm de vorbă.

Are o grămadă de planuri în cap. Au să construiască asta şi ailaltă; au să scape de porci sau au să-i domesticească. După ce-i omoară pe cei doi indivizi de la Painball – el personal o să aibă grijă de asta – o să mă ia pe mine, pe Amanda şi pe Shackie, şi o să ne ducem cu toţii pe plajă şi-o să pescuim. Cât despre cei din grupul MaddAddam – Ciocănitoarea, Rogozul, Bivolul şi Rinocerul – sunt cu toţii foarte deştepţi, au săpună imediat la punct un sistem de comunicaţii.

— Cu cine să comunicăm? întreb eu.

Croze îmi răspunde că trebuie să mai fie şi alpi pe-acolo. Apoi îmi povesteşte despre cei din MaddAddam – cum au colaborat cu Zeb, dar cum după aia Corpurile de Securitate le-au luat urma prin intermediul unui membru MaddAddam al cărui nume de cod era Crake, şi-aşa au ajuns sclavi obligaţi să-şi pună mintea în slujba unui proiect dintr-un loc numit „domul Proiectului Paradis".

Aveau de ales între asta şi a fi executaţi cu atomizorul, aşa că au acceptat s-o facă. Pe urmă, când a venit Potopul şi paznicii au dispărut, au dezactivat sistemul de securitate şi au ieşit de-acolo, ceea ce n-a fost prea greu pentru ei, fiindcă erau cu toţii nişte genii.

Îmi mai spusese şi înainte despre lucrurile astea, dar nu pomenise de Proiectul Paradis sau de Crake.

— Ia stai aşa, zic eu. Ăsta era proiectul de care se ocupau înăuntrul domului? Nemurirea?

— Da, răspunde Croze: îl ajutau cu toţii pe Crake la experimentul lui uriaş: un soi de mutantgenetic umanoid nemaipomenit, care putea trăi la nesfârşit. Tot ei au fost cei care au contribuit cel mai mult la Blyss Pluss, dar nu le-au dat voie să ia şi ei pastila. Nu că i-ar fi tentat: aveai parte de cea mai tare partidă de sex, dar avea efecte secundare grave ca, de exemplu, moartea.

— Aşa a început pandemia, îi zice Croze. Mi-au spus că Crake i-a obligat să pună microbul în pastila pentru super-sex.

Mi-am dat din nou seama ce norocoasă am fost că stătusem în Zona Contaminată, pentru că n-ar fi fost exclus să dau pe gât o pastilă de Blyss Pluss pe furiş, deşi Mordis spusese că fetele de la Solzi nu trebuie să ia droguri. Părea ceva nemaipomenit, ca o cu totul altă realitate.

— Cine ar fi în stare de aşa ceva? întreb eu. O pastilă pentru sex care să fie otrăvită…?

Fusese Glenn, în mod sigur el trebuie să fi fost. Era genul de chestie pe care le-o spunea şefilor de la Rejoov, când erau la Solzi. Nu pomenea de partea cu otrava, desigur. Îmi aduc aminte de poreclele alea: Oryx şi Crake. Crezusem că sunt doar nume de alint între Glenn şi femeia cu care şi-o trăgea cel mai des. O mulţime de oameni foloseau nume de animale în momentele intime: Panteră, Tigru, Vulpiţă, Pisicuţă şi Cuţu-cuţu. Deci nu era vorba de nume de alint în pat: erau nume de cod. Sau poate ambele.

O fracţiune de secundă îmi trece prin cap să-i spun toate astea lui Croze – faptul că ştiu destul de multe despre acest Crake din fosta mea viaţă. Dar atunci ar trebui să-i spun ce făceam la Solzi – nu doar despre dansul la trapez şi nici măcar despre cum ne punea Glenn să toarcem şi să cântăm ca păsările, dar şi despre celelalte lucruri, cele din camera cu tavan decorat cu pene. Croze n-ar vrea să audă despre aşa ceva: bărbaţilor nu le place deloc să şi-i imagineze pe alţii cum îţi fac chestii sexuale pe care ar vrea şi ei să le facă.

Aşa că în loc să fac asta, îi zic:

— Şi care-i treaba cu oamenii modificaţi genetic? Oamenii perfecţi? Chiar i-au făcut?

Glenn îşi dorise întotdeauna ca lucrurile să fie mai mult decât perfecte.

— Îhî, i-au făcut, răspunde Croze, de parcă treaba asta, cu făcutul oamenilor, ar fi ceva ce se întâmplă în fiecare zi.

— Presupun că oamenii ăia au murit şi ei odată cu toţi ceilalţi, zic eu.

— Nţ, răspunde Croze. Trăiesc ceva mai încolo, lângă ţărm. N-au nevoie de haine, mănâncă frunze şi torc ca pisicile. Nu aşa îmi imaginez eu perfecţiunea, adaugă el râzând. Perfecţiunea seamănă mai degrabă cu tine!

Mă port ca şi cum n-aş fi auzit partea asta.

— Inventezi toate lucrurile astea, îi zic eu.

— Nu, jur, răspunde Croze. Au nişte ditamai… li se fac sculele albastre. Apoi fac sex în grup cu femeile alea cu fund albastru. E o nebunie!

— E o glumă, nu-i aşa? zic eu.

— I-am văzut cu ochii mei, răspunde Croze. N-ar trebui să ne apropiem de ei, ca să nu-i tulburăm. Dar Zeb zice că ne putem uita la ei de la distanţă, ca la zoo. Spune că nu sunt periculoşi – că noi reprezentăm un pericol pentru ei.

— Eu când pot să-i văd?

— De îndată ce ne ocupăm de indivizii ăia de la Painball, îmi zice Croze. Însă trebuie să merg cu tine. Mai e un tip acolo – doarme într-un copac, vorbeşte de unul singur, e nebun ca o maimuţă turbată – nu c-aş avea ceva cu maimuţele. Nu ne apropiem de el – ne gândim c-ar putea fi infectat. N-aş vrea să-ţi facă necazuri.

— Mersi, îi spun eu. Dar Crake ăsta, cel cu domul Proiectului Paradis, cum arăta?

— Nu l-am văzut niciodată, răspunde Croze. Şi nu mi-a spus nimeni.

— Avea vreun prieten? întreb eu. În domul ăla? Atunci când Glenn îl adusese pe Jimmy la Solzi, în mod sigur puneau ceva la cale împreună.

— Rinocerul spune că nu prea avea prieteni. Dar avea el un amic acolo, plus iubita lui – ăştia doi trebuiau să se ocupe de planurile de marketing. Rinocerul zice că tipul nu făcea decât să piardă timpul. Spunea o grămadă de glume idioate şi bea prea mult.

Ăsta trebuie să fi fost Jimmy, ce mai, m-am gândit eu.

— A reuşit să iasă? întreb eu. Să iasă din dom? Cu oamenii albaştri?

— De unde să ştiu eu? Şi oricum, cui căcat îi pasă? zice Croze.

Mie îmi pasă. Nu vreau ca Jimmy să fie mort.

— Nu-i prea frumos să zici aşa ceva, răspund eu.

— Hei, nu-ţi mai face atâtea probleme! spune Croze. Mă cuprinde cu braţul şi-şi lasă mâna să alunece pe sânul meu, ca din întâmplare. Eu i-o dau la o parte.

— Bine, zice el pe un ton dezamăgit şi mă sărută pe ureche.

Pe urmă, nu mai am habar de nimic până când nu mă trezeşte Croze.

— S-au întors, zice el.

Se grăbeşte să iasă şi eu îmi pun hainele, iar când

ajung afară, Zeb e acolo, în curte, cu Toby care îl ţine în braţe.

E Şi Katuro acolo; şi bărbatul căruia îi spun Rinocerul Negru, şi care chiar e cam negru. Şi Shackie e acolo, hlizindu-se la mine. Încă n-a auzit veştile despre cei doi indivizi de la Painball şi despre Amanda. Va trebui să i le dea Croze. Dacă aş face-o eu, mi-ar pune întrebări, iar eu nu am decât răspunsuri greşite.

Mă duc încet spre Zeb – mă simt jenată –, iar Toby îi dă drumul din braţe. E zâmbitoare – nu e un zâmbet de complezenţă, ci unul adevărat –, iar eu îmi zic: „Încă mai poate fi drăguţă uneori”.

— Micuţă Ren, ai crescut, îmi spune Zeb.

A mai încărunţit de când l-am văzut ultima oară. Zâmbeşte şi mă strânge în treacăt de umăr. Îmi aduc aminte cum cânta la duş, pe când eram la Grădinari; îmi aduc aminte de clipele când s-a purtat frumos cu mine. Mi-ar plăcea să fie mândru de mine că am scos-o la capăt, chiar dacă în cea mai mare parte asta s-a datorat norocului. Aş vrea să fie mai surprins şi mai bucuros că sunt în viaţă. Dar trebuie să aibă o grămadă de lucruri pe cap.

Zeb, Shackie şi Rinocerul Negru au atomizoare şi rucsacuri, iar acum încep să-şi desfacă rucsacurile şi să scoată lucruri de-acolo: cutii cu soldine, câteva sticle – par să fie cu alcool –, o mână de batoane energizante Joltbar… Şi trei pachete cu muniţie pentru atomizoare.

— Din Complexe, spune Katuro. Multe au porţile deschise. Au trecut hoţii pe-acolo.

— CryoJeenyus avea porţile bine închise, spune Zeb. Or fi crezut c-au să poată rezista înăuntru.

— Ei şi toate capetele alea congelate pe care le aveau acolo, zice Shackie.

— Mă îndoiesc să fi ieşit cineva, spune Rinocerul Negru.

Îmi pare rău să aud asta, pentru că Lucerne trebuie să fi fost în Complexul ăla şi, în ciuda felului în care s-a purtat mai târziu, cândva fusese mama mea, iar eu o iubeam. Mă uit la Zeb, cu gândul că poate şi el a iubit-o.

— L-aţi găsit pe Adam Unu? întreabă Ciocănitoarea de Fildeş.

Zeb scutură din cap.

— Ne-am uitat prin Buenavista, zice Zeb. Trebuie să fi stat pe-acolo o vreme – ei sau altcineva. Lăsaseră urme. Apoi am mai încercat la câteva Ararаturi, dar degeaba. Trebuie să se fi mutat.

— I-ai spus că a fost cineva la Clinică? îl întreb pe Croze. În cămăruţa aia din spatele butoaielor cu oţet? Cu laptopul?

— Îhî, i-am zis, răspunde Croze. El a fost. Cu Rebecca şi Katuro.

— Şi chiar l-am văzut pe tipul ăla nebun, şchiopătând şi vorbind de unul singur, zice Shackie. Cel care doarme în copac, mai jos, pe ţărm. Dar el nu ne-a văzut pe noi.

— Nu l-ai împuşcat? întreabă Ciocănitoarea de Fildeş. În caz c-ar putea fi contaminat?

— De ce să irosesc muniţia? răspunde Rinocerul Negru. N-o s-o mai ducă mult.

Când soarele a coborât pe cer, facem un foc afară, în curte, şi preparăm o supă de urzici cu bucăţi de carne – nu sunt sigură de care –, cu brusture şi nişte brânză din lapte de Mo'Hair. Mă aştept ca masa să înceapă cu un: „Dragi Prieteni, suntem singurii oameni rămaşi pe Pământ, să aducem mulţumire" sau vreo altă chestie de-a Grădinarilor, dar nu o fac; mâncăm, pur şi simplu.

După ce termină, discută despre ce au de făcut în continuare. Zeb spune că trebuie să-i găsească pe Adam Unu şi pe Grădinari înainte ca altceva sau altcineva să ajungă la ei. Mâine are să meargă în Hazna să verifice Acoperişul Grădinii Raiului, câteva case conspirative ale

Trufelor şi alte locuri în care ar putea să se fi dus. Shackie spune că o să meargă cu el, iar Rinocerul Negru şi Katuro vor acelaşi lucru. Ceilalţi trebuie să rămână şi să apere casa de chirpici de eventualele atacuri ale câinilor şi ale porcilor sau ale celor doi indivizi de la Painball, în caz că se vor întoarce.

Apoi Ciocănitoarea de Fildeş îi povesteşte lui Zeb despre Toby şi despre Blanco, care e mort, iar Zeb se uită la Toby şi-i spune:

— Bravo, iubi!

E oarecum şocant să auzi pe cineva spunându-i lui Toby „iubi”; e ca şi cum ai spune despre Dumnezeu că e „frumuşel”.

Îmi adun curajul şi spun că trebuie s-o găsim pe Amanda şi s-o scoatem din mâinile celor doi indivizi de la Painball. Shackie zice că el votează pentru, şi cred că e sincer. Zeb spune că-i pare rău, dar trebuie să înţelegem că în cazul ăsta nu există alternativă. Amanda e una singură, iar Adam Unu şi Grădinarii sunt mulţi; iar dacă Amanda ar fi fost în locul lui, ar fi luat aceeaşi hotărâre.

Şi-atunci eu zic:

— Păi bine, în cazul ăsta, mă duc singură.

— Nu te prosti, îmi răspunde Zeb, de parcă aş avea tot unsprezece ani.

Pe urmă Croze spune că o să meargă el cu mine, iar eu îl strâng de mână în semn de mulţumire. Dar Zeb îi zice că o să fie nevoie de el ia casa de chirpici, nu se pot descurca fără el. Dacă aştept până când se vor întoarce Shackie, Rinocerul şi Katuro, îmi spune, o să trimită cu mine trei băieţi cu atomizoare, şi aşa o să avem şanse mai mari.

Dar eu îi răspund că nu mai e timp, pentru că dacă indivizii de la Painball vor s-o dea pe Amanda la schimb, înseamnă că s-au săturat de ea şi că ar putea s-o ucidă în orice moment. Ştiu cum merg lucrurile astea, adaug eu. E

ca la Solzi, cu angajatele temporare – e o marfă pe care o poţi înlocui uşor –, aşa că trebuie neapărat s-o găsesc chiar acum, şi ştiu că e periculos, dar nu-mi pasă. Pe urmă încep să plâng.

Nimeni nu zice nimic. Pe urmă, Toby spune c-o să vină cu mine. O să-şi ia puşca ei – nimereşte destul de bine ţinta, adaugă ea. Poate că indivizii de la Painball şi-au consumat muniţia şi aşa ar avea un avantaj.

— Nu-i o idee prea bună, zice Zeb.

Toby face o pauză, apoi spune că e cea mai bună idee pe care o are, pentru că nu poate să mă lase să umblu aiurea prin pădure de una singură. Ar fi ca şi cum ar comite o crimă. Iar Zeb dă din cap şi zice:

— Ai mare grijă.

Deci aşa rămâne.

Cei din grupul MaddAddam atârnă în încăperea principală a casei nişte hamace din bandă adezivă pentru mine şi pentru Toby. Toby încă mai discută cu Zeb şi cu restul, aşa că mă duc prima la culcare. Cu o pătură de Mo'Hair, hamacul e chiar confortabil; şi chiar dacă îmi fac multe griji despre cum s-o găsim pe Amanda şi despre ce va urma, reuşesc în cele din urmă să adorm.

Când ne trezim a doua zi de dimineaţă, Zeb, Shackie, Katuro şi Rinocerul Negru au plecat deja, dar Rebecca îi spune lui, Toby că pe nisipul din groapa în care se jucau cândva copiii, Zeb i-a desenat o hartă pe care a marcat casa de chirpici şi ţărmul, ca să ştie încotro s-o ia. Toby o cercetează îndelung, cu o expresie ciudată pe chip – un soi de zâmbet trist. Dar poate că doar şi-o fixează în minte. Apoi o şterge.

După micul dejun, Rebecca ne dă nişte carne uscată, iar Ciocănitoarea de Fildeş ne aduce două hamace mai uşoare, pentru că nu eşti în siguranţă dacă dormi direct pe pământ, apoi ne umplem sticlele cu apă din puţul săpat de ei. Toby îşi lasă o grămadă de lucruri – sticlele cu Opiu,

ciupercile, borcanul pentru viermi, toate chestiile medicale –, dar îşi ia oala pentru gătit, cuţitul, chibriturile şi nişte sfoară, pentru că nu ştim câtă vreme o să plecate. Rebecca o îmbrăţişează şi-i spune:

— Ai grijă de tine, scumpo.

Pe urmă plecăm.

Mergem tot înainte. La prânz, ne oprim să mâncăm. Toby stă mereu cu urechile ciulite: prea multe ţipete de păsări de rău augur, precum croncănitul ciorilor – sau dimpotrivă, o linişte totală –, amândouă spun: „Aveţi grijă”, zice Toby.

Mai mergem, apoi mâncăm din nou şi iar mergem. Sunt atât de multe frunze; simţi că nu mai ai aer. Şi-mi dau şi-o stare de nelinişte, pentru că ultima oară când am mers prin pădure l-am găsit pe Oates spânzurat.

Când se întunecă, alegem nişte copaci suficient de mari ca să ne agăţăm hamacele şi să ne urcăm în ei. Dar mi-e greu să dorm. Pe urmă aud un cântec. E frumos, dar nu e un cântec obişnuit: e limpede ca un cristal, dar cu mai multe straturi suprapuse. E precum clopotele.

Cântecul se stinge şi mă gândesc că a fost o închipuire de-a mea. Apoi îmi zic: trebuie să fi fost oamenii albaştri, aşa trebuie să sune cântecul lor. Mi-o imaginez pe Amanda printre ei: o hrănesc, au grijă de ea, torc ca s-o vindece şi o liniştesc.

Mă amăgesc singură. Aşa mi-aş dori să fie. Ştiu că n-ar trebui să fac asta: ar trebui să înfrunt realitatea. Dar realitatea e mult prea întunecată. Sunt prea multe ciori.

Adamii şi Evde aveau obiceiul să spună: „Suntem ceea ce mâncăm”, dar eu prefer să spun: „Suntem ceea ce ne dorim” Pentru că dacă nu-ţi poţi dori, ce rost mai are?

SFÂNTUL TERRY ŞI TOŢI CĂLĂTORII

SFÂNTUL TERRY ŞI TOŢI CĂLĂTORII ANUL DOUĂZECI ŞI CINCI Despre pribegie. Expunere de Adam Unu

Dragi Prieteni, dragi Creaturi înrudite, Fraţi întru Pribegie pe acest drum periculos pe care ne urmăm de-acum cursul vieţii.

Câtă vreme a trecut de la ultima zi a Sfântului Terry, în iubita noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiş! Pe-atunci nu ne dădeam seama cât de bine o duceam în comparaţie cu zilele întunecate pe care le trăim acum. Pe-atunci, ne bucuram de perspectiva pe care ne-o oferea tihnita noastră Grădină şi, chiar dacă acea perspectivă era una a mahalalelor şi a crimei, o priveam dintr-un loc al reconstrucţiei şi reînnoirii, împodobit cu Plante inofensive şi Albine harnice. Ne-am ridicat vocile şi-am cântat, convinşi că vom triumfa, pentru că ţelurile noastre erau demne de laudă şi mijloacele noastre curate. Aşa am crezut noi, în inocenţa noastră. Multe lucruri triste s-au întâmplat de atunci, dar Spiritul care ne-a animat în acele clipe e încă prezent.

Ziua Sfântului Terry e dedicată tuturor Călătorilor – în fruntea cărora stă Sfântul Terry Fox[91], care a ajuns să alerge atât de mult cu un picior muribund şi cu unul din

---

91 Terrance Stanley „Terry" Fox (1958-1981) a fost un sportiv canadian, filantrop și activist implicat in lupta împotriva cancerului. În 1980, deși îi fusese amputat un picior, a participat la o cursă de alergare care presupunea traversarea Canadei și care avea ca scop strângerea de fonduri destinate cercetărilor pentru vindecarea cancerului. A fost nevoit să abandoneze cursa după 143 de zile din cauza cancerului de care suferea și în cele din urmă a murit, dar eforturile sale au dus la organizarea anuală a celei mai mari campanii din lume pentru strângerea de fonduri destinate cercetării în acest domeniu.

1 Sojoumer Truth (1797-1883), pe numele adevărat Isabella Baumfree, a fost o abolițională americană și o luptătoare pentru drepturile femeilor. Truth a fost sclavă până în 1826, când a reușit să fugă împreună cu fiica ei.

2 Sir Ernest Henry Shackleton (1874-1922), explorator care a condus trei expediții britanice în Antarctica.

metal; care a oferit un exemplu atât de strălucit de curaj în faţa unui destin copleşitor; care ne-a arătat ce poate face trupul omenesc atunci când e vorba să te deplasezi fără a folosi combustibili fosili; care a pornit într-o cursă împotriva Mortalităţii şi care, în cele din urmă, şi-a învins propria Moarte şi continuă să trăiască în Amintire.

În această zi ne aducem aminte, de asemenea, de Sfânta Sojourner Truth *, călăuza sclavilor fugari de acum două sute de ani, care a mers pe jos kilometri întregi, având doar stelele drept călăuză; şi Sfinţii Shackleton2 şi Crozier3, a căror faimă s-a întins de la Polul Nord la Polul Sud; şi Sfântul Laurence „Titus" Oates4 din Expediţia Scoţiană, care a ajuns acolo unde niciun om numai ajunsese vreodată, şi care s-a sacrificat în timpul unei furtuni de zăpadă pentru binele însoţitorilor săi. Fie ca nemuritoarele cuvinte pe care le-a rostit în ultimele clipe să ne călăuzească în călătoria noastră: „Mă duc doar până afară şi s-ar putea să dureze ceva mai mult".

Sfinţii din această zi sunt cu toţii Călători. Ei ştiau prea bine că a călători e mai important decât a ajunge undeva, atâta vreme cât călătoria e făcută cu o credinţă neabătută şi în scopuri altruiste. Să păstrăm acest gând în sufletele noastre, Prieteni şi fraţi Călători.

Se cuvine să ne aducem aminte de cei pe care i-am pierdut până acum în călătoria noastră. Darren şi Quill au fost doborâţi de o boală ale cărei prime simptome ne-au pus foarte tare pe gânduri. Ascultându-le dorinţa, ne-am

---

3 Francis Rawdon Moira Crozier (1796-1848?), ofițer de marină britanic, participant la șase expediții polare.

4 Căpitanul Lawrence Edward Grace „Titus" Oates (1880-1912), ofițer britanic de cavalerie care a murit in timpul unei expediții în Terra Nova. Suferind de cangrenă și degerături, Oates și-a părăsit cortul in timpul unei furtuni de zăpadă, conștient că starea lui de sănătate era o piedică in calea șanselor de supraviețuire ale celor trei tovarăși de drum ai săi, alegând să moară pentru binele acestora. În original, autoarea ortografiază diferit prenumele acestuia: „Laurence".

continuat călătoria fără ei. Le mulţumim pentru că au dat dovadă de o grijă vrednică de laudă faţă de soarta acelora dintre noi care nu sunt bolnavi.

Philo a intrat într-o stare Vegetativă şi şi-a găsit liniştea pe acoperişul unui garaj, o locaţie care este posibil să-i amintească de dragul nostru Acoperiş.

N-ar fi trebuit s-o lăsăm pe Melissa să rămână atât de mult în urma noastră. Prin intermediul unei haite de câini sălbatici, ea a făcut acum Darul suprem Creaturilor înrudite şi s-a prins în măreaţa horă Divină a proteinelor.

Învăluiţi-o cu lumină în sufletele voastre.

Să cântăm.

SFÂRŞITUL DRUMULUI E CEL MAI LUNG

Sfârşitul drumului e cel mai lung şi-atunci puterea toată ţi-e năucă.

Ţi-e tot mai greu să mergi până la capăt, Iar flacăra Speranţei e pe ducă.

Să facem cale-ntoarsă aşadar.

Fără de vlagă.

Când Disperarea ne-a secătuit şi calea pare neagră?

Să părăsim îngusta cale, deci Cotitul drum?

Pentru plăcerea falsă şi viteza Străzii de fum?

Şi astfel viaţa să ne fie

Curmată de duşmani?

Torţa noastră să se stingă aiurea în ura şi în sfada celor vani?

Nu disperaţi, chiar dacă plini de colb Sau prea sleiţi sunteţi.

Chiar de-aţi cădea cândva pe drum Voi la Altar ajungeţi.

Deşi ne piere vocea şi-s stinşi ochii Drumul trebuie urmat orbeşte.

Prin Domnu-avem susţinerea Naturii şi asta ne-ntăreşte.

Căci scopul e efortul însuşi – Acesta-i preţul nostru,

bunăoară.

Ne ştie după duhul călător.

Astfel ne măsoară.

Din *Culegerea de Imnuri Nescrise a Grădinarilor Domnului*

74

REN. SFÂNTUL TERRY ŞI TOŢI CĂLĂTORII Anul Douăzeci şi cinci

Când mă trezesc, Toby e deja aşezată în hamac şi face nişte exerciţii pentru braţe. Îmi zâmbeşte: în ultima vreme, zâmbeşte mai mult. Poate că acum o face ca să mă încurajeze pe mine.

— Ce zi e azi? întreabă ea.

Stau o clipă să mă gândesc.

— Sfântul Terry, Sfânta Sojourner, îi răspund. Şi Toţi Călătorii.

Toby dă aprobator din cap.

— Ar trebui să medităm puţin, zice ea. Calea pe care o vor apuca astăzi picioarele noastre va fi una periculoasă; avem nevoie de pace interioară.

Când vreun Adam sau vreo Evă îţi spune să meditezi, nu poţi zice nu. Toby se dă jos din hamac, iar eu stau de pază în caz c-ar putea să apară ceva neprevăzut cât intră ea în poziţia lotusului – e destul de flexibilă pentru cineva de vârsta ei. Dar când îmi vine şi mie rândul, chiar dacă sunt flexibilă ca un cauciuc atunci când mă aşez în poziţie, nu pot să meditez cum se cuvine. N-o pot scoate la capăt cu primele trei părţi: Scuza, Recunoştinţa şi Iertarea – dar mai ales cu iertarea, pentru că nu ştiu pe cine trebuie să iert. Adam Unu ar zice că sunt prea temătoare şi prea furioasă.

Aşa că mă gândesc la Amanda şi la tot ce-a făcut ea pentru mine, şi cum eu n-am făcut nimic pentru ea. În schimb, nu m-am putut abţine să nu fiu geloasă pe ea din cauza lui Jimmy, deşi în cazul lui Jimmy ea nu se făcea

vinovată cu nimic. Ceea ce nu era corect. Trebuia s-o găsesc şi s-o scap, indiferent în ce situaţie era. Deşi era posibil să fie deja spânzurată de un copac, fără o parte dintre organe, la fel ca Oates.

Dar nu vreau să-mi imaginez asemenea lucruri, aşa că în loc de asta mă văd mergând spre ea, pentru că e ceea ce trebuie să fac.

Nu doar trupul călătoreşte – spunea mereu Adam Unu –, ci şi Sufletul. Iar sfârşitul unei călătorii e începutul alteia.

— Acum sunt gata, îi spun lui Toby.

Mâncăm o parte din carnea uscată de Mo'Hair şi bem nişte apă, apoi ascundem hamacele sub un tufiş, ca să nu fim nevoite să le cărăm după noi. Ar trebui să luăm rucsacurile, totuşi – zice Toby –, cu mâncarea şi celelalte. Apoi aruncăm o privire în jur ca să ne asigurăm că nu am lăsat urme prea evidente ale trecerii noastre. Toby verifică puşca.

— N-o să am nevoie decât de două gloanţe, zice ea.

— Dacă nu greşeşti ţinta, spun eu.

Unul pentru fiecare individ de la Painball: îmi imaginez gloanţele zburând prin aer şi intrând drept într-un… într-un ce? Într-un ochi? Într-o inimă? Treaba asta îmi dă fiori.

— Nu-mi pot permite să greşesc ţinta, zice ea. Indivizii au un atomizor.

Apoi ne reluăm drumul, continuând să mergem înspre mare, către locul de unde am auzit venind vocile în toiul nopţii.

După o vreme auzim vocile alea, dar nu cântă, doar vorbesc. Se simte miros de foc – ard nişte lemne – şi nişte copii râd. Sunt oamenii creaţi anume de Glenn. Ei trebuie să fie.

— Mergi încet, îmi zice ea pe un ton scăzut. Aceleaşi reguli ca în cazul animalelor. Rămâi cât mai calmă. Dacă

trebuie să plecăm, mergi cu spatele. Nu te întoarce şi nu o lua la fugă.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu-i ceea ce văd. E un luminiş, iar în luminiş e un foc, şi în jurul focului stau nişte oameni – vreo treizeci. Au diferite culori – negri, maro, galbeni şi albi –, însă nu e niciunul bătrân. Şi niciunul nu poartă haine.

O tabără de nudişti, mă gândesc. Însă e doar o glumă pe care o fac în sinea mea. Sunt prea frumoşi – prea aproape de perfecţiune. Arată ca nişte reclame pentru saloanele AnooYoo. Cu mimplanturi şi complet epilaţi – nu au deloc păr pe corp. Remodelaţi. Retuşaţi.

Uneori nu poţi crede în existenţa unui lucru până când nu-l vezi, şi aşa se întâmplă cu oamenii ăştia. Nu-mi prea venea să cred că Glenn chiar făcuse aşa ceva; nu credeam ce-mi spusese Croze, cu toate că el chiar îi văzuse pe oamenii ăştia. Dar acum iată-i aici, chiar în faţa mea. E ca şi cum aş vedea nişte unicorni. Vreau să-i aud torcând.

Când ne observă – mai întâi unul dintre copii, apoi o femeie, pe urmă toţi ceilalţi –, lasă baltă orice altceva şi se întorc să se holbeze la noi, toţi deodată. Nu par speriaţi sau ameninţători: par interesaţi, dar placizi. E ca şi cum te-ar fixa cu privirea nişte oi Mo'Hair, ba mai şi rumegă ca nişte oi Mo'Hair. Indiferent ce-or fi mâncat, e ceva verde: vreo câţiva copii sunt suficient de uimiţi de prezenţa noastră ca să stea cu gurile căscate.

— Salut! le spune Toby.

Apoi către mine:

— Rămâi aici.

Înaintează către ei. Unul dintre bărbaţi se ridică în picioare – până acum stătuse ghemuit lângă foc – şi se aşază în faţa celorlalţi.

— Salutare, zice el. Eşti prietenă cu Snowman?

Parcă o aud pe Toby cum se întreabă în gând ce e mai bine să facă: oare cine e Snowman? Dacă răspunde că da,

o vor lua drept duşman? Dar dacă răspunde că nu?

— E Snowman un om bun? întreabă Toby.

— Da, răspunde bărbatul.

E mai înalt decât ceilalţi şi pare să vorbească în numele tuturor.

— Snowman e foarte bun. E prietenul nostru, adaugă el.

Ceilalţi dau aprobator din cap, în vreme ce încă mai rumegă.

— Atunci şi noi suntem prietenele lui, spune Toby. Şi suntem şi prietenele voastre.

— Sunteţi ca el, zice bărbatul. Mai aveţi încă un rând de piele, la fel ca el. Dar n-aveţi pene. Voi staţi într-un copac?

— Pene? întreabă Toby. Pe celălalt rând de piele?

— Nu, pe faţă, răspunde bărbatul. A mai venit altul, la fel ca Snowman. Cu pene. Şi încă unul cu el, care avea pene scurte. Şi o femeie cu miros albastru, dar care nu se purta ca şi cum ar fi fost albastră. Poate că femeia care e cu tine e tot aşa?

Toby dă din cap ca şi cum ar fi înţeles toate astea. Poate că a înţeles. Nu-mi pot da mereu seama exact ce anume înţelege.

— Miroase albastru, spune un alt bărbat. Femeia care e cu tine.

Acum toţi bărbaţii adulmecă în direcţia mea, de parcă aş fi o floare sau poate o bucată de brânză. Unii au nişte erecţii uriaşe, de culoare albastră. Croze mă avertizase în privinţa asta, dar nu mai văzusem niciodată aşa ceva, nici măcar la Solzi, unde erau clienţi care optau pentru pictură corporală şi extensii. Câţiva bărbaţi scot un sunet straniu, vibrant, ca acela care se aude când îţi freci degetul pe marginea unui pahar de cristal.

— Dar cealaltă femeie care a venit s-a speriat când i-am cântat, i-am dat flori şi i-am trimis semnale cu

penisurile noastre, spune şeful.

— Da. Şi bărbaţii s-au speriat. Au fugit.

— Cât de înaltă era femeia? întreabă Toby. Mai înaltă ca ea? întreabă Toby arătând spre mine.

— Da. Mai înaltă. Nu se simţea bine. Şi era tristă. Am fi putut să toarcem deasupra ei şi s-o facem să-i fie mai bine. Apoi ne-am fi putut împerechea cu ea.

Trebuie să fie vorba de Amanda, mă gândesc. Deci e încă în viaţă, încă n-au ucis-o… Grăbeşte-te!" aş vrea să strig. Dar Toby n-are de gând să plece nicăieri deocamdată.

— Ne-am fi dorit să-şi aleagă cu care dintre noi să se împerecheze, spune şeful. Poate că femeia care e cu tine va alege. Miroase foarte albastru!

Când spune asta, toţi bărbaţii zâmbesc – au dinţi strălucitor de albi –, iar penisurile le sunt îndreptate spre mine şi se mişcă dintr-o parte într-alta precum cozile câinilor, când sunt fericiţi.

Patru? Toţi deodată? Nu vreau caâoby să-l împuşte pe niciunul dintre bărbaţii ăştia – par atât de blânzi şi sunt foarte frumoşi –, dar nici nu vreau să se apropie de mine cu vreunul dintre penisurile lor de un albastru intens.

— Prietena mea nu e, de fapt, albastră, spune Toby. E doar din cauza celui de-al doilea rând de piele. A primit-o de la o persoană albastră. De asta miroase albastru. Încotro s-au dus? Cei doi bărbaţi şi femeia?

— Au luat-o de-a lungul ţărmului, spune şeful. Şi pe urmă, în dimineaţa asta, Snowman s-a dus să-i caute.

— Ne-am putea uita pe sub cel de-al doilea rând de piele ca să vedem cât de albastră e.

— Snowman e rănit la un picior. Am tors deasupra lui, dar are nevoie de mai mult.

— Dacă Snowman ar fi aici, ar şti cum e cu albastrul. Ne-ar spune ce trebuie să facem.

— Albastrul n-ar trebui irosit. E un dar de la Crake.

— Noi am vrut să mergem cu el. Dar el ne-a spus să stăm aici.

— Snowman ştie, spune una dintre femei.

Până acum, femeile n-au luat parte la discuţie, dar în clipa asta dau toate din cap şi zâmbesc.

— Acum trebuie să plecăm şi să-l aju-m pe Snowman, zice Toby. El e prietenul nostru.

— Vom veni cu voi, spune un alt bărbat – unul mai scund, de culoare gălbuie, cu ochi verzi. Îl vom ajuta şi noi pe Snowman.

Acum, că m-am uitat mai bine, văd. că au cu toţii ochi verzi. Şi miros a citrice.

— Snowman are adesea nevoie de ajutorul nostru, spune bărbatul înalt. Mirosul lui e slab. N-are putere. Şi de data asta e bolnav. E bolnav la picior. Şchiopătează.

— Dacă Snowman v-a spus să staţi aici, trebuie să staţi aici, zice Toby.

Se uită unul la altul: îi frământă ceva.

— Vom rămâne aici, spune bărbatul înalt. Dar trebuie să vă întoarceţi repede.

— Şi să-l aduceţi pe Snowman, adaugă una dintre femei. Ca să-l putem ajuta. Pe urmă o să poată să stea din nou în copac.

— Şi o să-i dăm un peşte. Peştele îl face fericit.

— Îl mănâncă, spune unul dintre copii, strâmbându-se. Îl mestecă. Îl înghite. Aşa a spus Crake că trebuie să facă.

— Crake trăieşte în cer. El ne iubeşte, zice o femeie scundă.

Par să creadă că acest Crake e Dumnezeu. Glenn pe post de Dumnezeu, cu tricou negru – e destul de amuzant, dacă te gândeşti cum era el în realitate. Însă nu râd.

— Putem să-ţi dăm şi ţie un peşte, spune femeia. Ai vrea un peşte?

— Da. Aduceţi-l pe Snowman, spune bărbatul înalt.

Pe urmă o să prindem doi peşti. Trei. Unul pentru tine, unul pentru Snowman şi unul pentru femeia cu miros albastru.

— O să ne străduim, spune Toby.

Asta pare să-i nedumerească.

— Ce înseamnă „străduim”? întreabă bărbatul.

Ieşim din umbra copacilor în plin soare, unde se aude zgomotul valurilor, şi înaintăm pe nisipul uscat şi moale, coborând către fâşia udă şi întărită de la mal. Apa alunecă înainte, apoi se întoarce cu un foşnet blând, ca respiraţia unui uriaş şarpe. Pe ţărm sunt împrăştiate gunoaie strălucitoare: bucăţi de plastic, cutii goale, sticlă spartă.

— Credeam c-o să sară pe mine, zic eu.

— Te-au mirosit, spune Toby. Au mirosit estrogenul. Au crezut că eşti în călduri. Nu se împerechează decât când se fac albaştri. E ca la babuini.

— De unde ştii toate astea? întreb eu.

Croze mi-a povestit despre penisurile albastre, dar nu şi despre estrogen.

— De la Ciocănitoarea de Fildeş, răspunde Toby. Cei din grupul MaddAddam au contribuit la realizarea trăsăturii respective. Se presupune că ar face viaţa mai simplă. Să faciliteze selecţia partenerilor. Să elimine chinurile dragostei. Dar acum n-ar trebui să mai facem niciun zgomot.

Chinurile dragostei, mă gândesc eu. Mă întreb ce ştie Toby despre asta.

În apa de lângă ţărm e un şir de turnuri pustii. Îmi amintesc de ele de când eram la Grădinari şi făceam excursii pe plaja din Parcul Tradiţiei. Înainte ca nivelul apei să se ridice atât de mult, cu toate uraganele acelea, acolo fusese uscat: învăţasem asta la şcoală. Pescăruşii planează deasupra lor şi se aşază pe acoperişurile plate.

De-acolo putem face rost de ouă, mă gândesc. Şi de peşte. Momeală luminoasă – ne învăţase Zeb –, pentru

cazurile în care eşti disperat. Fă o torţă, iar peştii vor înota spre lumină. În nisip sunt câteva găuri făcute de crabi – unele mici. Mai sus, unde se termină plaja, cresc urzici. Şi algele se pot mânca. Toate lucrurile acelea de care pomenea Sfântul Euell.

Îmi imaginez din nou lucruri plăcute: fac planuri pentru masa de prânz, deşi frica îmi suflă în ceafă. N-o să reuşim în veci. N-o s-o luăm pe Amanda. O să fim ucise.

Toby a descoperit nişte urme pe nisipul ud – câţiva oameni cu pantofi sau cu bocanci, şi locul unde şi-au dat jos pantofii, poate ca să se spele pe picioare, apoi cel în care şi-au pus din nou pantofii şi au luat-o spre copaci.

S-ar fi putut afla printre acei copaci chiar acum, privindu-ne. Ar putea să ne observe. Ar putea sta cu armele îndreptate spre noi.

Deasupra acestor urme mai e un rând. Picioare desculţe.

— Ale cuiva care şchiopătează, şopteşte Toby.

Iar eu îmi zic: trebuie să fie Snowman. Nebunul care stă într-un copac.

Ne dăm jos rucsacurile şi le lăsăm unde se termină nisipul şi încep iarba şi bălăriile, la umbra primilor copaci. Toby zice că nu vrem o povară în plus: trebuie să avem mâinile libere.

75

TOBY. SFÂNTUL TERRY ŞI TOŢI CĂLĂTORII Anul Douăzeci şi cinci

Deci, Doamne, se gândeşte Toby. Ce părere ai? Presupunând că exişti. Spune-mi acum, te rog, pentru că ăsta ar putea fi sfârşitul: odată ce intrăm în horă cu indivizii de la Painball, vieţile noastre nu mai fac nici cât o ceapă degerată – aşa văd eu treaba asta.

Oare oamenii cei noi sunt, după părerea Ta, nişte exemplare mai reuşite? Aşa ar fi trebuit să fie primul Adam? Au să ne înlocuiască? Sau ai de gând să ridici din

umeri şi să continui cu specia umană aşa cum e ea acum? Dacă-i aşa, ai mizat pe nişte ciudaţi: o adunătură de foşti oameni de ştiinţă, o mână de Grădinari renegaţi şi doi psihopaţi în libertate, cu o femeie pe jumătate moartă. Nu prea aduce a selecţie naturală, cu excepţia lui Zeb: dar până şi Zeb e obosit.

Şi mai e şi Ren. N-ai fi putut alege pe cineva mai puţin fragil? Mai puţin inocent? Mai rezistent? Dacă era să fie un animal, ce-ar fi fost? Un şoarece? Un sturz? O căprioară în lumina farurilor? O să cedeze în momentul crucial: ar fi trebuit s-o las acolo, pe plajă. Dar asta n-ar face decât să amâne inevitabilul, pentru că dacă o păţesc eu, o s-o păţească şi ea. Chiar dacă aleargă, e mult prea departe de casa din chirpici: n-o să reuşească în veci, şi chiar dacă n-o s-o prindă din urmă, are să se rătăcească. Şi cine o s-o apere de câini şi de porci, în sălbăticia pădurii? În niciun caz oamenii ăia albaştri. Nu dacă indivizii de la Painball au un atomizor pe care îl mai pot folosi. Şi o să fie şi mai rău de ea dacă nu moare pe loc.

Pe claviatura moralei umane poţi cânta un nnăr limitat de melodii, spunea mereu Adam Unu: nu există niciuna care să nu fi fost deja cântată. Şi, dragii mei Prieteni, regret că trebuie s-o spun, e compusă din notele cele mai joase.

Se opreşte şi verifică puşca. Piedica e ridicată.

Piciorul stâng, piciorul, drept – tot înainte, în tăcere. Sunetele slabe ale paşilor ei pe covorul de frunze o izbesc în urechi asemenea unor ţipete. Cât de uşor pot fi văzută, cât de uşor pot fi auzită – se gândeşte ea. În pădure, totul stă la pândă. Tânjesc după sânge, îi simt mirosul, îl aud curgându-mi prin vene: *huş*. Deasupra capului ei, adunate prin copaci, ciorile trădătoare o dau de gol: *craucraucraul* Îi vor ochii ciorile astea.

În plus, fiecare floare, fiecare rămurică, fiecare piatră străluceşte ca şi cum ar fi luminată din interior, ca

odinioară, în prima zi din Grădină. E din cauza stresului, a adrenalinei, este efectul unei reacţii chimice: o ştie prea bine. Dar de ce e în firea noastră să fim aşa? se întreabă ea. De ce suntem făcuţi astfel încât să ni se pară că lumea e nemaipomenit de frumoasă tocmai atunci când suntem pe cale să ni se taie craca de sub picioare? Oare iepurii simt acelaşi lucru când vulpea îşi înfige colţii în gâtul lor? Să fie îndurare divină?

Se opreşte, se întoarce şi-i zâmbeşte lui Ren. Oare îi insuflu încredere? se întreabă. Par calmă şi stăpână pe situaţie? Arăt ca şi cum aş şti ce fac? Nu sunt în stare de aşa ceva. Nu mă mişc destul de repede. Sunt prea bătrână, am ruginit, nu mai am reflexul de a lovi, reacţionez cu greu pentru că îmi fac scrupule. Iartă-mă, Ren, te duc la pieire. Dacă dau greş, mă rog să murim amândouă pe loc. De data asta nu mai sunt albine care să ne salveze.

Ce Sfânt ar trebui să invoc? Cine are iscusinţă şi curaj? Cine nu cunoaşte mila? Cine judecă fără greş? Cine are precizia?

Sfinte Leopardule, Sfinte Lupule, Sfinte Leomielule, fie ca Spiritul vostru să se pogoare asupra mea.

76

REN. SFÂNTUL TERRY ŞI TOŢI CĂLĂTORII Anul Douăzeci şi cinci

De îndată ce auzim voci, începem să înaintăm fără să mai scoatem un sunet. Pui călcâiul pe pământ – mi-a zis Toby –, apoi te laşi pe restul tălpii, pe urmă pui celălalt călcâi pe pământ. În felul ăsta, nu trosneşte nicio uscătură.

Vocile sunt ale unor bărbaţi. Simţim mirosul focului făcut de ei şi încă un miros: de carne arsă. Îmi dau seama cât mi-e de foame: simt că încep să salivez. Încerc să mă gândesc la foamea asta ca să nu-mi mai fie frică.

Aruncăm priviri furişe printre frunze. Ei sunt, e clar: cel cu barba mai lungă şi mai închisă la culoare şi cel cu barbă scurtă şi mai deschisă la culoare, pe al cărui cap ras

au început să crească tuleiele. Îmi revin toate amintirile legate de ei şi simt că-mi vine să vomit. Ura şi teama îmi cuprind stomacul şi-şi trimit tentaculele prin tot corpul.

Însă chiar în clipa asta o văd pe Amanda şi dintr-odată mă simt aşa de uşoară… De parcă aş putea să zbor.

Nu e legată la mâini, dar în jurul gâtului are o sfoară cu un capăt prins de piciorul tipului cu barba neagră. Încă mai e îmbrăcată în hainele ei kaki de exploratoare a deşertului, deşi sunt mai murdare ca oricând. Are faţa mânjită de pământ, părul tern şi sârmos. Sub unul dintre ochi are o vânătaie mov, şi se mai văd şi altele acolo unde braţele nu-i sunt acoperite de haine. Încă mai are pe unghii nişte resturi de ojă portocalie de la Solzi. Când o văd, îmi vine să plâng.

E numai piele şi os. Dar nici cei doi bărbaţi nu par prea graşi.

Simt că mi se înteţeşte respiraţia. Toby mă apucă de braţ şi mă strânge. Asta înseamnă: „Păstrează-ţi calmul” Îşi întoarce faţa maronie spre mine, iar zâmbetul pe care mi-l arată e ca rânjetul capetelor Zanza[92]; marginile dinţilor îi sclipesc printre buze, muşchii maxilarului i se încordează şi dintr-odată încep să deplâng soarta celor doi bărbaţi. Apoi îmi lasă braţul şi ridică puşca – foarte încet.

Cei doi bărbaţi stau cu picioarele încrucişate, frigând pe cărbuni bucăţi de carne înfipte într-un băţ. Carne de racones. Coada cu dungi albe şi negre e alături, pe jos. Şi tot pe jos stă şi atomizorul. Toby trebuie să-l fi văzut. Parcă aud ce-şi spune în sinea ei: dacă îl împuşc pe unul dintre ei, o să am timp să-l mai împuşc şi pe-al doilea înainte să mă împuşte el?

— S-o ia dracu’, poate-i vreo chestie de-a sălbaticilor, zice bărbatul cu barbă neagră. Vopsea albastră.

— Nţţ. Tatuaje, răspunde cel cu părul scurt.

— Cine şi-ar tatua scula? întreabă bărbosul.

---

92 Trofee ale unor triburi de vânători de capete.

— Sălbaticii ar fi în stare să se tatueze pe oriunde, răspunde celălalt. E o chestie de-a canibalilor.

— Te-ai uitat la prea multe filme tâmpite.

— Fac pariu c-ar sacrifica-o pentru zei în mai puţin de două minute, zice bărbosul. După ce-ar face toţi sex cu ea.

Se uită amândoi la Amanda, dar ea ţine privirea în pământ. Bărbosul trage de sfoară.

— Cu tine vorbim, căţea, zice el.

Amanda înalţă capul.

— O jucărie sexuală pe care o poţi mânca, zice bărbatul cu păr scurt şi izbucnesc amândoi în râs. Da' ai văzut ce mimplanturi aveau muierile alea?

— Nu erau mimplanturi, erau adevărate. Dacă vrei să afli, trebuie să le tai. Făcăturile au un fel de gel în ele. Ce-ar fi dacă am putea să ne întoarcem, să cădem la învoială cu ei? se întreabă bărbosul. Cu sălbaticii, adică. Le-o dăm pe asta, par s-o vrea neapărat, să-şi bage sculele lor albastre în ea, iar noi ne-alegem cu vreo câteva femei de-alea bune de-ale lor. E un schimb al dracului de bun!

O văd pe Amanda prin ochii lor: consumată, stoarsă de puteri. Fără nicio valoare.

— Ce să mai facem schimb? spune cel cu păr scurt. De ce să nu ne întoarcem şi să-i împuşcăm, pur şi simplu, pe cretini?

— N-avem destulă muniţie ca să-i împuşcăm pe toţi. Rezerva e pe sfârşite. Dacă-şi dau seama, se reped la noi. Ne sfâşie şi ne mănâncă.

— Ar trebui să ne mai îndepărtăm de ei, spune cel cu părul scurt, care acum dă semne de nelinişte. Ei sunt treizeci, noi suntem doi. Dacă se strecoară până la noi pe întuneric?

Urmează o pauză în care cântăresc situaţia. Mi se înfioară pielea de pe tot corpul, atât de tare îi urăsc. Mă întreb ce mai aşteaptă Toby. De ce nu-i ucide, şi gata? Pe urmă îmi spun că e unul dintre Grădinarii vechi – n-o poate

face, nu cu sânge rece. E împotriva religiei ei.

— Nu-i prea rău, zice bărbosul, ridicând o frigăruie de pe cărbuni. Putem să mai vânăm şi mâine o jivină de-asta mică şi gustoasă.

— Îi dăm şi ei de mâncare? întreabă cel cu părul scurt, lingându-şi degetele.

— Dă-i dintr-a ta, zice bărbosul. Nu mai avem ce face cu ea dacă moare.

— Eu n-aş mai avea ce face cu ea dacă moare, răspunde cel cu păr scurt. Tu eşti aşa pervers că i-ai pune-o şi unei mortăciuni.

— Că tot ai adus vorba, tu eşti primu'. Pregăteşte gaura. Nu-mi place să mi-o trag pe uscat.

— Eu fost şi ieri primu'.

— Atunci facem o întrecere de skanderbeg?

Însă dintr-odată apare un al treilea om în luminiş – unul dezbrăcat, dar nu dintre cei frumoşi, cu ochii verzi. Asta e slăbănog şi plin de bube uscate. Are o barbă lungă şi încâlcită şi pare să fie dus cu pluta rău de tot. Dar îl cunosc. Sau cred că-l cunosc. Să fie Jimmy?

Are un atomizor îndreptat spre cei doi bărbaţi. Se pregăteşte să-i împuşte. Are încordarea aia nebunească.

Dar are s-o împuşte şi pe Amanda, pentru că cel cu barbă neagră îl vede, reuşeşte să se ridice în genunchi şi-o trage pe Amanda în faţa lui, ţinându-i o mână în jurul gâtului. Cel cu păr scurt se ghemuieşte în spatele lor. Jimmy ezită, dar nu lasă în jos atomizorul.

— Jimmy! strig eu din tufişuri. Nu trage! E Amanda!

Îşi imaginează probabil că aude tufişurile vorbindu-i. Îşi întoarce privirea, iar eu ies de după frunze.

— Super! Uite-o şi pe paraşuta ailaltă. Acum avem câte una de fiecare! zice bărbosul rânjind.

Cel cu păr scurt se întinde fără să se ridice şi dă să apuce atomizorul.

Toby intră în luminiş. Are puşca ridicată şi aţintită

spre ei.

— Nu-l atinge, îi spune ea celui cu păr scurt.

Are o voce puternică şi clară, dar absolut lipsită de inflexiuni. Probabil că tonul ei îi sperie, la fel şi înfăţişarea lui Toby – slabă, cu piele bătucită, cu dinţii rânjiţi. Ca un vârcolac din filme, ca un schelet umblător; ca un om care n-are nimic de pierdut.

Cel cu păr scurt îngheaţă pe loc. Cel care-o ţine pe Amanda nu ştie încotro să se întoarcă: Jimmy e în faţa lui, dar o are şi pe Toby într-o parte.

— Înapoi! Altfel îi rup gâtul, spune către noi.

Şi-a ridicat vocea, ceea ce înseamnă că-i e frică.

— Poate că mie s-ar putea să-mi pese, dar lui nu, zice Toby, referindu-se la Jimmy.

Apoi îmi spune mie:

— Adu atomizorul. Ai grijă să nu te prindă.

Pe urmă i se adresează celui cu părul scurt:

— Culcă-te la pământ.

După aceea, din nou către mine:

— Ai grijă să nu te apuce de glezne.

Apoi iar cu bărbosul:

— Dă-i drumul!

Toate astea se petrec foarte repede, însă timpul pare să se scurgă foarte încet. Vocile parcă vin de la mare depărtare; strălucirea soarelui e atât de puternică, încât simt că mă doare; lumina ni se sfărâmă pe feţe; strălucim şi sclipim, de parcă am fi străbătuţi de un curent electric ce trece prin noi ca apa. Aproape că pot vedea trupurile pe dinăuntru – trupurile tuturor. Venele, tendoanele, sângele care curge. Le aud inimile, ca nişte tunete care se apropie din ce în ce mai tare.

Cred că-mi vine să leşin. Dar nu pot, pentru că trebuie s-o ajut pe Toby. Nu ştiu cum, dar mă îndrept spre ei. Sunt atât de aproape că le simt mirosul. Transpiraţie stătută, păr unsuros. Apuc atomizorul.

— Ia-o prin spatele lui, îmi zice Toby.

Apoi omului de la Painball:

— Pune mâinile la ceafă.

Mie:

— Împuşcă-l în spate dacă nu-i vezi imediat mâinile.

Vorbeşte de parcă aş şti cum să folosesc chestia asta.

— Uşurel, îi zice lui Jimmy, de parcă ar fi un animal mare şi speriat.

În tot timpul ăsta, Amanda a rămas nemişcată, dar când cel cu barbă neagră îi dă drumul, face nişte mişcări ca de şarpe. Îşi ridică laţul de la gât, îl scoate peste cap şi-i trage individului una peste ochi. Apoi îl pocneşte în testicule. Îmi dau seama că nu mai are prea multă putere, dar se foloseşte de toată vlaga care i-a mai rămas, iar când bărbatul se prăbuşeşte, îl loveşte şi pe celălalt. Apoi apucă o piatră şi îi izbeşte pe rând în cap, şi începe să curgă sânge. Pe urmă lasă piatra şi vine cu paşi împleticiţi spre mine. Plânge în hohote, înghiţind cu lăcomie aerul, iar eu ştiu că trebuie să fi fost absolut îngrozitor în zilele când n-am fost acolo, pentru că numai ceva din cale-afară o poate face pe Amanda să plângă.

— Of, Amanda, îi zic eu. Îmi pare aşa de rău!

Jimmy se clatină pe picioare.

— Eşti adevărată? o întreabă pe Toby.

Pare aşa de uimit. Se freacă la ochi.

— Sunt la fel de adevărată ca tine, îi răspunde Toby. Ar fi bine să-i legi, adaugă către mine. Nu face treabă de mântuială. Când îşi vin în fire, o să fie foarte furioşi.

Amanda se şterge pe faţă cu mâneca. Apoi începem să-i legăm pe cei doi unul de altul, cu mâinile la spate şi cu câte un laţ în jurul gâtului fiecăruia. Ne-ar fi prins bine mai multă frânghie, dar pentru moment e suficient.

— Tu eşti? zice Jimmy. Mi se pare că te-am mai văzut. Mă duc spre el, încet şi cu grijă, pentru că încă mai are arma.

— Jimmy, spun eu. Sunt Ren. Îţi aminteşti de mine? Poţi să laşi jos asta. Acum totul e bine.

E ca şi cum i-aş spune-o unui copil.

El lasă arma în jos, iar eu îl cuprind cu braţele şi-l îmbrăţişez îndelung. Tremură, dar pielea îi arde ca focul.

— Ren? zice el. Ai murit?

— Nu, Jimmy, sunt vie, şi tot aşa eşti şi tu, zic eu şi-i netezesc părul.

— Sunt aşa dat peste cap, spune el. Uneori cred că toată lumea a murit.

SFÂNTA JULIAN ŞI TOATE SUFLETELE

SFÂNTA JULIAN ŞI TOATE SUFLETELE ANUL DOUĂZECI ŞI CINCI Despre fragilitatea Universului. Expunere de Adam Unu

Dragii mei Prieteni, cei câţiva care mi-aţi mai rămas.

Nu mai avem decât foarte puţin timp. Am folosit o parte din acel timp ca să ne croim drum până aici, în locul unde era cândva înfloritoarea noastră Grădină a Raiului de pe Acoperiş, în care, într-o epocă mai promiţătoare, ne-am petrecut atâtea zile fericite împreună.

Să ne folosim de această ocazie de a sta, pentru o ultimă oară, în Lumină.

Căci luna nouă răsare, marcând începutul sărbătorii Sfinteilulian şi a Tuturor Sufletelor. Toate sufletele nu se referă doar la Sufletele Omeneşti: ci, împreună cu noi, la o multitudine de Suflete ale tuturor Creaturilor vii care au trecut prin Viaţă şi au suferit Marea Transformare, intrând în acea stare numită uneori Moarte, dar mai pe drept cunoscută drept Viaţă Renăscută. Pentru că în această Lume a noastră şi în ochii lui Dumnezeu, niciun atom care a existat vreodată nu e cu adevărat pierdut.

Dragă Diplodocus, dragă Pterosaur, dragă Trilobit; dragă Mastodont, dragă Dodo, dragă Mare Pinguin, dragă Porumbel Călător, dragă Panda, dragă Cocor Alb; şi voi, nenumăraţi alţii care la vremea voastră aţi avut un rol în

această Grădină a noastră, a tuturor: fiţi alături de noi – în aceste clipe de restrişte şi întăriţi-ne hotărârea. Asemenea vouă, şi noi ne-am bucurat de aer, de lumina soarelui şi de lumina lunii reflectată de apă; asemenea vouă, am auzit chemarea anotimpurilor şi i-am dat ascultare. Asemenea vouă, şi noi am crescut şi ne-am înmulţit. Şi asemenea vouă, trebuie să fim acum martorii sfârşitului Speciei noastre şi să ne petrecem de pe acest Pământ.

Ca întotdeauna în această zi, cuvintele Sfintei Julian din Norwich, această sfântă plină de compasiune din secolul al paisprezecelea, ne amintesc de fragilitatea Cosmosului nostru – o fragilitate reafirmată de fizicienii secolului al douăzecilea, când Ştiinţa a descoperit vaste întinderi de vid care se găsesc nu doar între atomi, ci şi între stele. Ce-i oare Cosmosul nostru altceva decât un fulg de zăpadă? Ce-i altceva decât o bucată de dantelă? Aşa cum iubita noastră Sfântă Julian a spus atât de frumos, în cuvinte pline de blândeţe al căror ecou a străbătut secolele: „… Mi-a arătat un lucru mărunt, cât o alună, stând în palma mea… la fel de rotund ca o bilă. L-am privit şi m-am gândit: «Oare ce-ar putea fi asta?» Şi cam acesta a fost răspunsul pe care l-am primit: «E tot ceea ce s-a făcut.» M-am minunat cum de-a putut dăinui. Căci am crezut că dintr-odată s-ar putea transforma în nimic, din pricini prea mărunte; şi mi s-a răspuns pe înţeles: «Dăinuie şi va dăinui în vecii vecilor, pentru că îi este plăcut lui Dumnezeu.» Şi aşa există toate, prin iubirea Lui Dumnezeu”.

Meritǎm noi oare această iubire prin care Dumnezeu face să dăinuie Cosmosul nostru? Meritǎm noi aşa ceva ca Specie? Am luat Lumea care ni s-a dat şi i-am distrus cu nepăsare urzeala şi Creaturile. Alte religii au propovăduit că această Lume va fi răsucită ca un pergament şi arsă până când nu va mai rămâne nimic, şi astfel vor apărea un nou Rai şi un nou Pământ. Dar de ce ne-ar da Dumnezeu

un alt Pământ, când a avut atâtea rele de îndurat din partea noastră?

Nu, Prieteni. Nu acest Pământ e cel care va fi distrus, ci e Specia Umană. Poate că Dumnezeu va crea o altă seminţie mai milostivă care să ne ia locul.

Căci Potopul Uscat s-a abătut asupra noastră – nu ca un uragan imens, nu ca o ploaie de cornete, nu ca un nor de gaze otrăvitoare. Nu: aşa cum am bănuit de multă vreme, e o molimă – o molimă care nu afectează altă specie în afară de-a noastră şi care nu se va atinge de celelalte Creaturi. Oraşele noastre sunt cufundate în întuneric, liniile noastre de comunicaţii nu mai există. Putregaiul şi ruina din Grădina noastră sunt acum oglindite de putregaiul şi ruina care au golit străzile de dedesubt. Acum nu avem de ce să ne mai temem că vom fi descoperiţi: duşmanii noştri nu ne mai pot urmări, căci ceea ce-i preocupă acum trebuie să fie îngrozitoarele chinuri ale dezintegrării propriilor corpuri, asta dacă nu cumva sunt deja morţi.

N-ar trebui – şi cu adevărat nu putem – să ne bucurăm de asta. Căci ieri, molima i-a luat pe trei dintre noi. Deja simt în propria fiinţă acele schimbări pe care le văd reflectate în ochii voştri. Ştim prea bine ce ne aşteaptă.

Dar să facem astfel ca la plecare să ne arătăm curajoşi şi veseli! Să încheiem cu o rugăciune pentru Toate Sufletele. Printre acestea se află Sufletele celor care ne-au persecutat; ale acelora care au ucis Creaturile Domnului şi i-au dus la pieire Speciile; cei care i-au schingiuit pe alţii în numele Legii; care n-au proslăvit decât bogăţia; şi care, pentru a căpăta putere şi bogăţii lumeşti, au adus durere şi moarte.

Să-i iertăm pe ucigaşii Elefantului şi pe exterminatorii Tigrului; şi pe cei care i-au masacrat pe Urs, pentru vezica lui biliară, pe Rechin, pentru cartilagiul său,

şi pe Rinocer, pentru cornul lui. Îi putem ierta fără nicio strângere de inimă, aşa cum putem spera să fim iertaţi de Dumnezeu, care ţine în mâna sa fragilul nostru Cosmos şi-l apără prin neţărmurita Sa Dragoste.

Această Iertare e cea mai grea sarcină pe care ni se va cere s-o ducem la îndeplinire. Dă-ne puterea necesară.

Şi-acum aş dori să ne ţinem de mâini.

Să cântăm.

PĂMÂNTU-I IERTĂTOR

Maica Pământ îl iartă pe Miner

Când el îi arde pielea şi-i face răni pe scoarţă, Căci veacurile trec, şi cresc Copacii.

Şi apa curge iarăşi, şi Peştii prind iar viaţă.

Şi Căprioara îl iartă apoi pe lupul Ce-o sfâşie şi-o lasă fără sânge;

Oasele-i se-ntorc cândva în humă Hrănind copacul ce-nfloreşte şi dă fructe.

Şi-n umbra deşilor copaci

Îşi duce lupul zilele tăcute.

Dar o să-i vină şi lui cândva rândul să se transforme-n iarbă pentru ciute.

Ştiu toate creaturile până la una

Că moartea lor e pentru alţii mană.

Şi toate-şi schimbă-ntr-un târziu Sângele-n vin şi trupul viu în hrană.

Însă doar Omul e răzbunător

Şi-şi pune Legile în piatră scrise.

Iar pentru nchipuita lui Dreptate Căzneşte trupuri şi sfărâmă vise.

Dinte pentru dinte, ochiul pentru ochi?

Aşa arată un zeu adevărat?

De-ar mişca ranchiuna sori şi stele.

Demult să strălucească ar fi ncetat.

Atârnăm de-un fir aşa subţire.

Iar viaţa ca nisipul se destramă;

Cosmosul e-o mică sferă

Ţinut de Dumnezeu în pod de palmă.

Fă deci cum fac şi Căprioara, şi Copacul.

Ca să primeşti cu-adevărat eliberare Lasă-ţi furia şi ciuda la o parte.

Căci bucurie dobândeşti doar prin iertare.

Din *Culegerea de Imnuri. Nescrise a Grădinarilor Domnului*

77

REN. SFÂNTAJULIAN ŞI TOATE SUFLETELE Anul Douăzeci şi cinci

Luna nouă răsare acum, departe, deasupra mării: a început sărbătoarea Sfinteilulian şi a Tuturor Sufletelor.

În copilărie, o iubeam pe Sfânta Julian. Fiecare dintre noi, copiii, îşi făcea propriul Cosmos din obiecte colectate. Apoi lipeam lucruri sclipitoare pe el şi-l atârnam pe-o sfoară. La ospăţul din seara aceea am avut mâncăruri rotunde, ca ridichile şi dovlecii, şi întreaga Grădină era împodobită cu universurile noastre strălucitoare. Într-un an am făcut mingile Cosmosului din sârmă şi-am pus în ele mucuri de lumânări: asta chiar a fost drăguţ. Într-un alt an, am încercat să facem Mâinile Divine sprijinind mingile Cosmosului, dar mănuşile de menaj din plastic galben pe care le-am găsit arătau foarte ciudat, ca nişte mâini de zombie. Oricum, nu ţi-l imaginezi pe Dumnezeu purtând mănuşi.

Stăm în jurul focului – Toby, Amanda şi cu mine. Şi Jimmy. Şi cei doi membri ai Echipei Aurii de la Painball, trebuie să-i pun şi pe ei la socoteală. Flăcările tremurătoare ne luminează pe toţi şi ne fac să arătăm mai blânzi şi mai frumoşi decât suntem în realitate. Dar uneori ne fac mai înneguraţi şi mai înfricoşători, când chipurile sunt cufundate în umbră şi nu poţi vedea ochii, ci doar orbitele lor. Lacuri adânci de negură, care izvorăsc din capetele noastre.

Mă doare tot corpul, dar în acelaşi timp mă simt foarte veselă. Suntem norocoşi, mă gândesc. Să fim aici. Cu toţii, chiar şi indivizii de la Painball.

După zăpuşeala de la amiază, urmată de furtună, m-am întors pe plajă după rucsacuri şi le-am adus în luminiş, împreună cu nişte frunze de muştar negru pe care le-am găsit pe drum. Toby şi-a scos oala, cănile, cuţitul şi lingura mare pentru amestecat. Apoi a tăcut o supă cu ce mai rămăsese din racones, cu bucăţile de carne pe care le mai aveam de la Rebecca şi cu nişte plante uscate. Când a pus oasele raconesului în apă, Toby a rostit cuvintele de pocăinţă şi i-a cerut iertare animalului.

— Dar nu l-ai ucis tu, i-am zis eu.

— Ştiu, mi-a răspuns ea. Dar nu m-aş fi simţit cum trebuie dacă n-ar fi tacut-o nimeni.

Indivizii de la Painball sunt legaţi de un copac din apropiere cu o frânghie şi cu nişte fâşii răsucite, rupte din ceea ce a fost odată salopeta din cap până în picioare a lui Toby. Eu le-am împletit în frânghii: dacă am învăţat ceva de la Grădinari, atunci a fost cum să găseşti întrebuinţări pentru materialele reciclate.

Indivizii de la Painball nu spun prea multe. N-au c-tr să se simtă prea bine, nu după ce i-a făcut Amanda praf. Şi mai trebuie să se fi simţit şi ca nişte proşti. Eu aşa m-aş fi simţit în locul lor. Proşti ca noaptea – cum ar fi zis Zeb – pentru că nu observaseră cum ne-am furişat până la ei.

Probabil că Amanda e în continuare în stare de şoc. Plânge încetişor, se opreşte şi apoi o ia de la capăt, răsucindu-şi vârfurile tocite ale firelor ei de păr. Primul lucru pe care l-a făcut Toby – după ce indivizii de la Painball au fost legaţi, şi eram în siguranţă – a fost să-i dea o ceaşcă de apă caldă cu miere, împotriva deshidratării, amestecată cu nişte praf de lobodă sălbatică uscată.

— Nu bea totul dintr-odată. Ia înghiţituri mici, i-a zis Toby.

Odată ce nivelurile de electroliţi ale Amandei ajungeau din nou la normal, a zis Toby, se putea apuca de restul lucrurilor care trebuiau vindecate la ea. Mai întâi, de tăieturi şi de vânătăi.

Jimmy e într-o stare foarte proastă. Are febră mare şi o rană cu puroi la picior. Toby zice că dacă am reuşi măcar să-l ducem înapoi la casa de chirpici, ar putea folosi viermi – ar avea efect pe termen lung. Dar Jimmy n-are mult timp la dispoziţie.

Mai devreme i-a pus nişte miere pe picior şi i-a dat să şi mănânce o lingură din ea. Nu-i poate da Salcie sau Opiu, pentru că pe astea le-a lăsat la casa de chirpici. L-am înfăşurat în salopeta lui Toby, dar se tot dezveleşte.

— Trebuie să-i găsim un cearşaf sau ceva asemănător, zice Toby. Pentru mâine. Şi să găsim o cale de a-l face să şi-l ţină pe el, altfel o să se prăjească la soare până moare.

Jimmy nu mă recunoaşte deloc, şi nici pe Amanda. Îi tot vorbeşte unei femei care pare să stea lângă foc.

— Muzică de bufniţă. Nu zbura, îi spune el.

E atâta dor în vocea lui. Mă simt geloasă, dar cum aş putea fi geloasă pe o femeie care nu-i de faţă?

— Cu cine vorbeşti? îl întreb.

— E o bufniţă, răspunde el. Scoate strigăte. Chiar aici, sus.

Dar eu n-aud nicio bufniţă.

— Uită-te la mine, Jimmy, îi zic.

— Muzica e în firea omului, spune el. Indiferent ce s-ar întâmpla, adaugă privind în sus, printre crengile copacilor.

O, Jimmy, mă gândesc eu. Unde te-ai dus?

Luna s-a îndreptat spre apus. Toby zice că supa de oase a fiert destul. Adaugă frunzele de muştar adunate de mine, aşteaptă un minut, apoi amestecă. N-avem decât două căni – aşa că o să le folosim cu rândul, zice ea.

— Doar nu-i şi pentru ei, nu? a întrebat Amanda, care n-are de gând să se uite la indivizii de la Painball.

— Ba da, a răspuns Toby. Şi pentru ei. Azi e ziua Sfinteilulian şi a Tuturor Sufletelor.

— Ce-o să se întâmple cu ei? Mâine? întreabă Amanda.

Cel puţin se arată interesată de ceva.

— Nu poţi să le dai drumul, zic eu. O să ne omoare. L-au omorât pe Oates. Şi uite ce i-au făcut Amandei!

— O să mă gândesc la problema asta mai târziu, răspunde Toby. În seara asta e ospăţ de Sărbătoare.

Toarnă supa în căni, apoi priveşte de jur-împrejurul cercului de lumină de la foc.

— Ce mai ospăţ! spune cu vocea ei de vrăjitoare uscată.

Râde un pic şi adaugă către Amanda:

— Dar n-am terminat încă! Nu-i aşa?

— Kaputt, răspunde Amanda cu un fir de voce.

— Nu te mai gândi la asta, îi spun eu, dar ea începe din nou să plângă încet: e într-o stare Vegetativă.

O cuprind în braţe.

— Eu sunt aici, şi tu eşti aici, totul e în ordine, îi şoptesc.

— Ce rost are? zice Amanda, dar nu către mine, ci către Toby.

— Nu e momentul pentru meditaţii sumbre despre rostul lucrurilor, îi răspunde Toby, cu vocea ei de Evă bătrână. Mi-ar plăcea să uităm cu toţii trecutul – părţile cele mai rele ale trecutului. Să ne arătăm recunoscători pentru mâncarea asta care ne-a fost dată, Amanda, Ren, Jimmy.

Şi voi doi, dacă sunteţi în stare de aşa ceva, adaugă, adresându-li-se celor doi indivizi de la Painball.

Unul dintre ei mormăie ceva de genul: „Ia mai du-te dracului!”, dar n-o spune cu voce prea tare. Vrea şi el nişte

supă.

Toby îi dă înainte, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Şi aş vrea să ne aducem aminte de cei dispăruţi – de oamenii din întreaga lume, dar mai ales de prietenii noştri absenţi. Dragii noştri Adami, dragile noastre Eve, dragile Mamifere şi Creaturi înrudite, toţi cei care sunt acum prezenţi în Spirit – nu uitaţi de noi şi împrumutaţi-ne din forţa voastră, pentru că în mod sigur vom avea nevoie de ea.

Apoi ia o înghiţitură din ceaşcă şi i-o dă mai departe Amandei. Cealaltă cană i-o dă lui Jimmy, dar el n-o poate ţine cum trebuie în mână şi varsă jumătate din supă în nisip. Mă ghemuiesc lângă el ca să-l ajut să bea. Poate că e pe moarte, mă gândesc. Poate că până dimineaţă va fi mort.

— Ştiam c-ai să te întorci, zice el, de data asta către mine. Ştiam eu să nu te transformi într-o bufniţă.

— Nu sunt bufniţă, zic eu. Ţi-ai pierdut minţile. Sunt Ren – îţi mai aduci aminte? Vreau doar să-ţi spun că mi-ai frânt inima; dar, oricum, mă bucur că mai eşti în viaţă.

Acum, c-am spus-o, mi se ridică de pe suflet ceva greu şi înăbuşitor şi mă simt cu adevărat fericită.

Zâmbeşte către în inc – sau către cine o fi crezând el că sunt. Un zâmbet abia schiţat, plin de băşici.

— Hai c-o luăm de la capăt, zice el către piciorul bolnav. Ascultă muzica.

Îşi lasă capul pe-o parte; are o expresie extatică.

— Nu poţi opri muzica, zice el. Nu poţi!

— Ce muzică? întreb eu, fiindcă nu aud nimic.

— Linişte! spune Toby.

Ascultăm. Jimmy are dreptate, se aude o muzică. Abia o poţi distinge, venind din depărtare, dar se apropie mereu. E cântecul mai multor oameni. Acum le zărim şi sclipirile torţelor, îndreptându-se către noi prin întunecimea copacilor.

MULŢUMIRI

Anul Potopului este o operă de ficţiune, dar tonul general şi numeroase detalii sunt alarmant de aproape de realitate. Secta Grădinarilor Domnului a apărut şi în romanul *Oryx şi Crake*, la fel cum au apărut şi Amanda Payne, Brenda (Ren), Bernice, Jimmy Snowman, Glenn (alias Crake) şi grupul MaddAddam. Grădinarii înşişi nu au ca model o religie reală, deşi pentru o parte din teologia şi practicile lor mai există precedente. Sfinţii le-au fost aleşi în funcţie de contribuţia lor la acele aspecte ale vieţii apreciate de Grădinari; mai au mulţi alţi sfinţi, dar ei nu apar în această carte. Versurile imnurilor Grădinarilor sunt în mod clar influenţate de William Blake, cu o tentă din John Bunyan şi din *Culegerea de Imnuri a Bisericii Anglicane a Canadei şi a Bisericii Unite a Canadei*. La fel ca în cazul tuturor culegerilor de imnuri religioase, şi cele ale Grădinarilor au pasaje care nu pot fi pe deplin înţelese de cei care nu cred.

Muzica imnurilor a apărut printr-o coincidenţă fericită. Cantautorul Orville Stoeber din Venice (California) a început să compună muzică pentru aceste imnuri ca să vadă ce-ar putea ieşi de-aici, apoi s-a lăsat absorbit de acest demers. Extraordinarele rezultate ale acestuia pot fi ascultate pe CD-ul *Imnurile Grădinarilor Domnului*.

Oricine doreşte să folosească oricare dintre aceste imnuri în scopuri religioase necanonice sau ecologiste, este mai mult decât bine-venit s-o facă. Le puteţi găsi la adresa w. year of the flood.com, ww. year of the flood.co.uk sau w. year of the flood.ca

Când a fost folosit pentru primaoară în // *Crake*, numele Amanda Payne a fost ales în urma unei licitaţii în beneficiul Fundaţiei Medicale pentru îngrijirea Victimelor Torturii (din Marea Britanie). Sfântul Alian Sparrow al Aerului Curat s-a ivit în urma unei licitaţii desfăşurate sub egida CAIR (Community AIR, din Toronto). Numele

Rebecca Eckler se datorează unei licitaţii în scopuri umanitare pentru revista *The Walrus*[93] din Canada. Le mulţumesc tuturor celor cărora le-au fost folosite numele.

Ca întotdeauna, le mulţumesc entuziaştilor şi loialilor mei editori Ellen Seligman de la McClelland & Stewart (Canada), Nan Talese de la Doubleday (SUA), Alexandrei Pringle şi lui Liz Calder de la Bloomsbury (Marea Britanie), precum şi Louisei Dennys de la Vintage/Knopf Canada, lui LuAnn Walter de la Anchor (SUA), lui Lennie Goodings de la Virago (Marea Britanie) şi Mayei Mavjee de la Doubleday, Canada. Le mulţumesc, de asemenea, agenţilor mei literari Phoebe Larmore (pentru America de Nord), Vivienne Schuster şi Betsy Robbins de la Curtis Brown (Marea Britanie), precum şi lui Ron Bernstein; şi tuturor celorlalţi agenţi literari şi editori ai mei din întreaga lume. Mulţumiri şi pentru Heather Sangster, care a depus eroica muncă de redactare; şi excepţionalei mele echipe de secretari, formată din Sarah Webster, Anne

589

Joldersma, Laura Stenberg şi Penny Kavanaugh; şi lui Shannon Shields, care a dat şi ea o mână de ajutor. De asemenea, lui Joel Rubinovitch şi lui Sheldon Shoib; şi lui Michael Bradley şi Sarah Cooper. În plus, lui Coleen Quinn şi lui Xiaolan Zhang, pentru că mi-au păstrat mobilitatea braţului cu care scriu.

Mulţumiri speciale curajoşilor care au citit în avanpremieră această carte: Jess Atwood Gibson, Eleanor and Ramsay Cook, Rosalie Abella, Valérie Martin, John Cullen şi Xandra Bingley. Sunteţi demni de toată preţuirea.

Şi, în final, mulţumirile mele speciale lui Graeme Gibson, împreună cu care am sărbătorit de multe ori Ziua Peştelui din Aprilie, înţelepciunea Şarpelui şi Sărbătorile Tuturor Călătorilor. A fost un periplu nos.

---

93 „Morsa" (engl.).

CUPRINS

Grădina 7
Anul Potopului 9
Ziua Facerii 19
Ospăţul lui Adam şi al Tuturor Primatelor 73
Sărbătoarea Arcelor 125
Sfântul Euell al Hranei din Flora Spontană 173
Ziua Cârtiţei 219
Peştele din Aprilie 267
Sărbătoarea înţelepciunii Şarpelui 317
Ziua Polenizării 373
Sfânta Dian, martiră 421
Ziua Prădătorului 467
Sfânta Rachel şi Toate Păsările 499
Sfântul Terry şi Toţi Călătorii 547
Sfânta Julian şi Toate Sufletele 573
Mulţumiri 587
www.editura-art.ro